

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୨୧ ସଂସ୍କରଣ

କଥା ଓ କାହାଣୀ
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା
ଦ୍ରାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା
ଶିଶୁ କଥା
ଏବଂ
ଆହୁରି ଅନେକ

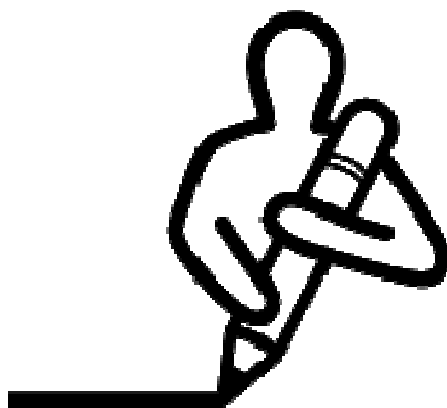
ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଢ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍

ପ୍ଲଟ୍ ସଂ: ୨୦୨, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୬୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୭୦୦୮୫୭୭୦୮୫ | ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

‘ଆହ୍ୱାନ’ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ୱ, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପତ୍ରିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ଚାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେସବୁକ ଏବଂ ଟ୍ୱିଟର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।

ଭାରତୀୟ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ୭୫ତମ ସ୍ୱାଧୀନତା
ଦିବସ ଉପଲକ୍ଷେ ସମସ୍ତ ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ
ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଅଭିନନ୍ଦନ ।

ସୂଚୀପତ୍ର

ସମ୍ପାଦକଙ୍କ କଲମରୁ	ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ	୧୧
କାହାଣୀ ବିଭାଗ		୧୮
ବ୍ୟାଘ୍ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ନୀଳ ଆଲୋକ-୧୨	ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ	୧୯
ଜେଜେଙ୍କ ଜାସୁସି ୪	ବିଜୟ କୁମାର ପଣ୍ଡା	୩୧
ଅଦୃଶ୍ୟ	ଲିଫ୍ଟା ପଟେଲ	୩୩
ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳା	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା	୪୦
ଧୋ'ରେ ବାଇୟା ଧୋ'	ଡଃ ଉଷାରାଣୀ ଦାଶ	୫୪
ଏ କି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ	ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ	୬୩
ସାବତ ମା'	ସୁରେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଢ଼ୀ	୭୦
ମହାଜନ ତଡ଼ିଦେବ	ଝରଣା ବାରିକ	୭୩
ଇଏ ବି ଏକ ସ୍ୱାଧୀନତା	ଶୁଭମ୍ କୁମାର ସାହୁ	୭୫
ହେରା ପଞ୍ଚମୀ	ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି	୭୮
ହଜାର ମାରୁ	ସିଲ୍ଲସ୍ଥିତା ନାୟକ	୮୦
ମଶାଣିରେ ଫଟୋ	ଡଃ ଆଭାଞ୍ଜଳି ଶତପଥୀ	୯୧
ଭୋକିଲା	ବିନୟ କୁମାର ଦାସ	୧୦୭
ସମୟର ଚକ ଯାଏ ଘୁରି ଘୁରିକା: ନାଟକ	ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ୱିବେଦୀ	୧୦୮

କବିତା ବିଭାଗ

୧୧୯

ଅମରଜ୍ୟୋତି କାବ୍ୟ ସ୍ୱୟମ୍ବର	ଦେବଦତ୍ତ ସୁନା	୧୨୦
ଅନନ୍ତ ସମୟ	ଶିବ ନାରାୟଣ ଦାଶ	୧୨୩
ମଧୁଝରା	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାରେ ବେହେରା	୧୨୬
ଜୀବନ ବାଟରେ	ରିନା କୈବର୍ତ୍ତ	୧୨୭
ମନର କୋହ	ଶଶିକାନ୍ତ ମେହେର	୧୨୮
ତୁଚ୍ଛ ସମ୍ପର୍କ	ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ	୧୨୯
ସମ୍ପର୍କ	ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ଭଟ୍ଟ	୧୩୦
ବେଳ ସରେ	ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ମାଈତି	୧୩୧
ଭିନ୍ନ ନୀତି	ଆନନ୍ଦ କୁମାର ମାଈତି	୧୩୨
ବିଦାୟ	ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ପ୍ରଧାନ	୧୩୪
ଅଶ୍ୱିକ୍ଷୁରୀ ତଣ୍ଡି କାଟେ	ଅଲେଖ ମେହେର	୧୩୫
ଅଜଣା ପଥ	ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ବେହେରା	୧୩୬
ଅଶୁ ପାଟରାଣୀ	ସରୋଜ କୁମାର ଜେନା	୧୩୭
ବ୍ୟାଧି ହେଉ ବାଟବଣା	ସତ୍ୟବ୍ରତ ମହାପାତ୍ର	୧୩୯
ମନ ଚିତ୍ରପଟରେ କବିତା	ଆଶୁତୋଷ ମେହେର	୧୪୧
ଚେତନାର ଆଲୁଅ	ଡଃ ମମତା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ସାହୁ	୧୪୨
ମୋ ଆଦର୍ଶ ତୁମେ ବାପା	ମମତା ବାରିକ	୧୪୫

ଉଠ ଚିରନିଦ୍ରାରୁ ଥରେ	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୪୭
ଆହା କି ମଜା	ଝରଣା ବାରିକ	୧୪୭
ହେ ବିଧାତା !	ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୧୪୮
କାହାକୁ କହିବି ସତେ	ଯୁବରାଜ କୁଦେଇ	୧୪୯
ବର୍ଷାର ସ୍ମୃତିରେ	ସତ୍ୟବ୍ରତ ସାହୁ	୧୫୦
ପ୍ରତାରଣା	ସୁଶୀଳ କୁମାର ଭୋଇ	୧୫୧
ବେଙ୍ଗ କହେ ବେଙ୍ଗୁଲି ଲୋ	ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ	୧୫୩
ଦିବ୍ୟ ବନ୍ଦନା	ଅରୁଣାତାନନ୍ଦ ଭୂଏ	୧୫୪
ବିଶ୍ୱାସ	ଗୁପ୍ତେଶ୍ୱର ଚାନ୍ଦ	୧୫୫
ସ୍ୱାଧୀନତା ବିପ୍ଳବ	ଅନନ୍ତ ପଟେଲ	୧୫୮
ଆସିଲା ସନ୍ଧ୍ୟା	ଗୌରୀ ମେହେର	୧୫୯
ମୃତ୍ୟୁ	ଉତ୍ତମ ମହାପାତ୍ର	୧୬୦
ବଣମଲ୍ଲୀ	ଚିନ୍ମୟୀ ଦାସ	୧୬୧
ଗରିବ ପର କାହିଁକି ?	ନରେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ବେହେରା	୧୬୨
ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ	ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳୀ ପଣ୍ଡା	୧୬୪
ବେ-ସରକାରୀ ଜ୍ଞାନାଳୟ	ସ୍ମୃତିରଞ୍ଜନ ବାରିକ	୧୬୬
ସତୀ	ସନାତନ ମହାକୁଡ଼	୧୬୮
ବରଷା	ଡଃ ମାଙ୍ଗଳିକା ମହାପାତ୍ର	୧୭୯
କରୋନା : 'ଆ' ମନ୍ଦ୍ରାକ୍ଷରୀ	ଶୈଳବାଳା ସିଂହ	୧୭୦

ବର୍ଷା ଆଉ ପୃଥିବୀ	ରାକେଶ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ	୧୭୩
କୃପାଭିକ୍ଷା	ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର	୧୭୬
ପ୍ରେମ	ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ରାୟ	୧୭୭
ପୂଜା ପାଇଁ ଗୀତଟିଏ	ଆର୍. ଦିବ୍ୟା ଦତ୍ତା	୧୭୮
ଗରବେ କହିବା ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନ	ଜନ୍ମଜୟ ନାୟକ	୧୮୧
ଜ୍ଞାନ	ଭାଗିରଥୀ ଯାନୀ	୧୮୨
ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ	ଗୌରୀ ପଣ୍ଡା	୧୮୪
ଶିକ୍ଷା ଓ ପ୍ରୌଢ଼ଶିକ୍ଷା	ଅମୂଲ୍ୟ କୁମାର ପଣ୍ଡା	୧୮୬
ପ୍ରତି ରାତିରେ	ରୁଦ୍ର ନାରାୟଣ ଦାଶ	୧୮୭
ମା କନ୍ଧୁଣୀ ଦେବୀ	ବାଲାଜୀ ସେଠୀ	୧୮୮
ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ	ବେଣୁଧର ସୁତାର	୧୯୦
ମଦୁଆଭଟା ମୋ ମାଟି ମାଆ	କୁମରଲୀଲ ରଣା	୧୯୨
ଅନ୍ତରାୟ	ସ୍ୱାତୀସ୍ମିତା ବାରିକ	୧୯୩
ପଢ଼ିଲା ଗଣ୍ଡି ମୋ କାନିରେ	ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା	୧୯୫
ସ୍ୱାଧୀନତାର ମୂଲ୍ୟ	ଅମରନାଥ ବାରିକ	୧୯୬
ମୁଁ ତମ ନିଜର	ସୁକାନ୍ତି ନନ୍ଦ	୧୯୮
ମନେ ଦେବିନି ମୁଁ କୋହ	ଅମ୍ବିତା ଚର୍ଚ୍ଚି	୨୦୧
ସାଥୀ	ଡଃ ମନୋରଞ୍ଜନ ବିଷୋୟୀ	୨୦୨
ଶେଷ ‘ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳୀ’	ଅଞ୍ଜଳି ଦାସ	୨୦୩

ଅଧୁନା ସମାଜ	ଲିଟୁ ନାୟକ	୨୦୪
ବାସ୍ତବତା	ରାଧାମୋହନ ପୂଜାହାରୀ	୨୦୫
ପ୍ରେମ	ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବୋଡ଼କିଆ	୨୦୭
ବର୍ଷା	ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ	୨୦୮
ମଧୁବର୍ଣ୍ଣା	ପ୍ରହ୍ଲାଦ ସାହୁ	୨୧୪
ରାବଣ ବାଣୀ	ରଞ୍ଜନ କୁମାର ପ୍ରଧାନ	୨୧୫
ଲୁହ ଖୁବ୍ ଆପଣାର	ଅନସୁୟା ପଣ୍ଡା	୨୧୬
ସେ ଝଙ୍କାର ଶୁଭୁନି ଆଉ	ସଂଜୀବ କୁମାର ଦାସ	୨୧୮
ସମ୍ବର କୁହୁକ	ପ୍ରଣତୀ ରଥ	୨୨୦
ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି	ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମହାନ୍ତି	୨୨୨
ନିର୍ବାଣ ରଜନୀ	ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର ଜେନା	୨୨୩
ନାରୀ	ଡଃ ଆଭାଞ୍ଜଳି ଶତପଥୀ	୨୨୪
ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ ବର୍ଷା	ମଞ୍ଜୁରାଣୀ ମିଶ୍ର	୨୨୬
ପ୍ରୀତି ନିବେଦନ	ଡଃ ରାକେଶ ରଞ୍ଜନ ମୁଣ୍ଡ	୨୨୮
କଅଁଳ	କୌଶିକ ସାହୁ	୨୨୯
ଶୂନ୍ୟତାର ପ୍ରତିଧ୍ୱନି	ଆଲୋକ ଦାଶ	୨୩୦

ସଂବଲପୁରୀ ବିଭାଗ

୨୩୧

ପେରେମ୍ ପ୍ରତିଜ୍ଞା	ସତ୍ୟନାରାୟଣ ମିଶ୍ର	୨୩୨
ବିଶ୍ୱାସ୍	ବିଶ୍ୱନାଥ ଭୁଏ	୨୩୫
ଫଟାକାଁତ	ଦେବେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ନାଏକ	୨୩୭
ଶୋର୍ କରୁଥିଲା ସେମାନ'କୁ	ବିଶ୍ୱନାଥ ଭୁଏ	୨୩୮
ରଂଗ୍	ପ୍ରସନ୍ନ ପ୍ରୟାସ ଭୁଏ	୨୩୯
ତିନି ରଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗା 'ବୀରଗାଥା'	ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ	୨୪୦
ବିଶ୍ୱାସ୍	ଭକ୍ତବନ୍ଧୁ ସାହୁ	୨୪୧
ମୋର୍ ଗାଁର୍ ଢଙ୍ଗ	ଲିପ୍ସା ଗଡ଼ତିଆ	୨୪୩
ଭୂଦୋ ଅଏଲା (ଭାବର୍ ତିହାର୍)	ଦିନେଶ୍ ମେହେର	୨୪୪
ବରଷା ରାନୀ	ରାଧାମୋହନ ପୂଜାହାରୀ	୨୪୫
ଶୀକାରୀ	ଦେବଦତ୍ତ ସନ୍ସ୍	୨୪୬

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

୨୪୮

ଭଗବତ୍ ଜ୍ଞାନ	ସହଦେବ ପ୍ରଧାନ	୨୪୯
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଆମର	ଅସିତ ମହାନ୍ତି	୨୬୭
ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପାଠପଢ଼ି ଆମେ କେତେ ଗର୍ବିତ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା	୨୭୭
ଶକ୍ତିମୟୀ ମା' ଦୁର୍ଗା	ଶାନ୍ତିଲତା ସାହୁ	୨୮୩
ରସଗୋଲା	ବାସନ୍ତୀଲତା ଜେନା	୨୮୬

ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ପିତାମହ : ଡିଲକ	ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ରାଉତ	୨୮୯
ଐତିହ୍ୟମୟ ଭାରତବର୍ଷ	ପଙ୍କଜ କୁମାର ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୨୯୯
ଶିଶୁ ଉପନ୍ୟାସ : ଆଖି ଖୋଲିଦେଲେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ	କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ସାହୁ	୩୦୫
ଉତ୍କଳ କାହାଣୀ ଏବଂ ଶ୍ରୀମାନ୍ ଗୋପାଳ ପ୍ରହରାଜ	ପ୍ରହ୍ଲାଦ ସାହୁ	୩୧୫
ବିଶେଷ ସୂଚନା		୩୧୮

ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ କେବଳ ସ୍ୱଳ୍ପ ଏବଂ ନିର୍ବାଚିତ କବିତା ହିଁ ସ୍ଥାନ ପାଇବ, ଯେଉଁ ସବୁ ବନ୍ଧୁ କବିତା ପ୍ରେରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିରୁତ୍ସାହିତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ, କାରଣ କେବଳ କବିତା ନିମନ୍ତେ ଆହ୍ୱାନର ଏକ ବିଶେଷ ପତ୍ରିକା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । ଏବଂ ଏହି କବିତା ସବୁ ସିଧା ଆମ ଷ୍ଟେସାଇଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । ଯାହା ଆପଣ ଅତି ସହଜରେ ନିଜ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ଶେୟାର କରି ପାରିବେ ।

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ସେବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନେକ ପ୍ଲଟଫର୍ମ ଯଥା ସ୍ପଟିଫାଇ, ଆଙ୍ଗର୍, ବ୍ରେକର୍, ଓଭରକାଷ୍ଟ, ପକେଟ୍ କାଷ୍ଟ, ରେଡିଓ ପବ୍ଲିକ୍ ଏବଂ ଆପଲ୍ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟରେ ଶୁଣିପାରିବେ । ଏଥିରେ ଶହେରୁ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନବର୍ଦ୍ଧକ ପଞ୍ଚିତନ୍ତ୍ର, ଉତ୍କଳମାମୁଁ ଏବଂ ବିକ୍ରମ ବେତାଳ କାହାଣୀ ସମେତ, ଅନେକ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି । ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣନ୍ତୁ ଏବଂ ଆମକୁ ମତାମତ ଜଣାନ୍ତୁ । ଆପଣ ବି ନିଜ ଗଳ୍ପ କିମ୍ବା ପ୍ରବନ୍ଧ ଯଦି ଆମ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟରେ ପ୍ରସାରିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

<http://anchor.fm/aahwaan>

<http://anchor.fm/odia-katha>

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ସମ୍ପାଦକଙ୍କ କଲମରୁ...

ନମସ୍କାର

ଭାରତୀୟ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ପବିତ୍ର ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ଉପଲକ୍ଷେ ମୁଁ ମୋର ସମସ୍ତ ଦେଶବାସୀ ଭଉଣୀ ଓ ଭାଇଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣାଉଛି । ଆଜି ଆମେ ଏହି ବିଶାଳ ଗଣତନ୍ତ୍ରରେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ଯଦି ବଞ୍ଚି ରହିଛେ ଏଥିପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନର ବଳି ଦେଇଥିବା ଅଗଣିତ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ଅବଦାନ ଏଥିପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦର ପାତ୍ର । ଭାରତବର୍ଷକୁ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ କର୍ମ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ ଓଡ଼ିଆ ପରିବାର ତରଫରୁ ଭକ୍ତିପୂର୍ବ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳୀ ଅର୍ପଣ କରୁଛି ।

ଚଳିତ ବର୍ଷର ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ହୋଇ ଉଠେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସଦ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଗୋକିଓ ଅଲିମ୍ପିକରେ ଭାରତୀୟ ଖେଳାଳୀମାନଙ୍କ ପ୍ରଦର୍ଶନ ପାଇଁ ସମଗ୍ର ଦେଶ ଉତ୍ସବମୁଖର ହୋଇଥିବା ଦେଖୁ । ଦୀର୍ଘ ଚାରି ଦଶନ୍ଧିପରେ ଭାରତର ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କ୍ରୀଡ଼ା ହକିରେ ଭାରତକୁ ବିଶ୍ୱସ୍ତରରେ ପଦକ ମିଳିବା ଏକ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଉପଲବ୍ଧି । ଏହା ସହିତ, ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଜାଭେଲିନ ପ୍ରୋ'ରେ ନୀରଜ ଚୋପ୍ରା ଜିତିଥିବା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପଦକ ଭାରତର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣୀନ

ଭବିଷ୍ୟତର ନିଦର୍ଶନ ନୁହେଁ ତ ଆଉ କଣ? ଏହି ଖେଳାଳୀ ମାନଙ୍କ ଉଦ୍ୟମ ଓ ଦେଶପ୍ରେମରେ ଓତପ୍ରୋତ ଭାବନା ସମଗ୍ର ଦେଶକୁ ଏକୀକୃତ କରିଦେଇଥିଲା । ଭବିଷ୍ୟତର ପୀଢ଼ୀ ଏହି ଖେଳୁଆଡ଼ ମନୋଭାବ ନେଇ ପୁଣିଥରେ ଅଲିମ୍ପିକରେ ଯୋଗ ଦେବେ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ଢେର୍ ଅଧିକ ପଦକ ନେଇ ଆସିବେ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆବଶ୍ୟକ ଯଦି ଅଛି, ତା ହେଲେ ଅଛି ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବା ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମୁଚିତ ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ।

ଚଳିତ ପ୍ରକରଣ(ବର୍ଷ)ର ଅଲିମ୍ପିକ୍ରେ ଭାରତୀୟ ଖେଳାଳୀ ମାନଙ୍କ ଉଦ୍ୟମ ଓ ପ୍ରଦର୍ଶନ ପଛରେ ଯେ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରେରଣା ଓ ଉତ୍ସାହ ରହିଛି, ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମଗ୍ର ଦେଶ ତଥା ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚାର ବିଷୟ । ଦିନଥିଲା, କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ଓଡ଼ିଶା ବୋଲି କହିଲେ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି, ସେଇଟା କୋଉଠି ଅଛି ବୋଲି ପଚାରୁଥିଲେ, ଓଡ଼ିଶାକୁ ବସ୍ତୁତଃ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ଅଂଶ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ଧରି ନେଇଥିଲେ । ହେଲେ ବିଗତ ବର୍ଷ ମାନଙ୍କରେ ଓଡ଼ିଆ ସରକାରଙ୍କ ଉଦ୍ୟମ ଫଳରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଓଡ଼ିଆ ଏବଂ ଓଡ଼ିଶାର ସ୍ଥାନ ବହୁତ ଉଚ୍ଚରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଶର ଜନମାନସରେ ଓଡ଼ିଆ ଜାତି ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ସମ୍ମାନ ଭରି ରହିଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ବିଗତ ଦିନରେ ସମଗ୍ର ଦେଶରେ କରୋନାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଲହରୀ ସମୟରେ ହୋଇଥିବା ଅମୁଜାନର ଅଭାବକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଆଗେଇ ଆସିଥିବା ବେଳେ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ତରରେ ଏହା ଆମ ରାଜ୍ୟକୁ ଖ୍ୟାତି ଆଣିଦେଇଥିବା ବେଳେ ଏବେ ସଦ୍ୟ ସମାପ୍ତ ଅଲିମ୍ପିକରେ ପଦକ ପ୍ରାପ୍ତ ଭାରତୀୟ ହକି (ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳା) ଦଳର ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ତାଲିମ ଓ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣର ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଗତ ଅନେକ ବର୍ଷ ହେଲା ଓଡ଼ିଶା ସରକାର କରି ଆସୁଥିବାର

ଖବର ଶୁଣିବା ପରେ ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ଭାବରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାବବିହୂଳ ହୋଇବା ସହ ଗର୍ବରେ ଉତ୍ତୁଲ୍ଲିତ ହୋଇ ଉଠିଥିଲୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଓଡ଼ିଶା ଏବଂ ଓଡ଼ିଆକୁ ଜାଣିନଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଆମେ ଅଲିମ୍ପିକ୍ ହକି ପାଇଁ ଆମର ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବ ବଖାଣି ପାରିବା ।

ଟୋକିଓ ୦୮ରେ ସଦ୍ୟ ସମାପନ ହୋଇଥିବା ବର୍ଷ ୨୦୨୦ ଅଲିମ୍ପିକରେ ଯଦିଓ ଭାରତୀୟ କ୍ରୀଡ଼ା ଦଳ ବିଶେଷ ଚମତ୍କାର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଆମକୁ ବହୁତ କମ ପଦକରେ ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ତଥାପି ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖେଳାଳୀର ଉଦ୍ୟମ ଓ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଦେଶବାସୀଙ୍କ ପ୍ରିୟଭାଜନ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି । ହାରିଥିବା ମହିଳା ହକି ଦଳ ବି ସମଗ୍ର ଦେଶବାସୀଙ୍କ ସମବେଦନା ପାଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଯେ ଆଗାମୀ ଅଲିମ୍ପିକ ବେଳକୁ ଏହି ଦଳ ଆହୁରି ଅଧିକ ଉତ୍ସାହ ଓ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ସହ ମଇଦାନକୁ ଓହ୍ଲାଇବ ଏବଂ ଭାରତକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ ତାଲିକାରେ ନିଜ ନାମ ଲେଖାଇବ ।

ମିରାବାଇ ଚାନ୍ନୁ, ପି ଭି ସିନ୍ଧୁ, ଲଭଲିନା ବୋର୍ଗୋହାଇଁ, ରବି କୁମାର ଦହିୟା, ବଜରଙ୍ଗ ପୁନିଆ, ନୀରଜ ଚୋପ୍ରା ସମେତ ଭାରତୀୟ ହକି ଦଳ ଆମକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରି ଚଳିତ ବର୍ଷ ଅଲିମ୍ପିକରେ ପଦକ ଜିତିଛନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପଦକ ପ୍ରାପ୍ତ ଖେଳାଳୀ ନୀରଜ ଚୋପ୍ରାଙ୍କ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପ୍ରଦର୍ଶନ ପରେ ଭାରତରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପଦକର ସମ୍ଭାବନା ବହୁତ ମାତ୍ରାରେ ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଘରେ ଘରେ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର ବିଜୟ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ସହ ଦୀପ ଜାଳିବା ଆଦି ଦେଖା ଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖେଳାଳୀଙ୍କ ଘରେ ଏବଂ ଗାଁରେ ସାମୁହିକ ଭାବରେ ପୂଜା ବ୍ରତ ଆଦି ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଆମର ଦେଶର ସମ୍ମାନ ପରମ୍ପରାକୁ ଦର୍ଶାଏ । ଆମେ ଆଜି ବହୁତ ଖୁସି ହେଉଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଆମ ମନର କେଉଁ

କୋଣରେ କିଛି ଅବଶୋଷ ବି ରହିଯାଇଛି, ଏତିକି ପଦକରେ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ଏହାଠାରୁ ଢେର ଅଧିକ ପଦକ ଆବଶ୍ୟକ । ବିଶ୍ୱର ସର୍ବବୃହତ ଗଣତନ୍ତ୍ରରେ କ୍ରୀଡ଼ା ଭଳି ବିଷୟ ପ୍ରତି ଉଦାସୀନତା ଆଦୌ ସୂଚନା ନୁହେଁ । ଆମକୁ ଆମର ଆଗାମୀ ପୀଡ଼ିକୁ ଉତ୍ତାପିତ କରି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ଆମର ଏଠି ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାରେ ଗୋଟିଏ ମୁହଁବୋଲା କଥା ରହିଛି, ‘ପଡ଼ୋଗେ ଲିଖୋଗେ, ବନୋଗେ ନବାବ୍ । ଖେଲୋଗେ କୁଦୋଗେ ହୋଗେ ଖରାବ୍ ।’ ସମ୍ଭବତଃ ଏହି ଭକ୍ତିକୁ ବଦଳାଇବାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମୟ ଏବେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । ଆମେ ଆମ ଦେଶବାସୀଙ୍କୁ ଖେଳକୁଦ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବାକୁ ହେବ । ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ କ୍ରୀଡ଼ାକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବାଭଳି ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିବା ଦରକାର, ତା ହେଲେ ହିଁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀ କ୍ରୀଡ଼ା ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେବେ ।

ଆଜି ଯେତେବେଳେ ଭାରତ ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ପାଳନ କରୁଛି, ଏହି ଅବସରରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀଙ୍କ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପାଇ ଅଲିମ୍ପିକରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା ସମସ୍ତ କ୍ରୀଡ଼ାବିତ ନୁଆଦିଲ୍ଲୀରେ ଆୟୋଜିତ ହେଉଥିବା ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସର ଆୟୋଜନରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରି ନିଜକୁ ଗର୍ବିତ ମନେ କରୁଥିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ବାସ୍ତବରେ ଆଗାମୀ ପୀଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ଆମ ଦେଶପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ହେବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ବିଗତ ଦୁଇବର୍ଷରେ ଭାରତରେ ଅନେକ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ପଦକ୍ଷେପ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଛି, ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ରହିଛି, ଜାମ୍ମୁ କଶ୍ମୀରରୁ ଧାର୍ମିକ ୩୭୦ ଏବଂ ୩୫ (କ)ର ଉଚ୍ଛେଦ । ଏହାପରେ ରାଜ୍ୟରେ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖିବାକୁ

ମିଳିଛି, ଯେଉଁଠି ଦିନେ ଲୋକମାନେ ଦିନବେଳେ ବି ଘରୁ ବାହାରିବାକୁ ଡରୁଥିଲେ, ସବୁବେଳେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଓ ପଥର ଫୋପଡ଼ା ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲା, ଆଜି ସେଇଠି ପର୍ଯ୍ୟଟନକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ମିଳିଛି, ବ୍ୟବସାୟ ସହ ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ଅନେକ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ଉନ୍ନୟନ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ବିଭିନ୍ନ ଗଣମାଧ୍ୟମରୁ ଏହି ସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖିବା ପରେ ରାଜ୍ୟରେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିବା କଥା ଉପଲବ୍ଧି କରି ହେଉଛି, ହେଲେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଏକ ବିଶାଳ ଗୋଷ୍ଠୀ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ମିଳୁନଥିବା କଥା ବି ଖୋଲାଖୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଅନ୍ତତଃ ଭାରତରେ ନ ହେଲେ ବି ପଡ଼ୋଶୀ ପାକିସ୍ତାନର ଗଣମାଧ୍ୟମ ତଥା ସରକାର ଏହି ବାବଦରେ ବକ୍ତବ୍ୟ ପରେ ବକ୍ତବ୍ୟ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ହେଲେ, ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ପଦକ୍ଷେପକୁ ବିରୋଧ କରିବା ଭଳି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ଦେଶ ବା ସଂଗଠନ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଏହା ସେମାନେ ବି ଉପଲବ୍ଧି କରି ସାରିଲେଣି । ଖାଲି କାଶ୍ମୀର କାଶ୍ମୀର କହି ଚିହ୍ନାର କରିବା ଛଡ଼ା ସେମାନେ ଆଉ କିଛି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ବିଦେଶ ନୀତି ଏବଂ କୂଟନୀତିର ଶୀକାର ପାକିସ୍ତାନର ଅର୍ଥନୈତିକ ସ୍ଥିତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ପଡ଼ୋଶୀ ଆଫଗାନିସ୍ତାନରେ ତାଲିବାନ ଭଳି ଏକ ବିଭୀଷ୍ଟ ସଂଗଠନକୁ ସହଯୋଗ କରୁଥିବା ଅଭିଯୋଗ ବି ଆସିଛି । ବିଗତ ଦିନରେ ଆମେରିକା ଏହି ବିଷୟକୁ ନେଇ ପାକିସ୍ତାନକୁ ତାଗିଦ କରିବା ପରେ ପାକିସ୍ତାନୀ ଗଣମାଧ୍ୟମ ନିଜର କ୍ରୋଧ ଭାରତ ବିରୋଧରେ ବିସୋଦଗାର କରି ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ଦେଶ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବରେ ଚୀନ ସମର୍ଥିତ ବିଶ୍ୱର ସମ୍ପ୍ରସାରଣବାଦ ବିରୋଧ କରି ଭାରତକୁ ସମର୍ଥନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ଅନେକ ବଡ଼ ବଡ଼ ବାଣିଜ୍ୟିକ ସଂଗଠନ ନିଜର ଶିଳ୍ପ ଓ

ନିର୍ମାଣ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଭାରତକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେଣି । ଏହା ଫଳରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଏସିଆ ମହାଦେଶରେ ଭାରତର ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାକୁ ଲାଗିଛି । ଏହା ବାଦ ବିଶ୍ୱର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଖାଉଟି ବଜାର ଭାବରେ ଭାରତର ପ୍ରଭୁତ୍ୱକୁ କେହି ବି ଅସ୍ୱୀକାର କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତ ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି, ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦୁରଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ କୃତନୀତି ଧନ୍ୟବାଦର ପାତ୍ର ।

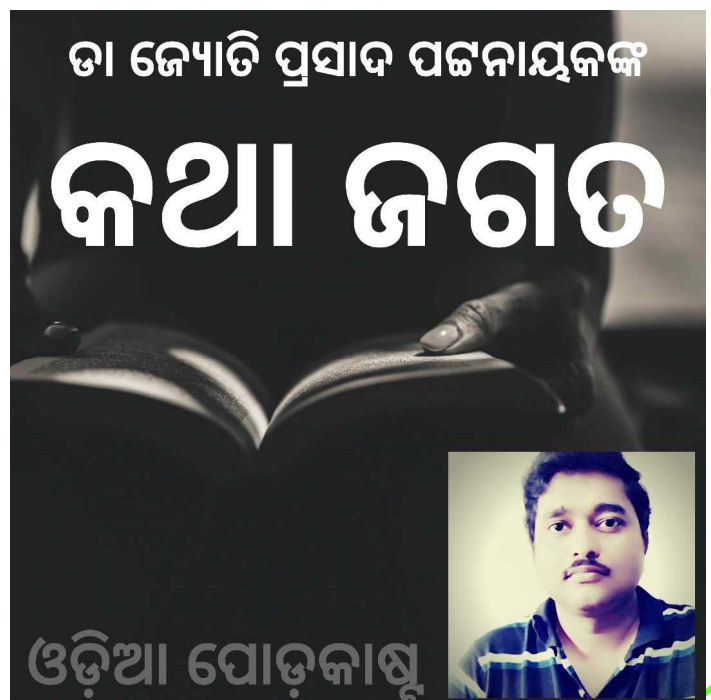
ଆଗାମୀ ଦିନରେ ପାକିସ୍ତାନ ଅଧୀକୃତ କାଶ୍ମୀରର ଅଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ସମ୍ମିଶ୍ରଣ କରିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରାଯାଇପାରେ ବୋଲି ରାଜନୈତିକ ଗବେଷକମାନେ ମତ ଦେଲେଣି । ପାକିସ୍ତାନରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୃହଯୁଦ୍ଧର ସମସ୍ୟା ଦେଖା ଦେଲାଣି । ସେମାନେ ପାକ୍ ଅଧୀକୃତ କାଶ୍ମୀରକୁ ବିଶ୍ୱ ସ୍ତରରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାପାଇଁ ସେଠାରେ ପାକିସ୍ତାନ କ୍ରିକେଟ୍ ଲିଗ୍ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରୁଥିବା ବେଳେ ଭାରତୀୟ କ୍ରିକେଟ୍ ବୋର୍ଡ଼ର ହସ୍ତକ୍ଷେପ ପରେ, ବିଦେଶର ସମସ୍ତ ଖେଳାଳୀ ସେହି ଆୟୋଜନରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ଦେଲେ । ଏଥିରୁ ଭାରତର ପ୍ରଭାବ ଜାଣି ହୁଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିବା ଭଳି କୌଣସି ଶକ୍ତି ଯଦି ରହିଛି ତା ହେଲେ ତା ହେଉଛନ୍ତି, ଆମ ଦେଶରେ ରହିଥିବା କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ସଂଗଠନ । ହୁଏତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେମାନେ ବି ନିରବିଧିବେ ନାହିଁ, ତାହା କିଏ କହିବ ।

ସମୃଦ୍ଧ, ଉନ୍ନତ ଭାରତର ସମସ୍ତ ଗର୍ବିତ ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସର ପୁନଃ ଅଭିନନ୍ଦନ ସହ ସମର୍ପଣ କରୁଛି ଚଳିତ ମାସର ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ସଂସ୍କରଣ ।

ଧନ୍ୟବାଦ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଆମ ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ଚ୍ୟାନେଲ୍

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆମ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା, ଶୁଣିବା ଓ ଶୁଣାଇବା

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

କାହାଣୀ ବିଭାଗ

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ବ୍ୟାଘ୍ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ନୀଳ ଆଲୋକ - ୧୭

ଭଲ ମହୁଫେଶା ପାଇବାକୁ ହେଲେ ମୌଲୀମାନଙ୍କୁ ଜଙ୍ଗଲର ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼େ । ଝିଲ୍ଲା, ଚାମଟା ଆଦି ଅଞ୍ଚଳରେ ଭଲ ମହୁ ମିଳେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଅଞ୍ଚଳରେ ବାଘ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ । ତେଣୁ ମୌଲୀମାନଙ୍କ ଜୀବନ ସବୁବେଳେ ବିପଦରେ ପଡ଼ିବାର ଆଶଙ୍କା ଥାଏ ।

ସାଧାରଣତଃ ମହୁ ସଂଗ୍ରହକାରୀଙ୍କ ଦଳରେ ଅତି କମରେ ପାଞ୍ଚ ଜଣ ଥାଆନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଜଣ ବାଘ ବଶୀକରଣ ଜାଣେ । ସେ ଦଳକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦିଏ । ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରାୟ ଡଙ୍ଗାର ମାଲିକ । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯୋଗାଡ଼ କରି ମହୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଆଣିଥାଏ । ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ମହୁଫେଶା କାଟିବାରେ ଓସ୍ତାଦ ଥାଏ । ଚତୁର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି ମହୁଫେଶାକୁ ତଳେ ପାତ୍ରରେ କାଢ଼ିବାରେ ଧରି ରଖିନିଏ । ପଞ୍ଚମ ବ୍ୟକ୍ତି ଦଳର ରୋଷେଇଆ । ସେ ଅନ୍ୟମାନେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଥିଲାବେଳେ ଡଙ୍ଗାର ଯତ୍ନ ନିଏ ଆଉ ରୋଷେଇ କରେ । ପାଣି ବେଶି ଶୁଖିଗଲେ ଡଙ୍ଗା ବସିଯିବ । ତେଣୁ ସେ ଠିକ ଯାଗାରେ ଡଙ୍ଗାକୁ ରଖେ । ଏମାନଙ୍କ ଛଡ଼ା କିଛି ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଆସନ୍ତି । ସେମାନେ ସବୁ କାମରେ ହାତ ବଢ଼ାନ୍ତି । ଦଳରେ ମହୁଫେଶା କାରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଆଉ ରୋଷେଇଆ ବଡ଼ ଦରକାରୀ । ମହୁସଂଗ୍ରହ କରିବାପାଇଁ ଲୋକ ଯୋଗାଡ଼ କରୁଥିବା

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

ତଙ୍ଗାମାଲିକର ଗାଁରେ ଭଲ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଥାଏ ।

ତଙ୍ଗାଟା ନିଜ ଅଟକିବାସ୍ଥାନ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ବେଳକୁ ଦିନ ପ୍ରାୟ ଅଧା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ମହୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଅନେକ ସମୟ ଅଛି । ରାଖାଲ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନାଇଲା । ସମସ୍ତେ ବେଳାବେଳି ମହୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ସପନବାରୁ ତଙ୍ଗାକୁ ଅନାଇଲେ । କିଛି ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ନାହିଁ । ଗଛ ତାଳ କାଟିବାପାଇଁ କେତେଟା କଟୁରୀ । ସେତିକିରେ ବାଘକୁ ଅଟକାଇ ହେବନାହିଁ । କେତେଟା ଆଲୁମିନିୟମର ବଡ଼ ପାତ୍ରଥିଲା । ସେଥିରେ ମହୁ ରଖାଯିବ ।

ବଡ଼ ନଦୀର ଏକଦମ କୂଳରେ ବେଶି ମହୁ ମିଳେନାହିଁ । ପତଳାଧାରରେ ମହୁ ମିଳିବାର ସମ୍ଭାବନା ବେଶି । ଦୁଇକୂଳ ମଧ୍ୟରେ ଛୋଟ ନଦୀ । କିଛି ଖୋଲାଯାଗା । ପବନ ମଧ୍ୟ ବେଶି ହୁଏନା । ବଡ଼ ନଦୀ ଠିକ କୂଳରେ ପବନବେଶୀ । ଭିତରେ ଚାରିଆଡେ ଗଛ । ସବୁଆଡେ କାଦୁଆ ଭିତର ଧାରରେ ମହୁଫେଣା ଭଲ ହୁଏ । ସେମିତି ଯାଗା ଖୋଜିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଗରୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଆଗ ବର୍ଷମାନଙ୍କରେ ସେମାନେ ପୁରୁଣା ଆଉ ନୁଆ ମହୁଫେଣା ଠାବ କରିନେଇଥାନ୍ତି । ସାଧାରଣତଃ ମହୁମାଛିମାନେ ଜଳଦି ଫେଣା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ପଛବର୍ଷରେ ସେମାନେ ନିଜ ଯାଗାରେ ମହୁଫେଣାମାନଙ୍କରୁ ସାବଧାନତାର ସହ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଫେଣା କାଟିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଫେଣାମାନଙ୍କରୁ ମହୁମାଛିମାନେ ଉଡିଯାଇ ନଥିବେ ।

“ଏ ଭିତରକୁ ଯିବା ।”- ରାଖାଲ କହିଲା । ତା’ର ଶିଙ୍ଗା ଆଉଥରେ ବାଜି ଉଠିଲା । ତଙ୍ଗାଟା ଏକ ପତଳା ନାଳ ଭିତରକୁ ଆସିଯାଇଥିଲା । ଧାରଟା ମୋଟେ ଚଉଡ଼ା ନୁହେଁ । ଭଜା ସମୟ । ପାଣି ଶୁଖି ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଭିତରକୁ ଯିବାପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ପାଣିଅଛି । ଏ

ତଙ୍ଗାମାନ ଏମିତିଆ ପତଳା ନଦୀ ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଇପାରେ । ବାସ୍ ହାତେ ପାଣିହେଲେ ଯଥେଷ୍ଟ । ଦୁଇ ଧାରରେ ଗଛମାନ ତଳକୁ ନଇଁ ଆସିଥିଲା । କିଛି ଯାଗାରେ ଯେମିତି ଏକ ତାଳ ଅନ୍ୟକୁଳର ଆଉ ଏକ ତାଳକୁ ଛୁଇଁଯାଇଥିଲା । ଏମିତି ଭିତରକୁ ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ଧରି ଗଲେ ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖି କୁଳ ଆଡ଼କୁ । ମହୁମାଛିମାନେ ବସାର ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ଉଡୁଥାଆନ୍ତି । କିଛି ମହୁମାଛି ଦେଖାଗଲେ ମହୁଫେଣା ଖୋଜିବା କଷ୍ଟ ହେବନାହିଁ । ମହୁମାଛିକୁ ଅନୁସରଣକରି ଫେଣାପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲା ଆକାଶରେ । କେଉଁଠି ସାମାନ୍ୟ କଳାକଳା ବିନ୍ଦୁମାନ ଦେଖାଦେଲେ ସେମାନଙ୍କର କାମ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଆଉ ଭାଗ୍ୟକୁ ବେଶି ସମୟ ଲାଗିଲାନି ।

ଖରା ସମୟ । ଲୁଣା ପବନରେ ବହୁତ ଝାଳ ବାହାରେ । ସେମାନଙ୍କ ଦେହଖରାରେ ଚକ ଚକ କରି ଉଠୁଥାଏ । କଳା କଳା ଦେହରେ ଝାଳ ଯେମିତି ଦେହରେ ପରିଧାନ କରିଥିବା ଏକ ଏକ ହୀରା ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ଏମାନେ ଯେ ସୌଭାଗ୍ୟର ହୀରା ଜଙ୍ଗଲରୁ ଆହରଣ କରନ୍ତି । ପତଳା ନଦୀରେ କାଦୁଅ ଆଉ ପାଣି ମଧ୍ୟ ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ଆହୁଲାସରୁ ପ୍ରାୟ ଶବ୍ଦ ନକରି ତଙ୍ଗାକୁ ବାହନେଉଥିଲା ।

“ଏଇଠି ରହିବା ।”- ରାଖାଲ କହିଲା । ତଙ୍ଗାର ଆହୁଲାମାନ ଅନେକ ଆଗରୁ ଧୀର ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଆଗରେ ଏକ ଲମ୍ବା କାଦୁଆତଡା । ତଙ୍ଗାଟା କୁଳରେ ଲଗାଗଲା । ଏକ ପତଳା ଦଉଡ଼ିରେ ତଙ୍ଗାକୁ ଗୋଟାଏ ସରୁ ଗଛରେ ବାନ୍ଧିଦିଆଗଲା ।

ରାଖାଲ ପ୍ରଥମେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଗଲା । ସେ ଆଣ୍ଟେଇ ପତି କାଦୁଅରୁ ଟିକିଏ ଆଖି ଗୁଳାକଲା । ତାପରେ କିଛି ମନ୍ଦ୍ର ପଡୁଥିଲାପରି ଜଣା ପଡୁଥିଲା । ସରୁ ଠିକ ଅଛି । ବେଳ

ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଛି । ପ୍ରାଣୀମାନେ ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିବେ । କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ ।
ଜଙ୍ଗଲରେ ମୌଳୀମାନେ ଅନେକ ନିୟମ ମାନନ୍ତି । କେହି ବାଘ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବେ
ନାହିଁ । କିଛି ଭୟର କଥା କହିବେ ନାହିଁ । ଜଙ୍ଗଲର ମାଟିରେ ଝାଡ଼ା, ପରିଶ୍ରା କରିବେ
ନାହିଁ । ମାଟିରେ ଛେପ ପାଇବେ ନାହିଁ । ଜଙ୍ଗଲକୁ ଏକ ଦେବସ୍ଥଳୀ ହିସାବରେ ମାନିବେ ।

ଲୋକମାନେ ଖାଲି ଗୋଡ଼ରେ କାଦୁଅରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଗଲେ । ଚପଲ ପିନ୍ଧି
କାଦୁଅରେ ଚାଲିବା କଷ୍ଟ । ପାଣି ଜଙ୍ଗଲରେ ହେଉଥିଲା । କାଦୁଅ କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟ ଆଶୁଯାଏ
ଥିଲା । ସେମାନେ ଶବ୍ଦ ନକରି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇଥିଲେ । ସପନବାରୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ
ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲିଲେ । କାଦୁଅରେ ଚାଲିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ରୁପ ଥିଲେ ।
ନହେଲେ ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ନିଜ ଭିତରେ ଗପ କରୁଥାନ୍ତି । ଘୋର ଜଙ୍ଗଲରେ ବାଘ
ଘରେ ପଶିବା କିଛି ସାଧାରଣ କଥା ନୁହେଁ । ବେଶ ସାହାସ ଦରକାର । ଜଙ୍ଗଲରେ କାନ,
ନାକ ଆଉ ଆଖିକୁ ଅତି ସାବଧାନ ରଖିବା କଥା । ବାଘର ଫୁରୁକୁଟିଆ ଗନ୍ଧଟା ତା'କୁ ଧରା
ପକାଇ ଦିଏ । ନହେଲେ ଏମିତିଆ ଜଙ୍ଗଲରେ ବାଘକୁ ଆକ୍ରମଣ ପୂର୍ବରୁ ଠାବ କରିବା ପ୍ରାୟ
ଅସମ୍ଭବ । ବଣ ବାରହା ଶରୀରରୁ ବି ଗନ୍ଧ ବାହାରେ । କିନ୍ତୁ ବାଘର ଗନ୍ଧଟା କେମିତି ବେଶି
ଫୁରୁକୁଟିଆ । ଗନ୍ଧଟା ଅବଶ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ । ସୁନ୍ଦରବନର ପାଣି ଯୋଗୁ ଗନ୍ଧ ବହୁତ
କମିଯାଏ । ବାଘ ବା ବାରହା ଅନେକ ସମୟରେ ପାଣିରେ ପହଁରି ଗୋଟାଏ ଦ୍ୱୀପରୁ ଆଉ
ଗୋଟାଏ ଦ୍ୱୀପକୁ ଯାଆନ୍ତି । ତଥାପି ବି କିଛି ଗନ୍ଧ ଥାଏ ।

ସେମାନଙ୍କ ଆଖି ବଡ଼ବଡ଼ ଗଛ ଉପରେ ବୁଲୁଥିଲା । ଗଛ ଗଣ୍ଡିରେ ବାଘ ବେଳେ
ବେଳେ ରାମୁଡ଼ିଥାଏ । ତାଛଡ଼ା ବାଘ ଯିବାଆସିବା ରସ୍ତାରେ ବାଘର ପାଦଚିହ୍ନ ରହି
ଯାଇଥାଏ । ଏମିତିଆ ଚିହ୍ନ ଦେଖିଲେ ଅତି ସାବଧାନ ରହିବା କଥା । ବାଘର ହାଉଁ ହାଉଁ

ଡାକ ବା ହରିଣର ଟାଉ ଟାଉ ଡାକର ଶବ୍ଦ ନଥିଲା । ଦୂରରୁ ମାଙ୍କଡମାନଙ୍କ କିସ୍ କିସ୍ ଡାକ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏ ଶାନ୍ତ ଜଙ୍ଗଲରେ ଏକାବେଳେ ସବୁ ଶବ୍ଦ ଆଉ ଗନ୍ଧ ଆସିପାରେ । ତେଣୁ ହଠାତ୍ କିଛି ଠଉରାଇ ହେବନାହିଁ ।

କାଦୁଆଚତାଟା ଏକ ମତାଉଳି ରୂପରାପ ହୋଇ ପଡିଥିଲା । କିଛି ଜୀବନ ନାହିଁ । କେତେଟା ଛୋଟ କଙ୍କଡା ଏପଟ ସେପଟ ବୁଲୁଥିଲେ । ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ କେତେଟା ମହୁମାଛି ଦେଖାଯାଉଥିଲେ । ସେମାନେ ଏକଦମ ସବୁ ପାଣି କାଦୁଅ ଧାର ଦେଇ ଭିତରକୁ ଚାଲିଲେ । ଭିତରର ଗଛସବୁ ବଡ଼ ହୋଇଆସିଥିଲା । ନଦୀଧାରରେ ଗଛ ସାମାନ୍ୟ ଛୋଟ । ହେତୁଳ ଗଛଭିତରେ ମହୁମାଛି ଫେଶା କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଟିକିଏ ଭିତରିଆ ବଡ଼ଗଛରେ ମହୁମାଛିମାନେ ବଡ଼ ଫେଶା କରନ୍ତି ।

ଜଙ୍ଗଲଟା ଘଞ୍ଚି । ମହୁମାଛି ଖୁଲସି (*Aegiceras corniculatum*), ଗୋରାନ(*Cerriops decandra*), ବାଇନ(*Avicennia officinalis*), ଗେଉଁଆ(*Excoecaria agallocha*), କେଉଡା(*Sonneratia apetala*)ଭଳି ଗଛରେ ବସା ବାନ୍ଧିଥାନ୍ତି । ପାସୁର ଗଛର ମହୁମଧ୍ୟ ହୁଏ । ସବୁଠାରୁ ଭଲ ମହୁ ଖୁଲସି ଗଛରୁ ମିଳେ । ଆଜିକାଲି କିନ୍ତୁ ଖୁଲସିଗଛ ବେଶି ମିଳୁନାହିଁ । ହେତୁଳ ଗଛର ମହୁ ମଧ୍ୟ ବେଶ ଭଲ । କେଉଡା ଗଛରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ମଧୁ ହୁଏ ।

ଏହି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦରବନରୁ ମାଛ ଧରିବା ନିଷେଧ ଥାଏ । ତେଣୁ କେଉଟମାନେ ମଧୁ ସଂଗ୍ରହରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହନ୍ତି ।

ଏ ବର୍ଷ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକ ଗରମ ପଡିଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ ହାଲୁକା ବର୍ଷା ହୋଇଯାଇଛି । ଜଙ୍ଗଲରେ ସକାଳ କୁହୁଡିଆ ରହୁଛି । ଜଳକଣା ପବନରେ ଭାସିବୁଲୁଛି ।

ଗଛରେ ଲାଗିଥିବା କୁହୁଡ଼ିକୁ ମହୁମାଛି ଶୋଷିନିଏ । ଏବର୍ଷ ପାଗ ଅନୁକୂଳ । ମହୁ ବେଶ ଭଲ ହେବ । ମହୁ ଚୈତ୍ର ବୈଶାଖ ମାସରେ ପ୍ରାୟ ୧୫ ଦିନରୁ ୧ ମାସ ଭିତରେ ଭଲ ମିଳେ । ସବୁ ଗଛରେ ଫୁଲ ଆସିଯାଇଛି ।

ବାଘୁଆ ମହୁମାଛି Rock bees(*Apis dorsata*) ପ୍ରତିବର୍ଷ ସୁନ୍ଦରବନକୁ ଗ୍ରୀଷ୍ମଋତୁରେ ଆସନ୍ତି । ଏହି ସମୟ ହେଉଛି ଲୁଗା ଜଙ୍ଗଲରେ ଫୁଲ ଫୁଟିବାର ସମୟ । ମାର୍ଚ୍ଚର ଶେଷଆଡ଼କୁ ଖୁଲସି(*Aegiceras corniculatum*) ଗଛରେ ଫୁଲ ଫୁଟିବା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଜଙ୍ଗଲରେ ପ୍ରଥମେ ଖୁଲସି ଆଉ ହେନ୍ତାଳ ଗଛରେ ଫୁଲ ଆସେ । ତାପରେ ବାଇନ ଆଉ କେଉଡ଼ା ଗଛରେ ଫୁଲ ଆସେ । ଶେଷରେ ଗେଉଁଆ ଗଛରେ ଫୁଲ ଆସେ । ଏହି ଫୁଲର ରସ ଜୁନମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲେ ।

ଗେଉଁଆ ଗଛର ମହୁ ଲାଲ ଆଉ ଟିକେ ରାଗୁଆ ଲାଗେ । ଖୁଲସି ଗଛର ମହୁ ନଡ଼ିଆ ତେଲ ଭଳି ସଫା ଆଉ ବେଶ ଭଲ ଲାଗେ । ବାଇନ ଆଉ କେଉଡ଼ା ଗଛର ମହୁ ବେଶି ଲାଲ ନୁହେଁ କି କତା ନୁହେଁ । ବଡ଼ ଗଛରେ ଫେଣା ହେବା ତ ସ୍ୱାଭାବିକ । କିନ୍ତୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅନେକ ସାନ ହେନ୍ତାଳ ବଣରେ ମଧ୍ୟ ମହୁମାଛି ଫେଣା ବାନ୍ଧେ । ଟିକିଏ କୁହୁଡ଼ି ହେଉଥିବା ଯାଗା ମହୁମାଛିର ପସନ୍ଦ । କୁହୁଡ଼ିପାଣି ବା ହାଲୁକା ବର୍ଷାପାଣି ବିନା ମହୁମାଛି ମହୁ କରିପାରେନା ।

ସେମାନେ ଏକ ଧାଡ଼ିରେ ଚାଲିଲେ । ସମସ୍ତେ ବାଘମୁଖା ପଛୁଆ କରି ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ଦେଖିଲେ ଲାଗିବ ଯେମିତି ମଣିଷ ପଛକୁ ଅନାଇ ରହିଛି । ବାଘ ତ ମଣିଷକୁ ପଛରୁ ବା କତରୁ ଆକ୍ରମଣ କରେ । ବାଘ ଆକ୍ରମଣରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାପାଇଁ କିଛି ଉପାୟ କରାଯାଇଛି । ରାଖାଲ ଆଗରେ ଆଉ ଅନ୍ୟମାନେ ପଛରେ । ମଝିରେ ସପନବାରୁ । ବାଘ ଆକ୍ରମଣଟା

ଆକସ୍ମିକ ହୋଇପାରେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ସାବଧାନ ଥିଲେ । ରାଖାଲ କିଛି ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଛି ।
ଦକ୍ଷିଣ ରାୟର ତାକ ଶୁଣାଯାଇ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କିଛି କହି ହେବନାହିଁ ।

“ବନବିବିର ନାମେ ସବାଇ ବୋଲୋ ଆଲ୍ଲା ଆଲ୍ଲା ।”- ରାଖାଲ ଜୋରରେ ପାଟିକଲା ।
ସେ ଏ ଭିତରେ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମ ନେଇଛି । ତଥାପି ବଶୀକରଣ ବିଦ୍ୟାଟା ଛାଡ଼ି ପାରିନାହିଁ ।
ହରିବୋଲ ମନ୍ତ୍ର ମହାମନ୍ତ୍ର । ସେ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରଭାବରେ କିଛି କ୍ଷତି ହେବନି । ଏ ମହାମନ୍ତ୍ର ଆଉ
ବଶୀକରଣ ବିଦ୍ୟା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚାଲୁ । ଏ କଥା ଅବଶ୍ୟ ସେ କାହାକୁ କୁହେନା । ସମସ୍ତେ
ତା’ ବିଦ୍ୟାକଥା ଭଲ କରି ଜାଣନ୍ତି । ବନବିବିଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରରେ ଆଲ୍ଲା ଆଲ୍ଲା କୁହାଯାଏ ।

ଅନ୍ୟମାନେ “ଆଲ୍ଲା ଆଲ୍ଲା” ବୋଲି ପାଲି ଧରୁଥିଲେ ।

“ଶାହା ଜଙ୍ଗଲିର ନାମେ ସବାଇ ବୋଲୋ ଆଲ୍ଲା ଆଲ୍ଲା ।”- ରାଖାଲ ଆଉ ଥରେ
ଜୋରରେ ପାଟିକଲା । ଅନ୍ୟମାନେ ଆଲ୍ଲା ଆଲ୍ଲା ବୋଲି ପାଲି ଧରିଲେ ।

“ଦକ୍ଷିଣ ରାୟର ନାମେ ସବାଇ ବୋଲୋ ହରି ହରି ।”-

“ହରିବୋଲ ।”- ଅନ୍ୟମାନେ ପାଲି ଧରୁଥିଲେ ।

“ବୋଲ ହରି ।”- ଆଉ ଥରେ ରାଖାଲ ଜୋରରେ ପାଟିକଲା ।

ଅନ୍ୟମାନେ “ହରି ହରି” କହିପାଲି ଧରିଲେ ।

ଜଙ୍ଗଲଟା ଘଞ୍ଚି । ସେମାନେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନଦୀଧାରରେ ଥିଲେ । ଉପରେ ଗୋଟାଏ
ଦୁଇଟା ମହୁମାଛି ପ୍ରାୟ ଦେଖାଦେଉଥିଲେ । ମହୁମାଛି ଫେଣାଟା ଏଇ କେଉଁ ପାଖରେ ଥିବ ।

“ବୋଲ ହରି ।”- ରାଖାଲ ଆଉ ଥରେ ଜୋରରେ ପାଟିକଲା । ତା’ର ଆଖି ଟିକିଏ
ଖୋଲା ଆକାଶ ଆଡ଼କୁ ଥିଲା । ସେଇଠି ଅନେକ ମାଛି । ପାଖରେ କେଉଁଠି ଫେଣାଥିବ ।

ଶେଷରେ ଫେଣା ଦେଖାଗଲା । ବେଶ ବଡ଼ ଫେଣାଟା ଏକ ବଡ଼ କେଉଁଠାଗଛରେ

ଲାଗିଥିଲା । ଗଛ ଗଣ୍ଡିଟା ମୋଟା । ଏକ ବଡ଼ ଡାଳ ଉପରଆଡ଼କୁ କଡେଇହୋଇ ବଙ୍କେଇଯାଇଛି । ଫଳରେ ଟିକିଏ ଉପରେ ଡାଳପତ୍ରରେ ଢାଙ୍କି ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ଷାଟା ପ୍ରାୟ ସିଧା ବାଜିବ ନାହିଁ । ଗଛଟା ଆକାଶର ତଳେ ଏକ ବିଶାଳ ଛତା ଯେମିତି ତିଆରି କରିଛି । ଗଛରେ ଭଲ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଅଛି ।

ଥରେ ଫେଶାଟା ଠାବ ହୋଇଗଲାପରେ ସମସ୍ତେ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଗଲେ । ଏବେ ଅସଲ କାମ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ମହୁମାଛିଗୁଡ଼ାକ କଳା ରଙ୍ଗର, ବିଷାକ୍ତ ତଙ୍କ ଅଛି । ଦଶଟା ମହୁମାଛି ବିନ୍ଧିଦେଲେ ବଞ୍ଚିବା କଷ୍ଟ । ଏ ମହୁମାଛିଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଘଉଡ଼ାଇବା ଦରକାର । ଡଙ୍ଗଲର ମହୁମାଛି ପାଲିଥିବା ମହୁମାଛିଠାରୁ ବଡ଼ ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ବିନ୍ଧିବା ବେଶ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ । ଆଉ ଏକ ପ୍ରକାରର ଛୋଟ ମହୁମାଛି ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଫେଶାରୁ ବେଶି ମହୁ ମିଳେନା ।

ବସାରେ କଳା ବାଦାମୀଶ୍ରମିକ ମହୁମାଛିମାନେ ବ୍ୟସ୍ତଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର କଳା କଳା ମୁଣ୍ଡମାନ ଜୋରରେ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଥିଲା । ସେମାନେ ମହୁଶୁଣ୍ଠରେ ଆଣି ଫେଶାର କୋଠରିରେ ରଖିବାକୁ ଲାଗିଯାଇଥିଲେ । ଏବେ କାମର ସମୟ । ଫେଶାରେ ରାଣୀ ମହୁମାଛି ଥାଏ । ଆକାରଟା ଅନ୍ୟଅପେକ୍ଷା ବହୁତ ବଡ଼ । କିଛି କୋଠରିରେ ଛୋଟ ଛୁଆ ମହୁମାଛି ବା ଲାର୍ଭାମାନେ ଥାଆନ୍ତି । ଏହି ମହୁରୁ ସେମାନଙ୍କର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପିଢିପାଇଁ ଭୋଜନ ମଳିବ । ଶ୍ରମିକ ମହୁମାଛିଗୁଡ଼ାକ ବାରମ୍ବାର ଉଡିଯାଇ ପୁଣି ଫେଶାରେ ବସିପଡୁଥିଲେ । କେହି କ୍ଷଣେମାତ୍ର ବିଶ୍ରାମ କରୁନଥିଲେ ।

“ଜଲଦି ବଲୋନ(ଧୁଆଁ ମଶାଲ) ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।”- ରାଖାଲ ଡାକଦେଲା । ସେ ମନେ ମନେ କିଛି ଗୁଣ୍ଡୁଗୁଣ୍ଡୁ ହେଉଥିଲା । କେହି ତା’କୁ ବିରକ୍ତ କରୁ ନଥିଲେ । ସେ ବୋଧହୁଏ ବାଘ

ସ୍ତୁତିକରଣ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ୁଛି ।

ମହୁମାଛିଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ାଇବାପାଇଁ ବଲ୍ଲୋନର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ଏଠି ଲୋକମାନେ ସେଇ ପୁରୁଣାକାଳିଆ ଉପାୟ ଧରିଛନ୍ତି । ମୁହଁରେ ଜାଲିଧିବା ଟୋପୀ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ାକ ବହୁତ ଅଭୁଆ ଲାଗେ । ମୁଣ୍ଡରେ ଠେକା କଲାଭଳି ଗାମୁଛା ବାନ୍ଧି ଆଖି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜକୁ ଘୋଡ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି । କପାଳଟା ତ ମୁଣ୍ଡ ଉପରୁ ଘୋଡ଼ାଯାଇଥାଏ । ହାତ ଗୋଡ଼ କିଛି ଅଂଶରେ ଖୋଲା । ମହୁମାଛି ସହଜରେ ବିନ୍ଧିପାରେ । ସେଇଥିପାଇଁ ମହୁମାଛିଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ବଲ୍ଲୋନ ଲଗାଇବା ଆଉ ଦିଗ ଦେବା କାମଟା ବାସୁଦେବ ଭଲଭାବେ କରେ । ବଲ୍ଲୋନକୁ ଏମିତି ଦିଗରେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେମିତିକି ମହୁମାଛିମାନେ ତଳଆଡ଼କୁ ଆସି ଆକ୍ରମଣ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟଥା ଥରେ ସେମାନଙ୍କର ଆକ୍ରମଣ ଜାରି ହୋଇଗଲେ ଥମିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ରହିବନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ମହୁମାଛି ଆସି ବିନ୍ଧିଦେଇଯିବେ । ତେଣୁ ଦିଗଜ୍ଞାନଟା ଭଲ ହେବା ଦରକାର ।

ବାସୁଦେବ ହେତୁଳ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଗଲା । ସେ ବଲ୍ଲୋନ ତିଆରି କରିବ । ପ୍ରାୟ ହାତେ ଦେଉହାତ ଆଉ ଜଞ୍ଝେମୋଟ ବଲ୍ଲୋନ ତିଆରିହେବ । ହେତୁଳ ଆଉ ଗୋଲପତାର ବଲ୍ଲୋନଟା ଭଲ । ସେଥିରୁ ଧୂଆଁ ବେଶ ବାହାରେ । ବାହରପଟେ କଞ୍ଚା ପତ୍ର ଆଉ ଭିତରେ ଶୁଖିଲା ପତ୍ର ଦିଆଯାଇ ବଲ୍ଲୋନ ତିଆରି କରାଯାଏ । ପାଖରେ କିଛି ହେତୁଳ ଗଛ ଥିଲା । ଏ ହେତୁଳ ଜଙ୍ଗଲ ଦେଖିବାକୁ ସାଧାରଣ ଲାଗିଲେ ମଧ୍ୟ ଅସାଧାରଣ । ଏକେତ ମୁନିଆ କଣ୍ଟା । କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବିପଦ ହେଉଛି ବାଘ । ଏମିତିଆ ଛୋଟ ଜଙ୍ଗଲରେ ବାଘ ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦ ମଧ୍ୟ କରେ । ଯାହାହେଉ କିଛି ବିପଦ ହୋଇନି । ଭଲ ବଲ୍ଲୋନ ତିଆରି

ହୋଇଗଲା । ବଲ୍ଲୋନରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦିଆଗଲା । ଧଳାଧଳା ଧୂଆଁ ଜୋରରେ ଉପରକୁ ଉଠିଲା । ବଲ୍ଲୋନଟା ପ୍ରସ୍ତୁତ ।

ବାସୁଦେବ ବଲ୍ଲୋନଟା ଧରି ଗଛ ତଳକୁ ଆସିଲା । ତାପସ ଗଛ ଚଢ଼ିବ । ତାପସକୁ ଟୋକା କହିହେବନି । ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲେ ଏଇ ତା'କୁ କିଏ କୋଡ଼ିଏ କହିବ । କିନ୍ତୁ ତାପସକୁ ପଚାରି ହେଲାଣି । ଗଛ ଚଢ଼ିବାରେ ଧୂରନ୍ଧର । ତାପସ ଗଛ ଚଢ଼ିଲା । ପଛରେ ବାସୁଦେବ ମଶାଲଟା ଧୀରେ ଧୀରେ ବସା ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିଆଇଲା । ଧୂଆଁ ବାଜିବାରୁ ମହୁମାଛିମାନେ ଭଁ ଭଁ କରି ଉଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସବୁଆଡ଼େ ମହୁମାଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତଳକୁ ଆସିପାରୁ ନଥିଲେ । ଗଛ ତଳଆଡ଼କୁ ଧୂଆଁ । ବେଶଜୋରରେ ଫେଣା ଆଡ଼କୁ ଧୂଆଁଆସି ଫେଣାରୁ ମହୁମାଛିଙ୍କୁ ତଡ଼ୁଥିଲା । ବଲ୍ଲୋନରେ ବେଶି ନିଆଁ ଜଳେ ନାହିଁ । ହେତୁକ ବଲ୍ଲୋନ ଧିରେ ଜଳେ କିନ୍ତୁ ଭଲ ଧୂଆଁଦିଏ ।

ଆଉ ତେରି ନକରି ତାପସ ଠିକ ଫେଣାପାଖକୁ ଚଢ଼ିଗଲା । ତା' ହାତରେ ଏକ ଧାରୁଆ ବଙ୍କା କରୁରୀ । କିଛି ମହୁମାଛି ତଥାପି ବି ଯାଗା ଛାଡ଼ୁ ନଥିଲେ । ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ବେଶି ସମୟ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ମହୁଫେଣାଟା କଟାହେବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ସେ ସାଇଜକରି ମହୁଫେଣାକୁ କାଟୁଥିଲା । କିଛି ଖଣ୍ଡରେ ମହୁ ଭରି ରହିଥିଲା । ରାଣୀମହୁମାଛି ବା ଲର୍ଭା ମଧ୍ୟ ସେପଟ ଫେଣାରେ ନଥିଲେ । ସେ ଲର୍ଭାମିଶା ମହୁଫେଣା ଆଣିଲେ ମହୁ ଶୀଘ୍ର ଖରାପ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରାୟ ୧୦-୧୫ ମିନିଟ ଭିତରେ ମହୁଫେଣା କାଟିବା କାମଟା ସରିବା ଦରକାର । ବେଶି ତେରି କଲେ ବଲ୍ଲୋନରୁ ଧୂଆଁ କମିଯିବ । ତା' ଛତା ବାଘର ଭୟ ଲାଗି ରହିଛି ।

ତାପସ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡକରି ଫେଣାକାଟି ତଳକୁ ପକାଉଥିଲା । ରାଖାଲ ନିଜେ ଆଲୁମିନିଅମ

ହାଣ୍ଡିରେ ସେ ଫେଣାକୁ ଧରିନେଉଥିଲା । ତଳେ ଫେଣାପଡ଼ିଲେ କାଦୁଅ ଲାଗିବ, ଧୂଳି ଲାଗିବ । ମହୁର ମୂଲ୍ୟ କମିଯିବ । ଫେଣାରେ କିଛି ଧୂଳିମଳିଥିଲେ ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଫିଙ୍ଗିଦେଉଥିଲା । ବେଶ ବଡ଼ ଫେଣାଟା । ଅଧ ହାଣ୍ଡିରୁ ଅଧିକ ମହୁ ବାହାରିଲାଣି । ତାପସ ଉପରକୁ ଚାହିଁଲା । ମହୁମାଛିମାନେ ଜୋରରେ ଉଡୁଥିଲେ । କିଛି ମାଛି ଜୋରରେ ଭିତରକୁ ପଶିଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଧୂଆଁରେ ଅଣନିଃଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ଉଡ଼ି ପଳାଉଥିଲେ । ସେ କିଛି ମହୁଭରା ଫେଣା ଛାଡ଼ିଦେଲା । ତାଛଡା ଲାଉଥିବା ଫେଣାଗୁଡ଼ାକର କିଛି କ୍ଷତି ହୋଇ ନଥିଲା । ଏହି ଲାଉମାନେ ପରେ ମହୁମାଛିରେ ପରିଣତ ହେବେ । ସେମାନଙ୍କପାଇଁ କିଛି ମହୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଛି । ପରପିଢି ମହୁମାଛିମାନେ ବଞ୍ଚିରହିବେ ।

ତାପସ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା ବାସୁଦେବର ମଶାଲରୁ ସେମିତି ଧୂଆଁ ଜୋରରେ ବାହାରୁଥିଲା । ଉପରେ ମହୁମାଛିମାନେ ରାଗିକରି ଜୋରରେ ଭଅଁ ଭଅଁ ଗର୍ଜନ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଧୂଆଁଯୋଗୁ ଫେଣାପାଖକୁ ଆସି ପାରୁନଥିଲେ । ସେମାନେ ତଳେଖଣ୍ଡେ ମହୁ ତଳେ ରଖିଦେଲେ । ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ଦକ୍ଷିଣ ରାୟଙ୍କର । ମହୁ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ।

“ଦକ୍ଷିଣ ରାୟ ଆମକୁ କ୍ଷମାକର । ତୁମକୁ ଆମେ ଏ ମହୁଖଣ୍ଡ ପ୍ରାସାଦ ଦେଉଛୁ । ଗ୍ରହଣକର ।”- ରାଖାଲ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲା । ତା’ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅନ୍ୟମାନେ ଦକ୍ଷିଣ ରାୟଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରୁଥିଲେ ।

“ଓଁ ଶ୍ରୀହରି ।”- ରାଖାଲ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲା ।

“ହରି ହରି ।”- ଅନ୍ୟମାନେ ପାଲିଧରିଲେ ।

“ମା ବନବିବି ବୋଲୋ ।”-

ଅନ୍ୟମାନେ “ଆଲ୍ଲା ଆଲ୍ଲା” କରି ପାଲି ଦେଲେ ।

“ଓଁ ଶ୍ରୀହରି ।”- ରାଖାଲ ଆଉଥରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲା ।

ସେମାନେ ଜଲଦି ଜଲଦି ନିଜର କାମ କରି ନେଉଥିଲେ । କାହାର କିଛି କ୍ଷତି ଘଟିନି । ଜୋର ପାଦରେ ସେମାନେ ଡଙ୍ଗାକୁ ଫେରିଆସିଲେ । ଦିନ ବୁଡିବାକୁ କିଛି ସମୟ ବାକି ଅଛି । ଆଜି ଆଉ କିଛି କରାଯାଇ ପାରିବନି । ଏପଟ ନାଲରେ ଭଲ ମହୁ ମିଳେ । ଆଜିବି ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ଗୋଟିଏ ଫେଣାରୁ ପ୍ରାୟ ଅଧହାଣ୍ଡି ମହୁ ମିଳିଲାଣି । ଏବର୍ଷ ଆମଦାନୀ ଭଲହେବ ।

ରାଖାଲ କୂଳରେ ମାଟି ଉପରେ ଆଣ୍ଟେଇ କିଛି ଗୁଣ୍ଡ ଗୁଣ୍ଡ ହେଲା । ସେ ନିଜର କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଥିଲା । ତା’ର ମନ୍ତ୍ର କାମ କରିଛି । ଦକ୍ଷିଣ ରାୟର ତାଙ୍କ ଶୁଣା ମଧ୍ୟ ଯାଇନି । ସେ ଡଙ୍ଗାକୁ ଶେଷରେ ଚଢ଼ିଲା । ଡଙ୍ଗାରେ ଏକ ଘଟ ବସାଇ ସେଥିରେ ମହୁ ଭର୍ତ୍ତି କଲା । ତାପରେ ଜୋରରେ ନିଜର ଶିଙ୍ଗାଟା ବଜାଇଦେଲା, ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ନମସ୍କାର କଲା । ଡଙ୍ଗା ଆଗକୁ ଚାଲିଲା ।

ସପନବାରୁକୁ କିଛି କରିବାର ନଥିଲା । କେଉଁ ଯୁଗରୁ ଚାଲି ଆସୁଥିବା କ୍ରମର ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଖୁସିରେ ଭରିଥିଲା । ସୁନ୍ଦରବନରେ ଏଇ ଅଭିଜ୍ଞତା ଆଜିପାଇଁ ବାକିଥିଲା । ଏବେ ଭଲରେ ହୋଇଗଲା ।

ଜେଜେଙ୍କ ଜାସୁସି - ୪

ଏହା ଏକ ପାରାବାହିକ କାହାଣୀ । କାହାଣୀକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଝିବା ପାଇଁ ପୂର୍ବ ଭାଗ ସବୁ ପଢ଼ିବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ପୂର୍ବରୁ ପଢ଼ିଥିଲେ..

ପଢ଼ିଆ ଶେଷରୁ ନଈପଠା ଆଡ଼କୁ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ଶହ ମିଟର ଲମ୍ବର ଛୋଟ ଜାଗାଟି ମଶାଣି ରୂପେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ଏଇ ଗୋଟାଏ ପିଢ଼ି ହେବ ।

ଚାରିଆଡ଼ ଶୂନଶାନ ।

ଚାଲିଲେ ଅଜା ପଢ଼ିଆ ଶେଷ ଯାଏଁ ।

ହଠାତ ଗୁଦ କିନା କେହି ଜଣେ ପଢ଼ିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା ।

ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠିଲା । ଅଜା ଦୁଇପାଦ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚିଆସିଲେ ।

ଜେଜେ ମନରେ ଧର୍ଯ୍ୟ, ଦମ୍ଭ, ସାହସ ଭୂଟେଇ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ "କାହିଁ କେହି ବି ଦିଶୁନି ତ .. ! !"

ଏହା ଭିତରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଢ଼ିଯାଇ ରାତି ହେଲାଣି ।

ଜେଜେ ପଛକୁ ଫେରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲେ । ପୁଣି ଏକ ବିକଟାଳ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଜେଜେଙ୍କ ଦମ୍ଭ କମିଲା ଭଳି ଲାଗିଲା ।

ଜେଜେ ଗାଁ ଭିତରକୁ ପଶିଲା ପରେ ଜାଣିଲେ ଲୋକମାନେ ଭୂତ ବିଷୟରେ ଚୁପୁରୁ ଟାପୁରୁ ଲାଗିଛନ୍ତି ।

ବିଜୟ କୁମାର ପଣ୍ଡା

ଭାଗବତ ଟୁଙ୍ଗୀ ପାଖାପାଖି କିଛି ଘଣ୍ଟି ପତ୍ର ଅଛି । ରାତ୍ରି ସମୟରେ ଲୋକମାନେ
ଟିକେ ଡରନ୍ତି । ଜେଜେ ସେଇପଟ ଦେଇଗଲାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ପୁର୍ବ ଭଳି ଶବ୍ଦ ଧିରେ
ଧିରେ ଶୁଣିଲା । ଜେଜେଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ ହେଲା ।

ତା'ପରେ ପଢ଼ନ୍ତୁ..

ଚତୁର୍ଥ(୪) ଭାଗ : ଶେଷ ଭାଗ

ଭାଗବତ ଟୁଙ୍ଗୀ ଗାଁ ମଝା ମଝି ..ଜେଜେଙ୍କ ଘର ବି ଟିକେ ସେଇ ପାଖା ପାଖି ।

ଜେଜେଙ୍କ ପାଟି ଶୁଣି ତାଙ୍କ ଘର ଲୋକଙ୍କ ସହ ଅନ୍ୟମାନେ ବି ବାହାରିଲେ ।

"ଭୁତ ଧରା ପଡ଼ିଛିରେ ଦୌଡ଼ି ଆସରେ" ଜେଜେ ଡାକ ପକାଇଲେ ।

ଧଳା ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି ଦୌଡ଼ୁଥିବା ଲୋକଟି ଧରା ପଡ଼ିଲା । ସେ ଥିଲା ମକରା ଯିଏ ଗାଁରେ
ଛୋଟ ମୋଟ ସବୁ ପ୍ରକାର ଚୋରି କରିବାରେ ଉସ୍ତାଦ ।

ରାତି ଦଶଟା ଉପରେ ହେଲାଣି ।

ଏଥର ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ତାର ବିଚାର ହେଲା ।

ମକରା ତାର ଦୋଷ ମାନିଲା ।

ଜେଜେଙ୍କ ଜାମୁସିର ଶିକାର ହେଇ ତାର ଅନେକ ନଷ୍ଟ ହେଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ସେ
ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ ଜେଜେଙ୍କ ଘର ପାଖେ ଭୁଡ଼ୁଣୀ ହେଇ ସବୁ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ
ଏସବୁ କରୁଥିଲା ।

ଜେଜେଙ୍କ ଜାମୁସି ପାଇଁ ଗାଁରେ ଛୋଟରୁ ବଡ଼ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ପ୍ରଶଂସାର ସୁଅ
ଛୁଟିଲା ।

ନାଡ଼ୁଣୀ ମାନି ଆଉ ନାତି ମୁନ୍ନା ଜେଜେଙ୍କ ଗୁଣ ଗାଇ ବୁଲୁଥିଲେ ଗାଁ ସାରା ।

ବିଜୟ କୁମାର ପଣ୍ଡା ,ସମ୍ପାଦକ, କନକପ୍ରଭା

ଯୋଗାଯୋଗ:୯୭୩୯୫୯୧୧୭

ଅଦୃଶ୍ୟ

ଏବେ ଯାହା କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଏ, ତାହା କେବଳ କସ୍ତୁରୀ ଓ ତରୁଣଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ସୀମିତ ରହିଯାଏ । କସ୍ତୁରୀ ହିଁ ଥାଏ ସବୁଦିନ ତରୁଣଙ୍କ ଆଖି ସାମ୍ନାରେ, ଦିନରୁ ରାତି ଯାଏଁ, ସକାଳୁ ଆଖି ଖୋଲିବା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରାତିରେ ନିଦ୍ରା ଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସେମିତି ଝରକା ରେଲିଂରେ ଆଉଜି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତରୁଣ କିଛି କହିଲେ ସେ ଝୁଙ୍କି ଆସେ ତାଙ୍କ ପଟେ । ମନଦେଇ ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣେ । ନିଛାଟିଆ ଘର ଭିତରେ ଅନ୍ତତଃ ଏଇ କସ୍ତୁରୀ ଅଛି ବୋଲି ତରୁଣଙ୍କ ଶବ୍ଦ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଉନି ।

ଲିପ୍ସା ପଟେଲ

ସକାଳୁ ପୁଅ ବୋହୂ ଚାଲିଯାନ୍ତି ନିଜ ନିଜ କାମରେ । ରାନ୍ଧୁଣୀଆଟା ଆସି ରୋଷେଇ କରିଦିଏ ଓ ତରୁଣଙ୍କୁ ଖାଇବା ଦେଇଦିଏ । ଏଇ କସ୍ତୁରୀ କିନ୍ତୁ ମୁହଁ ଫୁଲାଇ । ସେ ରାନ୍ଧୁଣୀ କମଳିନୀକୁ ଆଡ ଆଖିରେ ଚାହେଁନି । ତାର ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ସେ ତରୁଣଙ୍କୁ ନିଜ ହାତରେ ଖୁଆଇଦିଅନ୍ତା; ମାତ୍ର ତା ହାତ ତ ବନ୍ଧା ପଡିଛି ଏଇ ଝରକା ରେଲିଂରେ । ସେ କେବଳ ତରୁଣଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିବ ଓ ଶୁଣିପାରିବ, ଏତିକି ହିଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ମିଳିଛି ତାକୁ । ତରୁଣ ନିଜ ପକ୍ଷାଘାତ ଦେହଟିକୁ କମଳିନୀର ସହାୟତାରେ ଉଠାଇ, ଥରୁଥିବା ବାଁ ହାତରେ ଯାହା ଯେତିକି ଖାଇଦିଅନ୍ତି । କସ୍ତୁରୀ ମୁହଁ ଫେରାଇ ନିଜ

ଲୁହକୁ ଲୁଟାଏ । ତରୁଣଙ୍କ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ତାଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ପାରୁନି, ଖୁଆଇ ପାରୁନି ବୋଲି ମନ ଉଣା କରେ ।

ଏଇ କୋଠରୀ, ଏଇ ଖଟ, ଏଇ ଖୋଲା ଝରକା ଓ ସେଥିରେ ଆଉଜିହୋଇ ରହିଥିବା କସ୍ତୁରୀ..... ଏତିକି ତ ଏବେ ତରୁଣଙ୍କର ସମ୍ଭାଳ । ପୁଅ, ବୋହୂଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଇ ଲାଭ ନାହିଁ । କାରଣ ଏଇ ସହରର ହୁ, ହୁ ହୋଇ ବହୁଥିବା ଦରଦାମ୍, ଜୀବନଶୈଳୀ ଓ ଭଲ ଅଭିଳାଷ ପାଇଁ ଦୁହଁଙ୍କୁ ଚାକିରି କରିବା ନିହାତି ଜରୁରୀ । ନିଜର ସଭକ ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ ବିବଶତାରେ ବନ୍ଧା ପଡ଼ିଛନ୍ତି ପୁଅ ଓ ବୋହୂ । ଏଇ ଘରେ ତରୁଣଙ୍କୁ ରହିବାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ସଧେଷ୍ଟ । ଆଜିକାଲିର ପିଲାଙ୍କ ପରି କୌଣସି ବୃଦ୍ଧାଗ୍ରମରେ ଅବା ଚିକିତ୍ସା କେନ୍ଦ୍ରରେ ମାସିକିଆ ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେଇ ତ ପକାଇ ଦେଇନାହାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେ କୃତଜ୍ଞ ବୀଣାଙ୍କ ପାଖରେ ।

ବୀଣା ତାଙ୍କର ଜୀବନସଙ୍ଗିନୀ । ଦୀର୍ଘ ଚାଳିଶ ବର୍ଷର ଦାମ୍ପତ୍ୟ ମୋହର ଲାଗିଥିଲା ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ । ଏଇ ଦୁଇ ବର୍ଷ ତଳେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ; କିନ୍ତୁ ତରୁଣଙ୍କୁ ବେଶି ହିଁ ଏକଲା କରିଗଲେ । ଗଲା ବେଳେ ଏଇ କସ୍ତୁରୀର ମୋହରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଗଲେ । କସ୍ତୁରୀ ମଧ୍ୟ ବୀଣାଙ୍କ କଥା ମାନି ତରୁଣଙ୍କ କଥାକୁ ମନ ଦେଇ ଶୁଣୁଛି, ସୁଖ ଦୁଃଖ ବାଣ୍ଟୁଛି । ପୁଅକୁ ଭଲ ସଂସ୍କାର ଦେଇଥିଲେ ବୀଣା ବୋଲି ଆଜି ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗୀକୁ ଘରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇଛି, ସମୟ ଥିଲେ ପାଖରେ ବସୁଛି । ଅନ୍ତତଃ ଘୃଣା ତ କରୁନି ! ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ଚାକିରି କାଳ ଭିତରେ ହିଁ ବାହା କରାଇ ଦେଇଥିଲେ । ପୁଅ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ବାହା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବୋହୂଟା ଭଲ । ଘରକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ସମ୍ଭାଳି ନେଉଛି । ଏଇ ଚାକରବାକରଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ କାରୁ କରିପାରିଛି ନହେଲେ ଆଜିକାଲିକାର ଚାକର, ମାଲିକଠାରୁ ବଳି ନିଜକୁ

ଭାବନ୍ତି । ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ, ଏଇ ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ସବୁକିଛି ସୁଚାରୁରୂପେ ଚାଲିଛି ତରୁଣଙ୍କ ସଂସାରରେ । ମାତ୍ର କସ୍ତୁରୀର ଆନୁଗତ୍ୟ ଓ ସହଚର୍ଯ୍ୟରେ ଆଉ ବାଧକ ସାଜୁନି ଏଇ ବ୍ୟାଧି ।

କମଳିନୀକୁ କହିଲେ ପୁରୁଣା ଗୀତ ଟିକେ ଟେପ୍ ରେକର୍ଡରେ ବଜାଇଦିଏ । ତରୁଣଙ୍କ ସ୍ମୃତି ସବୁ ଓଦା ଓଦା ହୋଇଯାଏ । କସ୍ତୁରୀର ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗୀ ବଦଳିଯାଏ । ସେ ତରୁଣଙ୍କ ଆଖିରେ ଆଦୁରି ଲାବଣ୍ୟମୟୀ ଦେଖାଯାଏ । ସେ ଲାଜେଇ ଲାଜେଇ ଝର୍କା ରେଲିଂକୁ ଆଦୁରି ଜୋରରେ ଧରି ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ନିଏ । ରାନ୍ଧୁଣୀଆ କମଳିନୀ ତାକୁ ପାଣି ଟିକିଏ ଦେଲେ, ସେ ମୁହଁ ମୋଡେ । ବଞ୍ଚିରହିବା ପାଇଁ ନିଜ ଶତ୍ରୁ ହାତରୁ ପାଣି ପିଇବାକୁ ପଡୁଛି ଦେଖ ବୋଲି ତରୁଣଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗ କରେ ।

କମଳିନୀ ଚାଲିଗଲା ବେଳେ ଟେପ୍ ରେକର୍ଡରକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଏ ଓ ଦର୍ଜୀରେ ତାଲା ପକାଇଦିଏ । ତା'ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ କସ୍ତୁରୀର କଥାବାର୍ତ୍ତା । ମନ ଖୋଲି ସେ ତରୁଣଙ୍କ ସହ ଗପେ । ତରୁଣ କେବଳ ଝରକା ସେପଟେ ଖୋଲା ଆକାଶକୁ ହିଁ ଦେଖିପାରନ୍ତି । ଝରକା ସେପଟର ଘରଦ୍ୱାର, ଲୋକବାକ ଓ କହିବାକୁ ଗଲେ ଝରକା ସେପଟର ପୃଥିବୀକୁ କସ୍ତୁରୀ ହିଁ ତରୁଣଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ବଖାଣେ । ତା ଆଖିରେ ତରୁଣ ଦେଖନ୍ତି ସେଇ ପୃଥିବୀକୁ ଯାହାର ଦୃଶ୍ୟ ବିଗତ କିଛି ମାସ ଧରି ଦୂରେଇ ଯାଇଥିଲା ତାଙ୍କ ଆଖିରୁ ।

ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପୁଅ, ବୋହୂ ଫେରିଲା ବେଳେ ନାତି ଟୋକାର ମେସେଜ୍ ପାଇଲେ ଯେ ସେ ଓ ବଡ଼ ଝିଅର ପୁଅ, ଦୁଇ ଭାଇ ମିଶିକି ବାଙ୍ଗାଲୋରରୁ ଘରକୁ ଆସିବେ । କିଛି ଦିନ ବିତେଇବେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ । ଦୁଇ ଜଣ ବାଙ୍ଗାଲୋରରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଇଞ୍ଜିନିୟର । ଆଉ ସପ୍ତାହରେ ପହଞ୍ଚିବେ ସେମାନେ । ତରୁଣଙ୍କ କାନରେ ଏକଥା ପଡିଲା ଯେ କାନ୍ଦି

ପକାଇଲେ । ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ନାତିଟୋକାଙ୍କୁ ସେ ଦୁଇ କାନ୍ଧରେ ବସାଇ ସବୁଆଡ଼େ ବୁଲାଇଥିଲେ, ଏବେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଏଇ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି ନିଶ୍ଚୟ ଦୁଃଖ କରିବେ । ଯଦି ତାଙ୍କ ରୋଗକୁ ଦେଖି ଘୃଣା କରିବେ ତେବେ ତାହା ମୃତ୍ୟୁରୁ ବଳିଯିବ !

କସ୍ତୁରୀ ଠିକ୍ ବୁଝିପାରୁଥିଲା ତରୁଣଙ୍କ କଷ୍ଟ । ସେ ଏକ ଲୟରେ ଅନାଇ ରହିଥିଲା ତାଙ୍କ ପଟେ । ତରୁଣ ତା ସହ ଗପିଲେ ବିଗତ ଦିନମାନଙ୍କର କଥା । ଏଇ ଦୁଇଟି ନାତିଟୋକାଙ୍କର ବଦମାସୀ ଓ ଚଗଲାମୀ କଥା । ମନ ଦେଇ ଶୁଣୁଥିଲା କସ୍ତୁରୀ ।

ଆଉ ସପ୍ତାହରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ଦୁଇ ନାତିଟୋକା । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ତରୁଣଙ୍କ ଆଖି ଭରିଗଲା । ଏତେ କୁନି କୁନି ପିଲା ଦି'ଟା ଏତେ ଶୀଘ୍ର ବଡ଼ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ନାତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆଣିଦେଇଥିଲା ଝାଟର୍ ବେଡ୍ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକ ବାଇନାକୁଲର୍ । ଦୁହେଁ ମିଶି ଝାଟର୍ ବେଡ୍‌ରେ ପାଣି ଭରି ସେଥିରେ ଶୁଆଇ ଦେଲେ ତରୁଣଙ୍କୁ । ଟିକିଏ ଅଖାଡୁଆ ଲାଗୁଥିଲା ତାଙ୍କୁ । ମାତ୍ର ଏଥିରେ ଶୋଇଲେ ଆଉ ବେଡ୍‌ସୋର୍ ହେବନି । ଓଃ ! ସତରେ କି କଷ୍ଟ ଦେହରେ ଏତେସବୁ ଘା' । ସେଇ ଦୂରବୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ତାଙ୍କ ବେକରେ ଗଳାଇଦେଲା ନାତିଟୋକା । ବାଁ ହାତରେ ତାକୁ ଆଖି ପାଖରେ ରଖି ସେ ଦେଖିପାରିବେ ଝରକା ସେପଟର ଦୃଶ୍ୟ । ଏବେ ଆଉ ଏକ୍ସଟିଆ ବିରକ୍ତ ହେବେନି ବୋଲି ଏଇଟାକୁ ଆଣିଦେଇଛି ସେ । ଝାଟର୍ ବେଡ୍ ପାଇଁ ଖଟର ଉଚ୍ଚତା ମଧ୍ୟ ବଢ଼ିଯାଇଛି ଓ ତରୁଣ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଦୂରବୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଦେଖି ପାରୁଛନ୍ତି ବାହାର ଦୁନିଆକୁ ।

କସ୍ତୁରୀ କିନ୍ତୁ ଏବେ ପୂରା ରୁପ୍ । ତରୁଣ ତାକୁ କହିଲେ, ବାହାରେ ଗୋଟିଏ ଆମ୍ବଗଛ ଓ ସେଥିରେ ଗୁଣ୍ଡୁଚିମୂଷା ରହିବା କଥା ଏତେ ଦିନରୁ ତା ମୁହଁରୁ ଶୁଣି ଆସୁଥିଲେ । ଆଜି ନିଜେ ଏଇ ଯନ୍ତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଏତକ ଦେଖି ସତରେ ସେ ଖୁବ୍ ଖୁସି । ସକାଳୁ ଜଳଖିଆ

ଖାଇସାରିଲା ପରେ ପୁଣି ସେଇ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଆଖିରେ ଲଗାଇ ଝରକା ସେପଟେ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ ତରୁଣ । କେତେ କେତେ କୋଠାଘର ତିଆରି ହୋଇଗଲାଣି ତାଙ୍କ ଆଖପାଖରେ । ଏକଥା ବି କହିଥିଲା କସ୍ତୁରୀ । ଘର ତିଆରି ଯନ୍ତ୍ରସବୁର ଅସହ୍ୟ ଘର୍ଘର ଶବ୍ଦରେ କାନ ଫାଟିଯାଉଥିଲା ବେଳେ କସ୍ତୁରୀ କହୁଥିଲା କେମିତି କାମ ଚାଲିଛି ଏଇ ଆଖପାଖରେ । ବେଳେ ବେଳେ ନାତି ଦୁଇଟା ଆସି ତାଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲେ । କଣ କଣ ସେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏଇ ଦୂରବୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରଟିରେ ବୋଲି ପଚାରୁଥିଲେ । ନିଜ ଚେଷ୍ଟାରେ ଥଙ୍ଗେଇ ଥଙ୍ଗେଇ ଯେତିକି ପାରନ୍ତି ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ତରୁଣ । ତାଙ୍କର ଡାହାଣ ପାର୍ଶ୍ୱ ପକ୍ଷାଘାତ ଆକ୍ରାନ୍ତ । ତେଣୁ ବାଁ ହାତରେ ହିଁ ଖାଆନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟ ଯାହା ଛୋଟ ଛୋଟ କାମ କରନ୍ତି । ସେଇ ବାଁ ହାତରେ ସାଉଁଲେଇ ଦେଲେ ଦୁଇ ନାତିଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ପୁଣି ଆଗ୍ରହର ସହିତ ଦେଖିଲେ ସେଇ ଦୂରବୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରଟିରେ । କସ୍ତୁରୀ ଆଉ ବଖାଣୁନି ତାଙ୍କୁ ବାହାର ଦୁନିଆର କଥା । ମନେ ମନେ ସେ ନାତି ଦୁଇଟାକୁ ରାଗୁଛି । ଏଇ ଯନ୍ତ୍ରଟା ଧରାଇଦେଲେ ବୋଲି ଖରାପ ହୋଇଗଲା ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ । ତରୁଣ ଆଉ ଶୁଣୁନାହାନ୍ତି ତା କଥା କି ପଚାରୁନାହାନ୍ତି କିଛି । ସେ ଗୁମସ୍ତମ ହୋଇ ସେମିତି ଆଉଜି ରହିଛି ଝରକା ପାଖରେ । ଆଜି କିନ୍ତୁ ତରୁଣ ଏମିତି କିଛି ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିଲେ ଯାହା ତାଙ୍କୁ ରୋମାଞ୍ଚିତ କରିଦେଲା । ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ବାରିହୋଇ ପଡୁଥିଲା ଏଇ ଉତ୍ତେଜନା । ଦୂର ଏକ କୋଠାର ଛାତରେ ସୁନ୍ଦରୀ ନାରୀଟିଏ ସଦ୍ୟ ପଖଲା କେଶକୁ କି ଆନନ୍ଦରେ ଝାଡୁଥିଲା ! ତା ଓଦା ଲୁଗା ତଳେ ଝାଞ୍ଚା ଝାଞ୍ଚା ତା ଯୌବନ ଉତ୍ତାଳ ଦେଉ ଭାଙ୍ଗୁଥିଲା । କେମିତି ଏକ ଉତ୍ତେଜନାରେ ଭରିଗଲେ ତରୁଣ । କସ୍ତୁରୀକୁ ଟିକିଏ ଚଢ଼ି ଗଲାରେ କହିଲେ, ତୁ ମୋତେ ଠକୁଥିଲୁ । ଏତେ ସୁନ୍ଦର ପୃଥିବୀଟାକୁ ତୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ

ମୋତେ ବଖାଣୁନଥିଲୁ ।

କସ୍ତୁରୀ ମଧ୍ୟ ତା ମନର ଅଭିମାନକୁ ତରୁଣଙ୍କ ଉପରେ ଶୁଖାଇ କହିଲା, ମୁଁ ସଞ୍ଜୟ ନୁହେଁ କି ତୁମେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ନୁହଁ । ଏଇଠି କୌଣସି ମହାଭାରତ ଲେଖାଯାଉନି ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଟିକିନିଖି ବିବରଣୀ ଦେଉଥିବି । ପୁଣି ଏକ ଅତ୍ୟୁତ ରୋମାଞ୍ଚରେ ତରୁଣ ସେଇ ଦୂରବୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରଟିରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବସିଲେ; କିନ୍ତୁ ଆଉ ଦେଖାଯାଉନି ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି । ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଖୋଜିଲା ପରି ଆହୁରି ପାଖକୁ ନେଇଯାଉଥିଲେ ସେଇ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ । କସ୍ତୁରୀ କଟାକ୍ଷ କରି କହିଲା, ଏତେ ଆଉ ଦେଖନି । ସେ ଲାବଣ୍ୟର ଜ୍ୟୋତିରେ ଆଖି କଣା ହୋଇଯିବ । ତରୁଣ ଏମିତି କଥା କସ୍ତୁରୀଠାରୁ ଶୁଣି ଚିତ୍ତିଗଲେ । ଓଲଟି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, କାହିଁକି ତୁ ମୋତେ କହିନଥିଲୁ ସେ କୋଠାରେ ଏତେ ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିଏ ରହେ ବୋଲି ? କସ୍ତୁରୀ ଆଉ କିଛି କହିଲାନି ।

ଦୂରବୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରଟି ସହ ବେଶ୍ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ତରୁଣ । ସେ ଆଉ କସ୍ତୁରୀ ସହ ବେଶି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁନାହାନ୍ତି । ନାତି ତାଙ୍କ ହାତରେ ସେଇ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଧରାଇ ଦେବାର ତେର ଦିନ ହୋଇଗଲାଣି । ଏଇ ତେରଦିନ ଭିତରେ ତେର ଥର ମଧ୍ୟ ସେ କସ୍ତୁରୀ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିନାହାନ୍ତି । ହଠାତ୍ ନିଦରୁ ଉଠିଲା ବେଳେ କେମିତି ଚାଉଁକଲା ତରୁଣଙ୍କ ଛାତି । କସ୍ତୁରୀ କହିଥିବା କଥାସବୁ ତାଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ଏଇ ଯନ୍ତ୍ରଟିର ମୋହରେ ପଡ଼ି ଦୂର ଜିନିଷ, ଦୂର ବନ୍ଧୁ ତମକୁ ଏବେ ଭଲ ଲାଗୁଛନ୍ତି; ମାତ୍ର ମୁଁ ତ ପାଖରେ ଅଛି । ମୋ ପାଇଁ ଏଇ ଯନ୍ତ୍ର ଲୋଡ଼ାନାହିଁ । ଝରକାପଟେ ଅନାଇଲେ, ଦେଖାଗଲାଣି କସ୍ତୁରୀ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଆଖିରେ ଲଗାଇ ଦେଖିଲେ ଝରକା ପାଖରେ ଯେଉଁଠି କସ୍ତୁରୀ ଆଉଜି ହୋଇ ରହେ । କିନ୍ତୁ କସ୍ତୁରୀ ତା ଜାଗାରେ ନାହିଁ । ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ତଳେ ପକାଇ ଖୋଜିଲେ

କସ୍ତୁରୀକୁ । ପାଟି କଲେ, ତାକୁ ଡାକିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ତାଙ୍କ ପାଟି ଶୁଣି ଦୁଇ ନାତିଟୋକା ଧାଇଁ ଆସିଲେ । ଅଜାଙ୍କ ପାଟିରୁ କସ୍ତୁରୀ ନାଁଟି ଶୁଣି ପରସ୍ପର ମୁହଁ ଦେଖାଦେଖି ହେଲେ । ବାଁ ହାତରେ ତରୁଣ ଝରକା ପଟେ ଠାରି ପଡ଼ାରିଲେ । ତଥାପି ସେମାନେ ବୁଝିପାରୁନଥିଲେ । ତୋ ଆଇ..... ରଖିଦେଇଥିଲା । ଏତକ ଶୁଣି ନାତିଟୋକା କହିଲା, ସେଇ ମନିପ୍ଲାଣ୍ଟ ଗଛ ? କାଲି ଇଣ୍ଟରନେଟରେ ଦେଖିଲି, ରୋଗୀଙ୍କ ବଖରାରେ ମନିପ୍ଲାଣ୍ଟ ରଖିବା ଅଶୁଭସୂଚକ; ତେଣୁ ତାକୁ ନେଇ ବାହାର ଗମଲାରେ ପୋତି ଦେଇଛି । ତୁମେ ଚିନ୍ତା କରନି ଅଜା, ତୁମ କସ୍ତୁରୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣରେ ବେଶ୍ ଚମକୁଛି ।

ତରୁଣ ଆଉ କିଛି ନକହି ସେମିତି ହିଁ ଅନାଇ ରହିଲେ ଝରକାପଟେ । ନିଜଠାରୁ ଦୂରେଇ ଗଲେ ହିଁ କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଅବା ମଣିଷର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜଣାପଡ଼େ ବୋଲି ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଥିଲେ । ଆଜି କସ୍ତୁରୀ ଗୋଟିଏ ଘରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସେ ତାକୁ ଦେଖିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ । ତାଙ୍କ ଆଖିରୁ ଲୁହର ଧାର ବହିଚାଲିଥିଲା ।

ଲିପ୍ ସା ପଟେଲ
ଭବନୀପାଟଣା

ଅଷ୍ଟମଙ୍କଳା

ଲୋକଟା କେତେବେଳେ ବି ରୁପ୍ ରହେନି । ସବୁବେଳେ ବକର ବକର ହେଉଥିବ । ଗାତିକୁ ଫାଙ୍କା ରାସ୍ତାରେ ଫୁଲ୍ ସ୍ଥିତ୍ ରେ ଦୌଡ଼ାଇବା ବେଳେ ହେଉ ବା ଭିତ ଭିତରେ ଫସିଥିବା ବେଳେ ହେଉ, ସବୁଠି ତା' ଗପ ଚାଲିଥିବ । ଏମିତି ଗପୁଡ଼ି ମୁଁ ଜୀବନରେ ଆଉ କେଉଁଠି ଦେଖିନି । ତା'ର ଏଇ ଗୁଣପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରାୟେ ତା' କାର୍ ରେ ଯିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେନାହିଁ । ଯେଉଁଦିନ ଅନ୍ୟ ସବୁଆଡୁ ନିରାଶ ହୁଏ ସେଦିନ ବାଧ୍ୟହୋଇ ତାକୁ ଫୋନ୍ କରେ । ତା'ର ଗପ ଗୁଡ଼ାକ ମୋର ଏ କାନରେ ପଶି ସେ କାନରେ ବାହାର କରିଦିଏ । କେବଳ ସୌଜନ୍ୟତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ କେତେବେଳେ କେମିତି "ଆଛା" "ଓହୋ" "ହୁଁ" ଏମିତି ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଶବ୍ଦ ଫୋପାଡ଼ି ଦିଏ ।

ସେଇ ଗପ ଭିତର ବି ଗାତିକୁ ଫୁଲ୍ ସ୍ଥିତ୍ ରେ ଚଳାଏ । ସମୟେ ସମୟେ ମୁଁ ତାକୁ କହେ, "ଶୁଣ, ଆମେ ଧିରେ ସୁସ୍ଥେ ଯିବା । ତରତର ହେବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।"

ସେ 'ହଉ' ସାର୍ ବୋଲି କହି ଗାତିର ଗତିକୁ କମାଇଦିଏ । ତାର ସେଇ ସବୁ ଗପ ଗୁଡ଼ାକ ଭିତରେ କିଛି ମୁଁ ଶୁଣିଛି । ଖାଲି ଶୁଣିନି ମନେ ବି ରଖିଛି । ସେ କେମିତି ଆଉ ଜଣଙ୍କ ଗାତି ଚଳାଉଥିଲା । ପରେ ନିଜେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲୋନ୍ ନେଇ ଏଇ ଗାତିକୁ କିଣିଛି । କିନ୍ତୁ ମାସକୁ ମାସ

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର
ବେହେରା

ଦେବାବେଳେ ଖୁବ୍ କଷ୍ଟରେ ଜୀବନ ବିତାଇଛି । ଦିନେ ଦିନେ ଗାତି କିଛି ରିପାରିଂ ଖୋଜିଲେ ପାଖରେ ପଇସା ନଥାଏ । ସେଇ ସମୟରେ ତା' ସ୍ତ୍ରୀ କେମିତି ପୂର୍ବରୁ ତା' ପକେଟରୁ ପଇସା ଲୁଚାଇକି ସଞ୍ଚୟ କରି ରଖିଥାଏ ସେଇଥିରୁ ଦିଏ ଗାତିକୁ ଗ୍ୟାରେଜ୍ ନେଇ ସଜାଡିବାକୁ । ଏଇ ଗତି କୁଆଡେ ତା' ପାଇଁ ଖୁବ୍ ଲାଜ । ଏ ଗାତି କିଣିବା ପରେ ତା' ବାହାଘର ଗୋଟେ ଭଲ ଝିଅ ସହିତ ହେବା ସହ ପୁଅଟେ ବି ଛଅ ମାସ ତଳେ ହୋଇଛି । ତାର ଏମିତି ମନଖୋଲା କଥାବାର୍ତ୍ତା ସମୟେ ସମୟେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗେ । ତା' ସ୍ତ୍ରୀ କେମିତିଆ ମୁଁ ତାକୁ ପଚାରିନଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ତା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଏମିତି ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଶୁଣିବାକୁ ଭଲ ବି ଲାଗୁଥିଲା । ମୁଁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କେବେ କେଉଁଠି ପ୍ରଶଂସା କରିଥିବି କାହିଁ ଆଦୌ ମନେ ପଡୁନି । ସେ ଯାହାବି ହେଉ ଖୁବ୍ ଖୁସିବାସୀ ପିଲାଟା । ମନକଥା ସବୁ ଏମିତି ଖୋଲିକି ପର ଆଗରେ କହିପକାଇବା ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକଥିବେ ଏ ଦୁନିଆରେ । ତା' କଥାବାର୍ତ୍ତା ହିଁ ଜଣାଇ ଦେଉଥିଲା ସେ କେତେ ସରଳ ଓ ନିଷ୍ପପଟକ ବୋଲି । ଏମିତି ସବୁ ଘରକଥା, ବାହାର କଥା ସେ ଅନବରତ ଗପୁଥାଏ ।

ଏଥର ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯିବା ବେଳେ ତା' ହାତୁଡରେ ପଡିଗଲି ଅର୍ଥାତ୍ ତା' ଗାତିରେ ହିଁ ଯିବାକୁ ହେଲା । ଗାତିରେ ବସୁବସୁ ଗପ ଶୁଣ । ମୁଁ ଟିକେ ହସିଦେଇ ଇସରାରେ କହିଲି ତାଲ । କିଛି ବାଟ ଗଲାପରେ ସେ ଯାହା କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲା ମୁଁ ପୁରା ସଜାଗ ହୋଇଗଲି ଶୁଣିବାକୁ । ସବୁବେଳେ ପ୍ରାୟ ନ ଶୁଣି ଶୁଣିବାର ଅଭିନୟ କରୁଥିଲି ଏବେ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କଥା ଆରମ୍ଭ କଲା ତାହା ମୋତେ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶ୍ରେଣୀ ଗୃହରେ ବସିଥିବା ଜଣେ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ରରେ ଓ ତାକୁ ଜଣେ ଭଲ ଶିକ୍ଷକ ଭାବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଲା । ଖୁବ୍ ଗୁଡାଏ ଜିଜ୍ଞାସାରେ ଭର୍ତ୍ ପୁର୍ ଆଖିରେ ତା' ଆତକୁ ଅନାଇ ରହିଲି ।

ମୋ ଭିତରେ ତା' କଥା ଆଗ୍ରହର ସହ ଶୁଣିବାକୁ ଯେଉଁ କେଇ ପଦ କଥା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ତାହା ହେଉଛି , "ସାର୍ ଦୁଇଦିନ ତଳେ ରାତିରେ କି ମାତ ମୁଁ ଖାଇଛି ! କୁହନ୍ତୁ ନାହିଁ ସେକଥା । ଏବେ ବି ଦେହ ହାତରୁ ଦରଜ ଯାଇନି ।"

ମୁଁ ତା'ର ଏଇ କଥାରେ ଖୁବ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତ ହୋଇଗଲି । କି ପିଲା ଇଏ ? ଯିଏ ନିଜେ ମାତ ଖାଇବାକଥା ମୁହଁରେ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ତିଳେ ହେଁ ସଙ୍କୋଚ କରୁନି । ସାଧାରଣତଃ ଯେ କେହି ଲୋକ ନିଜ ଜୀବନରେ ଘଟିଥିବା ଏମିତି ମାତ ଗାଳି ଖାଇବା କଥା କହିବାକୁ ପଛାଇଥାନ୍ତି । ଏଠି କିନ୍ତୁ ଗୋଟେ ଲୋକ ପୁରା ମନ ଖୋଲିକି ସେଇ କଥା କହିବାକୁ ଚିକେ ବି ଦିଅା କରୁନି ।

ମୁଁ ଏଥର ମୁହଁଖୋଲି ପଚାରୋଲି, "କିଏ କାହିଁକି ଏମିତି ମାରିଲା ? "

ସେ କାର୍ ରେ ଟପ୍ ଗିଅର୍ ଲଗେଇଦେଇ କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ସେ ତା' କଥା ସବୁକୁ ବଢ଼ିଆ ଢଙ୍ଗରେ ସଜେଇକି କହୁଥାଏ । ସେଇ କଥା ସବୁ ଏମିତି ଥିଲା ।

"ବୁଝିଲେ ସାର୍ ଦୁଇ ଦିନ ତଳେ ଏଇ ସାଦେଇପୁରରୁ ଗୋଟେ ଭଡା ପାଇଲି । ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳା ଦିନ ପୁଅ ବୋହୁ ବୁଲିବାକୁ ଯିବେ ବୋହୁର ବାପ ଘରକୁ । ସକାଳ ଆଠରୁ ବାହାରିଲୁ । ବୋହୁଟିର ବାପ ଘର ସେଇ ସାଲେପୁର ପାଖା ପାଖି ଏକ ଗାଁଆଁରେ । ଆମେ ସାଦେଇପୁରରୁ ରଘୁନାଥପୁର, ସୋମପୁର ଓ କିଶୋନଗର ଦେଇ ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟାପରେ ସାଲେପୁରରେ ପହଞ୍ଚିଗଲୁ । ସେ ବୋହୁଟି ତା' ବାପ ଘରକୁ ଯାଉଥିବାରୁ ଖୁବ୍ ଖୁସିଥାଏ । ବେକ, କାନ, ହାତ ଓ ମୁଣ୍ଡ ସବୁଆଡ଼େ ଯେମିତି ସୁନାରେ ନେଶି ହୋଇଥାଏ । ବାହାଘରରେ ବାପଘର, ଶାଶୁଘର ଓ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ଦେଇଥିବା ସମସ୍ତ ସୁନା ଗହଣାକୁ ଦେହରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାଏ ବୋଧେ । ସେ ପୁଅଟି ବି ଶଶୁର ଘରକୁ ଢାଳି ହିସାବରେ ବାହାଘର ପରେ

ପ୍ରଥମଥର ଯାଉଥିବାରୁ ହାତରେ ବ୍ରେସ୍ଲେଟ୍, ବେକରେ ଭଲ ଓଜନଦାର୍ ତେନ୍ ଓ ହାତରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟେ କି ଦୁଇଟି ମୁଦି ପିନ୍ଧିଥାଏ । ଯାହାକୁ କୁହନ୍ତି ସାର୍ ଆମର ଏତେ ସୁନା ଅଛି ଦେଖାଇହେବା ଠିକ୍ ସେଇଆ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖୁଦେଖୁ ଭାରୁଥାଏ ଏମିତି ପୁଲେ ସୁନା ଆଜିକାଲି ଯୁଗରେ ରାସ୍ତା ଘାଟରେ ପିନ୍ଧି ଯିବା ଆଦୌ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସୁନା, ସେମାନେ ପିନ୍ଧୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆଜ୍ଞା କହିଥିଲେ କହିଥାନ୍ତେ ସାମାନ୍ୟ ଡ୍ରାଇଭର୍ ଟା ଏତେ ଉପଦେଶ କଣ ଦେଉଛି, ତେଣୁ ମୁଁ ରୁପ୍ ଟାପ୍ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇଲି । "

ଏତିକି ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ କହି ସେ ଟିକେ ଅଟକିଗଲା । ମୁଁ ତା' କଥା ମନଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣୁଛି ବୋଲି ଜଣାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲି, "ହଁ ଝିଅଟି ଯେତେବେଳେ ବାପ ଘରକୁ ବିବାହପରେ ପ୍ରଥମଥର ଯାଏ ଆଉ ସାଙ୍ଗରେ ସ୍ୱାମୀଟି ଥାଏ ଏମିତି ଖୁସିରେ ସୁନା ଜିନିଷପତ୍ର ସବୁ ପିନ୍ଧି ଖୁବ୍ ସଜେଇହୋଇ ଯାଏ । ଏଥିରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ।"

ତାକୁ ଏତିକି କହି ମନେ ମନେ ଭାରୁଥିଲି ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ସଜେଇହୋଇ ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳା ଦିନ ତା' ବାପ ଘରକୁ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଯାଇଥିଲା ।

ମୋ କଥା ଶୁଣି ସେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ଖୁସି ହେବାର କାରଣ ହେଉଛି ମୁଁ ତା' କଥା ମନଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣୁଥିବାରୁ ।

ସେ ପୁଣି କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲା, "ବୁଝିଲେ ସାର୍ ସେ ବୋହୂଟିର ବାପ ଘର ଥିଲାବାଲା ପରିବାର । ଖୁବ୍ ବଡ଼ଲୋକ ଘର କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନି । ଏ ସାଦେଇପୁର ପିଲାଟି ବୋଧେ ଭଲ ଅଫିସର୍ କି କ'ଣ ଚାକିରି କରିଥିବାରୁ ଝିଅଘର ତା ସହିତ ବିଭା କରିଥିଲେ । ସେଠି ପହଞ୍ଚି ଏ ବୋହୂଟି ଯେମିତି ଗାଁଆଁ ଦାଣ୍ଡରେ ହଠାତ୍ ବାଗୁଡ଼ି ଖେଳିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ।"

ତା କଥାରେ ମୁଁ ଜୋର୍ ରେ ହସି କହିଲି, "ବାଗୁଡ଼ି କଣ ଖେଳିଲା ? "

ସେ କହିଲା, "ହଁ ସାର୍ ସେଇଆ । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ପହଞ୍ଚି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶାଢ଼ୀ ଓହ୍ଲାଇ ଡ୍ରେସ୍ ପିନ୍ଧି ଗାଁଆଁରେ ଆ'ଘର ତା'ଘର ଖାଲି ଦୌଡ଼ା ଦୌଡ଼ି କଲା । କେତେବେଳେ ସାଙ୍ଗରେ କାହାକୁ ନେଇ ଯାଉଥାଏ ଜଣା ପଡ଼ୁନଥାଏ । ମଝିରେ ମଝିରେ ତା' ସ୍ୱାମୀକୁ ବି ସାଙ୍ଗରେ ଧରି କାହା ଘରକୁ ଯାଉଥିଲା । ସେତେବେଳେ ସ୍ୱାମୀଟି ଗୋଟେ ସ୍କୁଲ ଛାତ୍ର ଆଉ ସେ ଝିଅଟି ଯେମିତି ତା ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀ ସେମିତି ଲାଗୁଥିଲା । ଝିଅଟିର କଥା ମୁତାବକ୍ ସ୍ୱାମୀଟି ପୁରା ଚାଲୁଥାଏ । ଯାହା କୁହନ୍ତି ପୁରା ଆଜ୍ଞାଧୀନ ଛାତ୍ର । ଏମିତି ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ସେଇ ଗାଁଆଁ ଦାଣ୍ଡତ ଖୁବ୍ ଗର୍ବ କରୁଥିଲା ସେଇ ଝିଅଟିର ଏହି ବେଶଭୂଷା ସହିତ ତା' ପାଦର ପାଉଁଜୀର ଛମ୍ ଛମ୍ ଶବ୍ଦରେ । ସେଇ ଗାଁଆଁ ଦାଣ୍ଡରେ ପିଲାବେଳୁ ଝିଅ ଦିନରୁ କେତେ ଚଲାବୁଲା କରିଥିବ କିନ୍ତୁ ଏ ଚାଲିବା ସେ ଚାଲିବାଠୁ ଖୁବ୍ ନିଆରା ଥିଲା । "

ଏ ଭିତରେ ଆମେ କେତେବେଳେ କଇଜଙ୍ଗା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲୁ । ମୁଁ ତାକୁ କହିଲି, "ଏଠି ଗାଡ଼ି ରଖ, ଟିକେ କଫି ପଇକି ଧିରେ ସୁସ୍ଥେ ଏମିତି କଥା ହୋଇକି ଯିବା ।"

ସେ କିନ୍ତୁ ତା' କଥାରେ ଏତେ ମଜ୍ଜି ଯାଇଥିଲା, ଏମିତି ଅଧାରୁ ବନ୍ଦ କରିବା ମୁତ୍ ରେ ଆଦୌ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବାଧ୍ୟହୋଇ ମୋ କଥା ମୁତାବକ୍ ଗାଡ଼ି ସାଇଡ୍ କଲା । କଫି ପିଇ ସାରି ପୁଣି ଗାଡ଼ିରେ ବସିଛୁ ତ ତା' ବକ୍ ବକ୍ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ମନସ୍ଥ କରି ମୋତେ ପଚାରିଲା, " ସାର୍ ଆମର ସେ କଥା କେଉଁ ଯାଏ ଯାଇଥିଲା ? "

ମୁଁ ବି ମଜାରେ କହିଲି, "ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ସେ ଝିଅ ବାଗୁଡ଼ି ଖେଳୁଥିଲା କେତେବେଳେ କାହାକୁ ଧରି କହି ହେଉନଥିଲା ।"

ସେ କହିଲା, "ହଁ ସାର୍ ଠିକ୍ କହିଲେ, ମୁଁ ସେ ପୁଅଟିର ପାଟି ଯାହା ଅଳ୍ପ ବହୁତେ କାର୍

ଭିତରେ ହିଁ ଶୁଣିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଶଶୁର ଘରେ ପହଞ୍ଚିଯିବା ପରେ ସେ ଯେମିତି ପୁରା ମୁକ ପାଲଟିଗଲା । ଯାହା କଥାବାର୍ତ୍ତା କେବଳ ସେଇ ଝିଅଟି ହିଁ କରୁଥିଲା ।"

ମୁଁ ମନେମନେ ଭାବିଲି ପ୍ରାୟେ ଅଧିକାଂଶ ଜ୍ୱାଇଁ ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳାରେ ଶଶୁର ଘରକୁ ଗଲେ ମୁକ ପାଲଟି ଯିବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେ କରନ୍ତି । ତୋ ଭଳି ସବୁବେଳେ ବକର ବକର ହେବା ଲୋକ ଖୁବ୍ କମ୍ ଥିବେ ଏ ସଂସାରରେ । ତେଣୁ ଶଶୁର ଘରେ ଏ ଲୋକର ମୁକ ହେବା ନିହାତି ଅସମ୍ଭବ କଥା ।

ତଥାପି ତାକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଯାଇ କହିଲି, "ନାହିଁ କଥାଟା ତମେ ଯେମିତି କହୁଛ ସେମିତି ନୁହେଁ, ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଶଶୁର ଘରେ ଜ୍ୱାଇଁ ମାନେ ପ୍ରାୟ ରୁପ୍ ରୁହନ୍ତି । ସେଠି ଝିଅଟି ପୁରା ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିନେଇଥାଏ । ବାପ ଘରେ ସବୁ ଝିଅମାନେ ଦେଖାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ବାହାଘରର ଏଇ ଆଠ ଦିନ ଭିତରେ ସ୍ୱାମୀଟିକୁ ନିଜ ହାତମୁଠାକୁ ପୁରା ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କଥା ମୁତାବକ ସ୍ୱାମୀଟି ପୁରା ଚାଲିଛି । ଏମିତି ଦେଖି ଝିଅର ବାପା ମା ତଥା ପରିବାରର ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କ ଝିଅଟି ବହୁତ ଭଲରେ ଅଛି ଭାବି ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି । ସ୍ୱାମୀ ମାନେ କେହି ମୂର୍ଖ ନୁହନ୍ତି । ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଝିଅଟି ବାପ ଘରୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଶାଶୁଘରକୁ ଯାଇଛି । ସେଠି ନୂଆ ପରିବେଶ ସହିତ ନୂଆ ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ନିଜର କରିବାକୁ ହୁଏ ଆଉ ସେଇ ସମୟରେ ସ୍ୱାମୀଟି ତା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିଥାଏ । ମାତ୍ର କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଝିଅଟି ବାପ ଘରକୁ ବୁଲି ଆସିଛି, ଫେରିଗଲେ ପୁଣି ଶାଶୁଘରର ଯାବତୀୟ ଦାୟିତ୍ୱ । ତେଣୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସ୍ତ୍ରୀଟି ବାପଘରେ ଖୁବ୍ ଖୁସି କରୁ ଆଉ ସେଇଥି ପାଇଁ ବୋଧେ ଜ୍ୱାଇଁ ମାନେ ମୁକ ପାଲଟି ଯାଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଯେମିତି କହେ, ଯୁଆଡେ ଯିବାକୁ କହେ ସ୍ୱାମୀ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରାଜି ହୋଇ ବସିବା ଯାଗାରୁ ଉଠି ସ୍ତ୍ରୀ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ

କରିଦିଏ । ବୋଧହୁଏ ଏହା ହିଁ ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳାର ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାଭାବିକ ନିୟମ । ତମେ କଣ ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳାରେ ତମ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ସେମିତି ଶଶୁରଙ୍କ ପଡ଼ିଶାଘର ସବୁ ବୁଲି ଯାଇନଥିଲ ?

ସେ ମୋ କଥାରେ ଟିକେ ଲାଜେଇଯାଇ କହିଲା, "ଯାଇଥିଲି କିନ୍ତୁ ଏ ଝିଅଟି ଯେତେ ଆଡ଼କୁ ତା' ସ୍ୱାମୀକୁ ନେଇ ଯାଉଥିଲା ସେତେ ଆଡ଼କୁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ମୋତେ ନେଇ ନଥିଲା ।"

ମୁଁ ହସିଦେଇ କହିଲି, "ତାହେଲେ ତ ଏକା କଥା । ତମ ସ୍ତ୍ରୀ ତମକୁ ଯେତିକି ଆଡ଼କୁ ନେଲା ତମେ ଗଲ ଆଉ ଠିକ୍ ସେମିତି ସେ ଲୋକର ସ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ଯୁଆଡେ ନେଲା ସେ ବି ଗଲା । ସେ ଝିଅଟିର ଟିକେ ଅଧିକ ସମ୍ପର୍କ ଥିବ ସାଇ ପଡ଼ିଶାଙ୍କ ସହ । "

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଏ ଭିତରେ ମନେ ମନେ ଖୁବ୍ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲିଣି ଜାଣିବାକୁ ସେ କାହିଁକି ଗୁଡେ ମାତ ଖାଇଲା । ଭାବିଲି ବୋଧେ ସେ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ବୁଲୁଥିବାରୁ କିଛି ଗୋଟେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇଛି ଯାହାକୁ ସେ ଝିଅ ଏବଂ ତା' ପରିବାର ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ ନେଇ ଗୁଡେ ପିଟିଛନ୍ତି । ସେଇ କଥା ଜାଣିବାକୁ ତାକୁ ପୁଣି କହିଲି, "ଆଛା ତମକୁ ମାରିଲେ କାହିଁକି ସେ କଥା କହିଲ ? "

ସେ କହିଲା, "ସେଇ କଥା ପରା କହୁଛି ସାର୍ । ସେମାନଙ୍କର ଏମିତି ବୁଲା ବୁଲି ଭିତରେ ମୋ କଥା କିନ୍ତୁ ସେଇ ଝିଅ ପରିବାର ଠିକ୍ ବୁଝୁଥିଲେ । କେମିତି ବୁଝିବେନି କହୁନାହାନ୍ତି ମୁଁ ପରା ତାଙ୍କ ଢାଉଁଙ୍କ ଘର ପାଖା ପାଖି ଲୋକ । ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ପରେ ଭଲ ଜଳଖିଆ ଆଉ ତା' ପରେ କେତେବେଳେ ଥଣ୍ଡା ପାନୀୟ ତ ଆଉ କେତେବେଳେ କଫି ଏମିତି ମଝିରେ ମଝିରେ ମିଳୁଥାଏ ।"

ମୁଁ ତା କଥାରେ ଅପୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲି, "ସେ ସବୁ ତ ମିଳୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ମାତ କାହିଁ ମିଳିଲା କହୁନ କାହିଁକି ? "

ସେତେବେଳକୁ ଆମେ ନୂଆବଜାର ଭିତ ଭିତରେ । ସେ କାର୍ ରେ ଗିଅର୍ ଚେଞ୍ଜି କରି କହିଲା, "ହଁ ସାର୍ ସେଇ କଥା କହୁଛି, ଟିକେ ପୈର୍ଯ୍ୟ ଧରନ୍ତୁ । ସେଦିନ ବୁଧୁବାର ହୋଇଥିବାରୁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନରେ ମଟନ୍ ସହିତ ବଡ଼ ଚିଙ୍ଗୁଡି ବି ହୋଇଥିଲା । ଖାଇସାରି ପୁଣି ଝିଅ ଜୁଇଁ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ଯେ ଫେରିଲେ ଯାଇ ସଂଧ୍ୟା ୭ ପରେ । ବୋଧେ ଗାଁଆଁର ସବୁଘରେ ମୁହଁ ମାରି ଫେରିଲେ । ରାତ୍ରି ବହୁଥାଏ । ମୁଁ ତ ଆଜ୍ଞା ସାରାଦିନ ପାଇଁ ଭଡ଼ାରେ ଯାଇଛି । ଶୀଘ୍ର ଫେରିଯିବା ବୋଲି କହିବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା । ଏ ଭିତରେ ଝିଅ ଘରବାଲା ଫାଇନାଲ୍ କଲେ ଯେ ଏକାଥରେ ତିନର୍ କରି ଝିଅ ଜୁଇଁ ଫେରିବେ । ମୁଁ ଦେଖିଲି ଏଠୁ ବାହାରୁ ବାହାରୁ ରାତି ୧୦ ପରେ ନିଶ୍ଚେ ହେବ । ଘରେ ସ୍ତ୍ରୀ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବ ଚିତ୍କାକରି ମୋବାଇଲ୍ ରୁ କଲ୍ କରି କହିଲି ଏଠୁ ଖାଇକି ଯାଉ ଯାଉ ଡେରି ହେବ । ଠିକ୍ ସେଇଆ ହିଁ ହେଲା ସେଠୁ ଝିଅ ଜୁଇଁ ବିଦାୟ ନେଲାବେଳକୁ ରାତି ୧୦.୩୦ ହେଲା । "

ତା' କଥାରେ ମୁଁ ଟିକେ ମଜା କରିବାକୁ ଯାଇ କହିଲି, "ହଁ ଏମିତି ହୁଏ । ମୁଁ ପରା ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳାରେ ଯେଉଁ ବୁଲି ଯାଇଥିଲି ଠିକ୍ ଏମିତି ଖାଇ ପିଇ ରାତି ୧୧ ରେ ଫେରିଥିଲି । ଶଶୁରଘର ଲୋକ ବିବାହପରେ ପ୍ରଥମ ଜୁଇଁ ଚର୍ଚା ଭଲକରି କରନ୍ତି ।"

ମୁଁ ମନା କରୁନି ସାର୍, ସେମିତି ହୁଏ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଘରୁ ବାହାରି ଆସି କାର୍ ରେ ବସିଲେ ମୁଁ ଆମ ଏରିଆର ପୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଇ ଜୁଇଁକୁ କହିଲି, "ବହୁତ ଲେଟ୍ ହେଲାଣି, ଏପଟେ ସାଲେପୁରର ସୋମପୁର ଯାଏ ରାସ୍ତା ଖୁବ୍ ନିଛାଟିଆ । ସେ ମହାନଦୀ ପୋଲ ପାଖା ପାଖି ଏରିଆରେ କିଛି ଲୁଚେରା ଗାଡିକୁ ଅଟକାଇ ଜିନିଷପତ୍ର ଲୁଟ୍ କରିବାସହ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ଆମେ ତାଲ ଏପଟେ କଟକଦେଇ ଯିବା ।"

ସେ ପୁଅଟି ମୋ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ କହିଲା ହଁ ସେଇଆ କରିବା । ଟିକେ ବୁଲାଇ

ପଡୁପଛେ କଟକ ବାଟେ ହିଁ ଚାଲ ଯିବା । କିନ୍ତୁ ସେଇ ଝିଅଟି କଣ ଭାବିଲା କେଜାଣି ପୁଅଟିକୁ କାର୍ ବାହାରକୁ ଡାକିନେଇ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କହିଲା, "କାହିଁ ଏତେବାଟ ବୁଲିବା, ସୋମପୁର ଏଠୁ କେତେବାଟ ଯେ, କଟକ ଦେଇଗଲେ ବହୁତ ସମୟ ଲାଗିବ ଆଉ ଯେତେ ଅଧିକ କିଲୋମିଟର ଉଠିବ କାର୍ ବାଲାର ଲାଭ, ତେଣୁ ସେ ସେପଟେ କଟକ ଦେଇ ଯିବାକୁ କହୁଛି ।"

ସେ ଝିଅଟି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କହୁଥିଲେ ବି ତା'ର ସବୁକଥା ମୋତେ କୁଅର୍ ଶୁଭୁଥାଏ । ଭାବିଲି ଏତେ ବଡ଼ଲୋକ ଘର ଝିଅ ହୋଇ ବି କେମିତି ଏମିତି ଛୋଟ ଚିନ୍ତାଧାରା ମନରେ ରଖିଛି ? ଗୁଡେ ସୁନା ଜିନିଷ ପିନ୍ଧିଥିବାରୁ ତାଙ୍କରି ଭଲ ପାଇଁ କଟକ ଦେଇ ଯିବାକଥା କହିଥିଲି ଅଥଚ ସେ କେମିତି କଥା କହିଲା ଦେଖିଲେ ସାର୍ । ଭାବିଲି ଆଜିକାଲି ଯୁଗରେ କାହାକୁ ଭଲ କଥା କହିଲେ ସେ ନିଶ୍ଚେ ଭାବିବ ଏ ଲୋକର ନିଶ୍ଚୟ କ'ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି ।"

ମୁଁ ପଚାରିଲି, "ଫାଇନାଲି ତମେ କେଉଁ ବାଟେ ଆସିଲ ? ତମ ଗାଁଆଁ ପାଖର ପୁଅଟି କଣ ତା ସ୍ତ୍ରୀ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇଗଲା କି ?"

ସେ କହିଲା, "କେମିତି ରାଜି ହେବନି କହୁ ନାହାନ୍ତି ? ନୂଆ ନୂଆ ବାହାହୋଇ ସ୍ତ୍ରୀ କଥାକୁ କେମିତି କାଟିଥାନ୍ତା ଯେ ? ସେ ତା ସ୍ତ୍ରୀ କଥାରେ ପଡି ମୋତେ କହିଲା ନାହିଁ ସେପଟେ ଏତେ କାହିଁ ବୁଲିବା, ଏପଟେ ଖୁବ୍ ପାଖ, କେତେ ସମୟ ଲାଗିବ ଯେ, ଚାଲ ଏପଟେ ଯିବା, କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବନି ।"

ତା କଥା ମୁତାବକ ମୁଁ ରୁପ୍ ଚାପ୍ ଗାଡି ଚଳାଇଲି । ଠିକ୍ କିଶୋରନଗର ପରେ ପରେ ଗୋଟି ନିଛାଟିଆ ଯାଗରେ ରାସ୍ତା ଉପରେ କିଛି ପଥର ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ୧୧ ଟା ହେଲାଣି । ଗାଡି ବ୍ରେକ୍ ମାରି କିଛି ସମୟ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହି ସବୁଆଡକୁ

ଚାହିଁଲି । ଆଖପାଖରେ କେହି କୁଆଡେ ନଥିଲେ । ଶେଷକୁ ବାଧ୍ୟହୋଇ କାର୍ ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସେ ପଥର ଗୁଡ଼ିକୁ ରାସ୍ତାରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ଆଗେଇ ଗଲି । ଗୋଟେ ପଥର ଉଠାଇଟି କି ନାହିଁ ହଠାତ୍ ପାଖରେ ଗୋଟେ ବଡ଼ ଗଛ ମୂଳ ସେପଟେ ଲୁଚିକିଥିବା ୬ ଜଣ ଲୋକ ଦୌଡ଼ିକି ମୋ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଆସିଲେ । ସମସ୍ତେ ମୁହଁକୁ କଳା କପଡ଼ାରେ ଢାଙ୍କି ରଖିଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ତିନିଜଣ ମୋତେ ସେଇ ଗଛ ମୂଳକୁ ପୁରା ଟାଣିନେଇ ଧୁମ୍ ଧାମ୍ କରି ମାଡ଼ ବସେଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଯାହାକୁ କହନ୍ତି ନିସ୍ତୁକ ମାଡ଼ ସାର୍ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କିଏ ଗୋଟେ ତା' ଯୋତା ପିନ୍ଧା ଗୋଡ଼ରେ ଶକ୍ତ ଗୋଇଠା ଟାଏ ମୋ ଜଙ୍ଘ ପାଖରେ ମାରିଲା । ଯାହାକୁ କୁହନ୍ତି ଅଧାନଧାନ ସେଇଠି ବହୁତ ଯୋର୍ ରେ ବାଜିଲା । ମୋ ଆଖିରୁ ସାର୍ ଖୁବ୍ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଯେମିତି ଜୁଲୁଜୁଲିଆ ପୋକ ବାହାରି ଆସିବା ସହିତ ପାଟିରୁ ବହୁତ ଯୋର୍ ରେ, "ବୋଉଲୋ ମରିଗଲି" ବୋଲି ଚିତ୍କାରଟିଏ ବାହାରି ଆସିଲା ।

ସେଇ ଗଛ ମୂଳେ ମୋତେ ନିସ୍ତୁକ ମାଡ଼ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଆଉ ତିନି ଜଣ ଲୁଚେରା କାର୍ ପାଖରେ ଭୁଜାଲି ବାହାର କରି ସେ ଝିଅ ଜ୍ୱାଇଁଙ୍କୁ ଭୟଭିତ କରୁଥାନ୍ତି । ମାଡ଼ର ପ୍ରଭାବରେ ମୋ ପାଟିରୁ ଯେତେ ଯୋର୍ ରେ ଚିତ୍କାର ବାହାରୁଥାଏ ତେଣେ ସେତେ ଅଧିକ ସେ ସଦ୍ୟ ବିବାହିତା ଦମ୍ପତି ଡରୁଥାନ୍ତି । ମାଡ଼ ମୁଁ ଖାଉଥାଏ କିନ୍ତୁ ସେ ମାଡ଼ର ପ୍ରଭାବ ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଉପରେ ପଡୁଥାଏ । ଖାସ୍ ସେଇଥି ପାଇଁ ମୋତେ ଯେତେ ଯୋର୍ ରେ ସମ୍ଭବ ସେମାନେ ମାଡ଼ ମାରୁଥାନ୍ତି । ଏ ଭିତରେ ମୋତେ ପୁଣି ଟାଣି ଟାଣି କାର୍ ପାଖକୁ ସେମାନେ ନେଇ ମୋ ମୁହଁକୁ ଶକ୍ତ ବିଧାଟେ ଦେଇ କହିଲେ, "ଶଳା ତୁମ୍ଭ ଚାପ୍ କାର୍ ଭିତରେ ବସ୍" ।

ମୁଁ ଜୀବନ ବିକଳରେ କାର୍ ଭିତରେ ବସି ପଡ଼ିଲି । ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ମୋ ମୁଣ୍ଡ କାମ କରୁନଥାଏ । ଏବେ ୬ ଜଣ ଯାକ ପଛ ସିଟରେ ବସିଥିବା ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ କହିଲେ, "ଯାହା ସବୁ

ଅଛି ଶୀଘ୍ର ବାହାର କର । ନଚେତ୍ ପରିଣାମ ଖୁବ୍ ଭୟାବହ ହେବ । "

ଏମାନଙ୍କ କଥାରେ ଉଭୟେ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ବରତାପତ୍ର ପରି ଥରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭ ଚାପ୍ ହୋଇ ବସିଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଝିଅଟି ବସିଥିବା ପାର୍ଶ୍ୱରୁ କାର୍ ତୋର୍ ଖୋଲି ତାକୁ ରାସ୍ତା କଡ଼କୁ ଜବରଦସ୍ତ ଭିଡିନେଲେ । ଝିଅଟି ବଡ଼ ପାଟିରେ କାନ୍ଦି ଉଠି ସେମାନଙ୍କୁ ନେହୁରା ହେଉଥାଏ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ । ଏଣେ ସ୍ୱାମୀଟି ତା ବେକରୁ ଚେନ୍, ହାତରୁ ଘଣ୍ଟା ଓ ଆଙ୍ଗୁଠିରୁ ମୁଦି କାଢି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲା, "ସବୁ ଜିନିଷ ପତ୍ର ନେଇଯାଅ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ । "

ଝିଅଟି ଏବେ ଜୀବନ ବିକଳରେ ତା' ଦେହରେ ଥିବା ସବୁ ସୁନା ଜିନିଷ କାଢୁଥାଏ ଆଉ ତା' ସହିତ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥାଏ । ସେମାନେ ସବୁ ଜିନିଷ ପତ୍ର ନେବା ସହିତ ଝିଅର ଭ୍ୟାନିଟ୍ ବ୍ୟାଗ୍, ପୁଅର ମନିପର୍ସ ସହିତ ଉଭୟଙ୍କ ମୋବାଇଲ୍ ସେଟ୍ ନେଇଯିବା ସହିତ ମୋତେ ମୋ ମୋବାଇଲ୍ ମାଗିଲେ । ମୋ ମୋବାଇଲ୍ କୁ ମୁଁ କାର୍ ର ଗିଅର୍ ପାଖରେ ଥିବା ଖୋପରେ ରଖିଥିଲି । ମୁଁ କହିଲି ଦେଖନ୍ତୁ ମୋର ମୋବାଇଲ୍ ନାହିଁ ଆଉ ଠିକ୍ ସେଇ ସମୟରେ ଦୂରରୁ କଣ ଗୋଟେ ଗାଡ଼ିର ଲାଇଟ୍ ପଡ଼ିବାରୁ ସେମାନେ କହିଲେ, "ଶଲା ଯା' ଏଠୁ ଶୀଘ୍ର ପଳା । "

ଆଉ ତାଙ୍କ କଥା ମୁତାବକ ମୁଁ ଗାଡ଼ିରେ ଧଡାଧଡ୍ ଗିଅର୍ ପରେ ଗିଅର୍ ଚେଞ୍ଜ୍ କରି ଦୃତ ଗତିରେ ସୋମପୁର ଆଡ଼କୁ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ପଳାଇ ଆସିଲି । ଏମିତି ମାତ୍ର ବସିଥାଏ ମୋ ଗୋଡ଼ ହାତ ଠିକ୍ ସେ କାମ କରୁନଥାଏ । ତଳିପେଟରୁ ରହି ରହି ହୁବ୍‌କା ମାରିଲା ପରି ଯନ୍ତ୍ରଣା ବାହାରୁଥାଏ । କିଛି ବାଟ ଆସିଛି ହଠାତ୍ ପଛ ଆଡୁ ସେ ଝିଅଟି ଯୋର୍ ରେ କାନ୍ଦି ଉଠି କହିଲା, "ଭାଇ ତମକୁ ବହୁତ ମାରିଲେ ଆଉ ଆମର ସବୁ ସୁନା ଜିନିଷ ନେଇଗଲେ । "

ମୋର ତ ସେତେବେଳକୁ ମାଡ଼ଖାଇ ଘାଇଲା ଅବସ୍ଥା । ତେଣୁ ଯେତେ ରାଗ ମନରେ ଥିଲା ସବୁ ଗୋଟେ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବାହାରି ଆସିଲା । ତାକୁ କହିଲି, "ତୁମ୍ଭ କର, କହିଲା କଣ ନା ଭାଇ ? କାହିଁ ଯେତେବେଳେ କହୁଥିଲି କଟକ ବାଟ ଦେଇ ବୁଲି ଆସିବାକୁ ସେତେବେଳେ ଏଇ ଭାଇ କଥା ଖୁବ୍ ଗନ୍ଧେଇଲା । "

ମୋ କଥାରେ ସେ ତୁମ୍ଭ ହୋଇ ଆଉ କିଛି ନକହିଲେ ବି ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଥାଏ । କାନ୍ଦିବନି କେମିତି ଯେ, କେତେଭରି ସୁନା ଯାଇଛି ଆକଳନ କରିବା କାଠିକର ପାଠ । ବାପ ଘର, ଶାଶୁ ଘର, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ଦେଇଥିବା ସବୁ ଜିନିଷ ସେଇ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ମାଲିକାନା ସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ତା' ପାଖରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ମୁଣ୍ଡ ଖର୍ଚକରି ଗାତିକୁ ସିଧା ନେଇ ରଘୁନାଥପୁର ଥାନାରେ ପୁରାଇଲି । ସେ ପୁଅକୁ କହିଲି ଏତଲା ଦେବାକୁ । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ୧୨ ହେଲାଣି । ଥାନାବାଲା ସେ ପୁଅ ଆଉ ଝିଅଠୁ ସବୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଜଣେ ହଠାତ୍ କହିଲା, "ସବୁ ନାଟ ଏଇ ଡ୍ରାଇଭର୍ ର । ତାକୁ ଆଗ ହାତରେ ପୁରାଇ କିଛି ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଦେଇଦେଲେ ସବୁ ସତ ଉଗାଳି ପକାଇବ ।"

ସତ କହୁଛି ସାର୍ ସେ ପୋଲିସ୍ କଥା ଶୁଣି ମୋ ମୁଣ୍ଡ ପୁରା ଘୁରିଗଲା । ବିନା କାରଣରେ ସେ ଲୁଚେରାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବହେ ଛେଚା ଖାଇଲି ଆଉ ଏବେ ହାତରେ ପୁରାଇ ଏ ପୁଲିସ୍ ବାଲା ନିର୍ଧୁମ୍ ପିଟିବେ । କହିଲେଣି ମାନେ ନିଶ୍ଚୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବେ । ସେ ପୁଲିସ୍ ର କଥା ମୁତାବକ ଜଣେ ହାତ ଚାବି ଖୋଲିବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ମୁଁ ପୁରା ଭୟରେ ଥରୁଥାଏ । ପୁଲିସ୍ ବାଲାଙ୍କ ନିୟମ ବୋଧେ ଆଗ ଗାତି ଡ୍ରାଇଭରକୁ ହିଁ ସନ୍ଦେହ କରିବା । ସେମାନେ ଭାବିଥିବେ ଏ ଡ୍ରାଇଭର୍ ଏତେ ସୁନା ଜିନିଷ ଦେଖି ନିଶ୍ଚିତ ତା' ସାଙ୍ଗ ସାଥୀଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କରି କେତେବେଳେ କେଉଁବାଟ ଦେଇ ଫେରିବେ କହିଥିବ ଆଉ ସେଇ ହିସାବରେ

ଏ ଲୁଚ୍ ହୋଇଛି ।

ଭୟରେ ମୋ ଗୋତ ହାତ ସବୁ ଥରୁଥାଏ । ସେ ଲୁଚେରା ଗୁଡ଼ାକ ଅନ୍ଧାରରେ ମାତ ମାରିଲେ ଏବେ ଏ ବର୍ଜିବାଲା ଆଲୁଅରେ ପିଟିବେ । କି ବେଳାରେ ଆଜି ଘରୁ ବାହାରିଥିଲି କେଜାଣି ? ଯେମିତି ଭଲ ଖାଇବାକୁ ମିଳିଲା ସେମିତି ମାତ ବି ମିଳୁଛି । ଯେଉଁ ପୁଲିସ୍ ବାଲା ହାଜତ୍ ଚାବି ଖୋଲିଥିଲା ସେ ଏବେ ପାଟିକରି ମୋତେ କହିଲା, "ସେଠି କଣ ଜତଟା ଭଳି ଠିଆ ହୋଇଛୁ ବେ । ହାଜତ ଭିତରକୁ ଆସୁଛୁ ନା ଦେଖିବୁ ଏବେ ? ପୁଲିସିଆ ପାହାର ବସିଗଲେ ସବୁ ମାନିବୁ ବୋଲି ବାଟ ପାଇବୁନି । "

ବୁଝିଲେ ସାର୍ ମୁଁ ପିଲାବେଳୁ ଶୁଣିଥିଲି ଥାନା, ଭୂତଖାନା ଆଉ ଏବେ ଦେଖିଲି ସେ କଥା ଏକବାରେ ସତ । ହାତ ଯୋଡି ବଡ଼ ବିକଳ ହୋଇ କହୁଥାଏ, "ସତ କହୁଛି ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ କିଛି ଜାଣିନି । "

ମୋ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସେ ଝିଅଟି ହଠାତ୍ କାନ୍ଦିଉଠି କହିଲା, "ନାହିଁ ସାର୍, ଏ ଭାଇଙ୍କର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ସେ ବରଂ କହୁଥିଲେ ଏତେ ଲେଟ୍ ହେଲାଣି ଆମେ ଏ ନିଛାଟିଆ ବାଟରେ ଯିବା ଠିକ୍ ହେବନି, କଟକ ବାଟେ ବୁଲିଗଲେ ଭଲ ହେବ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟକଲି ସେଇ କିଶୋରନଗର ବାଟେ ଆସିବା ପାଇଁ । "

ତା କଥାରେ ସେ ପୁଲିସ୍ ର ମନ ତଥାପି ବୁଝିଲାନି । ମୋ ମୋବାଇଲ୍ ନେଇ ତେକ୍ କଲା । ଦେଖିଲା କେବଳ ଗୋଟେ କଲ୍ ହୋଇଛି । ମୁଁ କହିଲି ସେଇ ସଂଧ୍ୟାରେ ଡେରିହେବ ବୋଲି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଫୋନ୍ କରି କହିଥିଲି । ସେ ନମ୍ବରକୁ ଏବେ ଲାଉଡ୍ ସ୍ଟ୍ରିକର୍ ଦେଇ କଥା ହେବାକୁ କହିଲେ । ତାଙ୍କ କଥା ମୁତାବକ୍ ମୁଁ କଥାହେଲି ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ । ସେମାନେ ସବୁ ଶୁଣିବା ପରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲେ ମୁଁ ସେ ଲୁଚ୍ ରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ନାହିଁ ବୋଲି । ସେଠୁ ଥାନାରୁ ଫେରି ରାତି

୨ଟା ରେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ଆଜିକି ସାର୍ ଦୁଇ ଦିନ ହେଲାଣି କିନ୍ତୁ ସେ ମାତର ଦରଜ ଏଯାଏ ଯାଇନି । ସେଦିନ ସେ ଝିଅଟି ଯଦି ମୋ ପାଇଁ ସେତିକି କହିନଥାନ୍ତା ଆଜି ଗାତି ଚଲାଉ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଯାଇପାରିବା ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନି ସାର୍ ।

ମୁଁ ତା' କଥା ଶୁଣି ଭାରୁଥାଏ ଏ ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇବାର ୭୨ ବର୍ଷ ପରେ ବି ଲୋକମାନେ ରାସ୍ତାରେ ନିରାପଦରେ ଯାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି । ସେଦିନ ସେ ଲୁଟେରା ମାନେ କେବଳ ଜିନିଷ ପତ୍ର ଲୁଟିନେଇ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ଆଉ କେଉଁଠି ତ ରାତି କଥା ଛାଡ଼ି ସ୍ୱପ୍ନ ଦିବାଲୋକରେ ନାରୀକୁ ଉଠାଇ ନେଇ କୁକର୍ମ କରିବା ସହିତ ଜୀବନ ନେବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଛାଉ ନାହାନ୍ତି । ଶିକ୍ଷିତ ବେକାରି ସଂଖ୍ୟା ଯେମିତି ଭାବରେ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଏମିତି ଲୁଟ୍, କୁକର୍ମ ଅଦି ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିବ ପଛେ କମିବାର ନାହିଁ । ଖବରକାଗଜରେ ପ୍ରାୟ ଏମିତି ନିଉଜ୍ ସବୁଦିନେ ବାହାରୁଛି । କେଜାଣି କେବେ ସେଦିନ ଆସିବ ଯେବେ ଗୋଟି ନାରୀ ରାତି ୧୨ ଟାରେ ଏକୁଟିଆ ନିର୍ଭୟରେ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ବୁଲି ପାରିବ ? ସତରେ ଯଦି ଏମିତି ସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତା ଆମ ଭାରତ ରାମରାଜ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଆନ୍ତା । କେବଳ ସମୟକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟକିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଅଧ୍ୟାପକ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା

ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନ ବିଭାଗ ମୁଖ୍ୟ,

ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ସ୍ମାରକ ସ୍ୱୟଂଶାସିତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ଜଗତସିଂହପୁର ।

ଦୂରଭାଷ - ୯୪୩୭୧୩୫୯୧୭

ଧୋ'ରେ ବାଈଆ ଧୋ'

ଧୋ'ରେ ବାଈଆ ଧୋ', ଧୋ'ରେ ବାଈଆ ଧୋ'....., ଦୋଳିକୁ ଝୁଲାଇ ଝୁଲାଇ ଧୋ' ବାଈଆ ଗୀତ ଗାଉଥିଲା ଖୁସି । ଆଗକୁ ଆଉ ପଦ ଯୋଡ଼ି ପାରୁ ନଥିଲା ସେ । କେମିତି ଯୋଡ଼ନ୍ତା ଯେ ! ସେ ତ ଆଗରୁ କେବେ ଏ ଗୀତ ଗାଉନି କି ଶିଖିନି । ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଆପଣା ଛାଏଁ କେମିତି କେଜାଣି ପ୍ରଥମ ପଦଟି ତା' ମୁହଁରୁ ବାହାରି ଆସିଲା । ହେଲେ ଏ ପଦଟି ଶୁଣି ତା' ଦୁଇମାସର ସାନ ଭଉଣୀର କାନ୍ଦ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ, ଆଉ ତା' ଆଖିରେ ନିଦ ଭରିଯିବ, ସେ ଏ କଥାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ ନଥିଲା । ହୃଦୟ ତନ୍ତ୍ରୀ ଥରାଇ କୋହ ମିଶା ଆଶ୍ୱାସଟିଏ ବାହାରି ଆସିଲା । ନିଜକୁ ନିଜେ କଷି ନେଲା ଖୁସି । ନିଜର ପାରିଲା ପଣିଆ ଉପରେ ଟିକେ ଭରସା ଆସିଗଲା ।

ଡଃ ଉଷାରାଣୀ ଦାଶ

ଜେଜେମା ତା'ର ପୁରୁଣା ମସିଆ ଶାଢ଼ୀରେ ଥରଥର ହାତରେ ଟାଙ୍ଗି ଦେଇଥିବା ଦୋଳିରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇଯାଇଛି ମିଷ୍ଟି । ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଦୋଳିକୁ ଝୁଲାଇ ଚାଲିଛି ଖୁସି । କାଳେ ତା' କୁନି ଭଉଣୀର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯିବ, ସେହି ଭୟରେ ତା' ପାଖ ଛାଡ଼ି ଯାଉନି । ମିଷ୍ଟି କଡ଼ ଲେଉଟେଇଲେ ଥାପୁଡ଼େଇ ଦେଉଛି ତା' ପିଠିକୁ । ଆଉଁଷି ଦେଉଛି ତା' କୁନି କୁନି ହାତ ପାପୁଲିକୁ । ତା' ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ନିଜ ଗାଲରେ ଘଷି

ଦେଉଛି । ଆଃ... କେତେ ନରମ ! ଖୁସି ନିରିଖେଇ ଚାହିଁଲା ମିଷ୍ଟିର ମୁହଁକୁ । ମୁଣ୍ଡରେ ମେଞ୍ଚାଏ କୁଞ୍ଜକୁଞ୍ଜିଆ ରୁଟି । ଗୋଲାପୀ ଓଠ । ଗାଲରେ ଭଉଁରୀ । ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ତା'ର 'ରୁବି ଚିକସ୍ ... ରୋଜି ଲିପସ୍କଲି ହେୟାର.....' ରାଇମ, ଯାହା ଥିଲା ତା'ର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ । ମିଷ୍ଟି, ଠିକ୍ ସେହି ରାଇମସ୍ ର ଫେୟାରୀ ବେବି ପରି ।

କଡ଼ ଲେଉଟାଇଲା ମିଷ୍ଟି । ଚମକି ପଡ଼ି ଚାହିଁଲା ଖୁସି – ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଗଲାକି ତା'ର ! ଏବେ ଏବେ ତ ଶୋଇଥିଲା । ପିଠି ଥାପୁଡେଇ ଦେଲା । ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁଷି ଦେଲା । କୁନି କୁନି ଓଠକୁ ଥରାଇ ଧୀରେ ଧୀରେ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ମିଷ୍ଟି । କାନ୍ଦ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଦୋଳିରୁ ଉଠାଇ ଆଣି ତା'କୁ କାନ୍ଦରେ ପକାଇଲା ଖୁସି । ଦୁଇ ହାତରେ ଧରି ଝୁଲାଇଲା । ତଥାପି ମିଷ୍ଟିର କାନ୍ଦ କମୁନି । ପୁଣି ନେଇ ଶୁଆଇ ଦେଲା ଦୋଳିରେ । ଦୋଳିକୁ ଝୁଲାଇଲା । ତଥାପି ମିଷ୍ଟି ରୁପ୍ ହେବାକୁ ନାହିଁ । ଦୌଡ଼ିଯାଇ କ୍ଷୀର ଗୀନା, ଚାମଚ୍, ପାଣି ଗ୍ଲାସ୍ ନେଇ ଆସିଲା । ଦୋଳିରୁ ଉଠାଇ ଆଣି କୋଳରେ ଶୁଆଇ ଦେଲା ମିଷ୍ଟିକୁ । ଚାମଚରେ କେଇବୁନ୍ଦା କ୍ଷୀର ନେଇ ତା'ର ଥରିଲା ଶୁଖିଲା ଓଠ ଭିତରେ ଢାଳିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । ଜିଭରେ ଚାଟି ଚାଟି ଯେତିକି ଢୋକି ନେଉଥିଲା ମିଷ୍ଟି, ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଓଠ ଧାରରେ ବହି ଯାଉଥିଲା ତଳକୁ । କପଡ଼ାଟିଏ ଧରି ପୋଛି ଦେଉଥିଲା ତା' ଗାଲକୁ । ଜେଜେମା' ପାଖରୁ ଏଇ କେଇ ଦିନ ତଳୁ ଏ କୌଶଳଟିକୁ ଶିଖି ନେଇଛି ସେ ।

ମିଷ୍ଟି ମୁହଁରେ ଆନନ୍ଦର ଆଭାସ । ଖୁସି ହୋଇଗଲା ଖୁସି । ଓଦା କପଡ଼ାରେ ତା' ମୁହଁକୁ ପୋଛି ଦେଇ ସାର୍ତ୍ତ ଖୋଲି ଦେଲା । କପାଳରେ ଲଗାଇ ଦେଲା କଳା ଟିପାଟିଏ ଆଉ ମୁହଁରେ ଦେହରେ ବୋଲିଦେଲା ବେବି ପାଉଡ଼ର । ସଫା ଜାମାଟିଏ ପିନ୍ଧାଇଦେଇ ଭଉଁଶୀର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁଟିକୁ ଘଡ଼ିଏ ଚାହିଁଲା । ମିଷ୍ଟି ଠିକ୍ ମାମା ପରି ମିଠା ମିଠା ।

ଆଖିରେ ଲୁହ ଜଳେଇ ଆସିଲା । ହୃଦୟରୁ କୋହୋଲୁଆସ ଭଠି ଆସିଲା ଖୁସିର । ମାମା ଯିବାର ଦେହମାସ ବିତିଗଲାଣି । ମିଷ୍ଟି ଜନ୍ମର ପନ୍ଦର ଦିନ ପରେ ମାମା ଚାଲିଗଲା କୋଭିଡ଼ ହସ୍ପିଟାଲରେ । ଆଉ ପାପା ଏବେ ବି ହସ୍ପିଟାଲରେ ଅଛନ୍ତି । କେତେଟା ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ବଦଳି ଗଲା । ପାପା ମାମା ଦୁଇଜଣ ଯାକ ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷକ । ଖୁସି ମାମା ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼େ । ପାଠପଢ଼ା, ଖେଳକୁଦ, ବକୃତା ସବୁଥିରେ ପ୍ରଥମ । ପାପା ମାମା କହନ୍ତି – “ଆମ ‘ଖୁସି’ ଆମ ସଂସାରକୁ ଖୁସିରେ ଭରି ଦେବ ।”

ଗତବର୍ଷ ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସରେ ଆମ ଦେଶକୁ ମାଡ଼ି ଆସିଲା ଏହି ଅଶ୍ୱତ୍ୱପୂର୍ବ ମହାମାରୀ । ସବୁଆଡ଼େ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ଲକଡ଼ାଉନ୍, ସଟଡ଼ାଉନ୍ । ଚାରିଆଡ଼େ ତାଟିକବାଟ ପଡ଼ିଗଲା । ରାସ୍ତାଘାଟ ଶୂନ୍ୟଗାନ । ଜୀବନ ବିକଳରେ ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ଘର ଭିତରେ ବନ୍ଦ କରି ରଖିଦେଲେ । ସତର୍କତା ନିୟମ ପାଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆଠ ନଅ ମାସ ପରେ ପରିସ୍ଥିତି ସାମାନ୍ୟ ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଥିଲା ମାତ୍ର ଦିନ କେଇଟା ବିତିଛି କି ନାହିଁ ମାଡ଼ି ଆସିଲା ଦ୍ୱିତୀୟ ଲହର ଆହୁରି ଭୟଙ୍କର ରୂପରେ । ଦିନକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ । ମୃତ୍ୟୁ ସଂଖ୍ୟା ବି ବେଲଗାମ । ପୁଣି ଥରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ଲକଡ଼ାଉନ୍, ସଟଡ଼ାଉନ୍ । ପାପା ମାମା ଘରେ ରହି ଅନଲାଇନ କ୍ଲାସ ଓ ବାକି ସବୁ ସ୍କୁଲ କାମ କଲେ । ମଝିରେ ମଝିରେ ରୋଷ୍ଟର ଡ୍ୟୁଟି ପଡ଼ୁଥିଲା । ଆଡମିଶନ୍, ବହିବଣ୍ଟା, ମ୍ୟାଟ୍ରିକ ରେଜଲ୍ଟ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା । ମାମାକୁ ସ୍କୁଲ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ପାପା ମାମାପାଇଁ ଚିନ୍ତିତ ଓ ଆଶଙ୍କିତ ହେଇପଡ଼ୁଥିଲେ ।

ମିଷ୍ଟି ଜନ୍ମର କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ମାମାକୁ ଥଣ୍ଡା, ଜ୍ୱର ଓ କାଶ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସାଧାରଣ ଜ୍ୱର ବୋଲି ଭାବି ଚିକିତ୍ସା ଆରମ୍ଭ କରାଗଲା । ଚାରି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ୱର ନ

କମିବାରୁ କୋଭିଡ଼ ପରୀକ୍ଷା କରାଗଲା । ତିନି ଦିନ ପରେ ଆରଟିପିସିଆର ରିପୋର୍ଟ ଆସିଲା । ଜଣା ପଡ଼ିଲା ମାମା କୋଭିଡ଼ ପଜିଟିଭ୍ । ଆକାଶ ଛିଣ୍ଡି ପଡ଼ିଲା ଯେମିତି ପାପାଙ୍କ ଉପରେ । ତେଲିଭିସି ପାଇଁ ଅଳ୍ପ ଦିନ ବାକି । ଏ ଅବସ୍ଥାରେ କରୋନା ପଜିଟିଭ୍ । ରିସ୍କ ନ ନେଇ ମାମାକୁ କୋଭିଡ଼ ହସ୍ପିଟାଲରେ ଆଡମିଶନ କରି ଦେଲେ ।

ମାମା ହସ୍ପିଟାଲ ଯିବା ବେଳର ଦୃଶ୍ୟ ଏବେ ବି ଆଖି ଆଗରେ ଭାସି ଯାଉଛି ଖୁସିର । ରିପୋର୍ଟ ଆସିବା ସମୟରୁ ମାମା ବିଚଳିତ ହେବା ପରି ଜଣାପଡୁଥିଲା । ତା’ ବ୍ୟସ୍ତତା କିନ୍ତୁ କାହାରିକୁ ନ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ପାପା ଆଉ ଖୁସିର ଶୁଖିଲା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ କହୁଥିଲା – “କିଛି ହେବନି ମୋର, ତରିବାର କିଛି ନାହିଁ । ଆଦୌ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନାହିଁ ।” ଖୁସି ମାମାକୁ ଭିତି ଧରିବାକୁ ଦୌଡ଼ି ଯାଉଥିଲା, ମାତ୍ର ସେ ତା’କୁ ହାତ ଦେଖାଇ ଅଟକାଇ ଦେଲା । ମାମା ବାହାରକୁ ଖୁବ୍ ଦୃଢ଼ ଦେଖାଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତା ଚାହାଣୀ ଥିଲା ଖୁବ କରୁଣ । ଖୁସି ପଢ଼ିପାରୁଥିଲା ମାମାର ମନକୁ, ଯେଉଁଥିରେ ନିଜ ଝିଅକୁ ଟିକେ କୋଳେଇ ନ ପାରିବାର ଓ ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତର ଆଶଙ୍କାର ଫେଣ୍ଟାଫେଣ୍ଟି ଦୁଃଖର ଚିତ୍ର ଆଙ୍କି ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଖୁସି ଆଖିରୁ ନିଗିତି ପଡ଼ିଲା ଠୋପା ଠୋପା ଲୁହ ।

ମାମା ଗଲା ପରେ ପାପା ଓ ଖୁସି ଯାଇ କୋଭିଡ଼ ଟେଷ୍ଟ କରାଇ ନେଇଥିଲେ । ଉଭୟଙ୍କର ରିପୋର୍ଟ ନେଗେଟିଭ୍ ପାଇ ପାପା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ମାତ୍ର ସବୁବେଳେ ମାମା ପାଇଁ ଚିନ୍ତିତ ଥିଲେ । ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ ।

“ତୋର ଗୋଟେ କୁନି ଭଉଣୀ ହେଇଛି ।” ମିଠା ଗୋଟେ ଖୁସି ପାଟିରେ ଖୁଆଉ ଖୁଆଉ ପାପା କହିଲେ । ଖୁସି ଆନନ୍ଦରେ ଉଛୁଳି ପଡ଼ିଲା ।

“ଆଉ ଗୋଟେ ଭଲ ଖବର ଜାଣିଛୁ ?”

“କଣ ପାପା ?” ଭଲ୍ଲାଣ୍ଡରେ ପଚାରିଲା ଖୁସି ।

“ଆମ ମିଷ୍ଟି କରୋନା ନେଗେଟିଭ୍ ଅଛି ।” କହୁ କହୁ ପାପାଙ୍କ ଆଖିରୁ ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ଝଲକି ପଡ଼ୁଥିଲା । ପାପା ଖୁସିକୁ ଜୋରରେ ଭିଡି ଧରିଲେ ।

ଦଶ ଦିନ ପରେ ମିଷ୍ଟିକୁ ଧରି ପାପା ଏକ୍ସଟିଆ ଘରକୁ ଆସିଲେ ।

“ମାମା କେବେ ଆସିବ ପାପା ?” ଭୟ ଓ ଆଶଙ୍କାରେ ଖୁସି ପଚାରିଲା । ଝିଅର ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉଁସି ଦେଇ ପାପା କହିଲେ- “ବ୍ୟସ୍ତ ହଅନି । ମାମା ଶୀଘ୍ର ଭଲ ହୋଇ ଆସିବ ।”

ଦିନକୁ ଦିନ ମାମାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବିଗିଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା । ପାପା ସବୁବେଳେ ଫୋନ୍‌ରେ କାହା ସହିତ କଥା ହୁଅନ୍ତି, ତା’ପରେ ଗୁମ୍ ମାରି ବସି ପଡ଼ନ୍ତି । ଖାଇବାରେ କି ଶୋଇବାରେ ନିଘା ନାହିଁ । ପଚାରିଲେ ଆଉ କିଛି କୁହନ୍ତିନି । ସେଇ ଗୋଟିଏ କଥା - “ବ୍ୟସ୍ତ ହଅନି । ମାମା ଶୀଘ୍ର ଭଲ ହୋଇ ଆସିବ ।” ମାମାର ଫୁସଫୁସରେ ବିପଦଜନକ ସଂକ୍ରମଣ ହୋଇଗଲା । ସେ ଏବେ ଭେଣ୍ଟିଲେଟରରେ ଅଛି । ପାପାଙ୍କ ଫୋନ୍ ଆଳାପରୁ ଖୁସି ସବୁ ଠଉରେଇ ନେଉଥିଲା ।

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଖୁସିର ଜୀବନ ଆଶା ଓ ଆଶଙ୍କାରେ ବିତୁଥିଲା । ଆଶାକୁ ପ୍ରତିହତ କରି ଆଶଙ୍କା ଯେ ବାସ୍ତବ ରୂପ ନେବ ଏ କଥା ସେ କେବେ ଭାବି ନ ଥିଲା । ମାମା ଆଉ ଘରକୁ ଫେରିଲାନି । ମାମାର ସ୍ଥିତି ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇଗଲା । ମାମାର ଅବର୍ତ୍ତମାନତାରେ ସେ ଆପଣେଇ ନେଲା ମାମାର ପ୍ରତିଛବି ମିଷ୍ଟିକୁ । ମାମାର ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନକୁ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ।

କିଛି ଦିନ ପରେ ପାପାଙ୍କ ଦେହରେ ସେହି ସବୁ ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଗଲା । ସନ୍ଦେହରେ ଖୁସି ଥରେ ପାପା କୋଭିଡ଼ ପରୀକ୍ଷା କଲେ । ରିପୋର୍ଟ ଆସିଲା ପଜିଟିଭ୍ । ପାପା ଅବାକ୍

ହୋଇଗଲେ । ଉପାୟଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ସେ ଖୁସି ଓ ମିଷ୍ଟିର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଜ ବୃଦ୍ଧା ମା'ଙ୍କୁ ଦେଇ କୋଉଁତ ହସ୍ତିଚାଲରେ ଭର୍ତ୍ତି ହେଲେ । ମାମା ପରି ପାପା ଗଲାବେଳେ ପିଲା ଦିହିଁଙ୍କୁ କୋଳେଇ ନେଇ ପାରିନଥିଲେ କି ଆଖି ପୂରାଇ ଦେଖି ପାରି ନଥିଲେ । “ମୋର ଯଦି କିଛି ହୋଇଯାଏ ଏମାନଙ୍କର ହେବ କ'ଣ ?” ଏକ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡି ପାପା କେବଳ ଗୁଣ୍ଡୁଗୁଣେଇ ହୋଇଥିଲେ ।

“ମା'ରେ, ସାନ ଭଉଣୀ କଥା ଟିକେ ବୁଝୁଥିବୁ” - ପଛକୁ ବୁଲିପଡ଼ି ଖୁସି ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଏହି ପଦିକ କଥା କହି ପାପା ଏକ ମୁହଁ ହୋଇ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ ।

ପାପାଙ୍କ ମୁହଁରେ ମାୟା, ଆଖିରେ ଚଷମା । ତା' ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଆଖି କୋଣରେ ଜଳେଇ ଆସିଥିବା ଦୁଇବୁନ୍ଦା ଲୁହ ଆଉ ଯନ୍ତ୍ରଣାସିକ୍ତ ମୁହଁକୁ ଦେଖିପାରୁଥିଲା ଖୁସି ।

ଦିନକ ଭିତରେ ତା'ର ବୟସ ବଢିଯାଇଥିଲା ଦଶବର୍ଷ । ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତା' ବାଲ୍ୟ ଚପଳତାକୁ ଢାଙ୍କିଦେଇଥିଲା ଦାୟିତ୍ୱବୋଧର ବହଳ ଚଦରଟିଏ, ଯାହା ଭିତର ଦେଇ ଆଉ ଖୁସି ଦେଖିପାରୁ ନ ଥିଲା ତା' ବୟସ, ଅଝଟ, ଦୁଷ୍ଟାମି ଆଉ ଅଲିଅଳପଣ । ବେଳଭୂମିରେ କ୍ରୀଡ଼ନରତ ଲହଡ଼ି ଭଳି ଛଳ ଛଳ କଅଁଳ ନିର୍ବୋଧ ଶିଶୁଟି ସମୟର ଶକ୍ତ ଧକ୍କାରେ ଅଥଳ ସାଗର ପରି ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲା ।

ମିଷ୍ଟିକୁ କାନ୍ଧରେ ପକାଇ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ଟିକିଏ ବୁଲି ଆସିଲା । ଅଙ୍କେଇ ବଙ୍କେଇ ହୋଇ ଗାଁ ରାସ୍ତା ଲମ୍ବିଯାଇଛି ରାଜରାସ୍ତା ଆଡ଼କୁ । ଗ୍ରାମ ଦେବତୀ, ଚଉପାଢ଼ୀ, ଗଣେଶ ମନ୍ଦିର, ପୋଖରୀ, ତା' ଆଗକୁ କ୍ଷେତ, କଦଳୀ ବଗିଚା, ଆଖୁ କିଆରୀ, ନଡ଼ିଆ ବଗିଚା ଏମିତି ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ଦେଇ ତା'ର ଦୃଷ୍ଟି ପହଞ୍ଚି ଗଲା ରାସ୍ତାର ଶେଷ ମୁଣ୍ଡ ଯାଏ । ଖୋଜିଲା ଆଖିରେ ବାରମ୍ବାର ଚାହୁଁଥିଲା ରାସ୍ତାକୁ, ଆଖି ପାଉଥିବା ଯାଏ । ପାପା ଯଦି ଏବେ

ଆସିଯିବେ, ସେ ମିଷ୍ଟିକୁ କାଖେଇକି ବୁଲାଇଥିବା ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । ସେ କହିବ- “ହେଇ ଦେଖ ପାପା, ତୁମେ କହିଥିଲ ସାନ ଭଉଣୀ କଥା ବୁଝୁଥିବୁ, ମୁଁ ତା’ର ସବୁ କଥା ବୁଝୁଛି । ତା’ର ଯତ୍ନ ନେଉଛି, ଖୁଆଇ ଦେଉଛି, ଗେଲ କରୁଛି, ବୁଲାଇଛି, ହସାଉଛି ।” “ମୋ ସୁନାଝିଅ, ମୋ ଗେହ୍ଲା ଝିଅ”- କହି ପାପା ହସି ଦେଇ ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସି ଦେବେ, ଯେମିତି ପାପା ସବୁ ବେଳେ କରନ୍ତି ।

କୋଳରେ ବସାଇ କେତେ ଭଲ ଭଲ କଥା ଶିଖାନ୍ତି । ମଦର ଟେରେସା, ଫ୍ଲୋରେନ୍ସ ନାଇଟଏଙ୍ଗେଲ ପରି ସେବାକୁ ନିଜ ଜୀବନର ବ୍ରତ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି । ମାମା କହେ- “ଆମ ଝିଅ ଡାକ୍ତର ହେବ । ଦେଖୁନ, କେମିତି ଏଇ ଦିନରୁ ମା’ ଭଳି ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ସେବା କରୁଛି ,ଭଲମନ୍ଦ ବୁଝୁଛି ।” “ମାମା, ମାସ୍କ ପିନ୍ଧ”, “ପାପା, ସାନିଟାଇଜର ଲଗାଅ, ସାଙ୍ଗରେ ନେଇକି ଯାଅ”, “ବର୍ଷାରେ ଭିଜିବନି”, “ମାସ୍କ ଖୋଲିବନି”, “କାହା ସହିତ ମିଶିବନି” ପାପା ହସି ଦେଇ କହନ୍ତି – ତୁମେ ଠିକ କହିଛ, ଆମ ଝିଅ ଡାକ୍ତର ହେବ । ଆମମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ତା’ର କେତେ ଚିନ୍ତା ! ସବୁ କୋଭିଡ ପ୍ରୋଟୋକଲ ଘୋଷି ଦେଇଛି । ପାପା ତା’ ମଥାରେ ଗେଲଟିଏ କରି କୋଳରେ ଭିଡି ଧରନ୍ତି । ପାପାଙ୍କ ଉଷୁମ କୋଳ ଭିତରେ ଭାରି ଆନନ୍ଦ ଓ ଶାନ୍ତିରେ ଆଖି ବୁଜିଦିଏ ଖୁସି ।

ମିଷ୍ଟିକୁ ଥଣ୍ଡା ଲାଗିଲା ବୋଧେ, କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ସେ । ତା’ ପିଠିକୁ ଥାପୁତାଇ ଚଉଭଙ୍ଗା କପଡାଟିକୁ ଭଲକରି ଘୋଡାଇ ଦେଲା ତା’ ଦେହରେ ।

ମିଷ୍ଟି ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମାମା ଥରକୁ ଥରକୁ ମାର୍କେଟ ଯାଇ କିଣି ଆଣୁଥିଲା ଭଲ କି ଭଲ ବେବି ଡ୍ରେସ୍, ଡାଇପର୍, ଝାଇପର୍, ଝୁଲଣା, ଖେଳଣା, ଟର୍କିସ୍, ହୁଡେଡ ଟାଞ୍ଜେଲ୍, ମୋଜା, ଜୋତା, ଟୋପି, ଗଦି, ଡକିଆ, ଝାଟର ପୁଫ ପ୍ୟାଡ୍, କ୍ରିମ୍, ସାବୁନ୍, ବେବି ଅଏଲ୍,

ପାନିଆ, ବାଥ ଟବ୍, ବେବି ଲୋସନ୍, ଅଣ୍ଟା ସୁତା, ଚେନ୍, ବଲା, କ୍ରାଡିଲ ଆଦୁରି କେତେ କ'ଣ, ତା' ମନପସନ୍ଦର ଜିନିଷ ସବୁ । ବାପା କହୁଥିଲେ, “ବାସ୍ ବାସ୍, ସେତିକି ଥାଉ, ଘରେ ଦୋକାନ ଖୋଲିବ ନା କ'ଣ?” ମାମା ଅଳ୍ପ ହସି ଦେଇ କହୁଥିଲା, “ତୁମେ କ'ଣ ଏ ସବୁ କିଣି ଶିଖିଛ ? ଆଗକୁ ତିନି ଚାରି ମାସଯାଏ ଛୁଆ ଦୁଇଟାକୁ ଛାଡ଼ି ମୁଁ କ'ଣ ବାହାରକୁ ଯାଇ ପାରିବି ? ତା' ଛଡ଼ା କରୋନାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଲହରୀ ଯେମିତି ମାଡ଼ି ଆସୁଛି ପୁଣିଥରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣନ ସଟ୍ଟାଉନ ନ ହେବ କିଏ କହିବ । କାହା ଅବସ୍ଥା ବି କ'ଣ ହେବ କେମିତି ଜାଣିବା ? ଏ ସବୁ କିଣି ନ ରଖିଲେ ମୋ ମିଷ୍ଟି କ'ଣ ପିନ୍ଧିବ, କେମିତି ଚଳିବ କହିଲ ? ଆଗକୁ ରଜ ଆସୁଛି । ଖୁସି ପାଇଁ ଡ୍ରେସ୍, କସମେଟିକସ୍, ଦୋଳି କିଛି କିଣା ହୋଇନି । ମୋ ଗେହ୍ଲା ଝିଅ ମନ ଦୁଃଖ କରିବନି ?” ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ମନେ ପକାଇ ସବୁ କିଣି ଆଣି ସଜାଡ଼ି ରଖିଥିଲା ଆଲମାରୀରେ । ଆଜି ବି ସବୁ ସେମିତି ଥିବ ।

ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଗଲାଣି । ଗ୍ରାମ ଦେବତୀଙ୍କ ପାଖରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଦୀପ ଲଗେଇ ଦେଇ ଗଲେଣି ଦେହୁରୀ । ଚଢ଼େଇ ମାନଙ୍କର କିଚିରି ମିଚିରି ଆଉ ଶୁଣାଯାଉନି । ନିଜ ନିଜ ବସା ଭିତରେ ମା'ର ଉଷୁମ କୋଳରେ ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଥିବେ ନିଶ୍ଚିତରେ । ଗାଁ ରାସ୍ତା ମଳିଛିଆ ଅନ୍ଧାରରେ ଭରି ଗଲାଣି । ଦୂର ଗାଁରୁ ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ଆଲୁଅ ଜଳିଉଠିଲା । ଦୂରରୁ ଠିକ୍ ଗପ ବହିରେ ପଡ଼ିଥିବା ଡାଆଣୀ ଆଲୁଅ ପରି ଲାଗିଲା ଖୁସିକୁ । ମିଷ୍ଟିକୁ କୋଳରେ ଭିଡ଼ି ଧରି ଗ୍ରାମ ଦେବତୀଙ୍କ ଚାନ୍ଦିନୀ ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ସେ । ଭରସା ଭରା ଆଖିରେ ଚାହିଁଲା ମିଷ୍ଟିର ମୁହଁକୁ । ଦ୍ୱୀପ ଆଲୁଅରେ ମିଷ୍ଟିର ମୁହଁଟା ଭାରି କରୁଣ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ।

କାନ୍ଥ ବାଡ଼ି ତେଇଁ ପବନରେ ଟାଣି ହୋଇ ଆସି ଖୁସି କାନରେ ପିଟି ହୋଇଗଲା ଗୁଡ଼ାଏ କରୁଣ ଧ୍ୱନି । ଖୁସି କାନେଇଲା । କାହାର ଏ ବିକଳ ସ୍ୱର ?

“ମୋ ଧନରେ.... ମୋତେ ଛାଡ଼ି କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲୁରେ.....”

“ଏ ତ ଜେଜେମା’ର ସ୍ୱର !” ତା’ ସହିତ ମିଶି ଯାଇଛି କେତୋଟି ଚିହ୍ନା ଅଚିହ୍ନା ଅଧୀର ସ୍ୱର । ଖୁସି ମନରେ ସଂଗୟ ଭରିଗଲା । ହୃଦୟ ଭିତରଟା ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ କୋରି ହୋଇଗଲା । ଛାତି ଫଟାଇ କୋହ ମିଶା ସ୍ୱର ଉଦଗତ ହେଲା- “ଆଃ.....ପାପା....ଆ...ଆ... ।” ଆଖିରୁ ଧାର ଧାର ଲୁହ ଉଛୁଳି ପଡ଼ିଲା । ତା’ ଅଜାଣତରେ ନିଗିଡ଼ି ପଡୁଥିଲା ମିଷ୍ଟିର ଗାଲରେ । ମିଷ୍ଟି କାନ୍ଦୁଛି ରାହା ଧରି ।

କେଜାଣି କେତେବେଳେ ଗଢ଼ିଗଲାଣି ଏହା ଭିତରେ । ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲା ଖୁସି । ମିଷ୍ଟି ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛିଦେଲା । ତା’କୁ କୋଳରେ ଧରି ଠିଆ ହେଲା ମେରୁଖମ୍ବ ଭଳି । କହିଲା- “କାନ୍ଦନା’ ମିଷ୍ଟି, ତୋ ଖୁସି ତୋ ସାଙ୍ଗରେ ଅଛି ପରା ।” ତାରାଭରା ଆକାଶକୁ ଦେଖାଇ କହିଲା – ହେଇ ଦେଖ, ପାପା ମାମା ବି ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ।”

ମିଷ୍ଟି ସୁନାପିଲାଟି ପରି କାନ୍ଦ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ।

ଅଧ୍ୟକ୍ଷା, ରାଜଧାନୀ ବିଜ୍ଞାନ, କଳା ଓ ବାଣିଜ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଦୂରଭାଷ:୯୪୩୮୧୩୩୨୧୭

Email: dash_usharani@rediffmail.com

ଏ କି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ?

ପୁଣି ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଛି । ବର୍ଷା ଯୋଗୁଁ ପାଗଟା ଥଣ୍ଡା ଲାଗୁଥାଏ । ସନାତନ ଦିନସାରା ବାହାରେ ବୁଲୁଥିଲା ବର୍ଷାରେ ବି ଖୁବ୍ ଭିଜିଛି ସେ । ଦିନସାରା ଖାଇବା କହିବାକୁ ଗଲେ ସକାଳେ ଗୋଟେ କପ୍ ଚା ଆଉ ଗୋଟେ ଛୋଟ ପ୍ୟାକେଟ୍ ବିସ୍କୁଟ୍ । ଖରାବେଳେ ସେ ଗୋଟେ ଦୁଇଟା ବିଡି ହିଁ ଟାଣିଥିଲା । ତା'ପର ଠାରୁ ପେଟରେ ଦାନ ମୁଠେ ବି ପଡିନି । ପକେଟ୍ ରେ ତା'ର ଆଉ ମାତ୍ର ଦଶଟି ଟଙ୍କା ପଡିଛି । ସେ ଚାହୁଁଛି ଏଇ ଦଶ ଟଙ୍କାକୁ ଆଉ ସେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବନି ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ଉପାୟ ବି କିଛି ନାହିଁ । ଏତେ ବଡ଼ ରାତିରେ ଉପାସରେ କେମିତି ବା ରହିବ । ଯାହାହେଲେ ବି ଟିକେ ଖାଇବାକୁ ପଡିବ । ଭୁବନେଶ୍ୱର ସହରରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଉପନୀତ । ବର୍ଷା ଯଦିଓ ପୁରାପୁରି ଛାଡିନି ତଥାପି ମଝିରେ ମଝିରେ ରହି ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଅସରା ଅଜାତି ଦେଉଥାଏ । ଆଚାର୍ଯ୍ୟବିହାର ଛକରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଭୀଷଣ ଭିଡ । ଟ୍ରାଫିକ୍ ଆଲୁଅକୁ ଦେଖି ସେ ରାସ୍ତା ପାର କରି ଏପଟକୁ ଆସିଲା । ରାସ୍ତାରେ ଏମିତି ଚାଲୁଥାଏ ସେ । ହଠାତ୍ ତା ପଛରୁ କିଛି ଗୋଟେ ଆସି ତାକୁ ଜୋରରେ ଧକ୍କା ଦେଲା । ସନାତନ ହତବତେଇ ଯାଇ ରାସ୍ତା ଉପରେ ପଡିଗଲା । ଯଦିଓ ସେ ଖଣ୍ଡିଆ ଖାବରା କିଛି ହୋଇନଥିଲା ତଥାପି ହାତର କହୁଣି ଆଉ ଆଣ୍ଟରେ

ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ଜୋରରେ ମାଡ଼ ହୋଇଥିଲା । ତା'କୁ ଆସି ପଛରୁ ଉଠେଇ ଧରି ଲୋକଟି ପଚାରିଲା “କଣ ଭାଇ ! ଜୋରରେ ମାଡ଼ ହେଲା କି ? ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଲା ବେଳେ ଟିକେ ଦେଖି କି ଚାଲିବ ନା ଆଉ ।” ସନାତନ ଜାଣି ପାରୁ ନଥିଲା ଯେ ତା'ର ଭୁଲ କେଉଁଠି ରହିଲା ବୋଲି । ସେ ତ ରାସ୍ତାର ବାଁ ପଟେ ହିଁ ଚାଲୁଥିଲା । ସନାତନ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା ତାକୁ ଗୋଟେ ଓଲା କାର୍ ଧକ୍କା ଦେଇଛି ଓ ଯେଉଁ ଲୋକଟି ତାକୁ ଉଠେଇଲା ସେ ହିଁ ସେ କାରର ଡ୍ରାଇଭର । ସନାତନ ତାକୁ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଓଲାର ଡ୍ରାଇଭର ତା ହାତ ଧରି କି ଆଣି ତାକୁ କାର ଭିତରେ ବସେଇ ଦେଲା ଓ କାର ଷ୍ଟାର୍ଟ କରି ଚଳେଇବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ସେ କିଛି ବୁଝି ପାରୁ ନଥାଏ ଯେ ତା ସହିତ କଣ ହଉଛି ବୋଲି । କାର ଭିତରେ ଡ୍ରାଇଭର ତାକୁ ପଚାରିଲା “କୁଆଡେ ଯିବ ତୁମେ କୁହ ? ତୁମକୁ ନେଇ ଛାଡି ଦେଇ ଆସିବି ?” ସନାତନ କିଛି କହିଲାନି ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି ବସି ରହିଲା । ଡ୍ରାଇଭର ପୁଣି ତାକୁ ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲା । ସନାତନ କହିଲା, “ମୁଁ ଖଣ୍ଡଗିରି ଯିବି ।” ଡ୍ରାଇଭର ଆଉ ବେଶୀ କିଛି ନ ପଚାରି ତା ନିଜ ସାର୍ଟ ପକେଟ୍ ରୁ ଗୋଟେ ସିଗାରେଟ୍ ବାହାର କରି ନିଆଁ ଧରେଇଲା । ପ୍ୟାକେଟ୍ ସନାତନ ଆଡକୁ ଦେଖେଇ କି କହିଲା “ସିଗାରେଟ୍ ?” ସନାତନ କହିଲା “ମୁଁ ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣେ ଯେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ଟାଣିଲେ ମୋର ବାନ୍ତି ହୋଇଯିବ । ଡ୍ରାଇଭର ତା ଆଡକୁ ଚାହିଁ ହସି କି ପଚାରିଲା, “କାହିଁକି ବାନ୍ତି ହେବ ?” ସନାତନ କହିଲା, “ଆଜି ଦିନ ସାରା ମୁଁ କିଛି ବି ଖାଇନି । ଖାଲି ପେଟରେ ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣିଲେ ମୋର ବାନ୍ତି ହୁଏ ।” ଡ୍ରାଇଭର ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣୁଟାଣୁ ପଚାରିଲା, “କଣ କର ତୁମେ ? ଚାକିରି କରିଛ କେଉଁଠି ?” ସନାତନ କହିଲା ହଁ ! “ମୁଁ ଗୋଟେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଅଛି ।” ଏଥର ସନାତନ ଟିକେ ରାଗିଯାଇ କହିଲା, “ତୁମେ ଏ ସବୁ କଥା ମୋତେ କାହିଁକି ପଚାରୁଛ ?” ଡ୍ରାଇଭର କହିଲା, “ନା ନା ସେମିତି କିଛି ନାହିଁ

କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ ଟିକେ ଟାଙ୍ଗମପାସ୍ ହେଇଯିବ ବୋଲି ମୁଁ ଏମିତି ପଚାରୁଥିଲି ।” ସନାତନ କହିଲା “ମୋତେ ଏଇଠି ଛାଡ଼ି ଦିଅ ମୁଁ ପଳେଇବି ।” ଡ୍ରାଇଭର କହିଲା, “ମୋତେ ଜୋରରେ ଭୋକ ଲାଗିଲାଣି । ତାଲ କିଛି ଗୋଟେ ଖିଆପିଆ କରି ନେବା ତା’ପରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ନେଇ ଖଣ୍ଡଗିରି ଛକରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିବି ।” ଏତିକି କହି ସେ ଗାଡ଼ିକୁ ଗୋଟେ ଅନ୍ଧାରିଆ ରାସ୍ତା ଆଡ଼େ ମୁହାଁଇଦେଲା । କିଛି ସମୟ ଯିବା ପରେ ଗାଡ଼ି ଆସି ଗୋଟେ ଅଣ ଓସରିଆ ଗଳି ପାଖରେ ଅଟକିଲା । ସନାତନ ତାକୁ ପଚାରିଲା “ମୋତେ ଏଠିକି କେଉଁଠିକି ଆଣିଲ । ଏଠି ତ ହୋଟେଲ କି ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ କିଛି ଦେଖା ଯାଉନି ?” ଡ୍ରାଇଭର ଅଳ୍ପ ହସି କହିଲା “ତୁମେ ଆସ ମୋ ସହିତ ।” ଏତିକି କହି ସେ ସନାତନକୁ ଗୋଟେ ଅନ୍ଧାରିଆ ବାଟେ ନେଇ ବସ୍ତି ଭିତରକୁ ଗଲା । ଦୁଇଜଣ ଗୋଟେ କୁଡ଼ିଆ ଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କୁକୁର ଗୁଡାକ ଜୋରରେ ଭୁକୁଥାଅନ୍ତି କେମିତି ଗୋଟେ ଅତୁଟ ଶବ୍ଦକରି । ସନାତନକୁ ସେଗୁଡା ସବୁ ଟିକେ କେମିତି ଅଶ୍ୱସ୍ତିକର ଲାଗୁଥାଏ । ଡ୍ରାଇଭର ତା ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପକେଟ୍ ରୁ ଚାବି ବାହାର କରି କବାଟ ଖୋଲିଲା ଓ ଭିତରକୁ ଗଲା । ସନାତନ ସେମିତି ବାହାରେ ଛିଡା ହୋଇଥାଏ । ଡ୍ରାଇଭର ତାକୁ ହସିକି ଡାକିଲା, “ଆରେ ଆସ ଭିତରକୁ । ତରିବାର କିଛି ନାହିଁ । ମୋ ଘରେ ସବୁ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଖାଇବା ହିଁ ତୁମକୁ ମିଳିବ ।” ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଯାଇ ଡ୍ରାଇଭର କହିଲା “ମୋ ନା ସତୀଶ ମିଶ୍ର । ଏଇ ଦେଖୁନ ମୋ ଆଇକାର୍ଡରେ ମୋ ନା ଲେଖା ଅଛି ।” ସେସବୁକୁ ଦେଖିବାରେ ଏତେ ଆଗ୍ରହ ଦେଖେଇଲାନ୍ତି ସନାତନ । ସତୀଶ ଭିତରକୁ ଗଲା । ସନାତନ ଦେଖିଲା ଯେ ଘର ଭିତରେ ସତୀଶ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ବୋଧେ କେହି ରହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଜିନିଷପତ୍ର ସବୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ । ଘରର ମଝିରେ ଗୋଟେ ଖାଇବା ଟେବୁଲ ପଡ଼ିଥାଏ । ସତୀଶ କହିଲା, “ମୁଁ ଖାଇବା ଗରମ କରି ନେଇ ଆସୁଛି ମିଶିକି

ଖାଇବା ।” ସନାତନ ମନରେ ଅଜସ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ଡଙ୍କି ମାରୁଥାଏ । ଏ ଭିତରେ ସତୀଶ ଖାଇବା ଗରମ କରି କି ନେଇ କି ଆସିଲା ସେ ସନାତନକୁ କହିଲା, “ଯାଅ ଭିତରେ ହାତ ମୁହଁ ଧୋଇଆସ ।” ସନାତନ ଭିତରକୁ ଗଲା ହାତ ମୁହଁ ଧୋଇ କି ଟେବୁଲ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ତାକୁ ବହୁତ ଜୋରରେ ଭୋକ ଲାଗୁଥିଲା ଦିନସାରା ସେ କିଛି ଖାଇ ନଥିଲା । ଦେଖିଲା ଟେବୁଲ ଉପରେ ଭାତ, ଡାଲି ମାଛ ତରକାରୀ ଆଦି ଖାଦ୍ୟ ତା ପାଇଁ ପରଷା ହୋଇଛି । ସେ ଆଉ ବେଶୀ କିଛି ନ ଭାବି ଖାଇବା ଉପରକୁ ଝପଟି ପଡ଼ିଲା ଭଲି ହେଲା ଏବଂ କେଉଁଆଡ଼କୁ ମନ ନ ଦେଇ ଖାଇବାରେ ଲାଗିଲା । ସତୀଶ ସବୁ ଦେଖୁଥାଏ । ଥାଲିରେ ପରଷା ଯାଇଥିବା ଭାତର ଅଧାରୁ ଅଧିକ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ସନାତନକୁ ଟିକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମିଳିବାର ଦେଖି ତା’କୁ ସତୀଶ ପଚାରିଲା, “ତୁମେ ଖଣ୍ଡଗିରିର କେଉଁଠି ରୁହ ?” ସନାତନ କହିଲା, “ଗୋଟେ ବସ୍ତି ଭିତରେ ଗୋଟେ ଛୋଟ ଭଡା ଘର ନେଇ ।” ସତୀଶ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କି ପଚାରିଲା, “ତୁମେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଚାକିରି କରି ପୁଣି ବସ୍ତିରେ କାହିଁକି ରହୁଛ ?” ସନାତନ ଟିକେ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିଲା, “ତୁମର ଏ ସବୁ ଜିନିଷ ଜାଣିବା କଣ ଦରକାର ?”

ବାହାରେ ପୁଣି ଜୋରରେ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଏଥର ପବନ ହେବା ସହ ମଝିରେ ମଝିରେ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ବି ମାରୁଥାଏ । ସତୀଶ ଝରକା ଗୁଡାକ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇ ଆସି କହିଲା, “ଆଜି ରାତିରେ ଯଦି ବର୍ଷା ନ ଛାଡେ ତୁମେ ଏଇଠି ମୋ ଘରେ ରାତିରେ ରହିଯାଅ । ମୁଁ କାଲି ସକାଳେ ନେଇ ତୁମକୁ ଛାଡି ଦେଇ ଆସିବି । କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବନି ଏଠି ତୁମର ।” ସତୀଶ ତା’କୁ ଟିକେ ସହଜ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ସନାତନ କହିଲା “ନାହିଁ ଥାଉ ମୋତେ ବର୍ଷା ଛାଡିଲେ ନେଇ ମୋ ଘରେ ଛାଡି ଦେଇ ଆସନ୍ତୁ ।” ଦୁହେଁ ପୁଣି

ଖାଇବାରେ ମନ ଦେଲେ । ସନାତନର ଡାହାଣରେ ବୋଧେ ଲାଗିଲା । ସେ ଟିକେ କାଶି ଉଠିଲା । ସତୀଶ ଉଠିଯାଇ ତାକୁ ଗୋଟେ ଗ୍ଲାସରେ ପାଣି ନେଇ କି ପିଇବାକୁ ଦେଲା । ତା’ପରେ ସନାତନ କହି ଉଠିଲା, “ମୁଁ ଯେଉଁ ବ୍ୟାଙ୍କରେ କାମ କରୁଥିଲି ଦିନେ ଖରାବେଲେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଡକାୟତି ହେଲା । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ନ ଥିଲି । କିଛି ଗୋଟେ କାମରେ ବାହାରକୁ ଯାଇଥିଲି । ଆସିଲାବେଳକୁ ଦେଖିଲି ଯେ ହାତରେ କଣ ଗୋଟେ ଧରିକି ଡିନିଟାରି ଜଣ ଲୋକ ବ୍ୟାଙ୍କରୁ ବାହାରିଗଲେ । ମୁଁ ଟିକେ ବେଶୀ ଧ୍ୟାନ ଦେଲିନି । ଭାବିଲି ବୋଧ ହୁଏ କିଛି ଗ୍ରାହକ ହୋଇଥିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଦେଖି ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଜଣଙ୍କ ହାତରେ ଗୋଟେ ପିସ୍ତୁଲ ଥାଏ । ମୁଁ ତାକୁ ଧରିବାକୁ ଯାଆନ୍ତେ ସେ ମୋତେ ଗୋଟେ ଧକ୍କା ଦେଇ ଦଉଡ଼ି ଯାଇ ମୋଟରସାଇକେଲ ଧରି କୁଆଡ଼େ ଉଡ଼ାନ ହୋଇଗଲେ । ବ୍ୟାଙ୍କ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଦେଖେ ତ ସମସ୍ତେ ଭୟରେ ଥରୁଥାଆନ୍ତି । ପୋଲିସକୁ ଫୋନ୍ କରା ହୋଇ ସରିଥାଏ । କିଛି ସମୟ ଭିତରେ ହେଡ୍ ବ୍ରାଞ୍ଚ ର ଅଧିକାରୀ ଓ ପୋଲିସ ସମସ୍ତେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଚରାପଚାରି ଚାଲିଥାଏ । ଯେହେତୁ ଡକାୟତି ସମୟରେ ମୁଁ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ନ ଥିଲି ସମସ୍ତଙ୍କ ସନ୍ଦେହ ମୋ ଉପରେ ଘନାଉଥାଏ । ସମସ୍ତେ ଭାରୁଥାଆନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଡକାୟତି ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଛି ବୋଲି । ଏମିତି କିଛିଦିନ ଚାଲିଲା ଡକାୟତ ମାନଙ୍କର କୌଣସି ଖୋଜଖବର ନଥାଏ ।”

ଏ ଭିତରେ ସତୀଶ ଖାଇବା ସାରି ଟେବୁଲ ଉପରୁ ଉଠି ହାତ ଧୋଇବାକୁ ଗଲା । ସନାତନ ବି ଖାଇ ସାରି ହାତ ଧୋଇ ଆସି ପୁଣି ଆସି ସେଇ ଟେବୁଲ ପାଖରେ ଥିବା ଚେୟାର ଉପରେ ବସିଲା । ସତୀଶ ପଚାରିଲା, “ତା’ପରେ କଣ ହେଲା ?” ସନାତନ ଚାପି ଚାଲିଲା, “ମୋତେ ପୋଲିସ ସନ୍ଦେହ କରି ସବୁବେଳେ ଧାନାକୁ ତକେଇ ଯାଉଥିଲା ପୁଲିସ୍

ପଚାରୁ ଥିଲା । ଦିନେ ମୁଁ ଅତିଷ୍ଠ ହେଇ ମ୍ୟାନେଜର ସହିତ ଝଗଡ଼ା କଲି । ତା ସହିତ ମୋର କଥା ହାତାହାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଲା । ମୋତେ ଚାକିରିରୁ ବାହାର କରି ଦିଆଗଲା । ବ୍ୟାଙ୍କର କ୍ୱାର୍ଟର୍ ବି ସେମାନେ ମୋ ଠାରୁ ନେଇଗଲେ କୁଆଡ଼େ ଆଉ ଯିବି ବୋଲି ଭାବି ଆସି ଖଣ୍ଡଗିରି ଗୋଟେ ବସ୍ତ୍ରରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି ।” ଏତିକି କହି ସାରିବା ପରେ ସନାତନ କାନ୍ଦି ପକେଇଲା । ସତୀଶ ତାକୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେବାକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ତୁମେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଦଣ୍ଡ ପାଇଲ ଆମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।” ସନାତନ ଚମକି ପଡ଼ିଲା ସେ ସତୀଶକୁ ପଚାରିଲା “ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମାନେ ?” ସତୀଶ ସନାତନକୁ ଡାକିନେଇ ସେପଟ ଘରକୁ ଗଲା କହିଲା “ଦେଖ ସେ ଆଇନାରେ କିଏ ଅଛି ?” ସନାତନ ଆଇନାରେ ଯାହା ଦେଖିଲା ତାକୁ ଦେଖି ସାରିବା ପରେ ତା ଦେହରୁ ପରସ୍ତେ ଝାଳ ବାହାରିଗଲା । ଭୟରେ ଠକଠକ ହୋଇ ସେ ଥରିଲା । ସେ ଦେଖିଲା ଯେ ଆଇନାରେ ସତୀଶର ଚେହେରା ହିଁ ଦେଖାଯାଉନି । ପଛକୁ ଅନେଇଲା ବେଳକୁ କେହି କୁଆଡ଼େ ନାହାଁନ୍ତି । ସେ ଘରେ ହଠାତ ଲାଲ୍‌ନ ବି କଟିଗଲା । ପୁରା ଅନ୍ଧକାର ଘର ଭିତରେ ସନାତନ ଏକା ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଏ । ଶୂନ୍ୟରୁ ସତୀଶ କହିଲା “ସନାତନ ! ମୁଁ ଜାଣିଛି ତୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ କିନ୍ତୁ ଆମର କୃତକର୍ମ ପାଇଁ ତୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଲୁ । ଆଜକୁ ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ଦିନ ତଳେ ଆମେ ଆଉ ଗୋଟେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଡକାୟତି କରୁଥିଲୁ । ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳକୁ କିଏ ଜଣେ ପୋଲିସକୁ ଡାକିଦେଲା । ଆମ ବ୍ୟାଙ୍କର ସମସ୍ତେ ଖସି ପଳେଇଲା ବେଳକୁ ପୋଲିସ ଗୁଳିକଲା । ଦୁଇଟି ଗୁଳି ମୋ ପିଠିରେ ଆସି ବାଜିଲା ମୁଁ ସେଇଠି ହିଁ ଟଳି ପଡ଼ିଲି । ସେ ଯେଉଁ ପିସ୍ତଲ ଧରିଥିବା ଲୋକକୁ ତୁ ସେ ଦିନ ଦେଖିଥିଲୁ ସେ ଆଉ କେହି ନୁହେଁ ସେ ମୁଁ ହିଁ ଥିଲି । ଆଉ ମୁଁ ତତେ ଠିକ୍ ଦେଖି ପାରିଥିଲି । ତତେ ପୁଲିସ୍ ଏବେ ବି ଖୋଜୁଛି । ତୁ ଯୋଉଠି ବସି ଖାଉଥିଲୁ ସେଇ ଟେବୁଲ୍ ତଳେ ହାତ ମାରି କି ଦେଖ

ଗୋଟେ ଚାବି ଅଠାରେ ମରା ହୋଇଥିବ । ସେ ଚାବି କି ଆଣ ଏଇ ଘରର ତାଜା ଉପରେ ଦେଖ ଗୋଟେ ଟ୍ରଙ୍କ୍ ରଖା ହୋଇଛି । ଏ ଚାବି ହେଉଛି ସେଇ ଟ୍ରଙ୍କ୍ ର ତୁ ଯା ସେଇ ଟ୍ରଙ୍କ୍ ଖୋଲ ।” ସନାତନର ପକେଟରେ ଦିଆସିଲି ଥିଲା । ତାକୁ ମାରିମାରି ସେ ସତୀଶ କହିଥିବା ସବୁ କାମ କଲା । ଟ୍ରଙ୍କ୍ ଖୋଲି ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ତା ଭିତରେ ବିଭାବିତା ଟଙ୍କା । ସତୀଶ କହି ଉଠିଲା, “ତୁ ଏ ଟଙ୍କାକୁ ନେ ଆଉ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରୁଛୁ ଏଠୁ ପଳା ।” ଏତିକି କହି ସାରିବା ପରେ ହଠାତ୍ ଜୋରରେ ପବନ ହେଲା । ବନ୍ଦ ହୋଇଥିବା ଝରକା କବାଟ ଗୁଡାକ ସବୁ ଖୋଲି ହୋଇଗଲା ଆଉ ବର୍ଷା ପାଣିଛିଟା ପଶି ଆସି ସେ ଟଙ୍କା ଥିବା ଟ୍ରଙ୍କ୍ କୁ ପୁରା ଓଦା କରି ସାରିଥିଲା ।

ସହକାରୀ ଅଧ୍ୟାପକ

ରୋଲାଣ୍ଡ ଫାର୍ମାସୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ

ଖୋର୍ଦ୍ଧାସିଙ୍ଗୀ, ବ୍ରହ୍ମପୁର-୧୦

ସାବତ ମା'

କଥାରେ ଅଛି ଦୁନିଆରେ ମା'ର ବିକଳ ନାହିଁ । ପୁଅ ସିନା କୁପୁତ୍ର ହୋଇଯାଏ ହେଲେ ମା କେବେ କୁମାତା ହୁଏ ନାହିଁ । ମା ସମସ୍ତଙ୍କର ଅତି ନିଜର । ମା'ର ରଣକୁ କେହି କେବେ ସୁଝି ପାରିବା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସାବତ ମା'ର ନା ଶୁଣିଲେ ପିଲାମାନେ ଡରି ଥାଆନ୍ତି । କାରଣ ସେ ନିଷ୍ଠୁର ସ୍ୱଭାବର ହୋଇଥାଏ ।

ଆଜିର ଗଳ୍ପରେ ଥିବା ସାବତ ମା ଏଥିରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ।

ମୁକୁନ୍ଦପୁର ଶାସନରେ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କ ଘର । ସେ ଚାକିରି କରୁଥିବା ବେଳେ ବିବାହ କଲେ, ବେଶ ହସ ଖୁସିରେ ସଂସାର ଚାଲି ଥାଏ । ତାଙ୍କର ଦୁଇଟି ପୁଅ ଜନ୍ମ ନେଲେ । ଦୁହେଁ ଯାଆଁଳା ପିଲା । ପିଲା ଦୁଇଟିକୁ ଏକ ବର୍ଷ ପୁରିଲା ବେଳକୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଛାଡି ଶ୍ୟାମବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଆର ପାରି ଚାଲିଗଲେ ।

ସୁରେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଢ଼ୀ

ଶ୍ୟାମବାବୁ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ଗଲେ । ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନମାନେ ବୁଝାଇଲେ । ପୁଣି ବିବାହ କରିବାକୁ, ଶେଷରେ ସେ ମୀରା ନାମକ ଏକ ଗରିବ କନ୍ୟାକୁ ବିବାହ କଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଶ୍ୟାମବାବୁ ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ଚାଲିଗଲେ । ଘରେ ଥାଆନ୍ତି ଦୁଇଟି ସନ୍ତାନ, ଆଉ ଗର୍ଭରେ ଥାଏ ଆଉ ଏକ ସନ୍ତାନ ।

କିଛି ଦିନ ପରେ ମୀରା ଏକ ପୁଅକୁ ଜନ୍ମ ଦେଲେ ।

ସମୟ ଗତି ଚାଲିଲା । ମୀରା ନିଜ ପୁଅକୁ ଯେତିକି ସ୍ନେହ କରେ, ସାବତ ପୁଅଙ୍କୁ ସେତିକି ଭଲ ପାଏ । ବେଳେ ବେଳେ ନିଜେ ନ ଖାଇ ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଦେଇଦିଏ ।

ଥରେ ବଡ଼ ପୁଅ ଭୀଷଣ ରୋଗରେ ପଡ଼ିଲା, ତାର ରକ୍ତ ଦରକାର ହେଲା । କାହାରି ରକ୍ତ ତା ସହ ମିଶିଲାନି, କିନ୍ତୁ ମୀରା ତାର ରକ୍ତ ପରୀକ୍ଷା କରି ନିଜ ରକ୍ତ ଦେଇ ବଡ଼ ପୁଅର ଜୀବନ ବଞ୍ଚିଇଲା । ଗାଁ ଲୋକେ ଏହା ଦେଖି ମୁଗ୍ଧ ହେଲେ । ଦିନେ ସାନ ପୁଅ ପାଇଁ ସେ ତାର ସବୁ ସୁନା ଗହଣା ବିକି ତାକୁ ଡାକ୍ତରୀ ପାଠ ପଢ଼ାଇଲା ।

ନିଜ ପୁଅ ଭଲ ନ ପଢ଼ି ଗାଁରେ ରହିଲା । ସାବତ ପୁଅକୁ ସେ ନିଜ ପୁଅ ପରି ଦେଖେ । ହେଲେ ସେମାନେ ମୀରାକୁସାବତ ମା କହି ଗାଳି ଦିଅନ୍ତି ।

ସେମାନେ ନିଜ ମନ ଇଚ୍ଛା ବିବାହ କରିଲେ । ସହର ଯାଇ ଚାକିରୀ କରି ରହିଲେ । ମୀରା ପୁଅ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବାକୁ ମନା କରିଲା । ସେମାନେ ମୀରାକୁ ସହର ଆଣିଲେ । ତାର ନିଜ ପୁଅ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଗଲାନାହିଁ । ମୀରା ପୁଅମାନଙ୍କ ଘରେ ରହିଲା ହେଲେ ଚାକିରାଣୀ ହୋଇ, ପୁଅମାନେ ଭାରି କରୁ କଥା କହି କଷ୍ଟ ଦିଅନ୍ତି । ତଥାପି ସେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ କୁହେ ହେ ମହାପ୍ରଭୁ ମୋ ପିଲାକୁ ଭଲରେ ରଖିଥାଅ ।

ମୀରା ଦିନକୁ ଦିନ ଦୁର୍ବଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ନିର୍ଦ୍ଦୟ ପୁଅମାନେ ଭାଗ ବାଣ୍ଟି ମୀରାକୁ ଘରେ ରଖିଲେ । କିନ୍ତୁ ସାବତ ମା ଭାବି ଭାବି କଷ୍ଟ ଦିଅନ୍ତି, ଖାଇବାକୁ ବି ଭଲରେ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ହେଲେ ମୀରା କାହାକୁ କିଛି କୁହେନି ।

ଦିନେ ବଡ଼ ପୁଅ ରୋଗରେ ପଡ଼ି ଛଟପଟ ହେଲା ଡାକ୍ତର କହିଲେ, ତାର କିଡ଼ନୀ ଦରକାର । ହେଲେ କିଡ଼ନୀ ଦେବ କିଏ କେହି ରାଜି ହେଲେନି ।

କିନ୍ତୁ ଅନାବିଳ ସ୍ନେହ କରୁଥିବା ସାବତ ମା ମୀରା ନିଜ କିଡ଼ିନି ଦେବାକୁ ରାଜି ହୋଇ
ଗଲା । ଧନ୍ୟ ସେଇ ମା ଯିଏ ନିଜ ଜୀବନକୁ ବି ବାଜିରେ ଲଗାଇ ଦେଲା ।

ପୁଅଟି ଭଲ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ହୃଦୟ ବଦଳିଲା ନାହିଁ ।

ପୁଣି ଦିନେ ବୋହୂର ଆଖି ଅପରେସନ୍ ହେଲା ଯେଉଁ ବୋହୂ ଖାଇବାକୁ ନ ଦେଇ
ଗାଳି ଦିଏ ସେ ତା ପାଇଁ ନିଜର ଦୁଇ ଆଖି ବି ଦେଇ ଦେଲା ।

ହେଲେ ଶେଷ ଜୀବନରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ପୁଅ ମାନେ ତାକୁ ଏତେ ପର ଭାବିଲେ ମୁହଁରେ
ପାଣି ଟୋପାଏ ବି ଦେଲେନି । ମୀରା ପୁଅ ଙ୍କୁ ଝୁରି ଝୁରି ଆରପାରି ଚାଲିଗଲା ।

ସାବତ ମା ସିନା ଚାଲିଗଲା ଦୁନିଆକୁ କହିଗଲା ମା କେବେ କୁମାତା ହେବନି ।

ସେ ଦେବକୀ ହେଉ ଅବା ଯଶୋଦା ହେଉ, ମା'ର ତ୍ୟାଗ ମହାନ ।

ବୁଝା, ଗଞ୍ଜାମ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ମହାଜନ ତଡ଼ିଦେବ

କଳା ମତମତ ତେହେରା ସାଙ୍ଗକୁ ନିଳ ରଙ୍ଗର ସାର୍ତ୍ତ ତା ସହିତ
ମଇଳା ଧଳା ଧୋତି ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ଗାଆଁ ଗାଆଁ ବୁଲି ତାକ ଛାଡୁଥାନ୍ତି ବୁଢ଼ା
ମଉସା ଜଣେ । ଶୁଖୁଥା ନବ ଶୁଖୁଥା । ତାଙ୍କ ତାକ ଶୁଣି ଭାରି ଆଦରରେ
ସମସ୍ତେ ଦୌଡ଼ି ଯାଆନ୍ତି ଶୁଖୁଥା କିଣିବା ପାଇଁ । ବୁଢ଼ା ମଉସା କିନ୍ତୁ ଟିକେ
ଚଢ଼ା ଦରରେ ବିକ୍ରୀ କରନ୍ତି । ଯଦି କେହି ପଇସା କାଟିବା କଥା କୁହନ୍ତି
ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମଉସା କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ମାଆ ମରିଯିବି ମହାଜନ ତଡ଼ିଦେବ
ଯେ । ମୁଁ ସେତେବେଳକୁ ବହୁତ ଛୋଟ ଥାଏ ତାଙ୍କର ଏ କଥାର ଅର୍ଥ
କିଛି ବି ବୁଝି ପାରେନାହିଁ ।

ବହୁତ ଦିନ ପରେ ସେ ମଉସାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖାହେଲା । ଏବେ
କିନ୍ତୁ ସେ ବହୁତ ବୁଢ଼ା ହେଇଗଲେଣି ଆଗ ଭଳି ଚାଲି ଚାଲି ବେପାର କରୁ
ନାହାନ୍ତି । ସାଇକେଲରେ ଗାଆଁ ଗାଆଁ ବୁଲି ବେପାର କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ
କହିଲି ମଉସା ମହାଜନ ତଡ଼ି ଦେଇନି । ମୋ କଥା ଶୁଣି ମଉସାଙ୍କ
ଆଖିରୁ ଦୁଇଧାର ଲୁହ ବହିଗଲା ।

କହିଲେ ସେ କଥା ମନେ ରଖିଛୁ ଝିଅ । ମହାଜନ ତଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ
ମୁଁ କଣ ଜିନିଷ ଆଣି ବେପାର କରିଥାନ୍ତି ।

ଆଉ ଗାଁକୁ ଯାଇନ... ? ମୁଁ ପଚାରିଲି ।

ଝରଣା ବାରିକ

ମୋ କଥାରେ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଯାଇ ମଉସା କହିଲେ, ଯାଇଥିଲିରେ ମାଆ ।
ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ବଡ଼ ହେଇଗଲେଣି ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ନିଜେ ଠିଆ ହେଲେଣି । ବଡ଼ ପୁଅ
ଇଞ୍ଜିନିୟର । ସାନ ପୁଅ ବଡ଼ ଲୁଗା ଗୋଦାମ କରିଛି । ଏ କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ପଚାରିଲି ମଉସା
ତମେ ଗାଆଁରେ ନ ରହି ପୁଣି ଏଠିକି କାହିଁକି ଆସିଲ । ପୁଣି ଏ ବୟସରେ ବେପାର କରୁଛ ।

ଆଖିର ଲୁହକୁ ଗାମୁଛାରେ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ମଉସା କହିଲେ ଯାହା ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର
କଲି ଏ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଏମାନଙ୍କୁ ମଣିଷ କଲି । ଆମ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ
ଟଙ୍କା ବି ସଞ୍ଚୟ କରିନି । ଆମ ପାଇଁ ତମେ କଣ କରିଛ ବୋଲି କହି ପୁଅ ବୋହୂ ଖାଇବାକୁ
ଦିମୁଠା ଦେଲେ ନାହିଁ । ଗୋଡ଼ ହାତ ଚଳୁ ଥାଉଥାଉ ତାଙ୍କ ଉପରେ ବୋଝ ହେବା ପାଇଁ
ଆମେ ଚାହିଁଲୁ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ପଳେଇ ଆସିଲୁ ।

ମୁଁ ସିନା ସଜୋଟ ବୋଲି ମହାଜନ ତଡ଼ି ଦେଲା ନାହିଁ । ଯାହା ପାଇଁ ମୁଁ ଜୀବନ ସାରା
ଖଟି ଖଟି ସେମାନଙ୍କୁ ମଣିଷ କଲି ସେଇ ମହାଜନ ଆଜି ମତେ ତଡ଼ି ଦେଲା ଲୋ ଝିଅ ।
ଏହା କହି ମଉସା ଛୋଟ ପିଲା ଭଳି କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ପକେଇଲେ । ତାଙ୍କ କାନ୍ଦ
ଦେଖି ମୋ ଆଖିରେ ବି ଲୁହ ଜଳେଇ ଆସୁଥିଲା ।

ଝରଣା ଭାରିକ

ସମଲ, ତାଳଚେର, ଅନୁଗୋଳ

ଇଏ ବି ଏକ ସ୍ୱାଧୀନତା

ସେଦିନ ଥାଏ ଅଗଷ୍ଟ ପନ୍ଦର । ଆମର ପବିତ୍ର ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ । ଏହି ଅବସରରେ ରୋଟାରୀ କ୍ଲବ୍ ତରଫରୁ ଏକ ସଭା ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁ ସଭାକୁ ମହାନ୍ତିବାବୁଙ୍କୁ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ରୂପେ ଡକା ଯାଇଥାଏ । ମହାନ୍ତିବାବୁ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି । ତାଙ୍କର ପରିବାର କହିଲେ ସେ, ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ, ତାଙ୍କର ଗୋଟେ ପୁଅ ଏବଂ ଗୋଟେ ଝିଅ । ପୁଅଟି ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପଢୁଛି ଓ ଝିଅଟି ଏବେ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ । ତାଙ୍କ ଘରେ ଆଉ ଦୁଇ ଜଣ ଖାସ୍ ମେମ୍ବର ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଲେ ଟମି (ତାଙ୍କର ପୋଷା କୁକୁର) ଏବଂ ପୁତୁ (ତାଙ୍କର ପୋଷା ଶାରୀ) । ଚୋରି ହେବାର ଆଶଙ୍କା ଲାଗି ସେ ଏହି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ପାଳିଛନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ପୁତୁ ତ ମଣିଷଙ୍କ ଭଳି କଥା ମଧ୍ୟ କହିପାରେ ।

ଶୁଭମ୍ କୁମାର ସାହୁ

ସେଦିନ ସେମିତି ସେ ସକାଳୁ ଉଠି ଗାଧୋଇ ପାଧୋଇ ସୁଟ୍, ସାର୍ଟ ଓ କୋଟ୍ ପିନ୍ଧି ବାହାରିଲେ ରୋଟାରୀ କ୍ଲବ୍ ଅଭିମୁଖେ । ଗଲା ସମୟରେ ଟମିକୁ ବାନ୍ଧି ଦେଇଗଲେ ତାର ଠିକଣା ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ ପୁତୁକୁ ତାର ପଞ୍ଜୁରୀ ଭିତରେ । ଏମିତି ବି କେତେ ଲେଟ୍ ହେଇଗଲାଣି । ଏଇ କିଛି ମାସ ହେବ ସେ ଏକ ନୂଆ ଫୋର୍ ହିଲର୍ କିଣିଛନ୍ତି । ମୂଲ୍ୟ ପାଖାପାଖି

ଅଦେଇ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ହେବ । ହେଲେ ଏ ସବୁ ପଇସା ତ ତାଙ୍କର ବାଁ ହାତର । ସେଦିନ ସେ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଯାଉ ଦେଖିଲେ ଜଣେ ସ୍ୱାମୀ ତା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଭାବେ ପିଟାମରା କରୁଛି । ସେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରି ମଧ୍ୟ ଯାଇ ପାରୁନଥିଲେ । କାରଣ ସେପରୁ ରୋଟାରୀ କ୍ଲବ୍ ତରଫରୁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ବାରମ୍ବାର ଫୋନ୍ ଆସୁଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ତାକୁ ଅଣଦେଖା କରି ସ୍ଥିତରେ ଗାଡ଼ି ଚଳେଇ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ରୋଟାରୀ କ୍ଲବରେ । ତାଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ନେବା ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ । ସେ ଏବେ ହଲ୍ ମଧ୍ୟକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚେୟାରରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ଏବେ ତ ଅନ୍ୟ ଅତିଥିମାନଙ୍କର ଭାଷଣ ଦେବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି । ଅଗଷ୍ଟ ପନ୍ଦର ଉପଲକ୍ଷେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ସଙ୍ଗୀତ ସାଙ୍ଗକୁ ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ପ୍ରକାର ନୂତନ ଚିନ୍ତାଧାରାର ଭାଷଣ । ଏବେ ମହାନ୍ତିବାବୁଙ୍କୁ ଡକାଗଲା ଭାଷଣ ଦେବା ପାଇଁ । ସେ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଭାଷଣ ଦେଉଥାନ୍ତି ।

ସେପଟେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁତୁକୁ ଖାଇବା ଦେବା ସମୟରେ ହଠାତ୍ ପୁତୁ କେମିତି କେଜାଣି ପଞ୍ଜୁରୀରୁ ବାହାରି ଉଡ଼ିଗଲା । ସେ କଣ କରିବେ କିଛି ଭାବି ନପାରି ଟମିକୁ ଚେନରୁ ଖୋଲି ଦେଲେ ଏବଂ ପୁତୁକୁ ଧରିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଟମି ଦୌଡୁଥାଏ ପୁତୁ ପଛରେ ଏବଂ ଟମିକୁ ପିଛା କରି ମହାନ୍ତିବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ । ପୁତୁ ଉଡ଼ିଉଡ଼ି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଗଲା ସେଇ ରୋଟାରୀ କ୍ଲବରେ, ଯେଉଁଠି ମହାନ୍ତିବାବୁ ଭାଷଣ ଦେଉଥାନ୍ତି । ମହାନ୍ତିବାବୁ ପୁତୁକୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇଗଲେ । ମାତ୍ର କିଏ ଜାଣିଥିଲା ସେଦିନ ଥିଲା ଗୋଟି ଶାରୀର ଦିନ । ସେ କହୁଥିଲା - "ବାରୁ, ଆପଣ ସିନା ସ୍ୱାଧୀନରେ କେତେ ଜାଗା ବୁଲି ପାରୁଛନ୍ତି । ହେଲେ ଆମେ ?

ଏତିକି କଥା କହିଛି କି ନାହିଁ ପଛରୁ ଟମି ଓ ମହାନ୍ତିବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ହେଲେ ପୁତୁର କଥା ସରି ନଥାଏ । ସେ ରାଗ ତମତମ ହୋଇ କହୁଥିଲା -

"ମୋତେ ପଞ୍ଜୁରୀରେ କାହିଁକି ରଖିଛନ୍ତି ? ଟମିକୁ କଣ ପାଇଁ ବାନ୍ଧି ରଖିଛନ୍ତି ? ଆମର କଣ କେବେ ସ୍ୱାଧୀନତା ନାହିଁ ? ଆପଣ ହେଉଛନ୍ତି ପରା ଜଣେ ବଡ଼ ଅଫିସର୍ । ଆପଣ କଣ କିଛି ବି ଜାଣି ପାରୁନାହାନ୍ତି ? ଆପଣ ସଭିଙ୍କ ଆଗରେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାଧୀନତାର ଭାଷଣ କହିଗଲେ । ହେଲେ ଆପଣ ତ ନିଜେ ଆମକୁ କେବେଠାରୁ ପରାଧୀନ କରି ରଖିଛନ୍ତି ।"

ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଗୋଟେ ଶାରୀର ଏପରି କଥା ଶୁଣି ମହାନ୍ତିବାବୁଙ୍କୁ ଭାରି ଲାଜ ଲାଗିଲା । ଲାଜରେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ହେଇ ଯାଉଥାଏ । ଲୋକଙ୍କ ଆଖିରେ ଆଖି ମିଶେଇ ପାରୁ ନଥିଲେ ସେଦିନ । ସେ ନିଜର ଭୁଲ୍ ବୁଝିପାରି ସେଦିନ ଉଭୟ ଶାରୀ ଓ କୁକୁରକୁ ନିଜ ପାଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଲେ । ଉଭୟେ ତାଙ୍କ ମାଲିକକୁ ଛାଡ଼ି ଯିବାର ଦୁଃଖରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶାରୀଟେ ଉଡ଼ିଗଲା ଆକାଶର ବହୁଦୂରକୁ ଆଉ କୁକୁରଟେ କାନ୍ଦିକାନ୍ଦି ଚାଲିଗଲା ତା ମା ପାଖକୁ ।

ଆଉ ସେଦିନ ମହାନ୍ତିବାବୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଥାନ୍ତି - ମୁଁ କେତେ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ କରୁଥିଲି । ଆମ ଭଳି ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାଧୀନ ରୂପେ ବଞ୍ଚିବା ଦରକାର । ସ୍ୱାଧୀନ ଭାରତରେ ଆମେ ସବୁ ସ୍ୱାଧୀନ, ସିଏ ପଶୁ ହେଉ ଅବା ମଣିଷ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି ।

ଯାଉଯାଉ ହସି ଦେଇ ପଦେ କହିଗଲେ - "ଇଏ ବି ଏକ ସ୍ୱାଧୀନତା ।"

(ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଅଫିସର୍ ତଥା ଗୀତିକାର)

ସା:ପଦାପଡ଼ା, ପୋ: ଗୁଡ଼ିଖାଳ

ଜିଲ୍ଲା: ବାଲେଶ୍ୱର, ପିନ୍: ୭୫୬୦୩୦

ଫୋନ୍ : ୮୯୧୭୫୧୨୭୪୭

Mail: sahoosubham603@gmail.com

ହେରା ପଞ୍ଚମୀ

ରୋଗୀଶା ସ୍ତ୍ରୀର ସବୁ ଆଶା ଛାଡ଼ିଦେଇ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବେ ପୁରୀ ରଥଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଆନମନା ଭାବେ ଦେଉ ସାରା ରାତିଯାଏଁ ବୁଲୁଥିଲେ ମଦନ ବାବୁ ଗୁଣ୍ଡିଚା ମନ୍ଦିର ସଂଲଗ୍ନ ଏରିଆରେ ତ ହଠାତ ମନ୍ଦିର ଆଡୁ ଶଙ୍ଖ କାହାଳୀ ଘଣ୍ଟା ଦୁଳଦୁଲି ହରିବୋଲ ପ୍ରକାଶିତ କରି ଆସୁଥିବା ବିମାନ ରେ ମାଆ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଜେ କଲେ, ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ସବୁ ବାଦ୍ୟ ଆଉ ଭଙ୍ଗା ହେଲା ରଥର କାଠ, ଆଉ ଫେରିଗଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ରାଗ ଶୁଖେଇ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉପରେ, ରଥ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ସାନ୍ନ୍ୟାସୀୟା ଫେରିଗଲେ ମହାମାୟୀ ହେଲେ ସେଇ ଝାପସା ଆଲୋକ ଭିତରେ ମଦନବାବୁଙ୍କ ଗୋଡ଼ରେ ଯାହା ବାଜିଲା, ଉଠେଇସାରି ଦେଖନ୍ତି ତ ଭରା ଭରା ନୋଟ ବଂତଲ, କିଏ କୋଉ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆଣିଥିବ ଟଙ୍କା କୋଉ ଦରକାରରେ ଭାବି ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଫେରେଇବା ପାଇଁ, ହେଲେ ପ୍ରମାଣ ତ ପ୍ରମାଣ, କେହି ବି ଆସି କହିଲେନି ମୋ ଟଙ୍କା ହଜିଛି, ତ ଲୁହ ଭରା ଆଖିରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀମାଆଙ୍କ ଦାନରେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଧରି ବଡ଼ ମେଡ଼ିକାଲରେ ଚିକିତ୍ସା କରେଇ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁସ୍ଥ ହେଲେ ଓ ବଳି ପଡ଼ିଥିବା ଟଙ୍କାରେ ଭଲ ବେପାର ବି ଚାଲିଲା।

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁହେଁ ସେଇଦିନରୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ରଥଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଠିକ

ହେରାପଞ୍ଚମୀ ଦିନ ଆସିଥାନ୍ତି ଭରା ମନିପର୍ସ ନେଇ, ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଲକ୍ଷରେ ଅଜାଣତରେ ପକେଇ ଦିଅନ୍ତି ମନିପର୍ସ ଲକ୍ଷ୍ମୀମାଆଙ୍କ ରଥରୁ କାଷ୍ଠ ଭଙ୍ଗା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବେଳେ, ଆଉ ଫେରିଆସନ୍ତି, ଏହି ଆଶାରେ ଯେ ତାଙ୍କ ପରି କେହି ନିଶ୍ଚୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀମାଆଙ୍କ ଦୟାରେ ଉପକୃତ ହୋଇପାରିବ ଆଉ ଆଜି ଜାଣିବାକୁ ନଚାହିଁ ବି ପାଗଳଟିଏ ମନିପର୍ସ ଉଠେଇ ଯେବେ ପାଇଛି ପାଇଛି, ତତେ ହଜେଇ ମୁଁ ଖୋଜୁଛି ଏଯାଏଁ, ଆଜି ପାଇଛି କହି ଚିତ୍କାର କରୁଥିଲା, ତ ମଦନବାରୁ ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ, ପାଗଳକୁ ଆଉ ଚିହ୍ନିଲେ ତାଙ୍କ ବସ ମାଲିକ ହରିବାରୁ, ଯାହାକୁ କେତେ ନେହୁରା ହୋଇ କି ବି ସେ ପଇସାଟେ ଦେଇନଥିଲେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଆରୋଗ୍ୟ ପାଇଁ, ସେଇ ହରିବାରୁଙ୍କ ଏମିତି ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସେ ଛାଡ଼ିଯାଇ ନଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ବରଂ ସନ୍ଧାନ ନେଇ ତାଙ୍କ ପରିବାର ସହ ଭେଟିଥିଲେ, ସ୍ତ୍ରୀ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ଏ ଭିତରେ, ପୁଅ କହୁଥିଲା ସବୁ ଟଙ୍କା ସହ ମନିପର୍ସ ହଜିଯାଇ, ତାଙ୍କର ଏ ଅବସ୍ଥା, ମଦନ ବାରୁ କେବଳ କହିଥିଲେ, ମନିପର୍ସ ମୁଁ ପାଇ ତାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେଇଛି, ଏଣିକି ସେ ଭଲ ହେଇଯିବେ, ପୁଅ ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତରେ ଚାହିଁ କହୁଥିଲା, ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ମନିପର୍ସ କୋଉଠୁ ମିଳିଲା, କିଛି ଉତ୍ତର ନଦେଇ ମଦନ ବାରୁ ଫେରି ଆସିଥିଲେ ସତ ହେଲେ ତା ପରଠୁ ସେ ସେମିତି ପ୍ରତିବର୍ଷ ହେରାପଞ୍ଚମୀରେ ଟଙ୍କା ଭର୍ତ୍ତି ମନିପର୍ସ ଭିକାରୀ, ପାଗଳ ଭଳି ଦିଶୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ପାଇବା ଭଳି ପକେଇଦେଇ ଆସନ୍ତି ମାଆ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାହା ଦୁଅ ମାଆ କହି, ଆଉ ଏଥର ହରି ବାବଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ ଦେଖି ମଦନ ବାରୁ ଓ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଖୁସିରେ ଘରକୁ ଫେରିଥିଲେ, ହରିବାରୁଙ୍କର ପୂର୍ବ କଥା ସବୁ ମନେପଡ଼ି, ସେ ଯେବେ ଅନୁତପ୍ତ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ମଦନ ବାରୁ କହୁଥିଲେ ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ମାଆ କମଳିନୀ ଓ ଜଗନ୍ନାଥ ଯାହାର ସାହା

ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ, ୨୦୦୮-୧୪୨୧୧୫

ହଜାର ମାରୁ

ଅନେକ ଦିନ ତଳର କଥା,

ଗୋଟିଏ ଗାଁରେ ହଜାର ମାରୁ ବୋଲି ଜଣେ ଲୋକ ରହୁଥିଲା । ଆପଣମାନେ ଭାରୁଥିବେ ନା ହଜାର ମାରୁ ଇଏ କେମିତିକା ଅଜବ ନାଁ ? କାରଣ ହେଉଛି କି ଲୋକଟି ପକ୍କା ଅଳସୁଆ ଥିଲା । କାମଧନ୍ଦାର ନାଁ ହିଁ ଉଠାଉ ନଥିଲା । ଘରେ ସେ ଆଉ ତା ସ୍ତ୍ରୀ କମଳି ରହୁଥିଲେ । ସବୁବେଳେ ନିଜ ଅଳସୁଆପଣକୁ ଧରି ଗାଁର କୁବ ଘରେ ବସି ରହେ । ଏମିତି ଦିନେ ବସୁ ବସୁ ସେ କେତେବେଳେ ଯେ ଗଣି ଗଣି ହଜାରେଟା ମାଛି ମାରିଦେଇଛି ସେ ନିଜେ ବି ଜାଣିନି । ସେହିଦିନ ଠାରୁ ଗାଁ ଲୋକେ ତାର ପ୍ରକୃତ ନାଁ ଭୁଲି ଯାଇ ତାକୁ ହଜାର ମାରୁ ବୋଲି ଡାକୁଥିଲେ ।

ହଜାର ମାରୁ କେମିତିକା ଲୋକ ଆପଣମାନେ ହଜାର ମାରୁ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ନା ତାହେଲେ କାହାଣୀଟିକୁ ଶେଷ ଯାଏଁ ପଢନ୍ତୁ ।

ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନାୟକ

ଏଣେ ହଜାର ମାରୁ କିଛି କାମଧନ୍ଦା କରୁ ନଥିବାରୁ କମଳି ସାରା ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ଉଧାରି ହେଇ ସାରିଲାଣି । ଆଜି ସାହି ଘରୁ ତ କାଲି ଗାଁ ଘରୁ ଆଉ ତା ପରଦିନ ବାପଘରୁ ଏମିତି ଧାର ଉଧାର କରି କରି ଏତେ କରିଦେଲାଣି ଯେ ଲୋକେ ଆଉ ତାକୁ ଉଧାର ଦେବାକୁ ମନା

କରୁଛନ୍ତି । ସୁୀ ଲୋକ କେତେ ଯେ ପର ଠାରୁ ଧାର କରଜ କରି ଘର ଚଳାଇବ ।

ଦିନେ କମଳି ଚିନ୍ତାକଲା ମୋର ଗେରସ୍ତ ଥାଉ ଥାଉ ମୋତେ ଯୁକୁ ତାକୁ ମାଗିବାକୁ ପଡୁଛି ଆଉ ଯିଏ ବି ଜାଣୁଛି ମୁଁ ଯୁଙ୍କ ଭାରିଜା ବୋଲି ସେ ମୋତେ କାମ ବି ଦଉନି । ତା ଅପେକ୍ଷା ଇଏ ବଞ୍ଚିରହି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ସେ ମୋତେ ଖାଇବାକୁ ଦେବା ବଦଳରେ ମୁଁ ତାକୁ ଖାଇବାକୁ ଦଉଛି । ହୁଏତ ଇଏ ମରିଗଲେ ଗୋଟେ ପେଟକୁ ତ ଆହାର ମୁଠେ ଯୋଗାଇ ପାରିବି । ଏମିତିରେ ତ ଗୋଟେ ପେଟ ପୋଷିବା କଷ୍ଟକର କାମ ହେଉଛି ଦୁଇଟା ପେଟ କେମିତି ପୋଷିବି ?

ଆଛା କହିଲେ ଦେଖି ଆପଣ ଯଦି ଏମିତି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଥାନ୍ତେ ତେବେ ଆପଣ କଣ କରିଥାନ୍ତେ ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆପଣଙ୍କୁ ରାଗ ଆସିଥାନ୍ତା, କିଛି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଇଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ନିଜ ଲୋକ ବୋଲି କରିବାକୁ ଚାହିଁ ବି କିଛି କରିପାରିନଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି କମଳି କଣ କଲା ?

ଅନେକ ଚିନ୍ତା କରିବା ପରେ ସେ ସ୍ଥିର କଲା ହଜାର ମାରୁ ବଞ୍ଚି ରହିବା କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ତେଣୁ କିପରି ହଜାର ମାରୁକୁ ମାରିବ ସେ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରି ହଜାର ମାରୁକୁ ପାଖକୁ ଡାକି କହିଲା ଦେଖ, ଘରେ ଖାଇବାକୁ ଆଉ କିଛି ବି ନାହିଁ ସାହି ପଡ଼ିଶାରେ ଯାହାକୁ କିଛି ମାଗିଲେ ଆଉ କେହି ବି କିଛି ଦଉନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଗୋଟେ କାମ କର ମୋ ବାପଘରକୁ ଯାଅ । ସେଇଠୁ କିଛି ଧାନ ଚାଉଳ ଆଣି ଆସିବ ଆମେ କିଛି ଦିନ ଚଳିଯିବା । ପ୍ରଥମେ ହଜାର ମାରୁ ଯିବାକୁ ବାରଣ କରୁଥିଲା ପରେ କମଳି ବୁଝାସୁଝା କରିବାରୁ ପୁଣି ରାଜିହେଲା । କିନ୍ତୁ ଘରେ ତ କିଛି ନାହିଁ ଶଶୁର ଘରକୁ ଖାଲି ହାତରେ କିପରି ଯିବ ଏଇ କଥା ହଜାର ମାରୁ ଭାବିବାରୁ କମଳି ଘରେ ଥିବା ଖୁଦ ମୁଠାଏରେ ପିଠା ଦୁଇଟି ବନେଇ

ହଜାର ମାରୁ କୁ ଦେଇ କହିଲା ଏଇ ପିଠା ନେଇ ଆମ ଘରକୁ ଯାଅ । କମଳିକୁ ଜଣା ଥିଲା ହଜାର ମାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ପିଠା ଖାଇବ ।

ହଜାର ମାରୁ ଶଶୁର ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପିଠା ନେଇ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ଏଣେ ଅସଲି କଥାଟି ହଜାର ମାରୁକୁ ଜଣା ନଥାଏ ଯେ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ମାରିବାକୁ ପିଠାରେ ବିଷ ମିଶେଇଛି । ଏଣେ ହଜାର ମାରୁ ଚାଲି ଚାଲି ଥକି ପଡ଼ିବାରୁ ତାକୁ ବହୁତ ଜୋରରେ ଭୋକ ଲାଗିଲାଣି । ମନରେ ଭାବିଲା ଦୁଇଟି ପିଠା ତ ଆଣିଛି ଯାଉଛି ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ପିଠା ଖାଇ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇ ଶଶୁର ଘରକୁ ଯିବି । ଏହି କଥା ଭାବି ହଜାର ମାରୁ ଗୋଟିଏ ନଦୀ କୂଳରେ ଅଟକି ପିଠାକୁ ଥୋଇ ସେଇଠି ଥିବା ବୁଦାରୁ ଦାନ୍ତକାଠିଟିଏ ଭାଙ୍ଗି ଦାନ୍ତ ଘଷି ଘଷି ନଦୀ ଭିତରକୁ ପଶିଲା ଗାଧୋଆ ସାରି ପିଠା ଖାଇବାକୁ । ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ କୁଆଡୁ କେଜାଣି ମାଡ଼ି ଆସିଲା ଗୋଟିଏ ଭୟଙ୍କର ଦେଖାଯାଉଥିବା ମହାବଳଶାଳୀ ହାତୀଟାଏ ।

ଆଛା ଟିକିଏ ଭାବିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ଆପଣ ସେଇଠି ଥିଲେ କଣ କରିଥାନ୍ତେ ? ସାଧାରଣ ଭାବରେ ମଣିଷକୁ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କଠାରୁ ଡର ଲାଗେ । ହୁଏତ ଆପଣ ସେଇଠୁ କିପରି ନିଜ ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇ ପଳାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ହଜାର ମାରୁ କଣ କଲା ଜାଣନ୍ତି ?

ସେ ଖାଇବାକୁ ଥିବା ପିଠାକୁ ହାତୀ ଖାଉଥିବା ଦେଖି ନଦୀ ଭିତରୁ ଦୌଡ଼ି କି ବାହାରକୁ ଆସୁ ଆସୁ ହାତୀ ସବୁ ପିଠା ଖାଇ ସାରିଥିଲା । ରାଗରେ ହଜାର ମାରୁ ଶଲା ହାତୀ, ମୋ ପିଠା ଖାଇଦେଲୁ କହି ହାତୀର ମୁହଁକୁ ମୁଖିଟାଏ ମାରିଲା । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସେହି ଗୋଟିଏ ମୁଖିରେ ହାତୀର ଜୀବନ ଗଲା । ସେହି ହାତୀଟି ସେହି ରାଜ୍ୟର ରାଜାଙ୍କ ହାତୀ

ଥିଲା । ରାଜାଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ହାତୀକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ଆସି ଦେଖନ୍ତି ତ ହାତୀ ନଦୀ କୂଳରେ ମରି ପଡ଼ିଛି ।

ଏଣେ ହଜାର ମାରୁ ନିଜେ ବି ଜାଣି ନଥାଏ ଯେ ଗୋଟାଏ ମୁଖିରେ ସେ କିପରି ମହାବଳଶାଳୀ ହାତୀକୁ ମାରି ପାରିଲା ? ଶେଷରେ ହଜାର ମାରୁ ମୁଣ୍ଡକାନ ଆଉଁସି ଘରକୁ ଫେରି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସବୁ କଥା କହିଲା । କମଳି ଅସଲି କଥାଟି କଣ ବୁଝିଗଲା କାରଣ ଏ କଥାର ରହସ୍ୟ କେବଳ ଜଣକୁ ଜଣାଥିଲା ସେ ଥିଲା ହଜାର ମାରୁ ସ୍ତ୍ରୀ କମଳି । କିନ୍ତୁ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମାରିବାକୁ ପିଠାରେ ସେ ବିଷ ମିଶେଇ ଥିଲା ଏ କଥା ସେ କିପରି କହିବ ଭାବି କିଛି ନ କହି ରୁପ୍ ରହିଲା । ଶେଷରେ ସାରା ରାଜ୍ୟରେ ଦୁରି ପଡ଼ିଲା ଯେ ଗୋଟାଏ ମୁଖିରେ ହଜାର ମାରୁ ମହାବଳଶାଳୀ ହାତୀକୁ ମାରି ଶୋଆଇଲା । ରାଜା ସୈନ୍ୟଗଣକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ କିଏ ସେ ବଳବାନ ଯିଏ ଗୋଟାଏ ମୁଖିରେ ଏତେବଡ଼ ହାତୀର ଜୀବନ ନେଲା ତାକୁ ଧରିଆଣ ମୋ ଦରବାରକୁ ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ । ରାଜାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ସୈନ୍ୟଗଣ ହଜାର ମାରୁ ଓ କମଳିକୁ ଦରବାରକୁ ନେଇଆସିଲେ । ରାଜା ହଜାର ମାରୁକୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଇଏ କଣ ଏପରି ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କିପରି ମହାବଳଶାଳୀ ହାତୀକୁ ମାରିପାରିଲା ? ରାଜା ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ ନଥିଲେ ଯେ ହଜାର ମାରୁ ହାତୀକୁ ମାରିଛି ତାହା ପୁଣି ଗୋଟାଏ ମୁଖିରେ । ରାଜା ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ହଜାର ମାରୁ ସତରେ ବଳବାନ୍ ନା ନାହିଁ ତେଣୁ ସେ ଏକ କୁସ୍ତିଯୁଦ୍ଧର ଆୟୋଜନ କରିବାକୁ କହିଲେ । ଶେଷରେ ସାରା ରାଜ୍ୟରେ ଘୋଷଣା କରାଗଲା ଯେ ଆଜିଠାରୁ ସାତଦିନ ପରେ ହଜାର ମାରୁ ଓ କୁସ୍ତିଯୁଦ୍ଧଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ହେବ । ଏହି ଯୁଦ୍ଧରେ ଯିଏ ଜିତିବ ତାକୁ ଗୋଟିଏ ଗାଁ ଏବଂ ସୁନାଗହଣା ଉପହାର ଦିଆଯିବ । ରାଜା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କରୁ ମହାବଳଶାଳୀ କୁସ୍ତିଯୁଦ୍ଧମାନଙ୍କୁ

ନିଜ ଡରଫରୁ ଲଢ଼ିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଲେ ।

ଏଣେ ହଜାର ମାରୁ ଯୁଦ୍ଧର ନାଁ ଶୁଣି ଭୟରେ ଥରହର କୁଆଡ଼େ ଯିବ ବାଟ ଖୋଜୁଛି କିନ୍ତୁ ରାଜାଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ତାକୁ ଜଗି ରହିଛନ୍ତି । ଏପଟେ କୁସ୍ତିଯୁଦ୍ଧାମାନେ ରାଜ ଦରବାରରେ ପହଞ୍ଚି ଗଲେଣି । ସକାଳ ହେଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ କରାଯିବ । ହଜାର ମାରୁ ବିଷୟରେ ସାରା ଗାଁରେ କଥା ଚାଲିଛି ଯେ ସେ କିପରି ଗୋଟାଏ ମୁଖିରେ ହାତୀକୁ ମାରି ଶୁଆଇଛି । ଏ କଥା କଣ ସତ ତାହା ଜାଣିବାକୁ କୁସ୍ତିଯୋଦ୍ଧାମାନେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଲୁଚି ହଜାର ମାରୁର ଘର ପଛକୁ ଗଲେ । ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ହଜାର ମାରୁ କମଳି ସହ ଯୁଦ୍ଧ ବିଷୟରେ କଥା ହେଉଥାଏ ।

ହଜାର ମାରୁ କହିଲା, କଣ କରିବି ଲୋ କମଳି କିଛି ବି ବୁଦ୍ଧିବାଟ ଦିଶୁନି । ହାତୀ କେମିତି ମଲା ସେ କଥା ତ ମୋତେ ଜଣାନାହିଁ ହେଲେ ମୁଁ କେମିତି ମରିବି ଏଇ କଥାଟା ମୁଁ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଛି । ଏ କମଳି ଲୋ, ତୋ ଗେରସ୍ତ ଆଉ ବଞ୍ଚିବନି ଏ ଯେଉଁ ଲଢୁଆଙ୍କ ହାତରେ ମଲା ବୋଲି ଜାଣେ । ଏତିକିବେଳେ ଘର ପଛରୁ ଖୁସୁରୁ ଖାସୁରୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା । ହଜାର ମାରୁ ବୁଝିଗଲା କେହି ତାର କଥା ଶୁଣୁଛି । ତେଣୁ ସେ ନିଜର ଡର ଲୁଚେଇ ପୁରା ଧାକ୍ ର ସହ ଚାଲାକି ଦେଖେଇ କଥାଟାକୁ ଭଲଟାଇ କହିଲା, ଏ କମଳି ତୋ ଗେରସ୍ତକୁ ତୁ କଣ ବୋଲି ଭାବିରୁକି ଗୋଟାଏ ମୁଖି ମାରିଲି ଯେ, ଏତେ ବଡ଼ ହାତୀଟାଏ ବାଉଁଶ ଗୁଛା ପଡ଼ିଲା ପରି ଟଳି ପଡ଼ିଲା ଆଉ ଏଇ ଯଉ କୁସ୍ତି ଲଢ଼ିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏମାନେ ମୋ ଆଗରେ ମାଛି ପରିକା । ଦେଖିବୁନି ତୋ ଗେରସ୍ତକୁ ସେଦିନ ଲଢ଼ିଲାବେଳେ ସତ କହୁଛି ଲୋ କମଳି ମାରିବି ମାରିବି ନ ମାରି ପାରିଲେ ଗେବେଲେଇ ଦେବି ଆଉ ।

ଏ କଥା ଶୁଣି କୁସ୍ତି ଲଢ଼ିବାକୁ ଆସିଥିବା ଲୋକମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ପଚାରିବାର

ହେଲେ ଆରେ, ମୁଁ ତ ମାରିବା ଜାଣିଛି ଏ ଗେବେଲେଇବାଟା ପୁଣି କଣ କାହିଁ ମୁଁ ତ ଶିଖିନି । ଏମିତି ଯଦି ଯାକ କେହି ବି ଗେବେଲେଇବା କଣ ଶିଖିନାହାନ୍ତି ବୋଲି କହିଲେ । ଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ସ୍ଥିର କଲେ ଭାଇମାନେ, ବଞ୍ଚି ରହିଥିଲେ କେତେ ଗାଁ କେତେ ସୁନାଗହଣା ଉପହାରରେ ମିଳିବ । ଯଦି ହଜାର ମାରୁ ସତରେ କାଲି ଆମକୁ ଗେବେଲେଇ ଦେବ ଗାଁ ଆଉ ସୁନାଗହଣା କାହାକୁ ମିଳିବ ବଞ୍ଚିଥିଲେ ସିନା ଭୋଗ କରିବା । ତାଲ ଭାଇମାନେ, ଏଇଠୁ ଜୀବନ ନେଇ ପଳାଇବା । ଶେଷରେ ସମସ୍ତ କୁସ୍ତି ଲଢୁଆ ରାତି ରାତି ରାଜଦରବାର ଛାଡ଼ି ମାରିଲେ ଚମ୍ପଟ ।

ସକାଳ ହେଲା ହଜାର ମାରୁ କଣ କଲେ ତାକୁ କୁସ୍ତି ଲଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବନି ଘର କୋଣରେ ଲୁଚି ବସି ଭାରୁଥାଏ । ହଠାତ୍ ଶୁଣାଗଲା କୁସ୍ତି ଲଢୁଆମାନେ ହଜାର ମାରୁକୁ ଡରି ପଳେଇଛନ୍ତି । ଏ କଥା ଶୁଣି ହଜାର ମାରୁ ର ସାହସ ବଢ଼ିଗଲା ।

ଆହୁ, କହିଲେ ଦେଖି ହଜାର ମାରୁ ତା ପରେ କଣ କରିଥିବ ? ସାଧାରଣ ଭାବରେ ମଣିଷର ପ୍ରକୃତି ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ କାମ ଅନ୍ୟ ଜଣେ କରୁଥିବ ସେତେବେଳେ ତାର ପୁଟାଣି ବାହାରେ, ଏଇ କାମଟା ଏମିତି ହେଉନି, ସେମିତି ହେଉନି, ଏମିତି ହେଉଥିଲେ ଭଲ ହେଉଥାନ୍ତା, ଏମିତି ହେଉଛି ଯେ ଭଲ ହେଉନି, ଏମିତି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବାହାନା ବାଜି ବାହାରେ କିନ୍ତୁ ସେହି କାମଟା ଯେତେବେଳେ ତାକୁ କରିବାକୁ କୁହାଯାଏ ନା ସେତେବେଳେ ସିଏ କାମଟିକୁ ନ କରିବାର ବାହାନା ଖୋଜେ । କଥାଟା ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ବିପଦ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଥାଏ ନା ସେତେବେଳେ ତାହା ଆମକୁ ବିପଦ ଭଳି ଲାଗେନି । ଏମିତି କର ହେଉଯିବ, ସେମିତି କର ହେଉଯିବ, ଯା ଠାରୁ ଆହୁରି ବଡ଼ ବିପଦକୁ ମୁଁ ସାମ୍ନା କରିଛି କହି ଆମେ ଅନ୍ୟକୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉ କିନ୍ତୁ ସେହି ବିପଦ ଯେତେବେଳେ

ଆମ ନିଜ ଉପରେ ପଡ଼େ ସେତେବେଳେ ହିଁ ଆମକୁ ଜଣା ପଡ଼େ ଯେ, ସେହି ବିପଦ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଥିଲା ତାକୁ କେମିତି ଲାଗିଥିବ ।

ତାପରେ ହଜାର ମାରୁ ଘର କୋଣରୁ ବାହାରି, ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ ସାରି ମୁଣ୍ଡରେ ସିନ୍ଦୂରର ଏକ ଲମ୍ବା କଲି କରି ରାଜଦରବାରକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଗାଁ ଲୋକମାନେ ବହୁତ ଫୁଟାଣିଆ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଯଦି ମଉକା ମିଳେ ନା ସେମାନେ ଦରକାର ଠାରୁ ଅଧିକା ଫୁଟାଣି ଦେଖାନ୍ତି । ଘରେ ଯଦି ଡାଲିଭାତ ହୋଇଥିବ ନା ସେମାନେ ମାଂସଭାତ ଖାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ହଜାର ମାରୁ କଣ କଲା ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତେବେ ଆଗକୁ ପଢନ୍ତୁ । ରାଜଦରବାରରେ ପହଞ୍ଚି ରାଜାଙ୍କୁ ଶୁଣେଇ ଶୁଣେଇ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, ମହାରାଜ୍ କୁସ୍ତି ଲଢିବାକୁ ଆସିଗଲି ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ତୁମ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଏ ଯାଏଁ ନିଦ ଭାଙ୍ଗୁନିକି । ଆସ ଆସ କିଏ ମୋ ସହ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ଆସ । ଶେଷରେ ରାଜା ଆସିଲେ ଆଉ ହଜାର ମାରୁ ଜିତିଲା କହି ପୁରସ୍କୃତ କଲେ । ହଜାର ମାରୁ ଓ କମଳି ଗୋଟିଏ ଗାଁର ଅଧିକାରୀ ସାଜିଲେ ତା ସହ ସୁନାଗହଣାରେ ଘର ତାଙ୍କର ପୁରିଉଠିଲା ।

ଏମିତି ହେଉ ହେଉ ଅନେକ ଦିନ ବିତିଗଲାଣି । ହଜାର ମାରୁ ଓ କମଳି ସୁଖରେ କାଳ କାଟୁଛନ୍ତି । ହଠାତ୍ ରାଜ୍ୟରେ ଦୁରି ପଡ଼ିଲା ଗୋଟାଏ ବାଘ ଚାରିଆଡ଼େ ବୁଲୁଛି । ଗାଈ ବଳଦ ଆଉ ଗୋଠରେ ବି ସୁରକ୍ଷିତ ନୁହନ୍ତି । ଏମିତି ଅନେକ ଗାଈ ବଳଦଙ୍କୁ ବାଘ ମାରି ଖାଇସାରିଲାଣି । ରାଜା ଏହାର ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରି ନିଜର ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବାକୁ ହଜାର ମାରୁକୁ ଡକାଇ ପଠାଇଲେ । ହଜାର ମାରୁକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ଗାଁରେ ବୁଲୁଥିବା ବାଘକୁ ଧରି ଆଣି ମୋ ଦରବାରରେ ହାଜର୍ କରାଅ । ଯଦି ତୁମେ ଏ କାମ କରିଦେବ ତେବେ

ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟରୁ ଅଧା ଓ ସୁନାଚାନ୍ଦିର ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯିବ ।

ହଜାର ମାରୁ ମୁଣ୍ଡରେ ପଡ଼ିଲା ଚଡ଼କ ମୁଣ୍ଡକାନ ଆଉଁସି ଘରକୁ ଫେରି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସବୁ କଥା କହିଲା ଏ କମଳି ଲୋ, ତୋ ଗେରସ୍ତ ଏଥର ମଲା ବୋଲି ଜାଣେ । କମଳି ଚକିତ ହୋଇ ପଚାରିଲା କଣ ହେଲା କିହୋ, ଏଥର ପୁଣି କଣ ହେଲା ? ହଜାର ମାରୁ କହିଲା, ପ୍ରଥମ ଥର ସିନା ବଞ୍ଚିଗଲି କୁସ୍ତି ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଳାଇଥିଲେ ବୋଲି । ଏଥର କିନ୍ତୁ ସେମିତି ଆଉ ହବନି, ଏ ବାଘକୁ ମୁଁ ଧରି ଆଣି ରାଜଦରବାରରେ ହାଜର କରେଇବି କଣ ବାଘ ତ ମୋତେ ଖାଇ ତା ପେଟ ଦରବାରରେ ହାଜର କରାଇଦେବ । ଏଥର ଆଉ ବଞ୍ଚିବାର ବାଟ ନାହିଁ । ତୁ ଯା ଗଲୁ ସବୁ ଜିନିଷ ପତ୍ର ସଜାଡ଼ିରୁ ଆମେ କାଲି ଅନ୍ଧାରୁ ଉଠି ଯୁଆଡେ ହଉ ପଲେଇବା ହେଲେ ଏଇଠି ଆଉ ରହିବାନି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କମଳି ଗେରସ୍ତ କଥା ମାନି ନିଜର ଜିନିଷ ପତ୍ର ସବୁ ସଜାଡ଼ି ପକାଇଲା । ଅନ୍ଧାରୁ ଉଠି ଦୁହେଁ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ଯିବା ପାଇଁ । ଶଗଡ଼ ସିନା ଯୋଗାଡ଼ ହେଇଗଲା କିନ୍ତୁ ବଳଦ ଦିଟା ଦରକାର କଉଠୁ ଯୋଗାଡ଼ କରିବ ? ହଜାର ମାରୁ ବଳଦ ଚୋରି କରି ଆଣିବାକୁ ଗୋଠକୁ ଗଲା ।

ଏପଟେ ଗୋଠରେ ସଂନ୍ଧ୍ୟା ବେଳଠୁ ବାଘ ଲୁଚିକି ବସିଛି । ସଂନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଗଉଡ଼ମାନେ ଗାଈ ବଳଦ ବାନ୍ଧୁଥିଲେ ସେତେବେଳେ କୁହାକୁହି ହେଉଥିଲେ । ଆରେ ଭାଇ, ତୋ ଗାଈ ବଳଦ ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛନ୍ତି ତ ଗଣି ଗଣି କି ବାନ୍ଧେ ଆଉ କାଇଦା କରି ବାନ୍ଧିବୁରେ ଭାଇ କାଳେ ଗୋଠରେ ବାଘ ଫାଗ ଥିବେ ତି । ସେତେବେଳଠୁ ବାଘ ଡରରେ ଥରହର ମନରେ ଭାରୁଛି ଆରେ ଭାଇ, ମୁଁ ତ ବାଘ ଏ ଫାଗ ପୁଣି କିଏ ? ଫାଗ କଣ ମୋରୁ ଆହୁରି ବଳୁଆ ମୁଁ ତ କାହିଁ ଆଜିଯାଏଁ ତାକୁ ଦେଖିନି ? ଏମିତି କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ତା ମନରେ ଭାଙ୍ଗି ମାରୁଥାଏ । ତେଣୁ ବାଘ ଆଉ ଗୋଠରୁ ନ ବାହାରି ସଂନ୍ଧ୍ୟା ବେଳଠୁ ଫାଗକୁ

ଦେଖିବାକୁ ଲୁଚିକି ବସିଛି ।

ଏପଟେ ହଜାର ମାରୁ ଅନ୍ଧାରୁ ବଳଦ ନେବାକୁ ଗୋଠରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି । ହଜାର ମାରୁ ଗୋଠରେ ପଶିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ବାଘକୁ ଲାଗିଲା ଏତେ ଅନ୍ଧାରୁ ଗୋଠକୁ କିଏ ଆସିଲା ଏଇ ବୋଧେ ଫାଗ ମୋତେ ତୁମ୍ଭ ତାମ୍ଭ ଲୁଚିଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଭାବି ବାଘ ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଲୁଚି ବସିରହିଛି ।

ଆପଣମାନେ ଭାବୁଥିଲେ ନା ଯଦି ହଜାର ମାରୁ ଓ ବାଘ ମୁହାଁମୁହିଁ ହେଇଥିବେ ତାହେଲେ କଣ ହେଇଥିବ ?

ବାଘ ଫାଗକୁ ଦେଖିବାକୁ ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଲୁଚି ବସିଛି । ଏଣେ ହଜାର ମାରୁକୁ ସିଙ୍ଗ ଥିବା ଗାଈ ବଳଦ ଭାରି ଡର ଲାଗେ । ତେଣୁ ସେ ସିଙ୍ଗ ନଥିବା ବଳଦ ଖୋଜି ଖୋଜି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା ବାଘ ପାଖରେ । ବାଘ ଡରରେ ତୁମ୍ଭ ତାମ୍ଭ ହୋଇ ବସିରହିଛି । ସେ ହଜାର ମାରୁକୁ ଦେଖି ଛାନିଆ ମନରେ ଭାବିଲା ଆରେ, ଏଇଟା କଣ ଫାଗ ? ଇଏ ତ ମୋରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଲାଗୁଛି ? ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ହେଲେ ପାଟି ନ କରି ତୁମ୍ଭ ରହିଯିବା ଭଲ । ଶେଷରେ ହଜାର ମାରୁ ଗୋଟିଏ ବଳଦ ଓ ବାଘକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଘରକୁ ଆସିଲା । ଅଗଣାରେ ଥିବା ଖୁଣ୍ଟିରେ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ଘରୁ ଶଗଡ଼କୁ ଜିନିଷ ପତ୍ର ବୋହିବାକୁ ଗଲା । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସକାଳ ପାହିଗଲା ବାଘ ଗୋଟେ ରଡ଼ି ଛାଡ଼ିଲା । ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ହଜାର ମାରୁ ଓ କମଳି ଡରରେ ଥରହର କଣ କରିବେ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନଥାନ୍ତି । ଶେଷରେ ଘର କବାଟ କିଲି ଲୁଚି ବସିଲେ । ହଜାର ମାରୁ କମଳିକୁ କହୁଥାଏ ଆଜି ଆମେ ବାଘ ହାତରେ ମଲେ ବୋଲି ଜାଣେ । ସେ ବୋଧେ ଜାଣି ଦେଇଛି ନା କଣ ତାକୁ ଧରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ମୋତେ ଦିଆହେଇଛି ବୋଲି । ସେଥିପାଇଁ ବୋଧେ ଭୋରୁ ଭୋରୁ ବାଘ ମୋତେ ଖାଇବାକୁ ଆସିଛି ।

ଏଣେ ସାହି ପଢ଼ିଶା ଲୋକ ବାଘର ରଡ଼ି ଶୁଣି ଆସି ଦେଖନ୍ତି ତ ବାଘ ହଜାର ମାରୁ ଅଗଣାରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ଗୋଟେ ଛୋଟ ପିଲା ଚିତ୍କାର କରି କହି ଉଠିଲା ଆରେ ଦେଖରେ ହଜାର ମାରୁ ବାଘକୁ ଧରି ଆଣିଛି । ଏ କଥା ହଜାର ମାରୁ ଯେମିତି ଶୁଣିଛି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କବାଟ ଖୋଲି ବାହାରି ଆସିଲା । ଆଉ ତିଳେ ମାତ୍ର ଅପେକ୍ଷା ନକରି ନିଜର ମରଦ ପଣିଆ ଦେଖେଇ ହେଇ କହିଲା, ଦେଖିଲ ତ ମୋ ସାହିକୁ ଯେଉଁ କାମ କେହି କରିପାରିବେନି ସେ କାମ ମୁଁ କରିଦେଲି । ଆଉ କାହାରି କିଛି ଚିନ୍ତା କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ ମୁଁ ଅଛି ପରା । ଏପଟେ ବାଘ ଧରିବା ଖବର ପାଇ ରାଜା ନିଜର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ନେଇ ହଜାର ମାରୁ ଘରକୁ ଆସିଲେ ଓ ହଜାର ମାରୁକୁ ରାଜ୍ୟରୁ ଅଧା ଓ ସୁନାଚାନ୍ଦିର ଉପହାର ଅର୍ପଣ କରି ରାଜ୍ୟକୁ ଫେରିଲେ । ଶେଷରେ ହଜାର ମାରୁ ଓ କମଳି ସୁଖରେ କାଳ କାଟିଲା ।

ଆପଣମାନେ ଏଥିରୁ ବୁଝିଲେ ତ ମଣିଷ କେବଳ ବଳବାନ ହୋଇଗଲେ କିଛି ଲାଭ ହୋଇ ନଥାଏ । ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ବଳ ଲୋକ ବି ତାକୁ ହରାଇ ପାରିବ ଯଦି ତା ପାଖରେ ବୁଦ୍ଧି ଓ ସାହସ ଥାଏ ।

ଯେମିତି କୁସ୍ତି ଲଢ଼ୁଆମାନେ ଯଦି ଟିକିଏ ସାହସର ସହ ବୁଦ୍ଧି ଲଗେଇଥାନ୍ତେ ହୁଏତ ସେମାନେ କୁସ୍ତି ଜିତିଯାଇଥାନ୍ତେ । ହଜାର ମାରୁର ସେହି ଗୋଟିଏ କଥା “ଗେବେଲେଇଦେବା” ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଡରେଇ ଦେଲା ଯେ ସେମାନେ କୁସ୍ତି ଛାଡ଼ି ପଳାଇଲେ ।

ଆଉ ଯେମିତି ବାଘ ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଗଉଡ଼ ଭାଇର ଗୋଟିଏ କଥା “ଫାଗ” ତାକୁ ଡରେଇ ଦେଇଥିଲା । ଫାଗ ବୋଲି କେହି ନାହାନ୍ତି ଯଦି ବାଘ ଟିକିଏ ବୁଦ୍ଧି ଲଗେଇଥାନ୍ତା ଓ ସାହସ ଦେଖେଇଥାନ୍ତା, ତାହେଲେ ହୁଏତ ତାର ସେହି ନିର୍ବୋଧତା ତାକୁ

ଆଣି ଗୋଟେ ଖୁଣ୍ଟିରେ ବାନ୍ଧି ପାରି ନଥାନ୍ତା ।

ତେଣୁ କହିବାକୁ ଚାହେଁ ଯେ, ମଣିଷର ବଳ କେବଳ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢ଼ି ଜିତିବାର ଉପାୟ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ମଣିଷ ପାଖରେ ବୁଦ୍ଧି ଥାଏ ନା ସେ ସାରା ସଂସାରକୁ ଜୟ କରିପାରିବ ।

ତେଣୁ ନିଜକୁ କେବଳ ବଳବାନ୍ କରନ୍ତୁନି ତା ସହ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତୁ । ଦେଖିବେ କଠିନରୁ କଠିନ କାର୍ଯ୍ୟ ଆପଣମାନେ ବୁଦ୍ଧି ସାହାଯ୍ୟରେ ସରଳ କରିପାରିବେ ।

ସୁକିସ୍ମିତା ନାୟକ

ଅଁଳାକଟା, ଢେଙ୍କାନାଳ

ମୋ -୯୭୭୭୭୮୭୭୩

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ମଶାଣିରେ ଫଟୋ

—ଆଲୋ ସଙ୍ଗୀତା ଦେଲୁ ଦେଲୁ ଗାମୁଛାଟେ.. ଆସିଲୁ ନା ବେ !
ଟିକେ ଝଅଟ ଆସେ !

ଦୁଆର ମୁହଁ ପାଖରୁ ଡାକ ଛାଡ଼ିଲା ମନୋଜ ।

-କାହିଁ ରଡ଼ିଟା ଛାଡ଼ୁଛ କହିଲୁ ? କଣ ଏମିତି ସୁନା ରୂପା ଧରି
ଆସିଛ ଯେ ମୋତେ ଏମିତି ବ୍ୟସ୍ତ କରି ପକାଉଛ ! ଭଜାରେ ଖଡ଼ିକା
ମାରୁ ମାରୁ କହିଲା ସଙ୍ଗୀତା । ଗାମୁଛାଟା ବାହାରେ ତାରରେ ଶୁଖୁଛି ।
ନେଇ ଯାଉନ.. ।

ସଙ୍ଗୀତା ତୁଲାରୁ କରେଇକୁ କାଢ଼ି ପଛକୁ ମୋଡ଼ି ଦେଖିଲା ବେଳକୁ
ମନୋଜ ମସିଣା ଉପରେ ଚକାଆସନ ପକାଇ ଗାମୁଛା ଖଣ୍ଡକରେ ଝାଳ
ପୋଛୁଛି ।

-"ମୋତେ ଯେତେ ମାଠିଲେ ମାଠ ମୁଁ ସେଇ ଦରପୋଡ଼ା କାଠ ।
ଯେତେ କହିଲି ଧୁଆ ଧୋଇ ହୋଇ ଲୁଗା ପାଲଟି ଘରେ ପଶ, ତୁମେ
ଶୁଣିବାକୁ ନାରାଜ ।" ଚିଡ଼ି ଚିଡ଼ି ହେଇ କହିଲା ସଙ୍ଗୀତା ।

ତା କଥାକୁ ଛିଡ଼ାଇ ଆଣି ମନୋଜ କହିଲା

- ଓହୋ... ଗାଧୁଆ ଘରେ କିଏ ଗୋଟେ ପଶିଛି ପା... । ଏତେ ବଡ଼
ଖରା ଖାଇ ଆସିଛି । ଟିକେ ଝାଳ ମାରିବାକୁ ବସି ପଡ଼ିଲି ଯେ ଏମିତି ରାତି
ରାତି ହେଉଛି !

ଡଃ ଆଭାଞ୍ଜଳି
ଶତପଥୀ

- ମୁଁ ରାଉ ରାଉ ହେଉଛି ? ଏ ମୁର୍ଦ୍ଦାର ଗୁଡ଼ା ପୋଡ଼ିକି ଆସୁଛି । ସେଥିରେ ପୁଣି କରୋନା ମୁର୍ଦ୍ଦାର । ଅଗାଧୁଆ ଘରେ ପଶିଯାଉଛି । ମୁଁ କଣ ଭୁଲ କହିଲିକି... !

-ନାହିଁ ତୁ କଣ କେବେ କିଛି ଭୁଲ୍ କହୁ ! ବିଦ୍ରୁପ କରି କହିଲା ମନୋଜ । ଲମ୍ବା ନିଃଶ୍ୱାସଟେ ମାରି ପୁଣି କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, “ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ ତୋର କ'ଣ ଜାଣିଛୁ ? ତୁ ଏଇ ମୁର୍ଦ୍ଦାର ପୋଡ଼ା କାମଟାକୁ ଏମିତି ନିକୁଛିଆ ବୋଲି ଭାବୁଛୁ । ଆଲୋ କାମ ତ କରି ପେଟ ପୋଷିବା କଥା । ଯେଉଁଠି ଡିଉଟି ପଡ଼ିଲା ସେଠି ମନା କାହିଁ କରିବା.. ?

କାରୋନାର ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଲହରୀ ଗୁଡେ ଲୋକଙ୍କୁ ପୋଛି ପକାଇଲା । କରୋନା ପାଇଁ ଅଲଗା ମଶାଣି ହେଲା । କୁଡ଼ କୁଡ଼ ଶବ ପୋଡ଼ିବା ପାଇଁ କର୍ପୋରେସନ ଅଫିସରେ କେତେ ଚାପ ପଡ଼ିଲା । ପାଲି ପାଲି କରି କର୍ମଚାରୀ ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ... ମନୋଜ ନୂଆ କରି ଶୁଶାନ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତି ହେଇଛି ।

- ଆମକୁ ସବୁ ପଚରାଗଲା କିଏ ଶୁଶାନ ଡିଉଟି କରିବ ! ଓହୋ, ସେହି ଫୁଟାଣିଆ ଅଶୋକ ଦାସ କହିଲା ପେଟରେ ଓଦାକନା ଦେଇ ଶୋଇବି ପଛେ.... ମୁର୍ଦ୍ଦାର ପୋଡ଼ିବି ନାହିଁ । ତୋରି ଭଳିଆ ବିଚାର । ଏ ମୁର୍ଦ୍ଦାରଗୁଡ଼ା କୁଆଡେ ଛୋଟ ଜାତିଆ କାମ । ଜଗୁଆଳି ହେଇ ଅଫିସ୍ ଦୁଆର ଜଗି ରାତି ଯାକ ମଶା ମାରୁଥା..... ଆଉ କେଇଟା କରୋନାକୁ ଡରି ମଶାଣି ଦୁଆର ମାଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ଶଲା ଦନା ରାଉତୁ ଡରିଲା... ତାକୁ କୁଆଡେ କୋଭିଡ ଖାଇଯିବ !

ଯିଏ ଯାହା ବୁଝିଲେ ବୁଝିଲେ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ କହିବି ଏଇ ଶୁଶାନରେ ମୋ ଡିଉଟି ପଡ଼ିଲାନି ଯେ, ବିରାଡ଼ି କପାଳକୁ ଶିକା ଛିଡ଼ିଲା । ଏଠିକି ଆସିବାର ତିନି ମାସ ପୁରିନି ମୋବାଇଲଟେ କିଣିବାକୁ ସାହସ କରିଦେଲିନା ! ଭଲ ଦି ପଇସା ହାତ ଗୁଞ୍ଜା ନ ମିଳୁଥିଲେ କୁଆଡୁ ସାହସ କରି ପାରିଥାଆନ୍ତି । ହେଇ ଏଇ ଛେକରେ ମୋ ମୋବାଇଲ୍ ଆସିଗଲା, ଆର

ଛେକକୁ ପୁଣି ତୋ ପାଇଁ କିଣି ଦେବି ।”

କିଛି ସମୟ ରହି ନିଜକୁ ବୁଝାଇଲା ଭଳି କହିଲା, “ଆଗରୁ ଯୋଡ଼ ସଫାଇ ତିଉଟିରେ ଥିଲି ମାଗିଲେ ବି କିଏ ଟଙ୍କାଟେ ପକାଉଥିଲା କି ? ଏଠି ଯାହା ଯେମିତି ଉପୁରି ଦିଟା ମିଳୁଛି ନା ... । ହାତରେ ପଇସା ଗେଞ୍ଜି ଦେଇ କିଏ କହୁଛି ସେ ସିନ୍ଦୂର ଶାଢ଼ୀ ମୋ ମା ଶବରେ ରଖି ଦିଅ ତ କିଏ କହୁଛି ଫଟୋଟେ ଉଠେଇ ଦିଅ । ଶବ ପିଛା ଜଣକୁ ମାତ୍ର ଅନୁମତି । କାହା ଘରୁ ଯଦି ଚାରି ପାଞ୍ଚ ଜଣ ଆସି ଯାଉଛନ୍ତି ତାହାଲେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଟିକେ ପାଞ୍ଚାର ଆଉ ନିୟମ ଦେଖାଇ ଦେଉଛୁ । ତା ପରେ ଭଲ ହାତ ଗୁଞ୍ଜାଟେ ମିଳିଯାଏ ।

ଆମ ଭିତରେ କିନ୍ତୁ ଭଲ ବୁଝମଣାଟା ଅଛି । ଯାହା ହେବ ଭାଗ ବାଣ୍ଟି ନେବୁ । ଏଇ ମଶାଣିରେ ଅତି କମରେ ଦିନକୁ ୧୦୦ ଶବ ପୋଡ଼ା ହଉନି କି..... ! ଯାହା ଯେମିତି ପାଇଲୁ ଆମେ ମିଶାଇ ପାଞ୍ଚି ଛଅ ଜଣ ଭାଗ ବାଣ୍ଟିକି ନେଉ ।

ଧେବ୍ ତେରିକା..... ! କ'ଣ ଗୋଟେ ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ବୋଧହୁଏ । ମନୋଜ ସ୍ୱଗତୋକ୍ତି କଲା... ! ଆଜି ଗୋଟେ ବଡ଼ ପାର୍ଟି ହାତରୁ ଖସିଗଲା । ଦଳେ ଲୋକ ସ୍ଥୋଗାନ ଗାଇ ଗାଇ ମଶାଣି ଭିତରକୁ ପଶୁଥିଲେ । ଦେଖୁନ..., ତିଉଟି ଠିକ୍ ସରିଲା ବେଳକୁ ତାଙ୍କୁ ଆସିବାର ଥିଲା । ହେଲେ ସଦାନନ୍ଦ ମୋତେ କହିଛି ମୋ ଭାଗଟା ରଖିଥିବ ।

ଥକା ଭାଙ୍ଗି ଉଠି ପଡ଼ିଲା ମନୋଜ ।

-ହେଇ ନେ.... ! ପ୍ୟାଣ୍ଟ୍ ପକେଟ୍ ରୁ କିଛି ଟଙ୍କା ସଙ୍ଗୀତା ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଇ ମନୋଜ ସଙ୍ଗୀତାକୁ ଭାତ ବାଢ଼ିବାକୁ କହି ଗାଧୋଇବାକୁ ଗଲା ।

ସଙ୍ଗୀତା ଚଟେଇ ପକାଇ ଭାତ ଥାଳି ସଜାଡ଼ି ଛି କି ନାହିଁ, ମନୋଜ କାକସ୍ନାନ କରି ପଳାଇ ଆସିଲା । ଓଦା ଗାମୁଛାଟା ପାଲଟିଲା ବେଳେ ପଚାରିଲା, “ଆଜି କଣ ଟିକେ ଭଲ ମନ୍ଦ କରିଛୁ ନା ? ନା ଆଲୁସିଝା ନଗେଇ ଭାତ ଖାଇବି ।”

- ମଲା ମୁଁ ତ ଏଇ ଟିକିଏ ଆଗରୁ ଆସିଲି । କୁନାଟାର ହଂସା ବୁଡ଼ି ଯାଉଥିଲା । ତାକୁ ତୋରାଣି ମନ୍ଦେ ପିଆଇ ଭଜା ଖଣ୍ଡେ କରେଇରେ ପକାଇଛି କି ନାହିଁ ତୁମେ ଆସିଲ ।

- କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲୁ କି ? ପଚାରିଲା ମନୋଜ ।

ମୁହଁଟାକୁ ମୋଡ଼ି ଦେଇ ସଙ୍ଗୀତା କହିଲା ,....

- ଜମା ଜାଣିଛକି.... ମୋତେ ପଚାରୁଛ ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲି !!

ଓଃ.. ହଁ ଲୋ.. ଟିକା ନେଇ ଯାଇଥିଲୁ ପା ।

ମନୋଜ ତା'ର ମୋବାଇଲଟାରେ କୋଞ୍ଜିନ୍ ଆପ୍ ଟା ଇନଷ୍ଟାଲ କରିଦେଇଥିଲା ଯାହା ମାଧ୍ୟମରେ ସଙ୍ଗୀତାର ଟିକା ନେବା ସମୟ ଓ ଦିନ ନିର୍ଧାରିତ ହେଇଯାଇଥିଲା ।

"ମୋବାଇଲରେ ତ ନମ୍ବର ଡାକିଲା ଭଳିଆ ଆସି ଯାଇଥିଲା କୋଉ ଦିନ, କୋଉ ସମୟରେ ଟିକା ନେବୁ । ତୋତେ କ'ଣ ଆଉ ବଡ଼ ଧାଡ଼ିରେ ଠିଆ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିବ ? ପଚାରିଲା ମନୋଜ ।

- ଆଉ..... ? କିଏ ତୁମକୁ ଏ ପଟି ମାରିଛି.. ?

- କାଇଁ କ'ଣ ହେଲା ? ଠିକ୍ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲୁ ନା ? ଭାତ ଗଣ୍ଡେ ପାଟିରେ ପୁରାଇ ପଚାରିଲା ମନୋଜ । ଉତ୍ତରରେ ସଙ୍ଗୀତା କହିଲା, “କହନା କହନା.... କି କିଲି ବିଲି ଆଜି ମୋ କପାଳରେ ଥିଲା । ମୋର ତ ଉପର ବେଳା ସମୟ ଦିଆହେଇଥିଲା । ହେଲେ ପଡ଼ିଶା ଘର ଗୀତା ଦେଇ କହିଥିଲ ଟିକେ ଶୀଘ୍ର ଯିବାକୁ ।... କୁଆଡ଼େ ବଡ଼ ଲାଈନ ଲାଗି ଯାଉଛି । ଗୁନାଟାକୁ ତା'ର ଘରେ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ କହିଲାରୁ ସେ ଛୁଆ ରାଜି ହେଲାନି । ମୋ କାନି ଛାଡ଼ିଲାନି ପା.. ଆଉ କ'ଣ କରିଥାନ୍ତି... ! ଗୁନାଟାକୁ ନେଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଦୁଇ କୋଷ ବାଟକୁ ତ ଚାଲିବାକୁ ତା ଗୋଡ଼ ନାରାଜ । କୁଁ କୁଁ ହେଇ ଠା କୁ ଠା ବାଟରେ ବସି ପଡ଼ୁଛି । ତା ଗାଲକୁ ଖୁନ୍ ଦେଇ କହିଲି ତୋ ପାଇଁ ଗାଡ଼ି ମୋଟର କରିବାକୁ ମୋ ପାଖରେ

ପଇସା ନାହିଁ । ଯୋଡ଼ ଜିଦିରେ ଆସିଛୁ ସେମିତି ବାଟ ଚାଲେ । ବିଚରା କାନ୍ଦୁଣି ମାନ୍ଦୁଣି ହେଉ ଚାଲିଲା ।”

- କାହିଁ 'ମୋ ବସ'ରେ ଚାଲିଗଲନି ! ପଚାରିଲା ମନୋଜ ।

-ମଲା ମଲା ! ଯେମିତି କହୁଛ 'ମୋ ବସ' ଟିକା ସେଣ୍ଟର ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଛାଡ଼ିଦେବ ! ଷ୍ଟାଣ୍ଡରୁ ଟିକିଏ ଆଗକୁ ନା ପଛକୁ ତା ଚକା ଗଡେନା ?

- ଅଟୋଟେ ନେଇ ପଳେଇଲୁନି !

- ଗୋଟେ ଅଟୋକୁ ପଚାରିଲି । ହେଲେ ପଚାଶ ଟଙ୍କାରୁ କମେଇଲା ନାହିଁ । ଏଇ ଟିକକ ବାଟକୁ ଏତେ ଟଙ୍କା ଶୋଷି ନେଉଛ, କହିଲାରୁ, ମୋତେ ଛିଗୁଲେଇ ହୋଇ କହୁଛି “ପେଟ୍ରୋଲ ଦାମ୍ ଟିକେ ବୁଝିକି ଆସ । ପ୍ରଥମ ଲହରୀରୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଲହରୀ ଭିତରେ ପେଟ୍ରୋଲ ଦାମ ୭୦ ରୁ ୧୦୦ ଛୁଇଁଲା । ଆମ ବାଡ଼ି ପଟ କୁଅରୁତ ପେଟ୍ରୋଲ କାଢ଼ି ଆଣି ଗାଡ଼ି ଟାଙ୍କି ଭରୁନୁ । ଆମେତ ପୁଣି କିଶୁଛୁ । ପୁଣି ବୋଝ ଉପରେ ଲଳିତା ବିଜା ପରି ଗରାଖ ବି କୋଉରୁ ମିଳୁଛନ୍ତି ? କାଁ ଭାଁ ଗରାଖକୁ ଆକାଶ ଛୁଆଁ ପେଟ୍ରୋଲ ଦାମ । ଆମର ତ ପୁଣି ପେଟ ଅଛି ।” କହି ପାନ ଛେପଟାକୁ ପୁର୍ କରି ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଅଟୋକୁ ଉଡ଼େଇ ନେଲା । ଆଉ ମୁଁ ଖରା ତାପରେ ଛେପକୁ ଢୋକି ପକେଇଲି ।

ଗୋଡ଼ ଘୋଷାରି ଘୋଷାରି ଟିକା କେନ୍ଦ୍ର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିତ ଗଲୁ । ହେଲେ ସେଠି ଲମ୍ବା ଧାଡ଼ି ଦେଖି ଆଖିରୁ ଜୁଲୁ ଜୁଲିଆ ପୋକ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ଏ ବାପ ! ବାଲି ଯାତରା ଭିଡ଼ କି ଆଉ । ଲୋକ ତ କେହି କାହାକୁ ମାନୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଠେଲା ପେଲା ଚଢ଼ା ଚଢ଼ି ।

- ଆଲୋ... ତୁ ତୋ ତୁଣ୍ଡିଟା ମନେପକାଇ ନେଇଥିଲୁ ନା ? ମନୋଜ ପଚାରିଲା ।

ତୁଣ୍ଡି କଥା ଶୁଣି ସଙ୍ଗୀତକୁ ବଡ଼ ହସ ମାଡ଼ିଲା । ତୁଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ନ ଥିଲା ବୋଲି ତ କହିପାରିବନି ... । ହେଲେ କାହା ନାକର ନାକ ନୋଥା ତ, କାହା

ବେକରେ ହାର, କାହାର କାନରେ ପେଣ୍ଡି ଫୁଲ ହୋଇ ଝୁଲୁଥିଲା । ଆଉ କାହାର ଝାଳ ପୋଛା ରୁମାଲ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । କିଏ କିଏ ଖାଲି ପୋଲିସକୁ ଦେଖିଲେ ମୁଁହରେ ବାନ୍ଧି ପକାଇଲେ ଗଲା । ନାଆଁକୁ ଖାଲି ତୁଣ୍ଡି ।

ତୁଣ୍ଡିକୁ ଏମିତି ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର କରିବାର ଯଥାର୍ଥତାଟା ପାଇଁ ବି ସଙ୍ଗୀତା ଭଲ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲା ।

- ସତକଥା କହିଲ ...ଏ ଖରା ତାତି ଆଉ ଗମ୍ ଗମ୍ ଝାଳ ସାଙ୍ଗକୁ ମୁଁହଟା ବାନ୍ଧି ପକାଇବା କଣ ଏତେ ସହଜ ? ଗରମ ନିଃଶ୍ୱାସରେ ଅଣନିଃଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ଅଧା ମରିବ ମଣିଷ । କି ଯୁଗ ଆସିଲା ଏ ମଣିଷ ଗୁଡ଼ା ବଳଦଙ୍କ ଭଳିଆ ତୁଣ୍ଡି ବାନ୍ଧିଲେ ।

ସେଦିନ ସେ ପରିବା ଦୋକାନୀଟା ବି ଠିକ୍ ଏହି କଥା ସେ ମାତାମ ଜଣଙ୍କୁ ବୁଝେଇ ଦେଇଥିଲା" ଯିଏ ପେଟର ଭୋକକୁ ବାନ୍ଧି ଶିଖିଲାଣି ତାର ମୁଁହ ବାନ୍ଧିବା କଣ ଦରକାର । କରୋନା କ'ଣ ତା ବାପା ବି ଆମ ଗରିବ ଗୁରୁବାଙ୍କ କତିକି ଆସିବ ନାହିଁ ।

ତଥାପି ସେ ମାତମ ଜଣକ ତାକୁ ମାୟା ପିନ୍ଧିବାକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାରୁ ସେ ପରିବାବାଲା ଓଜନ କରିଥିବା ପରିବାକୁ ଅଖାରେ ପକାଇ ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ବାଡ଼େଇ ଦେଇ କହିଲା ଯେ ଯୋଉ ଲୋକ ତୁଣ୍ଡି ପିନ୍ଧିଛି ତା ପାଖରୁ ଯାଇ କିଣନ୍ତୁ । କହି ହସି ପକାଇଲା ସଙ୍ଗୀତା ।

"ତୁମେ ଗୁଡ଼ା କ'ଣ ମଣିଷ ହେବ ? ସରକାର କଥାକୁ କେହି ମାନୁ ନାହିଁ । ଏଇ ଅବୁଝା ପାଇଁ ତ କରୋନା ମାଡୁଛି । ସହଜରେ ଭିଡ଼ ଭାଡ଼.. ତା ସାଙ୍ଗକୁ ତୁଣ୍ଡି ଖୋଲା । ସେଇ ମଉକାଟା ତ ଖୋଜୁଛି ସେ କରୋନା ରାକ୍ଷସ । ହେହକୁ ହେହ ଡେଇଁ ଡେଇଁ ଖାଲି ଯାଦୁ ଭଳିଆ ମାଡ଼ି ଚାଲୁଛି । ସେଇ ଟିକା ସେଣ୍ଟରରୁ ସାଙ୍ଗରେ କରୋନା ଧରି ଆସୁଛନ୍ତି ଅଧା ଲୋକ । ଏଇ ଆମ ନୀଳକଣ୍ଠ ଦାସ ଦ୍ୱିତୀୟ ପାନ ଟିକା ନେଇ ଆସିଲା ପରଠୁ ତ କେଉଁଠି ଖାଉଁରେ ପଡ଼ିଛି ଯେ ଏଯାଏଁ ଘରକୁ ଫେରିନି ।" ମନୋଜ ଉପଦେଶ ଦେଲା ଭଳି କହିଲା ।

-ଆଉ ମୁଠେ ଭାତ ଦେବିକି ? ମନୋଜର ଉପଦେଶ ବାଣୀକୁ ସ୍ଥଗିତ କରି ପଚାରିଲା ସଙ୍ଗୀତ ।

- ନା ! କହି ଉଠି ହାତ ଧୋଇବାକୁ ଗଲା ମନୋଜ । ଗାମୁଛରେ ମୁଁହ ପୋଛୁ ପୋଛୁ କହିଲା, “ଯାହା ହେଉ ମୋତେ ଏଇ ଭିଡ଼ଭାଡ଼ରେ ଲାଉନ୍ ଲଗେଇବାକୁ ପଡ଼ିଲାନି । ଫୁଟୁ ଲାଉନ କର୍ମଚାରୀ ହୋଇ କରୋନା ଯୋଜ୍ଞା ହିସାବରେ ଅଫିସ୍ ବାଲା ଆମ ପାଇଁ ଅଲଗା ଟିକା ନେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଦେଉଥିଲେ । ଯାହା ହେଉ ମୋତେ ସର୍ବ୍ କର୍ ଲାଉନ୍ ମିଳିଗଲା । କଥାଟାକୁ ହାଲୁକା କରି କହି ବସି ପଡ଼ିଲା ମସିଣା ଉପରେ ମନୋଜ । ସଙ୍ଗୀତ ପାଖରେ ବସି ପାନ ଭାଙ୍ଗୁ ଭାଙ୍ଗୁ କହିଲା, “ତୁମେ କଣ ଭାବୁଛ..., ସେଇଠି ସର୍ବ୍ କର୍ ଲାଉନ୍ ନଥିଲା ? ଲୋକ ପରା ସର୍ବ୍ ସାର୍ ଆସି ଫର୍ ଫାର୍ ଟିକା ନେଇ ପଳେଇଲେ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଉନ୍ ବି ନଥିଲା । ମୁଁ ତ କେତେ ପଛରେ ଥିଲି । ମୋ ପଛରେ ବି ଆଉ ଲୋକ ଲମ୍ବୁଥିଲେ । ମୁଁ ପଛକୁ ଟିକେ ମୁହଁ ବୁଲେଇ ଦେଲି ।

ଏ ପଟେ ଗୋଟେ ବଡ଼ ମୋଟର ଗାଡ଼ିରୁ ଜଣେ ବାବୁ ଆଉ ମାଡାମ୍ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ଗୋଟେ ଲୋକ ଆଗରୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଛତାଟେ ଧରିକି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା । ଲୋକଙ୍କୁ ଆଡେଇ ଆଡେଇ ପ୍ରସ୍ଥାନ କବାଟ ଆଡେ ଚାଲିଲା । କଣ ଗୋଟେ କାର୍ତ୍ତ ଦେଖେଇ ଦେଲା ଯେ ଦରୁଆନ ତାଙ୍କୁ ସାଲୁଟୁଟେ ମାରି ଭିତରକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲା । ସେମାନେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଟିକା ନେଇ ମୋଟର ଗାଡ଼ିରେ ବସି ପଳେଇଲେ ।

ମୁଁ ବେକକୁ ପଛୁଆ ମୋଡ଼ି ସେଇ ବାବୁ ଆଉ ମାଡାମଙ୍କ ଯିବା ବାଟକୁ ଦେଖୁଥିଲି । ଦୁଇଟା ଲୋକ କୋଉଠୁ ବାହାରିଲେ କେଜାଣି, ମୋ ପଛରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦଳେ ଲୋକଙ୍କୁ ଡାକି ଆଗକୁ ନେଇଗଲେ । ସେହି ଭିତରୁ ଜଣେ ପୁଣି କହୁଥିଲା, ହେଇ ଆମ ପାର୍ଟିର କର୍ତ୍ତା ନଥିଲେ.. ତୁମେ ସବୁ ଫେରିକି ଯାଇଥାନ୍ତୁ..., ପୁଣି ଟିକା ସରିଯାଇଥାନ୍ତା ଟିକା

ସରିଯିବା ନାଆଁ ଶୁଣି ଧାଡ଼ି ପେଟରୁ ପୁଣି ଆଉ ଗୋଟେ ଧାଡ଼ି ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ଠେଲି ପେଲି ଟଣା ଘୋଷରା ଚାଲିଲା । ମୋ ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଭଦ୍ର ଲୋକ ଜଣକ ଏ ଠେଲି ପେଲି ଦେଖି କହିଲେ, “ଦୟାକରି ଗୋଟିଏ ଲାଇନ୍ ରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ । ପେଲି ପେଲି ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଟିକେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଦୂରତା ରଖନ୍ତୁ । ସରକାର ସାମାଜିକ ଦୂରତା ପାଇଁ ଏତେ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ଆମ ଭିତରୁ କାହାକୁ ବି କ’ଣ ହେଇଥାଇ ପାରେ । ଆମେ କ’ଣ ଟିକେ ସତର୍କ ରହିପାରିବା ନାହିଁ?”

ଲାଇନ୍ ଭାଙ୍ଗି ଆଗକୁ ଠେସି ହେଇ ଆସୁଥିବା ଲୋକଟି ତାଙ୍କୁ କହୁଛି କ’ଣ ଯାହାର ସତର୍କ ରହିବାକୁ ଏତେ ଇଚ୍ଛା ସେ ସେ ପଛକୁ ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତୁ । ସାମାଜିକ ଦୂରତା ରଖିବାକୁ ଯିଏ ମାନିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ସିଏ ଅଲଗା ଲାଇନ୍ ଟେ କରି ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ । ଆମକୁ ଆଉ ନିୟମ କାନୁନ ଶିଖାଅନି । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନିୟମ କୁଆଡ଼େ ଗଲା, ଯିଏ ପଛରେ ଆସି ଆଗ ଟିକା ନେଇ ପଳାଉଛନ୍ତି । ଆମ ଭଳିଆ ଦିନ ମଜୁରିଆଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁ ତକ ନିୟମ ! ଆରେ.... ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା ଫେରିକି ଯାଉଛି । ଦୁଇ ଦିନର ମୂଲ ମଜୁରୀ ଟଙ୍କା କିଏ ଭରିବ ? ପେଟରେ ଓଦା କନା ଦେଇ ଶୋଇଲା ବେଳକୁ କୋଉ ସରକାର ପିଠିରେ ପଡୁଛି ? ଆମେ ଦିନ ମଜୁରିଆ ଲୋକ....., କେତେ ଦିନ ଏଠିକି ଦଉଡୁଥିବୁ .. !

- ଆଛା ଏମିତି କହିଲା । ତୁ ତାହେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ କଥାକୁ କାନ ଡେରି ଥିଲୁ.... ଟାପରା କରି ପଚାରିଲା ମନୋଜ ।

-ଆଉ ଖୁଣ୍ଟଟା ଭଳି ଠିଆ ହୋଇ କଣ କାନଟା ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥାଆନ୍ତି ? କିଏ କଣ କହୁଥାନ୍ତି ସବୁ କାନରେ ପଡ଼ିବନି .. ? ହଁ ଶୁଣୁନ ତାପର କଥା .. ସଙ୍ଗୀତ କହିଲା ଯେ ସେ ଦିନ ମଜୁରିଆ କଥାକୁ ଲଥା ଦେଇ ଆଉ ଦୁଇ ଜଣ ତାଙ୍କ ଭିତରେ କ’ଣ କଥା ହେଉଥିଲେ ।

- ଛାଡ଼ ଛାଡ଼ କରୋନା ଯେତିକି ଆମକୁ ମାରୁନି, ଏ ଦର ଦାମ ସେତିକି ଖାଇଲା ।
ପୋକରା ବାଇଗଣ କେଜି ଡିରିଣି ଟଙ୍କା । ଗ୍ୟାସ ସିଲିଣ୍ଡର ଦାମ୍ ଦେଖିଲେ କାଠ ଗୋଟେଇ
ବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ।

ଆଉ ଜଣକ ଯାହାର ଦୁଇ ପୁଅ ବାଙ୍ଗାଲୋରରୁ ଚାକିରି ଛଟେଇ ଯୋଗୁ ଘରେ
ବସିଛନ୍ତି କହିଲା ।

-ଏ ଧନୀଙ୍କ ପେଟ ପୁରି ବୁକେଇ ପଡ଼ିବ... । ବି. ପି. ଏଲ. କାର୍ଡ ବାଲାଙ୍କ ଭାତ
ଗଣ୍ଡାକ କେହି ନେବନି ... । ଏ ବଡ଼ପୁଅ ବାପର..., ସାନପୁଅ ମାଆର... ମଝିଆଁ ନୁହେଁ
କାହାର ।

ହସ୍ତକ୍ଷ କଣ, ଆଗକୁ ସବୁଠାରୁ ମଜା କଥା ଟା ବାକି ଅଛି ।

"ଭିଡ଼ ଯୋଉଠି.. ପୋଲିସ ଜାଗାରେ ନେତା ସେଇଠି ହାଜର ହେଇ ଯାଆନ୍ତି ।
ମାଗଣାରେ ଏତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକାଠି ଦେଖିଲେ ଭାଷଣ ଗୁଡ଼ା ତାଙ୍କ ପାଟିରୁ ଖାଲି ଭାସେ କି
ଆଉ । ଗୋଟେ ଚନ୍ଦା ମୁଣ୍ଡିଆ ସାଙ୍ଗକୁ ଗୋଟେ ଧଳା ଖଦଡ଼ ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧା ଲୋକ ଆସି
ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ପ୍ରବେଶ କବାଟ କାନ୍ଥ ପାଖରେ ତାଙ୍କ ନେତାଙ୍କ ଫଟ ମରା ଯାଇଥିଲା ।
ତାଙ୍କ ଭାଷଣ ଆରମ୍ଭ ହେଇଗଲା ।

- ଦେଖନ୍ତୁ ଆଜି ଆମ ମାନ୍ୟବର ନେତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆମ ରାଜ୍ୟର ସମସ୍ତ ଜନତା
ମାଗଣାରେ ଟିକା ପାଇ ପାରିଛନ୍ତି । ଟିକା ଗୁଡ଼ା ନଷ୍ଟ ହେଇ ଯାଉଥିଲା । ଆମ ଲୋକ
ପାଇବା ଆଗରୁ ବିଦେଶକୁ ବିକ୍ରି ହେଇ ଯାଉଥିଲା । ଆମ ନେତାଙ୍କ ଚେଷ୍ଟା ପାଇଁ ଆଜି
ଆପଣ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୁରୁଖୁରୁରେ ଟିକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ଆପଣ ମାନେ ଆଗକୁ
ଆସୁଥିବା ନିର୍ବାଚନରେ ଆମର ଏହି ନେତାଙ୍କୁ ଅଧିକ ରୁ ଅଧିକ ଭୋଟ ଦେଇ ଏହି ରାଜ୍ୟର
ଦାୟିତ୍ୱଭାର ଦେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି....

- ଏ ଟିକା ସେଣ୍ଟରଟାରେ ବି କଣ ଭୋଟ ଖେଳ ଚାଲିଥିଲା ? ହସି ହସି କହିଲା ମନୋଜ ।

- ତା ପର କଥାଟା ଆହୁରି ମଜା ଶୁଣ । କହି ବଖାଣି ବାକୁ ଲାଗିଲା ତା'ର ଅନୁଭୂତିର ଦୃଶ୍ୟମାନଙ୍କୁ ।

ଏ କୁଞ୍ଜି ନେତା ଭାଷଣ ଦେଇ ଭୋଟ ମାଗି ପଳେଇଗଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଫଟ ଫଟିଆ ମୋଟର ସାଇକେଲ ଧରି ଚାରି ପାଞ୍ଚ ଜଣ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସେ କାନ୍ଥରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ଫଟୋକୁ ଚିରି ତୁରା ପକେଇଲେ । ଆଉ କାହାର ସବୁ ଫଟୋ ମାରି ପକାଇଲେ । ସେ ବି କ'ଣ ବିନା ଭାଷଣରେ ଏମିତି ପଳାଇବେ ?

- ଆମ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପାଇଁ ଆଜି ଆପଣ ମାନେ ମାଗଣରେ ଟିକା ପାଇଲେ । ଟିକା ବନେଇ ଆମ ଦେଶ ଆଜି ଅନ୍ୟ ଦେଶ ଙ୍କ ଆଗରେ ନିଜର ପ୍ରଗତି ଦେଖାଇଦେଇଛି ।

ଆମ ନେତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱରେ ସବୁ କିଛି ସୁରୁଖୁରୁରେ ଚାଲିଛି । ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ତାଙ୍କୁ ଭୋଟ ଦେଇ ଆମ ଦେଶ ଚଳାଇବାର ଦାୟିତ୍ୱ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇଦେବା । ଜିନ୍ଦାବାଦ ଜିନ୍ଦାବାଦ କହି ପଳେଇଗଲେ ।

ଓ ହୋ ... ! ଏମିତି ଦଳ ଦଳ ଲୋକ ଆସୁଥାଆନ୍ତିଯାଉଥାଆନ୍ତି । ଆମେ ଯୋଉଠି ଠିଆ ହେଇଥିଲୁ ସେଇଠି ଠିଆ ହୋଇଛୁ ।

ଘରୁ ବାହାରିଲା ବେଳେ ଘୋଡ଼ା ଭଳି ହଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ତ ଆସିଲି । ହେଲେ ଟିକା କେନ୍ଦ୍ର ଫାଟକ ପାଖରୁ କଇଁଛ ଖୋଳପା ଲାଗିଗଲା । ପଛ ଲୋକ ସବୁ ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଯାଉଛନ୍ତି । ଧାଡ଼ି ପାଖରେ ଆଉ ଗୋଟେ ସଉତୁଣୀ ଧାଡ଼ି । ଘଡ଼ିଏ ଠିଆ ହେଲା ପରେ ବି ଧାଡ଼ି କଣ ଆଗକୁ ବଢୁଛି ? ନଇ ବଢ଼ି ପାଣି ଛିଡ଼ିଲା ଭଳିଆ ବରଂ ପଛୁଆ ଚାଲିଛି । ଏ ପଟେ ମୁନା ପାଣି ପାଣି ହେଇ ଶୋଷରେ ଆଉରୁ ପାଉରୁ ହେଲାଣି । କଣ କରିବି.... ଏପଟ ସେପଟ

ଆଖି ବୁଲେଇଲି । ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଆମ ସାହି କାଞ୍ଚିନଅପା ତା ଝିଅ କାଜଲକୁ ଧରି ଆଗରେ ଠିଆ ହେଇଛି । ମୁଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଠେଲି ତା କତିକି ପଳାଇ ଗଲି । ଲୋକ ପଛରୁ ପାଟି କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ କଥାକୁ କିଏ କାନ ଦେବ । ମୁନାକୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ କରି କହିଲି ତୁ ଆମ ଯାଗା ଜଗିଥା । ଆମେ ଆଗକୁ ଆସି ଗଲେଣି । ଟିକେ ପରେ ଆମ ପାଲି ଟା ଆସିଯିବ । ମୁଁ ପାଣି କିଣି ଆସୁଛି ।

ଏଇ ଭିଡ଼ ଭାଡ଼ ଟଣା ଘୋଷାରା, ପାଟି ଦୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ବେଳ ଦୁଇ ଘଡ଼ି ହେଲାଣି । ପାଖରେ ଅଛି ନା ଦୋକାନ ନା ବଜାର ? ଦୋକାନ ଖୋଜି ଖୋଜି ଛକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ପାଣି ଧରି ଫେରିବା ବେଳକୁ ଦେଖିଲି ଧାଡ଼ି ନା ଫାଡ଼ି । ସବୁ କେକୁଆଡ଼ ଗଲେଣି ଭାରି । କାଞ୍ଚିନ ଅପା କହିଲା ' କୋଉଠି ଥିଲୁ... । ନେ ତୋ ପୁଅ କୁ । ଟିକା ସରିଗଲା । ସେଣ୍ଟର ବାଲା ଆଲାଉଂସ୍ (announce) କରିଦେଲେ । କହିଲେ ପୁଣି ଥରେ କେବେ ଆମ ପାଲି ପଡ଼ିବ ସେଇଟା ଆମ ମୋବାଇଲ୍ କୁ କୁଆଡ଼େ ଆସିଯିବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍.. ! ତୁ ଟିକା ନେଲୁନି.. ?

ଏଇ କଥା ଟା ସର୍ବ କଟ୍ କରି କହି ପାରିଲୁନି ଯେ ସେତେବେଳୁ ବନେଇ ରୁନେଇ କଥା କହୁଛୁ ।

-କାହିଁ ସବୁ କଥା ସର୍ବ କଟ୍ କରିଦେବି ? ମୋ ଦିହ ମୁଣ୍ଡ ବଥାଟା ସର୍ବ କଟ୍ ହେଇଯାଉଛିକି .. !

କହି ଭାତ କଂସାଟା ଧରି ଖାଇବାକୁ ବସି ପଡ଼ିଲା ସଙ୍ଗୀତ ।

ଚାର୍ଜର୍ ରେ ଲାଗିଥିବା ମୋବାଇଲ୍ ଟାକୁ କାଢ଼ି ଆଣିଲା ମନୋଜ । ଶୋଇପଡ଼ିଥିବା ହୃଦ୍‌ସ ଆପ୍ ମେସେଜ ଗୁଡ଼ା ଉଠି ପଡ଼ି ଟୁଁ ଟୁଁ କରି ବୋବାଳ ଛାଡ଼ିଲେ । ମନୋଜ କେତେ ମେସେଜ୍ କୁ ଖାଲି ଆଖି ପକାଇ ଗଡ଼େଇ ଚାଲିଲା । ହେଲେ ଆଖି ଅଟକି ଗଲା ସଦାନନ୍ଦ

ଦେଇଥିବା ମେସେଜ ଉପରେ । ଖୁସି ଆଉ କୌତୂହଳକୁ ଦେଖିବାର ଥିଲା । ଆଉ ସଙ୍ଗୀତ ସେଇ ଟାକୁ ଦେଖି ପାରିଥିଲା ।

ପଚାରିଲା "କଣ ଦେଖି ଏତେ କୁରୁଲୁଛ ମ... ?

-ଆଲୋ ...ମୁଁ ଯୋଡ଼ କଥା ତତେ କହୁ ନଥିଲି !

-କୋଉ କଥା ? ତୋରାଣି ଢୋକ ମାରି ପଚାରିଲା ସଙ୍ଗୀତ ।

-ଏଇ ମୁଁ ଯୋଡ଼ କହୁଥିଲି କି ଭିତରୁ ଫେରିବାବେଳେ କଥା ମ । ସାଇକେଲ୍ ବୁଲାଇ ଥିଲି । ଦେଖିଲି କେତେ ଗୁଡ଼ା ଲୋକ ହୋହଲୁ କରି ମଣାଣି ଗେଟ୍ ଭିତରେ ପଶୁଥିଲେ । ନିଶ୍ଚିତ ବଡ଼ ବଡ଼ିଆ କି ଧନୀ ଲୋକ ହେଇଥିବେ । ଭଲ ବଟିଟା ସଦାନନ୍ଦ ଘରିକା ବାଣ୍ଟି କୁଣ୍ଡି ନେବେ... ! ସଦାକୁ ଫୋନ୍ କରି କହିଲି ଯେ ମୁଁ ଏଇ କାମଟା ପରେ ଘରକୁ ଆସିବି । ସଦା କହିଲା.... ଆବେ ଆମେ ତୋ ଭାଗଟା ରଖିଦେବୁ । ତୁ ଆଉ କୋଉ ଦିନ ଆମ ପାଇଁ ଆମ ଭାଗ ରଖିଦେବୁ । ତୋର ମୋର ବୁଝାମଣା ଠିକ୍ ରହିଲେ ଗଲା ।

ହେଇ ମେସେଜ ଦେଇଛି ଯେ ବଡ଼ିଆ ବଟି ମିଳିଲା । ପୁରା ଭିଡ଼ିଓ କରି ଦେଇଛି । କାଲି ଆସିଲେ ତୋ ଭାଗ ନେଇଯିବୁ । "

- ହେଇପା ସଦା ପଠେଇଛି ଭିଡ଼ିଓ । ରହ ରହ ଟିକେ ଭିଡ଼ିଓ ଲୋଡ୍ ହେବାକୁ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ହେଇ ହେଇ ଲୋଡ୍ ହେଇଗଲା କହି ଭିଡ଼ିଓରେ ବକଧ୍ୟାନ ପରି ଆଖି ଯୋଖିଦେଲା ।

ଆମ୍ବୁଲେନ୍ସ ଦେଖିଲାପରେ ତା ମୁହଁ ରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ।

ଧେଡ଼ ତେରିକା .. !

ତାପରେ ଠୋ ଠୋ କରି ହସିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

- କିହୋ ହସ ମଉସା ଭିଡ଼ିଓରୁ ବାହାରିଲେ କି ? ଏମିତି ହସୁଛ ଯେ ?

ମୋତେ ଟିକେ ଦେଖା ଦେଖା କଣ ବଢ଼ି ମିଳିଲା ! ଭାତ ଗୁଣ୍ଡେ ପାଟିରେ ଜାକି କହିଲା
ସଙ୍ଗୀତ ।

-ନେ... ଦେଖେ ..କହି ଭିଡ଼ିଓଟାକୁ ଚଲାଇ ଦେଲା ମନୋଜ ।

ସଦାନନ୍ଦ ଦଳେ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଟକାଇ କହୁଛି" ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ଏତେ ଲୋକ ପଶିବାକୁ
ଆମକୁ ଅନୁମତି ନାହିଁ । ଟିକେ ଆପଣଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ନାଆଁ ଟା କହୁନ୍ତୁ ଆଉ ଫର୍ମଟା ଦେଖନ୍ତୁ"

ସେଥିରୁ ଗୋଟେ ତା ଆଧାର କାର୍ଡ ଦେଖାଇ କହୁଛି ଯେ ଆମର ପରିଚୟ ହେଲା
ଆମେ ଦେଶର ଏକ ସାଧାରଣ ଜନତା । ତା ଭିତରୁ ଜଣେ ମାଇକିଟେ ତାକୁ ଧରେଇ
ଦେଲା । ତାପରେ ତା ଭାଷଣ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ।

-ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ ! ଆଜି କରୋନାର ଏ ଦ୍ୱିତୀୟ ଲହରୀ ଏ ପ୍ରଳୟଙ୍କରୀ ରୂପ
ଧରିଛି । ଏ ଶୁଶାନରେ ଅଖଣ୍ଡ ଭୁଲ ଜଳୁଛି । ଶୁଶାନ ଭିତରେ ଆତ୍ମାର ବିଳାପ । ଶୁଶାନ
ବାହାରେ ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନଙ୍କ ବିଳାପ । ଖାଲି କ'ଣ କରୋନା ଆମକୁ ମାରୁଛି ? ଏ ମଣିଷ
ମଣିଷକୁ ମାରୁଛି । ଯୁଆଡ଼େ ଦେଖ ଦୁର୍ନୀତି । ଦୁର୍ନୀତିରୁ ଆଜି ଏହି ଦୁର୍ଗତି ।

ଲୋକ ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରେ କଲବଲ ହେଉଥିବା ବେଳେ ହଜାର ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟର
ଅକ୍ସିମିଟରକୁ ପାଞ୍ଚି ହଜାର ଟଙ୍କାରେ ବିକ୍ରି ହେଲା । ରାମତେସିବଭିର୍ ଇଞ୍ଜିନ୍କୁ ପାଞ୍ଚି
ହଜାର ବଦଳରେ ତିରିଶି ଚାଲିଶ ହଜାରରେ ବିକ୍ରି କରାଗଲା । ଅକ୍ସିଜେନ୍ ସିଲିଣ୍ଡରକୁ
ଲୁଚାଇ ରଖି କୃତ୍ରିମ ଅଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରାଗଲା । ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ ଗାଡ଼ି ମାଲିକ, ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟ ମୂଲ୍ୟ
ଠାରୁ ଦଶ ଗୁଣ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଦାବି କରିଲେ । ତାଲାବନ୍ଦର ଘୋଷଣା ହେବା ମାତ୍ରେ
ପନିପରିବାଠାରୁ ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟର ଦର ଦାମର ଅହେତୁକ ବୃଦ୍ଧି । ମଦ ଦୋକାନକୁ
ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଗଲା । ଏ ପ୍ରକାର ଅବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉତ୍ତର କିଏ
ଦେବ ? ଆଜି ଟିକା ନଷ୍ଟ ହେବାରେ କିଏ ନିଜକୁ ଦାୟୀ ମନେ କରୁଛି ? ଏହାର ଉତ୍ତର କିଏ

ଦେବ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ନା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ?

ଦେଶ ସେବା ନାଆଁରେ ଚାଲିଛି ରାଜନୀତିଜ୍ଞଙ୍କ ଅହଂର ଉପଦ୍ରବ । ଆଜି ଏହି ପ୍ରକାରର ଗମ୍ଭୀର ସମସ୍ୟାରେ ବି ନେତା ମାନେ ତାଙ୍କର ଆଗତ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ବିଷୟସ୍ଥୁକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । କୋଭିଡ଼ କଟକଣା ନିୟମ ଆଜି ନେତାଙ୍କ ପାଇଁ କାହିଁ? ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରଚାର ବେଳେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କୋଭିଡ଼ ନିୟମ କଟକଣା ବାଟବଣା ହେଇଯାଇଛି । ଆଜି ଟିକାକରଣ ନାଆଁରେ ବି ରାଜନୀତି । ଏଥିରେ ନେତାଙ୍କର ଆତ୍ମଅଭିନୟନର ଆତମ୍ଭର ସାଜିଯାଇଛି । ଆଜି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନେତା ଓ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ନେତାଙ୍କ ଫୋଟୋ ଓ ପୋଷ୍ଟର ନେଇ ଟିକା କେନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ିକରେ ମାଡ଼ ଗୋଳ ।

ଏ ସବୁ ଆଗତ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଘୋଷଣା ପତ୍ର ନୁହେଁ ଆଉ କ'ଣ ? ଜନ୍ମ ସ୍ଥାନ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର, ଧର୍ମସ୍ଥାନ, ବିଦ୍ୟା ସ୍ଥାନ ଏମିତି ଶୁଣାନରେ ବି ବିବର୍ଣ୍ଣ ରାଜନୀତି । ଆଜି ଆମ ଦେଶରେ ଏହି ପ୍ରକାର ରାଜନୀତି ଚାଲିଛି ଯାହାର ମାନସିକତା ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଓ ମାନବିକତା ମୃତ । କେବଳ ଧ୍ୱନି ଦେଲେ ଏ ଦୁର୍ନୀତି ହଟିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆନ୍ଦୋଳନ ଲୋଡ଼ା । ଯୋଉମାନେ ଫଟୋକୁ ନେଇ ଆତ୍ମବଢ଼ିମା ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ମଣାଣିରେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଶୋକତୁର ଆତ୍ମାକୁ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତୁ ।

ତାଙ୍କ କଥା ସରିଛିକି ନାହିଁ କେଇଟା ଲୋକ ହାତରେ ଧରିଥିବା ପୋଷ୍ଟର ଆଉ ଫଟୋକୁ କାନ୍ଥରେ ଲଗେଇ ଦେଲେ ।

ଭିଡ଼ିଓଟା ଶ୍ରୋତାବନ୍ଧୁଙ୍କ ପାଖରେ ଫୋକସ୍ ହେଇଛି । କିଏ ଫଟୋ ଉଠାଇଛି ତ କିଏ ଜଣେ ଭିଡ଼ିଓ ନେଉଛନ୍ତି । ଜଣେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହୁଛନ୍ତି "ଭଲ କରି ଫଟୋ ନିଅନ୍ତୁ । ହଁ ଖବର କାଗଜର ଫ୍ଲାଣ୍ଡପେଜ୍ ରେ ଭଲ କି କଭର ହେବା ଦରକାର ।

ପୁଣି ଭିଡ଼ିଓଟି ସେ ଫଟୋ ଉପରେ ଫୋକସ୍ କରାଯାଇଛି ।

ସଙ୍ଗୀତ ତାକୁ ଦେଖି ଝିଲ୍‌କାମୁଡ଼ି କି କହିଲା

"ଏ ମାଆ ... ! ଏଇ ଫୋଟୋ ଦୁଇଟାତ....

ସଙ୍ଗୀତ ପୁଣି ମନୋଜକୁ ପଚାରିଲା, ଯିଏ ଭାଷଣ ଦେଉଛି ସେ କିଏ ?

ମନୋଜ ହସି ହସି କହିଲା ସେ.. କଜଳ ପାତିଆ ଭଦର ଲୋକ । ମାନେ ଏଇ ହେଲେ ବିରୋଧୀ ଦଳ । ମଉକା ଉପରେ ଚଉକା ମାରନ୍ତି । ସମୟ ଓ ଯାଗା ଖୋଜୁଥାନ୍ତି ତାଙ୍କ ଫଟୋଟା କୋଉଠି ମାରିପାରିବେ.... □

କଣ ବୁଝିଲୁ.. ?

ହସି ପକାଇ ସଙ୍ଗୀତ କହିଲା ତୁମ କଥା ତୁମେ ବୁଝୁ ଥାଅ । ମୁଁ ଯାଏଁ ଲୋ ବାସନ ମାଜି ଆଣେ... ପାଣି ବନ୍ଦ ହେଇଯିବ ।

ଏପଟେ ମସିଣାରେ ଗଡ଼ି ପଡ଼ି ମନୋଜ ମୁରୁକି ହସି ସଦାନନ୍ଦର ମେସେଜର କ'ଣ ସବୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ ଚାଲିଥିଲା ।

ରେଳ କୁଟୀର, ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖରପୁର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଭୋକିଲା

ମୂଳହିନ୍ଦୀ..ବାଳକୃଷ୍ଣ ଗୁପ୍ତା " ଗୁରୁ"

ଅନୁସୂଜନ- ବିନୟ କୁମାର ଦାସ

“ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି ପୋଲିସ ବିଭାଗରେ କୁକୁରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବି
ଚାକିରୀ ରହୁଛି । ସତ ନା କଣ ?”

“ହଁ...ଠିକ୍ ଶୁଣିଚ ।”

“ଯଦି ସତ... ଭାରୁତି ମୁଁ ବି ଏଥିପାଇଁ ଆପ୍ଲାଇ କରିଦେବି ।”

“ମାନେ... ?”

“ମାନେ ଆଉ କଣ... ଭୋକିଲା କୁକୁରଙ୍କ ପରି ମୁଁ ବି ତ ଘୁରିବୁଲୁଛି
ଏଣେତେଣେ ମୋ ଭୋକିଲା ପେଟକୁ ଗଣ୍ଡେ ଦାନା ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ...
ଚାକିରୀ ସଂଧାନରେ ।”

“କିନ୍ତୁ... କୁକୁରମାନେ ତ ସେ ଚାକିରୀ ପାଇଁ କେବେ ଆପ୍ଲାଇ
କରନ୍ତି ନାହିଁ ।”

“ତାହେଲେ ଚାକିରୀ ମିଳେ କେମିତି ?”

“ସେମାନଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟତାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ନିୟୁକ୍ତି ଦିଆଯାଏ ।”

“ଓହୋ... ତାହେଲେ ମୋର ସ୍ଥିତି କୁକୁରଠାରୁ ବି ହୀନ !”

“ନା... ଠିକ୍ ସେୟା ନୁହଁ ।”

ବିନୟ କୁମାର ଦାସ

ତୁମେ ଭୁଲ ବୁଝିଲ । ତୁମର ଜାଣିବା ଭାବିତ, ମଣିଷର ଯୋଗ୍ୟତା ଥାଇ ବି ଯଦି ସେ ତାର ମନ ମୁତାବକ ଚାକିରୀଟେ ପାଇ ନ ପାରିଲା ତେବେ ସେ କେବେ ବି ଭୋକିଲା ରହିବ ନାହିଁ । ଏ ଦୁନିଆରେ କିଛି ନା କିଛି କରିପାରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ନିଜ ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ବଳରେ ଜଣେ କିଛି ନା କିଛି ତ କରି ନିଜର ପେଟ ପୋଷିପାରିବ ।”

ଏତକ ଶୁଣିଲା ପରେ ସେ କିଛି ସମୟ ଘୂର ମସ୍ତିଷ୍କରେ କିଛି ଚିନ୍ତା କଲା । କିଛିଦିନ ପରେ ସେ ଏକ ହୋଟେଲରେ ରୁଟି ବେଲିବା କାମ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ।

ଏବେ ସେ ଏକ ବିରାଟ ଭୋଜନାଳୟର ମାଲିକ । ତା ଭୋଜନାଳୟର ଦ୍ୱାର ବେରୋଜଗାରିଆ ଶିକ୍ଷିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁବେଳେ ଖୋଲା ରହିଛି ।

ଅନାମିକା ନୀତ, ଅଂଗାରଗଡ଼ିଆ, ବାଲେଶ୍ୱର ୭

ମୋ..୭୯୭୮୮୭୦୩୭୩

ସମୟର ଚକ ଯାଏ ଘୁରି ଘୁରିକା : ନାଟକ

ପାତ୍ର ପରିଚୟ:-

୧/ଅମରେନ୍ଦ୍ର ଚୌଧୁରୀ -ରିଟାୟାର୍ଡ ଏସ.ପି

୨/ଅସିତ ଚୌଧୁରୀ -ପୁଅ

୩/ନିର -ଚାକର

୪/ସୁରେନ୍ଦ୍ର -ସାମ୍ବାଦିକ

୫/ସମ୍ବିତ - ?

୬/ମି:ପଣ୍ଡା -ଏସ.ପି

୭/ଅଭିଜିତ -ଏସ.ଆଇ

୮/ଡିଶୋଜା -ପାଗଳ

୯/ବିକ୍ରମ -ଲୁକର

୧୦/ନବୀନ -ସି.ଆଇ.ଡି

୧୧/ଦେବ କୁମାର - D

୧୨/ବିଶ୍ୱନାଥ - V

୧୩/ ଦିନଦାୟଲ - D

୧୪/ନାଥୁରାମ - N

୧୫/ରୂପେଶ -କଏଦୀ

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର
ଦ୍ୱିବେଦୀ

୧୭/ଶ୍ରାବଣୀ -ଆସିତର ସୁୀ

୧୭/ଯଶୋଦା -ଶ୍ରାବଣୀର ମା'

୧୮/ଅନୁଶ୍ରୀ - ଅମରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଝିଅ

୧୯/ଗୀତା - ଡିଶୋଜାର ସୁୀ ଏବଂ ସରକାରୀ, ବେସରକାରୀ ଓକିଲ ତଥା ଜଜ ଓ ୧୦ ବର୍ଷର ଛୋଟ ଶ୍ରାବଣୀ ।

। । ୧ମ ଦୃଶ୍ୟ । ।

(ବାହାଘର ପାଇଁ ମଞ୍ଚି ସଜା ହୋଇଥାଏ । ଦୁରୀ-ମଦୁରୀ, ବାଜାଶଙ୍ଖର ଶବ୍ଦ ଶୁଭୁଥାଏ । ଏକାକୀ ସମ୍ବିତ ମହାପାତ୍ର ଦୁଃଖ ଓ ଅଭିମାନରେ ଠିଆ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥାଏ । ଶ୍ରାବଣୀ କନ୍ୟା ବେଶରେ ପ୍ରବେଶ କରେ ।)

ଶ୍ରାବଣୀ-(ସମ୍ବିତକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି)ଆରେ..ସମ୍ବିତ ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ ?

ସମ୍ବିତ-ଆରେ ନା ନା ମୁଁ କାନ୍ଦିବି କାହିଁକି ?ଆଖିରେ କଣ ଗୋଟେ ପଡ଼ିଗଲାତ ସେଇଥିପାଇଁ ପାଣି ଗଡୁଛି ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ପୁଣି ମିଛ କହିଲ ?

ସମ୍ବିତ-ମିଛ !ମୁଁ କାହିଁକି ମିଛ କହିବି ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମେ କଣପାଇଁ କାନ୍ଦୁଛ ।

ସମ୍ବିତ-ଆରେ ମୁଁ ପରା ମନାକଲି କାନ୍ଦୁନାହିଁ ମୋ ଆଖିରେ କଣ ଗୋଟେ ପଡ଼ିଗଲା ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ଦେଖି କଣ ପଡ଼ିଛି ।

ସମ୍ବିତ-ବାହାର କରି ଦେଇଛି । ଆଛା ଶ୍ରାବଣୀ ତୁମକୁ ଗୋଟେ କଥା କହିବି କିଛି ଖରାପ

ଭାବିବ ନାହିଁତ ?

ଶ୍ରାବଣୀ-କୁହ... ।

ସମ୍ବିତ-ସତରେ ତୁମେନା ଆଜି ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛି ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ସମ୍ବିତ...

ସମ୍ବିତ-ମୁଁ ବି ଦିନେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଥିଲି । ତୁମେ କନିଆଁ ସାଜିଥିବ ଆଉ ମୁଁ...ଆରେ ନା ନା ମୁଁ ଏ କଣ ଭାବୁଛି । ସ୍ୱପ୍ନ ତ ଏକ ମିଛର ବନାନୀ । ମୋ ଭଳି ଅନାଥମାନେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ବଡ଼ ଭୁଲ ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ସମ୍ବିତ....

ସମ୍ବିତ-ସତରେ ଆଜି କେତେବଡ଼ ଦିନ । ମୋ ଆଖିର ଲୁହ ଦେଖିଲେ ହୁଏତ ତୁମର ଅମଙ୍ଗଳ ହୋଇପାରେ । ହସିବି ଆଜି ମୁଁ ମନଭରି ହସିବି ହା-ହା-ହା....

ଶ୍ରାବଣୀ-ସମ୍ବିତ.. ଆରେ ତୁମେ ଏମିତି କଣପାଇଁ ହସୁଛ ?

ସମ୍ବିତ-ମନଭରି ହସିବାଟା କଣ ଭୁଲ ?

ଶ୍ରାବଣୀ-ଆଜ୍ଞା ତୁମେ କୁହତ ମୋ ବାହାଘରରେ ସମସ୍ତେ କିଛି

ନା କିଛି ଉପହାର ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେତ ଏଯାଏଁ ମୋତେ କିଛି ଦେଲନାହିଁ । କଥାକଣ ତୁମେ ମୋତେ କିଛି ଦେବନାହିଁକି ?

ସମ୍ବିତ-ହଁ(ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ନେଇ)ମୋ ଉପହାର ସ୍ୱରୂପ ମୁଁ ତ ସ୍ୱୟଂ ତୁମକୁ ଦିନେ ଦେଇ ସାରିଥିଲି । ଜୀବନତମାମ ସାଥୀ କରିବି ବୋଲି ମନରେ ଏକ ମସ୍ତବଡ଼ କଲ୍ଲନା କରିଥିଲି । ହେଲେ ସେ କଲ୍ଲନାରେ ଅଳସୁ ଲାଗିଗଲା ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ସମ୍ବିତ....

ସମ୍ବିତ-ମୋତେ କଣ ଜଣାଥିଲା ତୁମେ ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଅନ୍ୟର ହୋଇଯାଇଛ ବୋଲି? ତାହା

ଯଦି ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଥାଆନ୍ତି ସତ କହୁଛି ତୁମକୁ ମୋ ଭାବନାର ତାଜମହଲ ବନେଇ ନଥାନ୍ତି । ହଁ ତୁମେ ମୋଠାରୁ ଉପହାର ଚାହୁଁଥିଲନା ସେଇ ଉପହାର ଦେବାପାଇଁ ତ ମୁଁ ଏଠାରେ ସେଇବେଳୁ ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ତାହେଲେ ଆଉ ବିଳମ୍ବ କଣପାଇଁ? ଦିଅନା ମୁଁ ଆଗେ ଦେଖେ ମୋ ପିଲା ଦିନର ସାଥୀ ମୋପାଇଁ କି ଉପହାର ଆଣିଛନ୍ତି ?

ସମ୍ବିତ-(ସିନ୍ଦୁର ଫରୁଆ ବଢ଼ାଏ)

ଶ୍ରାବଣୀ-ସିନ୍ଦୁର ଫରୁଆ ? ?

ସମ୍ବିତ-ହଁ ଶ୍ରାବଣୀ ଏହାରି ଭିତରେ ଜଣେ ବିବାହିତା ନାରୀର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ବଳ ରହିଛି । ଏଇ ଫରୁଆର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ ସିନ୍ଦୁର ବିନ୍ଦୁ ତୁମ ଜୀବନର ଚିର ସୀମନ୍ତ ହୋଇ ରହୁ ଏହାହିଁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନିକଟରେ ଗୁହାରି ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ସମ୍ବିତ...

ସମ୍ବିତ-ମୋର ଏ ଉପହାର ତୁମପାଇଁ ସାମାନ୍ୟ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ..

ଶ୍ରାବଣୀ-ନା ସମ୍ବିତ ତୁମର ଏ ଉପହାର ମୋପାଇଁ ସାରା ଜୀବନ ଅସାମାନ୍ୟ ଅପାସୋରା ହୋଇ ରହିବ ।

ସମ୍ବିତ-ଆଉ କିଛି ସମୟ ପରେ ତୁମେ ପରର ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଯିବ । ଆଉ କେବେ ଦେଖା ହେବ କି ନା ସେଇ ଭଗବାନ ଜାଣନ୍ତି । ତୁମ ଖୁସିପାଇଁ ମୁଁ ଯେପରି ଆଜି ତୁମଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇଛି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ତୁମେ ସଦା ସୁଖୀ ରୁହ ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ସମ୍ବିତ....(କୋହ)

ସମ୍ବିତ-ଲୁହ ପୋଛିଦିଅ ଶ୍ରାବଣୀ । ଶୁଭ ଦିନରେ କାନ୍ଦିବା ଆଦୌ ଠିକ ନୁହେଁ ।

(ବର ଆସିବାର ମୁ୍ୟଜିକ ବାଜେ । ବାଣ, ରୋଷଣୀ ଫୁଟିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ)

(ଅନ୍ତରାଳେ ଯଶୋଦାଙ୍କର ଭଏସ)

- ଆରେ ଶମ୍ଭୁ କୁଆଡେ ଗଲୁ ? ଦେଖ ତ ବର ବରଯାତ୍ରୀ ଆସିଲେଣି ନା କଣ ?

ସମ୍ବିତ-ହଁ ବୋଉ, ଦେଖୁଛି । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ଶ୍ରୀବତୀ-ତୁମେ ହୁଏତ ଜାଣିନାହଁ ସମ୍ବିତ ମୁଁ ଆଜି କଣପାଇଁ ନିଜକୁ ଭୁଲି ଅନ୍ୟକୁ ଆପଣାର କରୁଛି ?

(କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଞ୍ଚ ଅନ୍ଧାର ହେବା ପରେ ପୁନଃ ଆଲୋକିତ)

(ଅନ୍ୟ ଦିଗରୁ ଅମରେନ୍ଦ୍ର ଚୌଧୁରୀ ଓ ଯଶୋଦାର ପ୍ରବେଶ । ଅମରେନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ଏକ ସାଲ ପକାଇଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଦୁଇଟି ହାତ ନଥାଏ । ପଛେ ପଛେ ତାଙ୍କ ଚାକର ନିର ମଧ୍ୟ ଥାଏ ।)

ଯଶୋଦା-ଆପଣଙ୍କର ଏ ଉପକାର ମୁଁ ଜୀବନ ସାରା ଭୁଲି ପାରିବିନି ଭାଇ ସାହେବ ।

ଅମ-ଏଥିରେ ଭଲ। ମୁଁ କି ଉପକାର କଲି ? ଯାହା ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସେଇୟାକୁ ପାଳନ କରିଛି ।

ଯଶୋଦା-ସତରେ ଆପଣ ମୋ ମାନ ମହତକୁ ରକ୍ଷା କରି ଶ୍ରୀବତୀକୁ ବୋହୂ କରିନେଲେ । ଆପଣଙ୍କ ମହାନତା ପାଇଁ ମୁଁ ଚିର ରଣୀ ହୋଇ ରହିବି ।

ଅମ-କି କଥା ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ଭାଉଜ । ମୋ ବନ୍ଧୁର ମହତ୍ତ୍ୱାକାଂକ୍ଷାକୁ କେମିତି ଭୁଲି ଯାଇଥାଆନ୍ତି ? ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଯଦି ଆଜି ଥାଆନ୍ତା ତାହେଲେ ତା ଝିଅ ବାହାଘରରେ କେତେ ଖୁସି କେତେ ଆନନ୍ଦ ହେଉନଥାନ୍ତା !

(ଯଶୋଦା ଅଭିଭୂତ ହୋଇ ଲୁହ ପୋଛନ୍ତି ।)

ଅମ-ଛାଡ଼ ଭାଉଜ, ଗଲାକଥା ପାଣିର ସୁଅ ପରି ବହିଯାଇଛି । ପାଣିର ସୁଅକୁ ଆଉ କଣ ଫେରାଇ ଆଣିହେବ ?

ଯଶୋଦା-ସମୁଦି.... ।

ଅମ-ନା ଭାଉଜ ମୋତେ ଆପଣ ସେଇ ଭାଇ ସାହେବ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନରେ ଡାକନ୍ତି । ମୋ ବନ୍ଧୁର ନିବିଡ଼ ସମ୍ପର୍କକୁ ଭୁଲି ମୁଁ ସମୁଦି ଡାକରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ଚାହେଁନା ।

ଯଶୋଦା-ଭା-ଇ ସା-ହେ-ବ- ।

(ମଞ୍ଚି ଅନ୍ଧାର)

। । ୨ୟ ଦୃଶ୍ୟ । ।

(ପୁଣିଥରେ ଆଲୋକିତ ହେବାରୁ ବିବାହର ମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ ଶୁଭେ । ପ୍ଲାସ ବେକରେ ବିବାହ ଉତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବାର ଦୃଶ୍ୟ । ସମ୍ପୃତ ବର ବେଶରେ ସଜ୍ଜିତ ଆସିତକୁ ଧରି ଆସେ ଓ ଯଶୋଦା କନ୍ୟା ବେଶରେ ଶ୍ରାବଣୀକୁ ଧରି ଆସନ୍ତି ।)

ଯଶୋଦା-ଚାଲ ମା'

ଶ୍ରାବଣୀ-ବୋଉ--(ଜତାଇ ଧରି ବାହୁନି ଉଠେ)

ଯଶୋଦା- ନା ରେ ମା' କାନ୍ଦନା । ଝିଅ ଜନମ ପରା ପର ଘରକୁ । ମାଟି କଣ୍ଢେଇରୁ ମଣିଷ କରି ଗଢ଼ି ତୋଳିଥିଲି କଣ ଏଇଥିପାଇଁ ? ଛି ମୋ ସୁନାଝିଅ ପରା ଜମା କାନ୍ଦିବନି । ମୁଁ ତୋତେ ଭାଇ ସାହେବଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପି ଦେଉଛି । ଆଜିଠାରୁ ସେ ତୋର ବାପା ବୋଉ ସବୁକିଛି ।

ଶ୍ରାବଣୀ-ବୋଉ--(କାନ୍ଦେ)

ଅମ-(ପ୍ରବେଶୀ,ପଛେ ପଛେ ଚାକର ନୀର)ଆମକୁ ଏଥର ବିଦାୟ ଦିଅନ୍ତି ଭାଉଜ ।

ଜଣିଦା-ହଁ-ଚାଲ ମା' ମୁଁ ତୋତେ ବାଟୋଇ ଦେଇଆସେ ଚାଲ

(ସାହାନାଲର ତାଳେ ତାଳେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରସ୍ଥାନ)

(ମଞ୍ଚି ଅନ୍ଧାର)

। । ଗୟ ଦୃଶ୍ୟ । ।

(ପୁନଃ ଆଲୋକିତ ହେବାରୁ ସମ୍ବିତ ଓ ଯଶୋଦା ଆଆନ୍ତି)

ଯଶୋଦା- ଦେଖିଲୁରେ ଶମ୍ଭୁ ଶ୍ରାବଣୀ ଚାଲିଯିବା ପରେ ଏତେ ବଡ଼ ଘର କେମିତି ଶୂନଶାନ ହେଇଗଲା ।

ସମ୍ବିତ-ମୁଁ ପରା ତୋ ପାଖେ ପାଖେ ଅଛି । ମୁଁ କଣ ତୋର କେହି ନୁହେଁ ।

ଯଶୋଦା-(ସମ୍ବିତକୁ କୋଳେଇ ଧରି) ଛି ସେମିତି କହନାରେ । କିଏ କହିବ ତୁ ମୋ ପୁଅ ନୁହେଁ । ଯା ବାପା କିଛି ଦିଇଟା ଖାଇଦେବୁ ଯା । ସାରା ସକାଳୁ କାମରେ ଲାଗିଛୁ ଯେ ଏଯାଏ ବି ଟିକେ ଥୟ ହେଇନାହିଁ ।

ସମ୍ବିତ-ନା ବୋଉ ମୋତେ ଆଜି ଜମ୍ମାରୁ ଭୋକ ନାହିଁ । ତୁ ଖାଇବୁ ଯା ।

ଯଶୋଦା-କଣ କହିଲୁ ଭୋକ ନାହିଁ ନା ଶ୍ରାବଣୀ ତୋତେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା ବୋଲି ମନ କଷ୍ଟ କରୁଛୁ । ଛି ବାପା ସେ ତ ପରଘରିଆ ଦିନେନା ଦିନେ ଆମଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇଆଆନ୍ତା । ତୁ କାହିଁକି ଏମିତି ମନ କଷ୍ଟ କରୁଛୁ । ଚାଲ ଖାଇବୁ ଚାଲ ।

ସମ୍ବିତ- ନା ବୋଉ ମୋତେ ମୋଟେ ଭୋକ ନାହିଁ ତୁ ଖାଇବୁ ଯା ।

ଯଶୋଦା-ଦେଖ ଶମ୍ଭୁ ତୁ ଯଦି ଏମିତି ଜିଦ ଧରିବୁ ମୁଁ ବି କିଛି ଖାଇବିନାହିଁ । ସେମିତି ଉପାଶ ରହିଯିବି ।(କୋହ)

ସମ୍ବିତ- ବୋଉ— (କୋଳେଇ ଧରେ)

(ମଞ୍ଚି ଅନ୍ଧାର)

। । ଧର୍ମ ଦୃଶ୍ୟ । ।

(ମଧୁ ଯାମିନୀ । ଶ୍ରାବଣୀ ନବ ବଧୂର ଅଙ୍ଗରାଗରେ ବସିଥାଏ । ଅସିତ ଆସେ । ନିକଟସ୍ଥ ଟେବୁଲ୍‌ରେ ପୋଲିସ କେପ, ଷ୍ଟିକ ଓ ମୋବାଇଲ୍ ଥୁଆ ହୋଇଥାଏ । ଅସିତ କିଛି ସମୟ ଏକ ଧ୍ୟାନରେ ଶ୍ରାବଣୀକୁ ଚାହିଁରହେ ପୁନଃ ଗଳା ଝାଡ଼ି ଉପସ୍ଥିତ ବୋଲି ସଙ୍କେତ ଦିଏ । ଶ୍ରାବଣୀ ଆସିତକୁ ପ୍ରଣାମ କରିବା ବେଳେ)

ଅସିତ- ଆରେ ଏ କଣ ? ମଢ଼ଣ୍ଡି ଯୁଗରେ ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱାମୀର ପାଦ ଛୁଇଁ ପ୍ରଣାମ କରିବା ଗ୍ରାତିସନ କେତେ ଦିନରୁ ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ଗଲାଣି । ତୁମର ସ୍ଥାନ ମୋ ପାଦ ନୁହେଁ ବରଂ ମୋ (ଆଲିଙ୍ଗନ ରେ ବାନ୍ଧିରଖେ) ସତରେ ଶ୍ରାବଣୀ ତୁମେନା ଆଜି ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛ । ଏକଥାକୁ ତୁମେ ଭାବିବ ମୁଁ ଫିଲ୍ଲୁ ଡାଇଲଗ କହୁଛି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ଆଜି ଏତେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛ ଯେ ଆକାଶର ଜହ୍ନ, ବସନ୍ତର କୋଇଲି ଓ ବଗିଚାର ଗୋଲାପ ତୁମ ସୁନ୍ଦରତାରେ ଫିକା ଦେଖାଯିବେ । (ଶ୍ରାବଣୀର ଓଠକୁ ଧରି ଉଠାଇଥାଏ । ଶ୍ରାବଣୀ ଲାଜରେ ଦୂରେଇଯାଏ ।)

(ମିଳନର ଗୀତ)

ଅସିତ-(ଗୀତ ପରେ)ଆରେ ଆସନା(ଅସିତ ଶ୍ରାବଣୀକୁ ଭିଡି ଆଣିବା ସମୟରେ ମୋବାଇଲ୍ ରିଂ ହୁଏ ।) ଓହୋ— ତୁମେ ଜାଣ ଶ୍ରାବଣୀ ଏ ସମୟରେ ମୋ ପାଖକୁ ଫୋନ କିଏ କରି ଥିବ ?

ଶ୍ରାବଣୀ-କିଏ ? ?

ଅସିତ-ଅନୁ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଏ ହେବ ?(ଫୋନ ରିସିଭ କରି)

ଏଇ ଅନୁ କାହିଁକି ଏମିତି ଡିଷ୍ଟର୍ବ କରୁଛୁ କହିଲୁ ? ଓଃ ଅଭିଜିତ !

କଣ ହେଲା ? ଦ୍ୱାଟ ? ଓଃ ନୋ...ଆଛା ଠିକ ଅଛି ମୁଁ ଏଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପହଞ୍ଚିଛି ।
(ପୋଲିସ କେପ, ଷ୍ଟିକ ଉଠାଏ) ସରି ଶ୍ରାବଣୀ ମୋତେ ଏବେ ଯେମିତିହେଉ ଥାନାରେ
ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ ।

ଶ୍ରାବଣୀ-କିନ୍ତୁ...ଆଜି ଦିନରେବି..

ଅସିତ-ଆଜିପରି ଦିନରେ ତୁମକୁ ଛାଡିଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉ ନଥିଲେ ବି ମୋତେ କିନ୍ତୁ ଯିବାକୁ
ହେବ । ଆଇନ ପାଖରେ ମୁଁ ଏଭଳି ବାନ୍ଧି ହୋଇପଡିଛି ଯେ ମୋ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ
ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ମୂଲ୍ୟବାନ । ତୁମେ ଜାଣିନାହୁଁ ଶ୍ରାବଣୀ ସେ ଲୋକମାନେ କେତେ
କୁଖ୍ୟାତ ।

ଶ୍ରାବଣୀ-କେଉଁମାନେ ? ?

ଅସିତ-DVDN

ଶ୍ରାବଣୀ-DVDN ? ?

ଅସିତ-ହଁ DVDN.....

(ମଞ୍ଚି ଅନ୍ଧାର)

। । ଝମ ଦୃଶ୍ୟ । ।

(ମଞ୍ଚର ମଝି ଜୋନରେ ଡିଶୋଜା ଖୁବଜୋର ପାଗଳ ଭଳି ହସୁଥାଏ । ମଞ୍ଚି ଚାରି କୋଣ
ଜୋନରେ ଦେବ କୁମାର, ବିଶ୍ୱନାଥ ଦିନଦୟାଲ ଓ ନାଥୁରାମ ଅବସ୍ଥିତ ।)

ଡିଶୋଜା-(ଜୋନରେ ରହି)DVDN (ହସ ମଧ୍ୟରେ)D for...

ଦେବ-(ଜୋନରେ ରହି)ଦେବ କୁମାର... ! ଟଙ୍କା ଚାହେଁ । ଇଏସ ଆଇ ଡାକ୍ତର ଓନଲି ମନି,
ମନି ଇଜ ହନି । (ଟଙ୍କା ବଣ୍ଟଲରେ କିସ ମାରି)ଏଇ କାଗଜ କେତେଖଣ୍ଡ ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଆଜି

ପାଗଳ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମୁଁ ବି ଜଣେ । ପଞ୍ଚେନ୍ଦ୍ରିୟ ଭଳି ଟଙ୍କା ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଷଷ୍ଠ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ହୋଇଯାଇଛି । କଥାରେ ନାହିଁ ଆବେ ପର୍ଶୁ ଯାବେ ପର୍ଶୁ ବାରୁ ପର୍ଶୁରାମ ପୈସା କିୟା ନକରେ କାମ । ଟଙ୍କା ମୋ ପାଇଁ ଆଲ୍ଲା, ଯୀଶୁ, ଜଗନ୍ନାଥ । ଇଏସ ଆଇ ଖାଣ୍ଟୁ ଓନଲି ମନି, ମନି ଇଜ ହନି । (ହସ ଭିତରେ ଟଙ୍କାକୁ ବାରମ୍ବାର କିସ ମାରୁଥାଏ)

ଡିଶୋଜା-V for.....

ବିଶ୍ୱନାଥ-(ଜୋନରେ ରହି ହାତରେ ମଦ ବୋତଲ ଧରିଥାଏ) ଆବେ ପିଇରୁ ନାହିଁ ତ ଜିଇରୁ କିପରି ? ଜୀବନ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ହେଲେ ପିଇବାକୁ ହେବ । (ହସ)ବିଶ୍ୱନାଥ.. ! ମାନେ ଏରାଉଣ୍ଡ ଦି ଖାର୍ଲଡ଼ । ବିଶ୍ୱନାଥ ମଦ ଚାହେଁ । ଇଏସ ଆଇ ଖାଣ୍ଟୁ ଅଲକୋହଲ...

ଆରେ ଭାଇ ଯେତେଦିନ ଏ ଦୁନିଆରେ ରହିବ ଖାଲି ଖାଅ ପିଅ ମଜା ମସ୍ତି କର ବାସ... (ମଦ ପିଏ)

ଡିଶୋଜା- D for.....

ଦିନ-ଦିନ ଦୟାଲ ଗୁପ୍ତା । ହମକୋ ମିଟ, ଫିସ ଚାହିଏ । ମାରୁଆଡ଼ି ଆଦମୀ ହୋକର ଭି ହମକୋ ଆମିଷ ଚାହିଏ । କିଉଁକି ହମ ଓ ନେହିଁ ଯୋ ଓହି କରତେ ଥେ । ହମ ଓ ଯୋ ଆମିଷ ଖାତେ ହେଁ । ଇସ ସଂସାର କି ଜଙ୍ଗଲ ମେ ଶିରିଫ ମିଟ ଫିସ ଖାନା କାଫି ନେହିଁ ହେ କୋଇଦିନ ହମକୋ ମାନୁସ କା ମିଟ ମିଲ ଯାଏଗା ତୋ କମାଲ ହୋ ଯାଏଗା । (ହସ)

ଡିଶୋଜା-N for....

ନାଧୁରାମ-ନାଠୁରାମ ! ଆଇ ମିନ ନାଠୁରାମ ଇନ ଇଂଲଣ୍ଡ । ମୁଁ ମନି ଚାହେନା, ମିଟ ଚାହେନା, ଦାରୁ ଚାହେନା । ମୁଁ ଚାହେ ଓନଲି ନାଡ଼ି । ଇଏସ ନାଠୁରାମ ଚାହେ ଓନଲି ଭଇମେନ । ଆଇ ମିନ ନାଡ଼ି ସମ୍ବୋଗ । (ହାତରେ ଧରିଥିବା କଣ୍ଢେଇକୁ ଛାତିରେ ଚାପି

ଧରେ)

ଡିଶୋଜା-(ଜୋନରେ ରହି)ଏଇମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଏ ଦେଶର ତଥାକଥିତ ବଡ଼ପଣ୍ଡା
ସାଜିଥିବା DVDN । ଏମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଜି ଦ୍ୱିତୀୟ ମହା ସମର ପରେ ତୃତୀୟ ମହା ସମର
ହେବା ଲାଗି ପୂର୍ବାନୁମାନ କରିପାରିବେ । ଦେଶ, ଜାତି, ସମାଜକୁ ଲୁଟି ଲୁଟି ଖାଉଥିବା
ଶାଗୁଣୀ ଦଳ ଏମାନେ । ମଢ଼ର ସନ୍ଧାନରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ନଜର ଥାଏ ଏମାନଙ୍କର । ଆଉ
ମୁଁ.. ? ମସ୍ତ ପାଗଳଟାଏ । ମୋ ଜୀବନ ନିର୍ବାସିତ । କଳାପାଣିର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗୁଛି । ଜିଇଁ ମଧ୍ୟ
ମରିଯାଇଛି । ଏଠି ଭାବ କାହିଁ ନା ଭାବ ପ୍ରବଣତା କାହିଁ ? ଅଛି କେବଳ ହତ୍ୟା, ଲୁଣ୍ଠନ,
କଳାବଜାର । ତଥାପି ତାହାରି ଭିତରେ ମୋତେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଚିହ୍ନି ଅନ୍ୟକୁ
ଚିହ୍ନିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ସେଇ ହୀରୋସୀମା ନାଗାସାକୀ ବୋମିଙ୍କ ପରେ ପରେ ବଞ୍ଚି
ରହିଥିବା ପାଗଳ । ଖୋଜୁଛି ଆଉଜଣେ ମଣିଷକୁ । ଜାଣେନି ଆପଣମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି
ମୋ ମନର ମାନସୀକୁ DVDN ସାଜି ଛଡ଼ାଇ ନେଇଯାଇ ନାହାନ୍ତି ?

(ମଞ୍ଚି ଅନ୍ଧାର) କ୍ରମଶଃ.....

email-dwibedysudhansu@gmail.com

ନବିତା ବିଭାଗ

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଅମରଜ୍ୟୋତି କାବ୍ୟ ସ୍ୱୟମ୍ବର

ଦେବଦତ୍ତ ସୁନା

ପ୍ରଥମ ଛାନ୍ଦ

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ (ଭାଗ “୨”)

ଅଚିରାତ୍ କେହି ଆଗରେ ଦିଶଇ

ଓଗାଳିଲା ପଥ ତାର,

ଅପରିଚିତ ଏ ମୁଖ କଜ୍ଜୁଲିତ

କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣର ଶରୀର ।

ଅଂସଳ ଭୁଗଳ ସୁଦୃଢ଼ ପୃଥୁଳ

ବକ୍ଷ ଉଦର ସମାନ,

ଅଞ୍ଜନେ ନୟନ ଶୁଶ୍ରୁ ମୁଖେ କର୍ଣ୍ଣେ

କୁଣ୍ଡଳ ଦୁଇ ଦୋଳନ ।

ଅଳିକେ ଚନ୍ଦନ ବହଲେ ଲେପନ

ସିନ୍ଦୂର ଶୋଭନ ବୋଲି,

ଅନୁମତି ବିନା କେହିବି ଯାଏନା

କର୍କଶେ ରୋକଇ ବୋଲି ।

ଅଦୃଷ୍ଟ ଜଙ୍ଗଲେ ଏ କାହୁଁ ଦିଶିଲେ

ବୋଲି ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ିଲେ,

ଅଚାନକ ଉଇଁ ପଥକୁ ରୋକଇ

ନିରାଶ ଏଣୁ କରିଲେ ।

ଅତି ବିନୟରେ କହନ୍ତି ଏ ଥରେ

ଅନୁମତି ଦେଲେ ଯିବେ,

ଅଦୂରେ ତାଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିଜର

ବ୍ୟକ୍ତି ଜାଣ ଟାକିଥିବେ ।

ଅଦ୍ୟ ନଗଲେ ଟିକେ ଡେରି କଲେ

ଅଶୁ ଝରେଇବେ ସେହି,

ଅନେକ ଦିନରୁ ଦେଖିନି ପାଖରୁ

କୋମଳ କମଳ ଦେହୀ ।

“ଅଦ୍ୟାପି କେବଳ ମୃତ ହିଁ ଚଂଚଳ

ଏ ପଥେ ଆଗକୁ ଯିବେ,

ଅଧିକାର ନାହିଁ ଅନୁମତି କାହିଁ,

ଜୀବନ୍ତ ପାଇଁ ଦେଇବେ ।”

ଅତି କର୍କଶରେ ଦ୍ୱିତୀୟ କହଇ

ପ୍ରଥମକୁ ତିଲେ ଚାହିଁ,

ଅନୁରୋଧ ପୁଣି କରନ୍ତି ଏ ଶୁଣି

ଜୀବନ୍ତେ ଏ ମୃତ ଥାଇ ।

ଅର୍ଦ୍ଧମୃତ ଅର୍ଦ୍ଧ ଶରୀର ଜୀବନ୍ତ

ଜୀବନ ବିତାଉଛନ୍ତି,

ଅନୁମତି ଦେବେ ପୁଣି ତ ଫେରିବେ

କିଛି କ୍ଷଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।

ଅସୁବିଧା ଅଛି ବୋଲି ତ ଯାଉଛି

କହି ଅନୁରୋଧ କଲେ,

ଅତି ତାତ୍ତ୍ୱଳ୍ୟରେ ଅନୁରୋଧ ଥରେ

ହସରେ ଉଡେଇ ଦେଲେ ।

ଅଜଣାବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସବୁ କହିବାକୁ

ହେୟ ମନେ କରିଥିଲେ,

ଅଙ୍ଗ ଭେଦି ଦୁଃଖ ଜନ୍ମଣୀରେ ମୁଖ

ମଲିନ ଏଣୁ ଚାହିଁଲେ ।

ଅନୁନୟେ ପୁନଃ ତରଳି କଠୋର

କିଛି କ୍ଷଣ ମାତ୍ର ଦେଲେ,

ଅନୁମତି ଲାଭି ପ୍ରବେଶିଲେ ତଭି

ଅନ୍ଧାରକୁ ନିଜ ବଳେ ।

“ଅତ୍ୟଧିକ ପୁଣି ସମୟ ତ ଜାଣି

ହୋଇଲେ ଟାଣି ଆଣିବେ,

ଅନୁଧ୍ୟାନ ସିଏ କରିବେ ସମୟେ”

ପ୍ରଥମ ଏହି ଶୁଣିବେ ।

ଅନୁଗତ୍ୟ ବୋଲି ଶିଘ୍ର ଚାଲିଚାଲି

ଆଗକୁ ଅନ୍ଧାରେ ଗଲେ,

ଅନୁଭବ କିଛି ତାହାଙ୍କୁ ହୋଇଛି

ଅନ୍ଧାରରେ ଯିବା ବେଳେ ।

ଅତି କ୍ଷଣ ସ୍ୱରେ କ୍ରନ୍ଦନ ଅଦୂରେ

କଳାଭଳି ଶୁଭୁଥିଲା,

ଅନୁମେୟ କରି ସ୍ୱର ଅନୁସରି

ଆଗ ପାଦ ବଢେଇଲେ ।

ଅଗ୍ରସର ହେଲେ ସ୍ୱର ତିଳେତିଳେ

ବୃଦ୍ଧିହେଉଥାଏ କାହିଁ,

ଅନ୍ଧାରୁଆ ବେଳେ ଏମିତି ଚାଲିଲେ

ଦିଶିବ କି ଜଣା ନାହିଁ ।

ଅସୁବିଧା ବେଳେ ସବୁକିଛି ଚଲେ

ନିରୁପାୟି ଜାଣିସାରି,

ଅନୁମତି ଦେଲେ ବୋଲି ଜାଣ ବଲେ
 ଚାଲୁଛି ଖୋଜି କୁମାରୀ ।
 ଅଶ୍ରୁ ଯେ ହୃଦରୁ ଯେତେ ବି ବାହାରୁ
 ସବୁଛନ୍ତି ଜୀବନରେ,
 ଅଧା ତ ଜୀବନ ବିତିଛି ମୋହନ
 କୃପାରୁ ଏ ଜନମରେ ।
 ଅଶ୍ରୁଳ ଲୋଚନ ଲଭିଛି ଜୀବନ
 କୁମାରୀକୁ ମାରି କରେ,
 ଅଘ ଅଘଟଣ କରିଛି କୃପଣ
 ଜୀବନ ଏ ଜୀବ ନରେ ।
 ଅଳପ ଅଳପ କାହାର ନିସ୍ୱାପ
 ସ୍ୱର ବୃଦ୍ଧି ହେଉଥାଏ,
 ଅନ୍ଧାରରେ ଏହି ଚାଲୁଛନ୍ତି ସହି
 ହୃଦେ କୋହ ପୁରିଥାଏ ।

(କ୍ରମଶଃ..)

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଅନନ୍ତ ସମୟ

ସମୟକୁ ଖୋଜୁଥିଲି ସୀମାର ଭୂଇଁରେ,
ଅନ୍ତରରୁ କହିଗଲା କେହି -
ଅନନ୍ତ ବିସ୍ତୃତି ମଧ୍ୟେ ସେ ଯେ ଏକ ଅଳୀକ କଳ୍ପନା,
ସମୟ ସମୟ ବୋଲି ହୁଅ ଖାଲି ମିଛେ ପଥବଣା ।

ଶିବ ନାରାୟଣ
ଦାଶ

ଖୋଜୁଥିଲି ମୋ ଜନ୍ମର ପାଣ୍ଠୁଲିପି ଖୋଲି,
ଶୈଶବର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ନାତ ଯୌବନକୁ ଛୁଇଁ
ଜୀବନର ଏବର ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ମଧ୍ୟାନ୍ଦେ ।
ଅନ୍ତରରୁ କହିଗଲା କେହି -
ଜୀବନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ଉଠି ଦେଖ - ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ଏକା
ଉଦୟ ଓ ଅସ୍ତ ଖାଲି ଭ୍ରମ ମାତ୍ର ସିନା,
ଜୀବନର ଯାତ୍ରା ପଥେ - ସେ ଯେ ଏକ ମିଛ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ।

ଜନ୍ମ ଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ଯାଏ ଜୀବନକୁ ଆଦରିଲି ମୁହିଁ
ସରାଗରେ ଦେଇ କେତେ ପ୍ରୀତି ଅନୁରାଗ,
ଭଲପାଇ ଆପଣାକୁ ଭୁଲିଲି ମୋ ସତ୍ତାର ସ୍ୱରୂପ,

ଅନ୍ତରରୁ କହିଗଲା କେହି -

ଜନ୍ମ ମିଥ୍ୟା, ମୃତ୍ୟୁ ମିଥ୍ୟା,

ମିଥ୍ୟା ପୁଣି ଜୀବନର ଅଳୀକ ସପନ,

ସାଉଁଟା ସାଉଁଟି କରି ଅଭିଜ୍ଞତା ଧନ

ଲକ୍ଷ ପଥେ ଧାଉଁଥାଏ ଏକଇ ଜୀବନ ।

ମୁଁ ବଞ୍ଚିଲି କେତେ ରୂପ ନାମର ଭିତରେ

ଜ୍ଞାନ ଆଉ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟର ଗୁଣ ଗାଇ ଗାଇ,

ଖୋଜି ଖୋଜି ଜୀବନର ଅମୃତ ଦର୍ଶନ

ମୁଁ ହସିଲି ମାନ ଯଶ ଆତ୍ମ ସନ୍ତୋଷରେ,

ଅନ୍ତରରୁ କହିଗଲା କେହି -

ଜ୍ଞାନ, ମାନ, ରୂପ ଯଶ ସବୁ

ସେ ତ ଖାଲି ମାୟା ମରୀଚିକା -

ରୂପାତୀତ ବିଦେହୀ ମୋ କାୟା

ମୁଁ ଯେ ଏକ ମୁଠାଏ ଶୂନ୍ୟତା ।

ମୁଁ ଯେବେ ଛୁଇଁଲି ଶେଷେ ଅନ୍ତରର ଅନନ୍ତ ବିଭୂତି -

ଗ୍ରହ, ତାରା, ନକ୍ଷତ୍ରର ମେଲେ,

ବିସ୍ତାରିଲି ବ୍ୟାପ୍ତ ମୋର ତନୁ -

ଅନ୍ତରୀକ୍ଷେ ହଜିଗଲି

ଜଳାଇ ମୋ ଚୈତନ୍ୟ ଚପଳା,

ଲକ୍ଷ ପଥେ - କକ୍ଷ ପଥେ କରି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ

ଅଗ୍ନିଗର୍ଭା ସ୍ୱରୂପ ମୋ ବିଶ୍ୱାତୀତ ରୂପ -

ହଜିଗଲା ସମୟର ସୀମିତ ପ୍ରତୀତି,

ଆବୋରିଲା ଶୂନ୍ୟ ଏକ ନିଶଢ଼ ପ୍ରବାହ -

କାଳ ବକ୍ଷେ କାଳାତୀତ ଅନନ୍ତ ବିସ୍ତୃତି ।

ଜେନେରାଲ୍ ମ୍ୟାନେଜର (ବିଡ଼ି ଫାଇନାନ୍ସ୍)

ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଅଏଲ୍ କର୍ପୋରେସନ୍ ଲିମିଟେଡ୍

ବିଜିନେସ୍ ଡେଭେଲପ୍ମେଣ୍ଟ୍ ପେଟ୍ରୋକେମିକାଲ୍ସ

ସପ୍ତମ ମହଲା, ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଅଏଲ୍ ଭବନ, ୟୁସୁଫ୍ ସରାୟ

ନୁଆ ଦିଲ୍ଲୀ : ୧୧୦୦୧୭

ଫୋନ୍ : ୨୬୮୫୯୦୭୩, ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୯୯୯୦୭୪୭୫୭

ମଧୁଝରା...

ନବୀନ ଯୁବତୀ ହୋଇଥିବ

ଜହ୍ନ ଫିକା ଫିକା ଉଇଁଥିବ

ବେଳାଭୂମି ପରେ ଝାଉଁ ବିଧିକାରେ

ଝୁମି ଝୁମି ନିଶା ଘାରିଥିବ

ସମୟର ଚକ ଥିର ହୋଇ

ପ୍ରେମ ଅଂଜଳିରେ ଯିବ ଲୁଚି

ତାରାଫୁଲ ସବୁ ଆକାଶରୁ ଝଡ଼ି

କେଳି କୁଞ୍ଜରେ ପଡ଼ିବ ବିଞ୍ଚି

ଜହ୍ନ ଲାଜେ ଲାଜେ ମରିଯିବ

ବଉଦର କୋଳେ ଲୁଚିଯିବ

ବେଳାଭୂମି ପରେ ଧୀର ସମୀରରେ

ଚିର ପ୍ରୀତି ମଧୁ ଝରୁଥିବ

ସିନ୍ଧୁ ଲହରୀ ଥିର ହୋଇ

ଦେହ କାନନେ ଯିବକି ଖେଳି

ଭୁଆର ଉଠିବ ମନ ଯମୁନାରେ

ଚେତନା ଖେଳିବ ପ୍ରେମ ଦୋଳି

ଜହ୍ନ ଛପି ଛପି ଚାହୁଁଥିବ

ଲାଜେ ଲାଜେ ପୁଣି ହସୁଥିବ

ବେଳାଭୂମି ପରେ ଧୀର ସମୀରରେ

ଚିର ପ୍ରୀତି ମଧୁ ଝରୁଥିବ ।

ଅଧ୍ୟାପକ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା

ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନ ବିଭାଗ ମୁଖ୍ୟ,

ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ସ୍ମାରକ ସ୍ୱୟଂଶାସିତ

ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ଜଗତସିଂହପୁର

ଦୂରଭାଷ - ୯୪୩୭୧୩୫୯୧୭

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର
ବେହେରା

ଜୀବନ ବାଟରେ

ଜୀବନଟା ଏକ ବାଟ ହେଲେ

ମଣିଷ ଏହାର ବାଟୋଇ

ରାସ୍ତାର ଆରମ୍ଭ ଜନ୍ମରୁ ହେଲେ

ଶେଷ ହୁଏ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ । ।

କେବେ ଚିହ୍ନା ଲୋକ ହୋଇଯାଏ ପର

କେବେ ଅଚିହ୍ନା ହୃଦୟରେ କରେ ଘର

ଶେଷରେ ମଣିଷ ହଜିଯାଏ

ଏ ଚିହ୍ନ-ଅଚିହ୍ନା ସମ୍ପର୍କ ଭିତରେ । ।

କେବେ ସତ କହିବାକୁ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଏ

କେବେ ମିଛ ପରଦାରେ ନିଜକୁ ଲୁଚାଏ

ହାରିଯାଏ କେତେବେଳେ

ଏ ସତ-ମିଛ ଛକିଶୂନ ଖେଳରେ । ।

ରିନା କୈବର୍ତ୍ତ

କେବେ ପ୍ରଶଂସା ରେ ଭାସିଯାଏ

ପୁଣି କେବେ ନିନ୍ଦାରେ ବୁଡିଯାଏ

ତଥାପି ସୁଖ ଦୁଃଖ କୁ ସାଇତି ରଖେ

ନିଜ ଛାତିର ଶାମୁକା ଭିତରେ । ।

କେତେ ଘଟଣା ମନେ ରୁହେନି

କେତେ ଘଟଣା ଭୁଲି ହୁଏନି

ଏ ସବୁ ସ୍ମୃତି କୁ ଗଣିଲି କରି

ନେଇ ଯାଏ ତା ସାଥରେ । ।

ଯେତେ କଷ୍ଟ ଥାଉ

ଯେତେ ଅନ୍ଧାର ହେଉ

ମଣିଷ ଚାଲୁଅଛି, ଚାଲୁଥିବ

ଏ ଜୀବନ ବାଟରେ

ଏ ଜୀବନ ବାଟରେ । ।

ନୁଆପଡ଼ା, ଓଡ଼ିଶା

ମନର କୋହ

ମନର "କୋହ" କାହାକୁ କେମିତି କହିବି
ଅବ୍ୟକ୍ତ ସେହି "କୋହ" ଲୋ !
ମନର "କୋହ" କୁ କଣ କହିଦୁଏ କି
ମୁଁ ଏମିତି ସହିଯିବି ସବୁଦିନ ଲୋ !

ମନର "କୋହ" ଏଠି କିଏବା ବୁଝିବ
ଖାଲି ମନକୁ ଜଣା ସେଇ "କୋହ" ଲୋ !
ଯେମିତି କେହି ନ ଜାଣିବେ ଏ "କୋହ" କୁ
ମୁଁ ସେମିତି ରହିବି ସବୁ ଦିନଲୋ !

ମନର "କୋହ" କଣ କହିଦୁଏ କି
ସେତେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଟିଏ ଲୋ !
ମନର ଯନ୍ତ୍ରଣା ମନରେ ରହିବ
ହୁଁସୁ ଥିବି ରାତିଦିନ ଲୋ !

ଅନେକ ଚିନ୍ତା ମୁଣ୍ଡରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଅଛି
ସେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦିଏ ସବୁବେଳେ ଲୋ !
ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ଯେବେ ଭାବିଦିଏ ଏ ମନକୁ
ଅନ୍ଧକାର ଲାଗେ ଦଶଦିଗ ଲୋ !

ଶଶିକାନ୍ତ ମେହେର

ହେଲେ ଏ ମନ ଧର୍ଯ୍ୟ ଧରିଅଛି
ଭାବିଅଛି ସେ ଅନ୍ଧାରକୁ ଦୂରକରି ଆଲୁଅ
କରିବିଲୋ !
ମନର "କୋହ" କଣ କହିଦୁଏ କି
ସେତେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଟିଏ ଲୋ !

ସତେ ସହିଅଛି ଏ ମନର "କୋହ" କୁ
ଲୋକଙ୍କ ଆଗେ ହୁଁସୁଅଛି ରାତି ଦିନଲୋ
ମନର "କୋହ" କାହାକୁ କେମିତି କହିବି
ଅବ୍ୟକ୍ତ ସେହି "କୋହ" ଲୋ !
ଅବ୍ୟକ୍ତ ସେହି "କୋହ" ଲୋ !

(ଯୁକ୍ତିନି ତୃତୀୟ ବର୍ଷ ଛାତ୍ର),
ଗ୍ରାମ- ଜମଲା, ବ୍ଲକ- ପଦମପୁର, ଜିଲ୍ଲା - ବରଗଡ଼,
ପିନ୍ - ୭୬୮୦୪୯, ମୋବାଇଲ୍ ନମ୍ବର -
୮୦୧୮୧୭୮୯୭୮

ତୁଚ୍ଛ ସମ୍ପର୍କ

ସ୍ୱାର୍ଥପର ଏଇ ଦୁନିଆଁ ବୁକୁରେ

ନୁହେଁ କେ' ରଜନୀଗନ୍ଧା

ତୁଚ୍ଛ ସମ୍ପର୍କର ଅତୁଆ ସୁତାରେ

ସର୍ବେ ଆଜିକାଲି ବନ୍ଧା ।

ସରୁଠି ଚାଲିଛି ସ୍ୱାର୍ଥର ସାଧନା

ନା' ଅଛି ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ

ସଂସାର ସାଗରେ ଅର୍ଦ୍ଧମଗ୍ନ ଆଜି

ସମ୍ପର୍କର କୋଣାରକ ।

ଧରମ ଦାଣ୍ଡରେ ବିଶ୍ୱାସ ହରାଇ

ସମ୍ପର୍କଟା ବାଟ ଭୁଲେ

ଅଭିନୟ ରଙ୍ଗ ଭାବନାରେ ମାଖି

ଛନ୍ଦି ହୁଏ ମାୟାଜାଲେ ।

ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ ସମ୍ପର୍କର ମୂଲ୍ୟ

ଅବିଶ୍ୱାସ ହୃଦେ ଧରି

ତୁଚ୍ଛ ସମ୍ପର୍କରେ ହୁଏ ବାଟବଣା

ଧରମକୁ ଆଖି ଠାରି ।

ତେଣୁ ସାବଧାନ ସର୍ବେ ହୁଅ ଭାଇ

ତୁଚ୍ଛ ସମ୍ପର୍କକୁ ତ୍ୟାଗି

ମଧୁର ସମ୍ପର୍କେ ହୃଦୟକୁ ଯୋଡ଼ି

ଦୁଃଖେ ହୁଅ ସହାଭାଗି ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ

ଶିକ୍ଷକ

ସାହୁରାପଲ୍ଲୀ, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ: ୯୮୭୧୭୩୮୭୩୩୭

ସଂପର୍କ

ପ୍ରଦୀପ କୁମାର
ଭଟ୍ଟ

ଜାଣିନି ମୁଁ, ତୁମେ ମୋର କିଏ, କ'ଣ ସଂପର୍କ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ।
ତଥାପି କେଜାଣି, ତୁମେ କାହିଁ ଲାଗି ବେଶୀ ଆପଣାର । ।
ତୁମେ ମୋ'ର ବନ୍ଧୁ ନା ସାଥୀ ନା ପ୍ରିୟତମା, ମୁଁ କିଛି ଜାଣି ନାହିଁ ।
ତମ ସାଥେ ଥିଲି, ମୁଁ ରହିଛି ରହିବି ସାରା ଜୀବନ ପାଇଁ । ।
ତୁମେ ମତେ ଭଲ ପାଅ କି ନ ପାଅ, ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ।
କଥା ମୁଁ ଦଉଛି, ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ଯାଏଁ, ତୁମ ହାତ ମୁଁ ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ । ।
ମୁଁ କେବେ କହିବି ନାହିଁ, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ମତେ ଭଲ ପାଅ ।
ଯେବେ ହେବ ମନ, ଆସିବ ଜୀବନେ, ତୁମ ପାଇଁ ସର୍ବଦା ଖୋଲା ମୋ'ର ହୃଦୟ । ।
କେବେ ଯଦି କିଛି ବିପଦ ଆପଦ ଅସେ ତୁମ ଜୀବନରେ ।
ଭାବିବନି ଶୁଣ, ହୋ ପ୍ରିୟା ମୋହର, କହିବ ନିଃସଞ୍ଜୋତରେ । ।
ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ନିର୍ମଳ, ନୀଳ ଆକାଶ ପରି ଏ ସଂପର୍କ ଆମର ।
ନଲାଗୁ କାହାରି, ନଜର ଆମ ସମ୍ପର୍କେ, ହେ ପ୍ରଭୁ ! ଏତିକି ଗୁହାରି ମୋ'ର । ।

କଦଳିମୁଣ୍ଡା , ପର୍ଲ , ଧର୍ମଗଡ଼

କଲହାଣ୍ଡି

ମୋ :- ୮୨୪୯୪୭୭୮୮୪

ବେଳ ସାରେ

ରଜନୀଗନ୍ଧାର ଅତର ମାଣି

ସିଏ ଡାକିଥିଲା -

“ଆସୁନୁ, ଜହ୍ନ ରାଇଜକୁ ଯିବା ।”

ଇଏ କହିଲା-

“ଜହ୍ନ ପାଖେ ଆଉ ମନ ନାହିଁ ବାବୁ

ଜୀବନ ପରା ଅନ୍ଧକାରେ ହଜିଗଲା ।”

କହିଲା ସିଏ- “

ଫୁଲ ବିଛେଇବି

ଚଲା ବାଟରେ ତୋର”

ମୃଦୁ ହସି ଇଏ ତ କହିଲା-

“ହସେଇଲ ବାବୁ

କଣ୍ଠା ବଣରେ ପରା ମୋ ଘର ।”

ପୁଣି କହିଲା- “

ସରିବ ଏ ଦିନ

ଆସିବ ସକାଳ

ଦୂର ହେବ ଏଇ କାଳ”

ଇଏ କହିଲା- “ହଁ ସତ ବି କହିଲ”

ହେଲେ ତାରୁ ଆହୁରି ସତ

ନିଆଁ ଜ୍ୱଳନ ଶେଷ ହୁଏ ସେବେ

ସେବେ ପାଉଁଶ ସାଜେ

ସରିଯାଏ ତାର ବେଳ ।”

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ମାଈତି

ଏରସମା, ଜଗତସିଂହପୁର

ମୋ-୯୪୩୯୫୩୭୫୯୨

ଭିନ୍ନ ନୀତି

ଆନନ୍ଦ କୁମାର
ମାଲତି

ଏବେ ସ୍ୱାଧୀନତା ମାତ୍ରେ ସ୍ନେହାଚରିତ

ବନ୍ଦେ ମାତରଂର ମୂଳ ସତ୍ତା ।

ସେ କୁଦାମାରି ବାହାରି ଆସୁଛି

ତ୍ରିରଙ୍ଗା ପେଟ ଭିତରୁ

ଅଖ ଚକର ନାହିଁ ମୂଳକୁ ଛିଣ୍ଡି

ନିର୍ବୋଧ ନଙ୍ଗଳା ଶିଶୁଟି ପରି

ଦରାଣ୍ଡି ଖୋଜୁଛି

ଫେର କେବେ ମିଳିଯିବ ଆଉ ଏକ ହୁ ହା କାର ଆଁ କରି ଅନେଇ ରହିଛି

ସ୍ୱାଧୀନତା

ଏଇ ଉତ୍ସୁକ ସମାଜ ଉଦ୍ୟାନ ସୈକତରୁ । ଠିକ୍ ଆଖି ଫୁଟି ନଥିବା ଶାବକ ପକ୍ଷୀଛୁଆଟେ

ଏବେ କଳା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୋରା ନାହିଁ

ଚାଷୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଖଟିଖିଆ

ନେତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ମନ୍ତ୍ରୀ

କବି ବିରୁଦ୍ଧରେ ପଣ୍ଡିତ

ସକାଳ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତନ୍ତ୍ରାଛନ୍ନ ବିବର୍ଣ୍ଣ ଗୋଟେ ବେଶ୍ୟାଟେ ଭଳି

ବୈକାଳ ।

ଅରାଜକତା ର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ପିଲ ମାରି ଚାଲିଛି

ପ୍ରାତଃସ୍ମିକ ଗଣତନ୍ତ୍ରରେ,

ସାମାଜିକ ରାଜ ରାସ୍ତାରେ ପାଲିତ

ବନ୍ଦ୍ ବନ୍ଦ୍ ଆନ୍ଦୋଳନ ର ଅଗ୍ନି ଉତ୍ସବ

ଏକ ହୁ ହା କାର ଆଁ କରି ଅନେଇ ରହିଛି

ତମାମ ଜିନ୍ଦାବାଦ କୁ ଗିଳି

ଠିକ୍ ଆଖି ଫୁଟି ନଥିବା ଶାବକ ପକ୍ଷୀଛୁଆଟେ

ପରି

ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ଅବଧି

ନିଜେ ନିଜେ ଜିନ୍ଦାବାଦ ହେବାକୁ ।

ସୁନ୍ଦର ଶାନ୍ତି କାହିଁ

ଗୋଟେ ବେଶ୍ୟାଟେ ଭଳି

ତାକୁ ନଙ୍ଗଳା କରି ଗଡ଼େଇ ଦିଆ ଯାଉଛି

ରାଜ ରାସ୍ତା ପାଖ ଜଙ୍ଗଲ୍ ଗଳିରେ
 ଏ ଦେଶର ଭବ୍ୟ ସମ୍ରାଟମାନେ
 ହୁମକ ହାତ ପଂଝରେ
 ମା'ର ଛିଣ୍ଡା ଲୁଗା ଭିତରୁ
 ଝାଂପି ନେଇ ଯାଉଛି
 ସନାତନ ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ସମ୍ପତ୍ତି କୁ ।
 ହେ ସେଛାଚାରି ପରାକ୍ରମୀ ସମ୍ରାଟ
 ସ୍ୱାଧୀନତା ଅମର କ୍ଷୋଭ ନୁହେଁ
 କି ଭଲଗୁ ଭୋକ ନୁହେଁ
 ସ୍ୱାଧୀନତା ଆମ ଅଭିମାନ
 ଆମର ଅହଂକାର
 ସେ ଅହଙ୍କାରକୁ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ କର
 ନତୁବା ତୁମ ଅହଂକାରରେ
 ଉତ୍ତାରି ନିଅ ତୁମ ସ୍ୱାଧୀନତା ନାମକ ଲଜ୍ୟାକୁ
 ପତାକା ଦେହରୁ
 ତାପରେ ହୋଇଯାଅ ଆଉ ଥରେ ଗୁଳାମ । ।

ଝାଟିପାରି, ଅମ୍ବିକ୍, ଏରସମା, ଜଗତସିଂହପୁର

ମୋ -୯୪୩୯୦୭୭୩୯୫

ବିଦାୟ

ସାଖିଥିଲା ଅଧା ଜହ୍ନ ଟେ
ଭିଜିଥିଲା ଦୁଇଟି ଆଖି ଲୁହରେ,
ମତେ ମନା କରି ନିଜେ ଢାଳୁଥିଲା
ନୀରବ ଲୁଣିଆ ପାଣି ।

କିଛି ଭିଜିଥିଲା ତା ରୁମାଲ
ଆଉ କିଛି ପିଇଥିଲା ଓଠ,
ଆଉ କିଛି ଛିଟା ହୋଇ ଲାଗିଥିଲା
ସେଇ ରାତିର ସଫେଦ ସାର୍ତରେ ।

କିଛି ନକହି ବି ବହୁତ କିଛି କହୁଥିଲା
ତାର ଲୁହ ଭିଜା ଆଖି,
ଦୁହିଁଙ୍କ ଓଠ ନୀରବରେ ମୁକ ପାଲଟି
ହାରିଥିଲା ସମୟ ପାଖରେ ।

ତା ଆଖି ଲୁହରେ ମାପିଥିଲି ମୁଁ
ଆମ ପ୍ରେମର ଗଭୀରତା,
ମନ ଥିଲା ନାରାଜ ଛାଡ଼ିବାକୁ ତା ସାଥ ।

ଭାଗ୍ୟକୁ ଭାଗିରଥୀରେ ଭସେଇ
ମୁଠେଇ କିଛି କଷ୍ଟ ସାଉଁଟି କିଛି ଟୋପା ଲୁହ,
ଉଠିଲି ସ୍ୱପ୍ନିଳ ହୋଇ
ଦେଖେଇ ମିଛ ହସକୁ,
ଦେଇଥିଲି ପ୍ରାଣଭରା ବିଦାୟ ।

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର
ପ୍ରଧାନ

ସୋଲଗାଡିଆ

୭୮୧୫୦୪୨୮୮୯

ଅଷ୍ଟିଛୁରୀ ତଷ୍ଟି କାଟେ

ଅଷ୍ଟି ଛୁରୀ ହୋଇ

ଗଭୀର ନିଶିଥେ ତଷ୍ଟି କାଟଇ ।

ଶିଳାକୁ ମଣିଲି ଦେବ ସମାନ

ନିତି ଅରପିଲି ଶ୍ରଦ୍ଧା ସୁମନ ।

ବସ୍ତ୍ରର ବତ ବିନୟେ ବଖାଣି,

ନିରାପଦ ଆଶ୍ରୟ ଥିଲି ମଣି ।୧

ଅବିରତ କଲି ଗୁଣ ଗାୟନ,

ଲଭୁଥିଲି ତହିଁ ରୁଆ ଚନ୍ଦନ ।

ବିଛୁଆତି ହୋଇ କାୟାରେ ଲେପି,

ଅଜହାସ୍ୟ କରେ ଅତିରେ ଗପି ।୨

ସରେଇ ଗରଭେ ଭରି ଗରଳ

ମୁଖରେ ପୀୟୂଷ ସୁମିଷ୍ଟ ଜଳ ।

ପିରତୀ ବଲ୍ଲରୀ ଆଶ୍ୱେ ଭିଡ଼ିଲା,

ବିଛେଦର ଅଗ୍ନି ହୃଦେ ଜାଳିଲା ।୩

ଅନନ୍ତ ମେହେର

କୀର ପାଲିଥିଲି ହେଲା ବୟସ,

ରାମନାମ ଛାଡ଼ି ମୋତଇ ନୀଶ ।

ଅଶନ ଦେଲେ କାଟଇ ଆଜ୍ଞୁଳି,

ଏସନକ ଭାବ ଜାଣି ନଥିଲି ।୪

ବଗୁଲା ସଙ୍ଗତେ ମଇତ୍ର ବସି

ହଂସ ନିଜମନେ ହୋଇଲା ଖୁସି

ବିସ ଭକ୍ଷଣରେ କଟେ ଯା'ଦିନ

ବନ୍ଧୁର ଭକ୍ତିଷ୍ଟ କଲା ଭକ୍ଷଣ ।୫

ବି:ଦ୍ର: ନିଶିଥେ -ମଧ୍ୟ ରାତ୍ରି କାଳରେ । ବସ୍ତ୍ରର-

ଛାତିର । ପୀୟୂଷ - ଅମୃତ । ବଲ୍ଲରୀ ଲତା । କୀର-

ଶୁଆ । ଅଶନ-ଭୋଜନ । ଏସନକ-ଏହିପରି ।

ଭକ୍ତିଷ୍ଟ - ଅଇଁଠା ।

ସୋହେଲା ବରଗଡ଼

ଅଜଣା ପଥ

ପଥ ପାନ୍ଥରରେ ଅବସାଦ ମନ
ଚଞ୍ଚଳ ହୃଦୟେ ପ୍ରେମ
ବାଟୋଇ ଦେଖାରେ ଭୁଲେ ଅବାନ୍ତର
ଚଲା ସାଥୀ ଗୋଟେ ଫୁଲ !!

କିଏ କହେ ମୁଁ ଲିଭି ଜଳୁଛି ଶିଖା
ଜଳଙ୍ଗ ତରଙ୍ଗ ସୁତେ
ଦୁନିଆ ପବନ ହାଉଲେ ଉଡ଼ାଏ
ସଂସାର ଇଲାକା ମୂଳେ !!

ପଥ ସରେ ନାହିଁ ମନ ସରେ ନାହିଁ
ମୁଁ ସରେ ରାଇଜ ରେ
କତ ଉହାତରେ ଗୁମୁରି ଉଡ଼େ
କାକର ସ୍ୱର୍ଣ ର ତଳେ !!

ମୁଁ ଆସିଛି ମନ ଫୁଲ ନେଇ ସାଥୀ
ଧରୁ ଧରୁ ମୁଁ ନରମି ଯାଏ
ତୁମ ପୟର ଛୁଆଁ ପାଇଁ ଦେହ
ମୋ ଲାଜରେ ଶୀତେଇ ଉଠେ !!

ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ବେହେରା

ଶେଷ ବାଟୋଇ ମୁଁ ସମୟ ଦୁଆରେ
ଚାଲି ଥକି ଗଲି ଶେଷେ
ଠିକଣା ପତାରେ କଣ ପାଇଲୁ ଧଳା
ଦୁନିଆ ର ଲୋଭ ପାଶେ !!

ଲୋଭ ରେ ଚାଲିଲି ସରିଲା ନାହିଁ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତୁଠ ପଥରରେ
ଭାଗ୍ୟ ଘସେ ମୁଁ କରମ ଝୁରି ଝୁରି
ମଳି ନ ଛାଡ଼େ ଅଜଣା ପଥ !!
ଶେଷ ପଥ ମୁଁ ଅଜଣା ବାଟୋଇ
ଧୂଳି ସାଙ୍ଗେ ମୁଁ ସାଥୀ
ଏଣେ ତେଣେ ଉଡ଼ାଏ ପବନ
ନାଚି ଖେଳି ହସି ହସି !!

ରାସୋଳ-ମୁଣ୍ଡିଆପଣି

ଦେଇନାଳ

ମୋ ନଂ-୯୯୩୭୭୫୨୪୦୪

ଅଶ୍ରୁ ପାଟରାଣୀ

ଆଖି ଆଜି ପଲକ ପଡ଼ୁନି କାଳିଆ

ଅନବରତ ଅଶ୍ରୁ ଆସୁଛି ଝରି ,

ସତେ ଅବା ଏକ ଉଷ୍ମ ନିର୍ଝରଣୀ

କାହିଁକି କାଳିଆକାହିଁକି ?

ମନରେ ଅସୁମାରୀ ସ୍ୱପ୍ନର ବିଳାସ

କିନ୍ତୁ ତୁ କଣ ଶୁଣୁଛୁ

ତୁ କାହୁଁ ଶୁଣିବୁ ଏ ଅଭାଗା ଅନ୍ତର ବେଦନା

ଶୟନେ ନିଦ୍ରା ମୋର ଏକ ଦେଖାଣିଆ

କିନ୍ତୁ ମନରେ ଅସରନ୍ତି କୋହ ।

ହିମର ମନ ଗିରି ଆଜି ଖଣ୍ଡ ବିଖଣ୍ଡିତ

କେବେ ସେ ପ୍ରତାରଣା ଉତ୍ତାପ ଚାପରେ

ଆଉ କେବେ ସାମାଜିକ ଲାଞ୍ଜନା ଚୋଟରେ

କେବେ ପୁଣି ଦୁଃଖର ଉଦ୍ଧରଣ ଲଭା କୋହରେ

ଆଉ କେବେ ସର୍ବକୋହ ମିଶ୍ରିତ ଝଡ଼ର ଶକ୍ତ ମାଡ଼ରେ ,

ଆଜି ଏ ଆଖିରୁ ଗହ୍ୱର ମଧ୍ୟରୁ ମନ ହିମଗିରି ପ୍ରଦେଶରୁ

ସରୋଜ କୁମାର
ଜେନା

ତରଳି ସେ ଅଶ୍ରୁର ଝର ଯାଉଅଛି ଝରି ।

କହରେ କାଳିଆ କହ,,

ନା ସେ ହେବ ନିର୍ଝରିଣୀ

ନା ହୋଇବ କେବେ ତୁନି ।

ସମୟର ଅନ୍ତରାଳ ରେ ସେ ହୋଇଛି

କେବେ ମନ ନିର୍ଝରିଣୀ

କିନ୍ତୁ ବିବେକ କହେ ନାହିଁରେ

ସେ ବା ଅଶ୍ରୁ ପାଟରାଣୀ

ହଁ ହଁ ଅଶ୍ରୁ ପାଟରାଣୀ ଅଶ୍ରୁ ପାଟରାଣୀ ... । ।

ବାଲିଝରୀ, ନରସିଂହପୁର, କଟକ

ମୋ -୯୩୪୮୭୮୩୯୯୧

ବ୍ୟାଧି ହେଉ ବାଟବଣା

ସତ୍ୟବ୍ରତ
ମହାପାତ୍ର

ଜଗତର ନାଥ ଜଗତ ଇଶ୍ୱର ଧରା ହେଉ ଶୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତ
 ଭୂତାଶୁ ଜନିତ ମହାମାରୀ ରୋଗ ହେଉ ଯଥା ଦୂରୀଭୂତ ।୧।
 ହେଉଅଛି ଘାଣ୍ଟି ଏ ବିଶ୍ୱ ଜଗତ ମହାବ୍ୟାଧି ର ସଂକଟେ
 ସମ୍ପର୍କ ର ମାନେ ବନ୍ଧାପଡ଼ିଅଛି କେହି ନ ଥାନ୍ତି ନିକଟେ ।୨।
 ମହାମାରୀ ଏହି କୋରନା ଭୂତାଶୁ ବିଶ୍ୱ ଦୁଃ କଲବଲ
 ଉଦ୍ଧାରୀ ଧରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ମହାବାହୁ ଧରା ହେଉ ସମତୁଲ ।୩।
 ଜୀବନ ଜୀବିକା ସଂଘର୍ଷ ର ମଧ୍ୟେ ମାନବ ହେଉଛି ଦୁର୍ଦ୍ଦି
 ହୋଇଗଲେ ଶେଷ ଜୀବନଜୀବିକା କେହିନୁଁହପ୍ରତିବାଦୀ ।୪।
 ଧନୀ କି ଗରିବ ଶିଶୁ କି ଯୁବକ ହେଉ ଅବା ବୃଦ୍ଧ ବୃଦ୍ଧା
 ସର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟସିଏ ବିଘ୍ନ ଘଟାଇଣ ଦେଉଅଛି କେତେ ବାଧା ।୫।
 ଘୋର ସଂକଟେ ମାନବ ସଭ୍ୟତା ଖୋଜୁଅଛି ନିଜ ରାହା
 ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନ ଦୁଃ ବାଟବଣା ହେଉ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ଦୟା ।୬।
 କେହି ନ ଦେଖନ୍ତି କାହା ମୁଖ ପୁଣି ନ ରଖିଣ ଦୟା ଭାବ
 ଉଦ୍ଭୁତି ଯାଉଛି ସୁନାର ସଂସାର ଛୁଟୁଅଛି କେତେ ଶବ ।୭।
 ଶୂନ୍ୟ ରୁ ଆସିଛି ଅଦୃଶ୍ୟ ଭୂତାଶୁ କରଇ ସଭି ଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ
 ତୁମ୍ଭ ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ନ ରଖିଲେ ହୋଇଯିବ ସର୍ବନାଶ ।୮।

ଶୂନ୍ୟ ଚକ୍ରପେଶୀ ଦିଅ ପ୍ରଭୁ ନାଶୀ ବ୍ୟାଧି ହୋଇଯାଉଦୂର
 ଉଦ୍ଧରୀ ଧରନ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟି ତୁମ୍ଭର ବାନା ଉଡ଼େ ତିନି ପୁର ।୯।
 ବଡ଼ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ସଭିଏଁ ଜାଣନ୍ତି କେହି ନୁହଁନ୍ତି ଅଜଣା,
 କହେ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଧ୍ୟାୟି ପ୍ରଭୁପାଦ ବ୍ୟାଧି ହେଉ ବାଟବଣା ।୧୦।

କୁରୁଡ଼ା, ସୋର, ବାଲେଶ୍ୱର

ଦୂରଭାଷ : ୭୭୮୯୮୮୫୭୭

ମନ ଚିତ୍ରପଟେ କବିତା

ଆଶୁତୋଷ
ମେହେର

ଶବଦ କାକଳି କବି ତୁଳୀଗାର ଚିତ୍ରପଟ ଦେହେ ଫୁଟେ
ଶତ ଭାବନାରେ ମନ କାନଭାସେ କବିତା ହୋଇକି ଲୋଟେ ।
ହାତ ଠାରି ତାଙ୍କେ ପାଖେ ଆସ ଥରେ କହିବି ମନର କଥା
ସାଇତା ପ୍ରେମର ହୃଦୟ ଗହ୍ୱିରେ ଭରି ରହିଥିବା ବ୍ୟଥା । ।

ଜୀବନ ସଙ୍ଗୀତ ପଦ ପଦ କରି ଚିତ୍ରପଟୁ ପଡେ ଝରି
ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଚାନ୍ଦର ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କଅଁଳ ଜୋଛନା ଭରି ।
ଚାତକ ପରାଏ ଖୋଜେ ମନ କୋଣେ ଅନାଇଁ ରହେ ତା' ବାଟ
ମୁକୁଳା କାଗଜେ ରଙ୍ଗ ଫେଣ୍ଟି, ଠିଆ କବିତା ର ଚିତ୍ରପଟ । ।

ସେଇ ଛବି କହେ ମନ ରାଇଜର ଦରଦୀ ମରମ ଭାବ
କବି ମନ ଜାଣି ଲେଖି ହୋଇଯାଏ ପ୍ରେମଭାବ ଅନୁଭବ ।
ଅନୁଭବି ଜାଣେ ଭାବ ସାଗରର କବିତା ଯେ ରଙ୍ଗମୟ
ମନ ଚିତ୍ର ପଟେ କବିତା କଲ୍ଲୋଳ ଭାବନା ର ସାଥେ ଡୟ । ।

୫୪ ଆର୍ଯ୍ୟପଲ୍ଲୀ, କଟକ, ପଟ୍ଟା

ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୫୧୦୨୪, ଦୂରଭାଷ ୯୪୩୭୦୮୫୩୯୭

ଚେତନାର ଆଲୁଅ

ମୁଁ ଅଜାତି ଦେଉଛି ମୋ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମିକ ଆଲୁଅ

ନିତି ପ୍ରତି ଜଳୁଥିବା ସେଇ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ଇଲାକା ମାନଙ୍କୁ ,

ଯେଉଁଠି ଅଶନିଶ୍ୱାସୀ ପ୍ରାୟ ଜୀବନରେ ତଳିତଳାନ୍ତି

ଏବେବି କିଛି ଅସହାୟ ଲଳନା ।

ଡଃ ମମତା
ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ସାହୁ

ଯେଉଁଠି ମୁହଁ ଲୁଚେଇ

ବାଟ ଚାଲେ କିଛି ଅସହାୟ ମସ୍ତକ,

କିଛି କିଛି ନିର୍ମମ , ନିଷ୍ଠୁର

ରୀତି ନୀତି ପାଇଁ,

କିଛି ଆଶା ସମ୍ଭାବନା

ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ

ମଉଳି ଯାଆନ୍ତି ଅତିରେ ।

ସେଇ ଆଲୁଅ ଦେଉ ଉର୍ଜା

ସେଇ ଅସହାୟ ହାତରେ,

ଦେଉ ନବ ନବ ଆଶା ସ୍ୱପ୍ନ

କଲମ ଧରିବାକୁ ,
ନିହାଣ ମୂଳରେ ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ
ନବ ନବ ମନ୍ଦିର ।

ଆଲୁଅ ହେଉ ସାହସ
ଭାଙ୍ଗି ଦେବାକୁ
ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସର ପୁରୁଣା କାନ୍ଥ ,
ଅନ୍ୟାୟ ବିରୋଧରେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରିବାକୁ ।

ବଦଳିଦେବାକୁ ସେ ପୁରୁଣାପୃଷ୍ଠା
ଯୋଉଠି ଲିପିବଦ୍ଧ :-
"ନାରୀ କେବଳ ଘରକୋଣର" ।

ପ୍ରତିବାଦ ପାଇଁ ଖୋରାକ ମିଳୁ
ସେଇ ଆଲୁଅର ଶିଖା ମାନଙ୍କରୁ ,
ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା କୁ ସମୂଳେ
ଉପାଗିତ କରିବାକୁ ।

ଆଲୁଅ ଦେଉ ମୁକ୍ତ ପକ୍ଷୀର ଉଡାଣ

ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ନୀଳାଭ ଗଗନରେ ,
 ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରିତାର ଅନ୍ଧାର କବଳିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ
 ଆଲୁଅ ଦେଖାଉ ରାସ୍ତା ନୁଆ ଏକ ଜୀବନର ।

ଆଲୁଅ ଖେଳଇଦେଉ
 ନବ ନିର୍ମିତ ରକ୍ତର ଧାରା
 ପ୍ରତିଟି ନାରୀର ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ
 ଗତିବାକୁ ଏକ ଅନ୍ୟାୟ ମୁକ୍ତ ଦେଶ,
 ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ମୁକ୍ତ ପ୍ରଦେଶ ।

ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ କରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ହୃଦୟେ
 ସ୍ନେହ ପ୍ରେମର ବହ୍ନି ଶିଖା ,
 ଏକଇ ଧାରା ନିର୍ମାଣ କରୁ
 ସହସ୍ର ଧାରାର ଆଲୁଅ ଶିଖା ।

ଓଡ଼ିଆ ଅଧ୍ୟାପିକା,
 ସରକାରୀ ଏସ୍ ଏସ୍ ଡି, ଏଚ୍ ଏସ୍ ଏସ୍, ଯୁକ୍ତ ଦୁଇ ବିଜ୍ଞାନ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ,
 ବାଲିଶଙ୍କରା, ସୁନ୍ଦରଗଡ଼,
 ଫୋନ୍: ୯୩୩୭୦୭୭୧୮୭

ମୋ ଆଦର୍ଶ ତୁମେ ବାପା

ମମତା ବାରିକ

ମୋ ପିଣ୍ଡର ପ୍ରାଣ ଦାତା ତୁମେ ବାପା

ଶରୀରର ତୁମେ ରକ୍ତ ବୁନ୍ଦା

ମୋ ପ୍ରତି ଉଦ୍ଧାରଣର ଶବ୍ଦ ତୁମେ

ତୁମ ଆଦର୍ଶରେ ମୁଁ ବନ୍ଧା । ।

ପ୍ରତିକ୍ଷଣ ରହିଛି ମୋର ଛାୟା ହୋଇ

ଦିଅ ମତେ ସୁକର୍ମ ବତାଇ

ମୋ ଆଶା ପୂରଣ କର ଶ୍ରମିକଟିଏ ହୋଇ

ଶରୀରରୁ ତୁମ ରକ୍ତ ଝରଇ । ।

ହୃଦେ ରଖିଥାଅ ଦୁଃଖ ର ବୁଢ଼ୁଳା

ମନେ ତୁମ ଉତ୍ସାହ ଚେତନା

ସେ ଚେତନା ଆମକୁ ଦିଏ ପ୍ରେରଣା

ଜାଗ୍ରତର ଶହସ୍ର କଳ୍ପନା । ।

କରୁଥାଅ ନିତି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା

ଆମର ନବ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ

ନିଜେ ପିନ୍ଧ ମସିହା ବସନ ଦେହେ

ନୂଆ କ୍ରୟ କର ଆମ ପାଇଁ । ।

ତୁମ ଆଦର୍ଶେ ନିଶ୍ଚେ ହେବି ମୁଁ ଜ୍ଞାନୀ

ବାପା ମୁଁ ତୁମ କନ୍ୟାନନ୍ଦିନୀ

ଦେବୀ ତୁମ ରକ୍ତବୁନ୍ଦାର ମୂଲ୍ୟ ଗଣି

ବିଶ୍ୱାସ ର ଖୁଣ୍ଟି କହେ ଶୁଣି । ।

ସ୍ଥାନ-ଯାଜପୁର, ବାରବାଟୀ, ଗ୍ରାମ-ବାମଦେବ ପୁର,

ପିନ୍-୭୫୫୦୦୮

ଉଠ ଚିର ନିଦ୍ରାରୁ ଥରେ

କୁଣ୍ଡିଲୋ ଗ୍ରାମର ପ୍ରଥମ ଡାକ୍ତର

ପ୍ରଥମ ନାଟ୍ୟକାର

ଅବେଳରେ କାହିଁ ହଜିଗଲ ତୁମେ

ଦୁନିଆକୁ କରି ପର ।

ତୃତୀୟ ପଞ୍ଚମ ସପ୍ତମ ଦଶମ

ସବୁଥିରେ ପାଇ ବୃତ୍ତି

ବ୍ରହ୍ମପୁର ଠାରେ ଡାକ୍ତରୀ ପଢ଼ି

ଅର୍ଜିଗଲ କେତେ କୀର୍ତ୍ତି ।

ନାଟକ ଲେଖାରେ ମନ ନିବେଶିଲ

ସାଥେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଦେଇ

କେତେ ସମ୍ବୋଧନା ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଅର୍ଜିଲ

ସୃଜନ କଳା ପାଇଁ ।

ଝୁରୁଛି ଖୋରଧା ଝୁରେ ନୟାଗଡ଼

ରୋଗୀ, କଳାପ୍ରେମୀ ଝୁରେ

କୋଟିଏ ମନର ଧନର ଈଶ୍ୱର

ଉଠ ଚିରନିଦ୍ରାରୁ ଥରେ ।

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

କବିର ଘର

କୁଣ୍ଡିଲୋ କେରଙ୍ଗ ଖୋର୍ଦ୍ଧା

୨୦୦୮-୨୦୧୫

ଆହ୍ୱାନ କି ମଜା

କେତେ ମଜା ଥିଲା ପିଲା ଦିନ ଆମ
ଖାଉଥିଲୁ ଗୁଆ କୋଳି,
କଣ୍ଢେଇ କୋଳି ତ ସୁଆଦିଆ ଭାରି
ଆଶୁଥିଲୁ ମେଞ୍ଚେ ତୋଳି ।

ଝରଣା ବାରିକ

ଖଟା ମିଠା ଲାଗେ ବେତ କୋଳି ସିନା
ହୁଏନାହିଁ ତୋଳି ବେଶୀ,
ଛନ୍ଦା ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଗଛ ତାର ଥାଏ
ଭିତରେ ହୁଏନା ପଶି ।

ନଈ ପଠାର ସେ ଝାଡ଼ ବଣେ ଥାଏ
କେତେ ଭୁଇଁ ବର କୋଳି,
ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଛୁଟିରେ ସୁଲ ରୁ ଲୁଟି
ସାଙ୍ଗମାନେ ଯାଉ ତୋଳି ।

ନଈ ପାଖା ପାଖି ଜାମୁକୋଳି ଗଛ
ଆଖି ଯାଉଥାଏ ଲାଖି,
ସୁଆଦ ତାହାର ଯିବନି ପାଟିରୁ
ଥରେ ଯିଏ ଥିବ ଚାଖି ।

ଆଉ ମିଳୁନାହିଁ ସବୁ ହଜିଲାଣି
ସପନ ପରିକା ଲାଗେ,
ଏ ନାଁ ଶୁଣିଲେ ପିଲେ ମୋ କୁହନ୍ତି
ସେସବୁ କେମିତି ଲାଗେ ।

ସମଲ, ତାଳଚେର, ଅନୁଗୋଳ

ହେ ବିଧାତା !

ଲୁହ ଯେବେ ଧାରା ଶ୍ରାବଣ ସାଜିଲା
କୋହ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ହେଲା
କିଏ ସେ ବିଧାତା ଏ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିକି
କେଉଁ ବାହାଦୁରୀ ନେଲା ।

ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ

ଜଗତେ କହନ୍ତି କାହାକୁ କଦାପି
କେବେ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ
କୁହ ହେ ବିଧାତା ନିଷ୍ଠୁର ସାଜିକି
ତୁମେ ଦୁଃଖ ଦିଅ କାହିଁ
କି ବିଚାର କରି ତୁମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶେ କେ '
ହସ୍ତରେଖା ଟାଣି ଦେଲା ।

ଓଠ ଧାରେ ହସ ଦେଇଥିଲେ କିବା
ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାନ୍ତୁ
ତୁମେ ଥରେ ନିଜେ ଅନୁଭବି ହେଲେ
ସବୁ କଥା ବୁଝିଯାନ୍ତୁ
ତୁମ ଦରବାରେ ଅଭିଯୋଗ ଫର୍ଦ୍ଦ
ହୁଅନ୍ତାନି ଠେଲପେଲା ।

ନିହଲପ୍ରସାଦ, ଗଞ୍ଜିଆ ପାଟଣା

ଢେଙ୍କାନାଳ - ୭୫୯୦୧୭

ମୋ - ୯୯୩୮୭୪୧୫୮୩

କାହାକୁ କହିବି ସତେ

ଯୁବରାଜ କୁଦେଇ

ଚାଲୁଛି ଚାଲିବି ଥକି ପଡ଼ିବିନି

ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ବହୁଦୂର ,

ଚାଲିବା ବାଟ ତ କଷ୍ଟକମୟ ଯେ

ବିପଦରେ ଭରପୂର ॥

ମନକୁ ମୋହର ଦୃଢ଼ କରି ମୁଁ ଯେ

ଆଗକୁ ତ ଥିବି ବଢ଼ି ,

ପାହୁଣ୍ଡେ ପାହୁଣ୍ଡେ ପାଦ ମୋ ପକେଇ

ଚଢ଼ିବି ସଫଳତା ସିଢ଼ି ॥

ପରିଶ୍ରମ ମୁଁ ଯେ କରୁଥିବି ସଦା

ଆଳସ୍ୟକୁ ଦେଇ ଛାଡ଼ି ,

ଏଭଳି ଅଭ୍ୟାସ ଜାରି ମୁଁ ରଖିଲେ

ଉତ୍ସାହ ଯାଉଥିବ ମୋ ବଢ଼ି ॥

ଭାରି ଦଗାଦିଆ ଅଟେ ଏ ସଂସାର

ସତର୍କ ରହିଲେ ହେଲା ,

ଅଧର୍ମ ପଥରୁ ଦୂରେଇ ରହିଲେ

ବୁଢ଼ି ନ ଥାଏ ତ ଭେଲା ॥

ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ସରଳିଆ ଲୋକ

ଯାଉଥାଏ ଖାଲି ହାରି ,

ଭାଗ୍ୟ ତା ସାଥରେ କେତେ ଖେଳ ଖେଳି

ଦେଉଥାଏ ତାକୁ ମାରି ॥

ଯାହାକୁ କଲି ମୁଁ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱାସ

ଧୋକା ଦେଲା ସିଏ ମତେ ,

ନିଜ ଲୋକ ଯଦି ଭଗାରି ସାଜିଲା

କାହାକୁ କହିବି ସତେ ॥

ଗ୍ରା/ପୋ- ଇଛାପୁର, ଥା- ଡୁଙ୍ଗୁରିପାଲି

ଜି- ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର, ଓଡ଼ିଶା

ବର୍ଷାର ସ୍ମୃତିରେ

ବର୍ଷା ଆସିଲେ..

ଆମ ବାଡ଼ିରେ ଆପେ ଆପେ ଉଠିପଡ଼େ

ଓଲ ଗଛ ଓ ହଳଦୀ ଗଛ

ମୁଣ୍ଡ ଟେକନ୍ତି ଆହୁରି ଅନେକ ଅନାବନା ଗଛ,

ବୋଉ ପୋତିଦିଏ ଖଡା, ପୋଇ ଓ ଛଚିନ୍ଦ୍ରା

ବାପା ତିଆରି କରିଦିଅନ୍ତି ମଞ୍ଜା

ପିଲାଦିନେ ଓହଳିଥିବା ଛୋଟ ଛଚିନ୍ଦ୍ରା ଲାଞ୍ଜିରେ ମୁଁ ବାନ୍ଧିଦିଏ ଛୋଟ ଇଟା ଖଣ୍ଡେ,

ଛଚିନ୍ଦ୍ରା ଲମ୍ବା ହେବ ବୋଲି ।

ବର୍ଷାକୁ ନେଇ ଅନେକ ସ୍ମୃତି ..

କାଗଜ ଡଙ୍ଗା, ପାଣି ଫୋଟକା, ଓଦା ଓଦା ସୁଲ ଫେରନ୍ତା ସମୟ..

ଏବେ ଆଉ ସେମିତି ବର୍ଷା ନାହିଁ ଯେମିତି ଥିଲା ମୋ' ପିଲାଦିନେ ।

ଏବେ ତ ଶ୍ରାବଣରେ ବି ଲୋଡା ପଡୁନି ଛତା କି ପକ୍ଷୀଆଟିଏ

ଅଥଚ ମୁଁ ବର୍ଷାଦିନେ ରଖିଥାଏ ବର୍ଷାତିଟିଏ ମୋ' ବ୍ୟାଗରେ ।

ସେଦିନ କଲେଜରୁ ଫେରୁଥିବା ବେଳେ ବର୍ଷାର ଦାଉ ସହିନପାରି ରାସ୍ତା ତଳକୁ

ପଡ଼ିଯାଇଥିବା ଝିଅ ବର୍ଷାର ସ୍ମୃତି ପରି ଏବେ ବର୍ଷା ସ୍ମୃତିଟିଏ ।

ଏବେ ବର୍ଷା ପାଇଁ କବିତା ମନେପଡୁନି,

ମନେପଡୁଛି ସେହି ଝିଅ ବର୍ଷାର ସ୍ମୃତିରେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସାହୁ

ପଲ୍ଲୀସାହି, କମାଳପୁର,
ଅହିୟାସ, ଯାଜପୁର-୭୫୫୦୩୭
ମୋ-୯୩୩୮୧୭୫୭୧୯

ପ୍ରତାରଣା

ନିସ୍ତବ୍ଧ ମୁଁ ଆଜି ତୋ ପ୍ରତାରଣାରେ
ତୋ ପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜଳେ
ହୃଦୟର ବ୍ୟଥା ତୁ କାହିଁ ବା ବୁଝିବୁ
ତୁ ତ' ଅଛୁ ବହୁ ଖୁସିରେ ।

ସୁଶୀଳ କୁମାର
ଭୋଇ

ତୋ ଭଲ ପାଇବା ଥିଲା ଅଭିନୟ
ମୋ ସାଥେ ତୁ କରିଦେଲୁ ଅଭିନୟଟେ
କେତେ ମନଦେଇ ତତେ ଭଲ ପାଇଥିଲି
ହେଲେ ତୋ ଛଳନାକୁ ବୁଝି ପାରି ନଥିଲି ।

ତୋ ହୃଦୟ ସତେ ଟାଣ ପଥରଟେ
ମୋ ହୃଦୟକୁ କାତପରି ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଗଲୁ
ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟକୁ କେମିତି ଯୋଡ଼ିବି
କୋଉ କାରିଗର ଆସି ଯୋଡ଼ି ଦେବ ଯେ ।

ତୋ' ପାଇଁ ମୁଁ କେତେ ମରୁଛି
 ତୋ ପ୍ରତାରଣାରେ ମୁଁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମରୁଛି
 ଆଜି ମୁଁ ଗୋଟେ ଶବ ପାଲଟି ଯାଇଛି
 ହେଲେ ତ' ତେ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।

କେବେ ତୁ' ଫେରିବୁ ମୋ ଜୀବନକୁ
 ମିଛ ଭଲ ପାଇବାର ଅଭିନୟ ନେଇ
 ପ୍ରତାରଣା ସଙ୍ଗେ ମିଛ ପ୍ରତିସ୍ପୃତି
 ଯାହା ତୁ ଦେଇଥିଲୁ ଅତୀତରେ ଯାଇ ।

ତୁ ମତେ ଧୋକା ଦେ କିମ୍ବା ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେ
 ତୋ ସୁଖ ପାଇଁ ଜାହାତୁ କରିବୁ
 ସହିଯିବି ମୁଁ ଖୁସିରେ, ହଁ ସହିଯିବି ମୁଁ ଖୁସିରେ ।
 ହଁ ମୁଁ ନିସ୍ତବ୍ଧ ତୋ' ପ୍ରତାରଣାରେ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨ ।

(ସାମାଜିକ କର୍ମୀ/ଯୁବ ଲେଖକ)

୭୩୭୧୭୭୭୮୭୭

ଦେଖ କହେ ଦେଖୁଲି ଲୋ...

ମନୋରଞ୍ଜନ
ସୁରୁଜାଳ

ସାରୁପତ୍ର ମୂଳ ଆଜି ଲାଗେ ଶୂନ୍ୟ

ନାହିଁ ଜାତିଭାଇ ଭିତ,

ନିର୍ମଳ ଆକାଶ ନାହିଁ ମେଘ ମାଳ

ଅଶାନ୍ତ ପ୍ରକୃତି ନୀଡ଼ । (୧)

ଓଢ଼ଣୀ ତଳରେ ମଉସୁମୀ ରାଣୀ

ଲାଜେଇ ଯାଇଛି ଲୁଚି,

କାହିଁ ଘନ ରୂପ ମୟୂରର ନୃତ୍ୟ

ଶୁଭେନି ମହାର କିଛି । (୨)

ମେଘ ଆସରକୁ ଚାହିଁଛି ଚାତକ

ଆଖି ପାଣି ଯାଏ ଶୁଖି,

ବିଲ ଗେଣ୍ଡା ପଲ ଦେଖିବାକୁ ନାହିଁ

କାହିଁ ସାଧବର ଚାଖି । (୩)

ରତ୍ନଚକ୍ର ଆଜି ବାଟ ଯାଏ ଭୁଲି

ରୁତୁ ଦେହେ ରୁତୁ ହଜେ,

ଆଷାଢ଼େ ନିଦାଘ ଶ୍ରାବଣେ ଜୀମୁତ

ଶୀତ ପଥ ଦୁଡ଼ି ମଜେ । (୪)

ଅସମୟେ ବର୍ଷା ଶିଶିର ବସନ୍ତ

ଅପାଳକ ଆଜି ମହା,

ଦେଖି ଭୀମ ରୂପ ପ୍ରକୃତି ବିମୁଖ

ମଣିଷ ର ପାପ କହି । (୫)

ବିଷ ଯୁକ୍ତ ବସୁ ଆବିଳ ଉଦର

ଦୂଷିତ ଜଳ ମରୁତ,

ତା କଲା କରମ ଭୋଗୁଛି ମାନବ

ପିଠିରେ ପଡ଼ୁଛି ବେତ । (୬)

ଅଳପ ଦିନର ଗଳପ ସରିବ

ଧରିବା ସତ୍ୟର ରାହା,

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପଥେ ମନ ଚଲୁଥିଲେ

ଏକା ସାହା ଚଉବାହା । (୭)

ଆଇଁଲାପାଲି, ଧମା, ସମ୍ବଲପୁର

ଦିବ୍ୟ ବନ୍ଦନା

ଅରୁଣାକର ଭୁଏ

ଅକାଳ କାଳକୁ ବରଣ କରିବା

କାଳଜୟୀ ଘୋଷଯାତ,

ଭକତ ବିହୀନ ମନ ବୋଲେ ସିନା

ଜଗତ କୁ କର ହୀତ । (୧)

ଅନୁଭବୀ ସିନା ଅନୁଭବ କରେ

ତବ ଲୀଳା ଗାଥା-ମୃତ

ଭକତିର ତୋରେ ବନ୍ଧା ସେଇ ଏକା

ବୋଲାଉ ଜଗତ ନାଥ । (୨)

ବରଷକୁ ଥରେ ତାରିବା ପାଇଁ କି

ବିଜେ କର ନନ୍ଦଘୋଷେ,

ଷଡ଼ରିପୁ ନାଶି ଜନତାରେ ତୋଷି

ଭରି ଦିଅ ଭକ୍ତି ରସେ । (୩)

ତାର ଅବା ମାର ଏ ଦୀନ ଜନକୁ

ନାହିଁ କିଛି ଅବଶୋଷ,

ମନ-ହୃଦ-ନେତ୍ରେ ତବ ପ୍ରତିଛବି

ଦେଖି ହେଉ ପରିତୋଷ । (୪)

ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ

ସରକାରୀ ଉନ୍ନୀତ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ

ଗୋଲାମାଳ, ରେଂଗାଲି, ସମ୍ବଲପୁର

ବିଶ୍ୱାସ

ପରମ ମଇତ୍ର ଅଟଇ ବିଶ୍ୱାସ

ବିଶ୍ୱାସରେ କଲେ ଭରସା ,

ଅବଶ୍ୟ ପୂରଣ ହୋଇ ଥାଏ ଦିନେ

ଦୃଢ଼ତା ଥିଲେ ନିଜ ଆଶା ।

ଚାତକ ସମ,

ଆକାଶରୁ ଝରେ ବରଷା ।

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ନିଦାଘ ଜ୍ୱାଳା ଥିଲେ ସହି

ମେଣ୍ଟାଇ ଜୀବନ ର ତୃଷା ॥ ୧

ମତଙ୍ଗ ମୁନିଙ୍କି ଗୁରୁ ରୂପେ ବରି

ସେରୁ ଥିଲେ ପଦ ଶବରୀ ,

ନୀଚ କୁଳେ ଜାତ ହେଲେହେଁ ପୁରୁବ

ସ୍ୱଭାବ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସଂସ୍କାରୀ ।

ପବିତ୍ର ଚିତ୍ତ,

ବିଶୁଦ୍ଧ ଅନ୍ତର ତାହାରି ।

ନିର୍ମଳ ଭକତି ଚାହିଁ ଯତି ଅତି

ପ୍ରସନ୍ନରେ ଗୀର ଉଦ୍ଧାରୀ ॥ ୨

ଗୁପ୍ତେଶ୍ୱର ଚନ୍ଦ୍ର

"ପିତୃ ସତ୍ୟ ପାଳି ଦୁଃଖୀର ସଙ୍ଗାଳି

ଆସିବେ ନିଶ୍ଚୟ ଏ ସ୍ଥାନ,

ରହିଥା ଅନାଇଁ ରଘୁକୁଳ ସାଇଁ

ରଖିବେ ଭକତ ର ମାନ ।"

ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରି,

ଚଳିଲେ ତେଜି ଅପଘନ ।

ସେଦିନୁଁ ଶବରୀ ପଥ ନିରେଖଇ

ଶିରେ ଧରି ଗୁରୁ ବଚନ ॥ ୩

ନିତି ପୁଷ୍ପ ତୋଳେ ମନେ ମନେ ଭାଳେ

ପ୍ରଭୁ ଙ୍କ କୋମଳ ପୟର ,

କଣ୍ଠକ ରୁମ୍ଭିବ ଶୋଣିତ ବହିବ

ଯାତନା ଲଭିବେ ଅପାର ।

ଏଣୁ ବିଛାଏ,

କୋମଳ ପାଖୁଡ଼ା ଫୁଲ ର ।

ତୋଳି ମିଠା କୋଳି ସରାଗେ ସଞ୍ଚିଲ

ଭୁଞ୍ଜିବେ ବୋଲି ରଘୁ ବୀର ॥ ୪

ବିଶ୍ୱାସେ ମିଳନ୍ତି ହରି ଏ ପ୍ରସିଦ୍ଧି

ରହିଛି ଅନାଦି କାଳରୁ ,

ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଛି ଶବରୀ

ପରମ ଗୁରୁଙ୍କ ବାକ୍ୟରୁ ।

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସେ,

ଅନ୍ତର ବାରତା ଦୂରରୁ ।

ଜାଣି ପାରି ଧାଇଁ ଆସିଲେ ନିକଟେ

ଧୋଇଲା ପଦ ସୁକୃତ ରୁ ॥ ୫

ଚରଣ ବନ୍ଦନା କରି କୁଟୀରକୁ

ପାଛୋଟି ନେଲେ ଟି ସପିରେ,

ଆସନ ପାରି ବସାଇଲେ ଆଦରେ

ଅତିଥି ସେବିଲେ ବିଧିରେ ।

ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମ,

ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଆତିଥ୍ୟ ରେ ।

ବର ଯାଚନ୍ତେ ଶବରୀ କୃତ୍ୟ କୃତ୍ୟ

ନବଧା ଭଜତି ପରାରେ ॥ ୬

ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ ଦେଖି ରଘୁରାୟ

ଭାବରେ ହୋଇ ଗଦ ଗଦ ,

ଜିଜ୍ଞାସା ପୂରଣ କଲେ ଭାବଗ୍ରାହୀ

ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା ପରମ ପଦ ।

ଧନ୍ୟ ଶବରୀ,

ତିଳେ ନାହିଁ କପଟ ଛନ୍ଦ ।

ଶ୍ରୀ ରଘୁ ନନ୍ଦନ -ଚାନ୍ଦ ଦରଶନ

ଲଭି ମୁଦ ହୃଦ-କୁମୁଦ ॥ ୭

ଗୁରୁଙ୍କ ଉଦନ୍ତ ସାଧେ ଶିଷ୍ୟ ହିତ

ନାଶଇ ସକଳ କିଳବିଷ,

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା ରଖିଣ

ପିଇଲେ ହଳାହଳ ବିଷ ।

କୈଳାସ ବାସୀ,

ଲଭିଲେ ଯଶ ପଉରୁଷ ।

ନୀଳକଣ୍ଠ ନାମେ ଜଗତ ବରେଣ୍ୟ

ହୃଦରେ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ॥ ୮

ପରମ ଶାସ୍ତ୍ର ଶ୍ରୀମଦ ଭାଗବତ

କୁହନ୍ତି ପବିତ୍ର ଭାରତୀ,

ବିଶ୍ୱାସ ବିହୁନେ ଫଳ ନ ଫଳଇ

ଖରୁ ଥିଲେ ଦିବସ ରାତି ।

ଏଣୁ ସୁଜନେ,

ଚିତ୍ତେ ଘେନ ଏ ଦିବ୍ୟ ବାଣୀ ।

ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କୁ ମସ୍ତକେ ଧାରଣ

କରି ଛନ୍ତି ଅନନ୍ତ ଫଣୀ ॥ ୯

ମୃଗୁଣୀ, ବାରଣ, ଅଞ୍ଜନା ନନ୍ଦନ

ଧ୍ରୁବ, ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ, ସୁଦାମା ।

ଧୀବର, ଦାସିଆ, ପାଞ୍ଚାଳୀ, ଅହଲ୍ୟା

ମୀରା ବାଇ, ବିଦୁର ବାମା ।

ରୁକ୍ମିଣୀ ଆଦି,

ବିଶ୍ୱାସସ୍ଥ ଭଳି ଭକତ ।

ବିଶ୍ୱାସ ବଳରେ ଲଭିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ

ଅଟଇ ଏ ଅପ୍ରିୟ ସତ ॥ ୧୦

ଗ୍ରାମ /ପୋଷ୍ଟ :- ସମାପ୍ତିଂଦା,

ଜିଲ୍ଲା :- ଝାରସୁଗୁଡ଼ା, ମୋ. ନଂ. ୭୭୮୩୮୪୧୦୭୪

ସ୍ୱାଧୀନତା ବିପ୍ଳବ

ପୂରୁବ ଦିଗରେ ସୁରୁଜ ଉଦଇ
ଉଠ ହେ ପାହିଲା ରାତି

ଅନନ୍ତ ପଟେଲ

ଭାରତ ଆଜି ସ୍ୱାଧୀନ ହେଲା
ପତାକା ଉଡ଼ଇ ନିତି.....(୧)

ସ୍ୱାଧୀନତା ପୂର୍ବେ ସଂଗ୍ରାମୀ
କଲେ ବିପ୍ଳବ
ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆମ ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନ
ହେଲା ସମ୍ଭବ.....(୨)

ଜୀବନ ଦେଇ ସଂଗ୍ରାମ କଲେ
ବ୍ରିଟିଶଙ୍କ ସାଥେ
ଯେତେ ବିପ୍ଳ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ହଟି
ନ ଥିଲେ ପଥେ.....(୩)

ଜବନର ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ରେ ତାଙ୍କ
ନାମ ଗାଏ
ଭାରତର ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଇଶ୍ୱର
ରୂପ ପାଏ.....(୪)

ଆହ୍ୱାନ ଦେଲେ ବୀର ଭାରତ ବାସି
ଜାଗାରେ ଜାଗ ବୀର ସନ୍ତାନ
ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ରିତ ହେଲେ ହସି ଉଠିବ
ଏହି ଆମ ଜନମ ସ୍ଥାନ.....(୫)

କଦଳୀ ମୁଣ୍ଡା, କଳାହାଣ୍ଡି
ଓଡ଼ିଶା ପିନ୍ ୧୭୭୧୦୩

ଆସିଲା ସନ୍ଧ୍ୟା

ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ବୁଡ଼ଇ ରବି,
କି ସୁନ୍ଦର ସତେ ଲୋହିତ ଛବି

ଗୌରୀ ମେହେର

ଆହା କି ମନୋହର ଦିଶେ ସିନ୍ଦୂର ମୟ,

ମନ ମୁରୁକର ହାଏ ଏହି ସମୟ

ଲାଲ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧେ ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶ,,

ନାଲି ରଂଗେ ହୁଏ, ଧରଣୀ ସୁବେଶ

ଅନ୍ଧକାର କ୍ରମେ ମାଡ଼ି ମାଡ଼ି ଆସଇ,,

ତାରା ଗୋଟିକ ଗୋଟି ଆସିଲେ ଉଇଁ

ଗାଈ ଗୋଠ ଦଳ ଧୁଲି ଉଡ଼ାଏ,,

ପିଲାଏ ଖେଳନ୍ତି ସାଧିଙ୍କ ମେଳେ

ପକ୍ଷୀଏ ଫେରନ୍ତି ନିଜ ବସାକୁ,,

ଚାଷୀ ଫେରୁଛନ୍ତି ଦେଖ ନିଜ ଗୃହକୁ

ସଞ୍ଜ ଦୀପ ମାଁ ଜଳେଇଦେଲେ,,

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଫୁଲ ଦେଇ ଚଉରାମୂଳେ

ମନ୍ଦିରେ କରନ୍ତି ଭଜନ କୀର୍ତ୍ତନ,,

ଭକ୍ତି, ଆନନ୍ଦରେ ସର୍ବଜନ

ଶୀତଳ ଶୀତଳ ପବନ ବହଇ,,

ଆହା କି ସୁନ୍ଦର ସନ୍ଧ୍ୟାର ଛବି

ଗନ୍ଧାରୀଗୁଡ଼ା, ନୂଆପଡ଼ା

ମୃତ୍ୟୁ

ମୃତ୍ୟୁ ମୋର ନିକଟତର

ତାକୁଛି ହାତ ଠାରି,

ଯିବି କି ନାହିଁ ଭାବିକି ଟିକେ

ଯାଉଛି ମୁହିଁ ଡରି ।

ସରିନି ବେଳ ପୁରିନି କାଳ

ରହିଛି କାମ ବାକି,

ମୋ ଘର ତାଳେ ଶାଗୁଣା ବସି

ଯାଉଛି ଉଡି ତାକି ।

ଘର ଚଟିଆ ଗଲେଣି ଉଡି

ମୃତ୍ୟୁ ସଙ୍କେତ ଦେଇ,

ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ କଳା ବାଦଲ

ଗଲାଣି ମୋର ଛାଇ ।

ଯାଉଛି ଏଇ ଦୁନିଆଁ ଛାଡି

ସାଇତି ସବୁ ସ୍ମୃତି,

ମାୟା ସାଂସାରୁ ସ୍ନେହ ବନ୍ଧନୁ

ମୋହ ଗଲାଣି ତୁଟି ।

ଉତ୍ତମ ମହାପାତ୍ର

ବାଲେଶ୍ୱର, ୨୫.୭.୨୦୦୧

ବଣମଲ୍ଲୀ

ବଣମଲ୍ଲୀ ମୁହିଁ ଦିନେ ଝଡ଼ିଯିବି

ବଣ ଭିତରେ ରହି

ହେଲେ ମୋର ବାସ କାହାରି ପାଖରେ

ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ନାହିଁ ।

କି ଲାଭ ଅଛି ଏହି ଜୀବନେ ମୋର

ଏତେ ବାସ ଯଦି ଥାଇ

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଂଗେ ଦେଖାହେଲେ କେବେ

ସବୁ ଦୁଃଖ ଦେବି କହି ।

ଜାଣି ନାହିଁ ମୁଁ ଦେଖା ଦେବେ କେବେ

ମୋର ସେହି ପରମ ପୁରୁଷ

ସ୍ୱପ୍ନରେ ହେଉ ପଛେ ରଖ ମୋ ବିନତୀ

ଫୁଟାଇ ଦିଅ ତୁମ ମୃଦୁମଳୟର ହସ ।

ଚିନ୍ମୟୀ ଦାସ

ଚୌଦ୍ୱାର, କଟକ

ଗରିବ ପର କାହିଁକି ?

ନରେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ
ବେହେରା

ଧନୀ ଗରିବର ରାଜନୀତି ଏଠି
ଚାଲିଛି ସାରା ସଂସାରେ
ତେଲିଆ ମୁଣ୍ଡରେ ଢଳାଯାଏ ତେଲ
ଗରିବ କାନ୍ଦୁଛି ଘରେ ।୧ ।

ରାଜ୍ୟ ରାଜନୀତି ହୁଏ ବାଟବଣା
ଗରିବ ପାଏନି ନ୍ଯାୟ
ଅର୍ଥହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ଲୁହ ଗତାଉଛି
ଦେଖି ଧନୀଙ୍କ ଅନ୍ୟାୟ ।୨ ।

ସରକାରୀ କଲ କିଣେ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି
ଦେଖାଇ ସମସ୍ତ ବଳ
ଗରିବ ଜନତା କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ମରେ
ପାଏ ନାହିଁ ଥଳକୁଳ ।୩ ।

କେତେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥାଏ ଦଳ
ରହିବ ନାହିଁ ଅଭାବ
ଭୋଅଟ ବେଳରେ ଗୋଟିଏ ଚିହ୍ନରେ
ମୋହର ଲଗାଇ ଦେବ ।୪ ।

ଜିତିଗଲା ଦଳ ଗଢିଲେ ସର୍କାର
ଗରିବ ମୁଣ୍ଡେ ପ୍ରହାର
ଭଉ ଓ ଆବାସ ଯୋଜନାରେ ଘର
ଲୋଟିଲେ ଧନୀ ଶ୍ରେଣୀର ।୫ ।

ବିଚରା ଗରିବ ଜନତାର କଥା
ବୁଝିଲେନି କେହି ନେତା
ନିଜ ପରିବାର ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନ
ନେଲେ ସେ ଆବାସ ଭଉ ।୬ ।

ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମିଥ୍ୟା ରାଜନୀତି

ଭାବିଲେ ଘୁରିବ ମଥା

ଏମିତି ଶାସନ ଚାଲିଛି ଜଗତେ

ଭୁଷୁଡ଼ି ଗଲାଣି ପ୍ରଥା ।୭ ।

ଧନୀ ଓ ଗରିବ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ

ଆଇନ ଅଛି ସମାନ

ମତଦାନ କେନ୍ଦ୍ରେ ଗୋଟିଏ ଭୋଅଟ

ଅଟଇ ଯେ ବଳବାନ ।୮ ।

ନାମିଦାମୀ ଗାତି ଚଢ଼ି ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି

ଖଣ୍ଡିଏ ଭୋଅଟ ଦିଏ

ଗରିବ ଜନତା ପିନ୍ଧି ଛିଣ୍ଡା ଲୁଗା

ଖଣ୍ଡେ ଭୋଟ ଦେଇଥାଏ ।୯ ।

ଧନୀଲୋକ ପାଏ ସମସ୍ତ ସୁବିଧା

ଗରିବ ପର କାହିଁକି ?

ଜବାବ ଦିଅହେ ଏଦେଶ ଜନତା

ଆଇନ ଦେଶେ ନାହିଁ କି ?୧୦ ?

ପାଏନି ଗରିବ ଭଉ ଓ ଆବାସ

ଧନୀ ପାଏ ବାରମ୍ବାର

ସମସ୍ତ ଯୋଜନା ସହାୟତା ପୁଣି

ଏ ଗରିବ ସାତପର ।୧୧ ।

ଧନୀ ଦେଇନାହିଁ ଖଣ୍ଡେରୁ ଅଧିକ

ଦେଇଛି ଖଣ୍ଡିଏ ଭୋଟ

ଗରିବ ଦେଇନି ଖଣ୍ଡିଏରୁ କମ୍

ତାଲିକାରେ ଅଛି ନୋଟ୍ ।୧୨ ।

ଦୁଅ ସଚେତନ ସରକାରୀ କଳ

ଛାଡ଼ିଦିଅ ପ୍ରିୟାପ୍ରୀତି

ଗରିବଙ୍କୁ ଦିଅ ସେବା ଓ ମମତା

ଦେଶର ହେବ ଉନ୍ନତି ।୧୩ ।

କବିକମଳ ନରେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ବେହେରା,

ସମ୍ପାଦକ - ମୋ ଅନୁଷ୍ଠାନ, ଆଳଦା, ଖଇରା,

ବାଲେଶ୍ୱର, ମୋ-୯୮୫୩୧୪୭୫୧୦

ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ

ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖେ,

ଝରଝର ବର୍ଷା ।

ଲମ୍ବା ଲମ୍ବିଥିବା ରାସ୍ତାର କଡ଼େକଡ଼େ,

ଏକଲା ଦୌଡ଼ୁ ଥିବାର ।

ଆଉ ରାତିରେ ଦିନେ ଦିନେ

ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପିଠି କରି

କଅଁଳିଆ ଖରା ପୋଉଁ ଥିବାର ।

ବେଳେବେଳେ ସ୍ୱପ୍ନ ମୋର

ସୁନୀଳ ଆକାଶକୁ

ଛୁଇଁଯାଏ, ମାଡ଼ି ଯାଏ ।

ଗୁଡ଼ାଏ ପକ୍ଷୀଙ୍କୁ ନେଇ

ସାରା ଆକାଶ ଭର୍ତ୍ତି କରିଦିଏ ।

ତଳେ, ବେଳେ ବେଳେ

ଘନନୀଳ ସମୁଦ୍ରର

ମୁକ୍ତାପରି ଝଲମଲ

ଦେଉ ସବୁ ମୋ ଦେହରେ

ନେଶି ହେଇଯାଏ ।

ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖେ ।

ମୁହଁରେ ରଙ୍ଗ ମାଖେ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ସବୁ ଏମିତି ଅଧା କାହିଁ ହୁଏ !

ଆଲାରାମ ଘଣ୍ଟି ଟାସମୟର

ଧାଁ ଧଉଡ଼ ସୁରୀପତ୍ର କୁ

ହାତରେ ଧରାଇ ଦିଏ ।

ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳୀ ପଣ୍ଡା

ସ୍ୱପ୍ନ ନାହିଁ ତ ବର୍ଷା ନାହିଁ
 ସ୍ୱପ୍ନ ନାହିଁ ତ ରାସ୍ତା ନାହିଁ
 ସ୍ୱପ୍ନ ନାହିଁ ତ ଆକାଶ ନାହିଁ
 ସମୁଦ୍ର ନାହିଁ, ପାଣି ନାହିଁ, ପବନ ନାହିଁ ।
 ଜୀବନଟା ଶବ୍ଦ ହୀନ ,
 ରୂପ ହୀନ, ଆଭାସୀନ ଲାଗେ
 ସ୍ୱପ୍ନ ନ ଦେଖିଲେ ।
 ତଥାପି ମିଛ ଜୀବନ ଏଠି
 ମିଛ ସ୍ୱପ୍ନ ରେ ଜୀଉଛି ।
 ରାତି ପାହିଗଲେ ଆଉ ସିନ୍ଦୂରା ଫାଟିଲେ ,
 ଖାଲି ଦୌଡୁଛି ଆଉ ଦୌଡୁଛି । ।

ବେ-ସରକାରୀ ଜ୍ଞାନାଳୟ

ସୂଚିରଞ୍ଜନ ବାରିକ

ଅନ୍ଧର ଆକାର ଅପସରୀ ଯାଏ,

ଜ୍ଞାନର ଆବିର୍ଭାବେ ।

ଶିଷ୍ୟର ଧର୍ମାଙ୍ଗ ବିକଶିତ ହୁଏ,

ଗୁରୁର ଆଶିର୍ବାଦେ । ।.....୧

ଗୁରୁର ଆଦେଶ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଗଢେ,

ବୃକ୍ଷତଳ, ନଦୀତଟେ ।

ଯେଉଁଠି ଗୁରୁର ବାଣୀ ଶୁଭାଯାଏ,

ଶିଷ୍ୟ ତା ପ୍ରତିଭା ରଟେ । ।.....୨

ଜ୍ଞାନ ତ ନୁହଁଇ ବାଲି, ମାଟି, ଗୋଡ଼ି,

ମେଞ୍ଚାଏ ନେଇଯିବା ।

ସାଧନା, ତପସ୍ୟା ତ୍ୟାଗ ପରି ନିଷ୍ଠା,

ସମର୍ପଣ ଜ୍ଞାନେ ଦେବା ।.....୩

ଆବଦ୍ଧ ନୁହଁଇ ଜ୍ଞାନର ପତିଆ,

ଧନର ପଘାରେ ବନ୍ଧା ।

ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତି, ସତ୍ୟ ମନର ମହନ,

ଯେଉଁଠାରେ ଜ୍ଞାନ ସନ୍ଧା । ।.....୪

ଜ୍ଞାନ ତ ନଥାଏ ଚାରିକାନ୍ଥ ଅନ୍ତେ,

ମସ୍ତିଷ୍କେ ଭରିଯିବ ।

ପରିବେଶେ ଥାଏ ଗୁରୁର ବାଣୀରେ,

ହୃଦୟ ଭୁରିଯିବ । ।.....୫

ଧନର ଆକାଶେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣର ମହଲ,

ନୁହେଁ ଯେ ଜ୍ଞାନାଳୟ ।

ଶିଷ୍ୟର ଆଗ୍ରହ ଜିଜ୍ଞାସାର ମାର୍ଗ,

ଖୋଲିଦିଏ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ।.....୬

ଶିଷ୍ୟତ ନୁହଁଇ ସରକାରୀ କଳ,

ନୁହେଁ ସେ ବେ-ସରକାରୀ ।

ବେପାର ଚାଲଇ ଜ୍ଞାନର ହାଟରେ,

ଗରୀବ ଯେଉଁଠି ହାରୀ । ।.....୭

ବେସରକାରୀର ଚାରିକାନ୍ଥ ନୁହେଁ,

ଜ୍ଞାନର ମୂଳ ଉତ୍ସ ।

ସରକାରୀ ଗୃହେ ଜ୍ଞାନର ଆଭାସ,

ଯଦି ଥାଏ ଗୁରୁ ସୁସ୍ଥ । ।.....୮

ମୂଲ୍ୟତ ନୁହଁଇ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରମାଣ,

ଶିଷ୍ୟର ଶେଷ ଫଳ ।

ବିଦ୍ୟାରେ ଆଗ୍ରହ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଦେଖାଏ,

ଜ୍ଞାନଲାଭ ତା'ର ମୂଳ । ।.....୯

ଶିକ୍ଷାତ ନୁହଁଇ ମାପର ଗାଲିଚା,

ମାପ ଫିତା ମାପିଦେବ ।

ଧନର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମୁଣ୍ଡବି ନୁଆଁଏ,

ଦୂରକର ଅହଂଭାବ । ।.....୧୦

ଗ୍ରାମ:- ଅନୁପଲ୍ଲା, ଗ୍ରାମ.ପ:-ସାମନ୍ତରାପୁର

ବୁକ୍:-ଡିଡ଼ୌଲ, ପିନ୍:-୭୫୪୧୭୭

ଜିଲ୍ଲା:-ଜଗତସିଂହପୁର

ମେଲ୍:- smrutiranjnbarik.smruti@gmail.com

ସତୀ

ସେମାନେ ସତୀ

ପୁଣ୍ୟତୋୟା ଗଙ୍ଗା ପରି

ପତି ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା

ଅନସୂୟା ସୀତା ଓ ସାବିତ୍ରୀ

ଦେଇ ପାରନ୍ତି ଜୀବନ ପରୀକ୍ଷା

କେବେ ଅନସୂୟା,

ଯାହା ପାଇଁ ପାଏ ନାହିଁ ରାତି ।

କେବେ ସୀତା ,

ଯାହାକୁ ଦେବାକୁ ହୁଏ ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷା

ଧରିତ୍ରୀରେ ମିଶିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

କେବେ ସାବିତ୍ରୀ

ଯେ ଭେଟିପାରେ ଯମରାଜାଙ୍କୁ

ମାଗିବାକୁ ମଥାର ସିନ୍ଦୂର

ପରୋକ୍ଷରେ

ପତିଙ୍କର ଆୟୁଷ ମୁଠାକ ।

ସନାତନ ମହାକୁଡ଼

ଗ୍ରାମ/ପୋ. ଅ: ବେରୁଆଁବାରୀ

ଜିଲ୍ଲା: ନୟାଗଡ଼- ୭୫୨୦୮୨, ଓଡ଼ିଶା ।

ଦୂରଭାଷ: ୯୩୩୯୭୧୦୧୭୮

ଇମେଲ୍: sanmahakud@gmail.com

www.sanatanmahakud.in

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ବରଷା

ଆଜି କିଛି ନୁଆ ନୁହେଁ ...

ଏମିତି କେତେ ବରଷା ଗଲାଣି

ଏମିତି କେତେ ରତ୍ନ ବଦଳିଲାଣି

ଚାହିଁ ଚାହିଁ ତୁମକୁ

ଆଖିରୁ ପାଣି ମଲାଣି ..

ମନ ମୋ ହାଲିଆ ହେଲାଣି

ହେଲେ ଆସନାହିଁ ତୁମେ

ମନର ଭାଷା ତ ମନରେ ରହିଛି

କେବେ ବୁଝ ନାହିଁ ତୁମେ

ହେଲେ ମୋ କଲମ ବୁଝୁଛି

ସ୍ୱାର୍ଥହୀନ ଭାବେ ଦିନରାତି

ମୋ ପାଖେ ପାଖେ ରହିଛି

ସତରେ...

ଆଜି କିଛି ନୁଆ ନୁହେଁ ...

ଏମିତି କେତେ ବରଷା ଗଲାଣି

କଳାମେଘ ଭରା ଆକାଶରେ

ମୁଁହ ଅନ୍ଧାର ଦିନରେ ...

ଧରଣୀ ରାଣୀ ଭିଜିଯାଏ

ବର୍ଷାର ପ୍ରତିଟି ଟୋପାରେ

ମୁଁ ଭିଜିବାକୁ ଚାହେଁ ...

ତୁମ ପ୍ରୀତିର ବରଷାରେ

ତୁମେ ନାହିଁ ମୋ ସାଥରେ

ଭାବୁଛି ଭରା ମନରେ

ତୁମେ କି ବୁଝି ପାରନି

ଘରୁଛି କଣ ଏ ମନରେ .. !!

କାହିଁକି ରୁହ ଏତେ ଦୂରରେ

କେମିତି ହେଉଛି ମୋ

ମନର ମଣିଷ ତୁମେ .. !!

ଯଦି ଭିଜି ନ ପାରିଲ

ହୃଦୟର ପ୍ରୀତି ବର୍ଷାରେ .. !!

ରେଭେନସା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, କଟକ

ଡଃ ମାଙ୍ଗଳିକା
ମହାପାତ୍ର

କରୋନା : “ଆ” ମନ୍ତ୍ରାକ୍ଷରୀ

ଆମରି ଜୀବନ ଆମ ହାତେ

ଆହେ ଦୟାମୟ ବିଶ୍ୱବିହାରୀ

ଆମେ କରୁଛୁ ତମକୁ ଗୁହାରି

ଆଜି ଉଜୁଡ଼େ ସଭିଙ୍କ ସଂସାର

ଆପଣ ଟିକେ ହୃଦେ ଘେନା କର

ଆହା କି ସୁନ୍ଦର ଏହି ସଂସାର

ଆଲୋକ ଦେଖାଇ କର ଉଦ୍ଧାର

ଆତୁରେ ହୁଅନ୍ତି ଜନେ କାତର

ଆଶିଷ ତବ ପଡ଼େ ଦରକାର

ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲେ ଏ କରୋନା

ଆଉ ନ ଉଠିବ ତମରି ବାନା

ଆମରି ଜୀବନ ଆମରି ହାତେ

ଆଗକୁ ସତର୍କ ରହିବା ଯେତେ

ଆପଣେଇ ପାରୁ ନାହୁଁ ନିୟମ

ଆପଣା ହସ୍ତରେ ଯିବ ଜୀବନ

ଆଖିରେ ଦେଖୁଛ କଷଣ ଛବି

ଆସି ଦେଖା ଦିଅ ନ ରୁହ ଛପି

ଶୈଳବାଳା ସିଂହ

ଆବଶ୍ୟକ ଆଜି ତୁମର ଉଭା

ଆହୁଲା ମାରିବ ସଂସାର ତଳା

ଆଖି ଲୁହେ ତବ ସଂସାର ଭାସେ

ଆସନ୍ତାକାଲିକି କାନ୍ଦିବେ କେତେ

ଆର୍ତ୍ତତ୍ରାଣ ତୁମେ ପାଖେ ରହିଛ

ଆମ ଦୁଃଖ କି ନ ଶୁଣି ପାରୁଛ

ଆରମ୍ଭରୁ ଆମେ ଜଗିଲୁ ନାହିଁ

ଆଁ କରେ କରୋନା ଖାଇବା ପାଇଁ

ଆମର ଟିକିଏ ଭୁଲ ପାଇଁ

ଆକାର ବଢ଼ୁଛି ହିସାବ ନାହିଁ

ଆକ୍ରାନ୍ତଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ି ଚାଲେ

ଆକଳନ ତାର କେ କରିପାରେ

ଆକାରରେ ଭୂତାଶୁ ନୁହେଁ ବଡ଼

ଆରମ୍ଭରୁ କଲେ ତା ଉପଚାର

ଆୟତ୍ତରେ ତ ରହିବ କରୋନା

ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଯିବ ଡରନା

ଆଖିରୁ ସପନ ଅନେକ ଦୂର

ଆସନ୍ତା ଦିନକୁ ଭରସା କା'ର

ଆକ୍ରମଣ କରେ ପୁଣି କରୋନା

ଆଗୁଆ ଟିକା ନେବା ଭାଇନା

ଆଣିଛି ସମୟ କରୋନା ରୋଗ

ଆବାକ୍ ମଣିଷ ଦୁଃଖ ହିଁ ଭୋଗ

ଆତତାୟୀ ପରି ମାଡ଼ି ଆସିଛି
ଆତଙ୍କବାଦୀ ପ୍ରାୟ କାମ କରୁଛି

ଆର୍ଥିକ ଚିନ୍ତାରେ ସମସ୍ତ ଜନ
ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସଟି ହେଲାଣି କ୍ଷିଣ

ଆରମ୍ଭ ଅଛି ତ ଶେଷ ବି ଅଛି
ଆସିବା ଦୁଃଖର ଅନ୍ତ ବି ଅଛି

ଆଗପଛ ହୋଇ ଯା'ନ୍ତି ପଳାଇ
ଆହା କରିବାକୁ କେହି ନାହିଁ

ଆତ୍ମାର ସନ୍ତୁଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ
ଆକାଶରୁ ତୁମେ ଆସ ଓହ୍ଲାଇ

ଆତଙ୍କ କରୋନା ନିଅ ଉଠାଇ
ଆଶୀର୍ବାଦ ତୁମେ କର ଗୋସାଇଁ

ଆଜ୍ଞାକର ପ୍ରଭୁ ଘୁଞ୍ଚି ବିପଦ
ଆନନ୍ଦରେ ଦେଖୁ ତମର ନେତ

ଆଜି କରୁଛୁ ତୁମକୁ ଗୁହାରି
ଆଗେ ଆଗେ ତୁମେ ଚାଲ ଶ୍ରୀହରି

ଆହେ ମହାବାହୁ କର ଉଦ୍ଧାର
ଆପଣଙ୍କ ପାଦେ କରୁ ଜୁହାର

ଶୈଳବାଳା ସିଂହ, ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ

କୁସୁପୁର, କଟକ

ବର୍ଷା ଆଉ ପୃଥିବୀ

ବର୍ଷାର ପୂର୍ବ ରୂପ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ

କିନ୍ତୁ ସେ ବି ଡରାଏ

ଆଗକୁ ବଢ଼ିଯାଇଥିବା ମଣିଷକୁ

ରାକେଶ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ସେ ଆସେ ନୀଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଆକାଶକୁ କଳାରଙ୍ଗ କରି

ତାର କୃଷ୍ଣକାୟ ଚାନ୍ଦରରେ

ଧିରେଧିରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଲୁଚାଇ ଦିଏ

ଯେମିତି ଲୁଚାଇ ଦେବ ପୂରା ପୃଥିବୀକୁ

ତାର ଆସିବାର ସଂକେତରେ

ପ୍ରକୃତି ବି ଆଗୁଆ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଜଣାଇଦିଏ

ସବୁଜ ଗଛ କଳାମେଘ । ଘନଘନ ପବନ ବହିରାଲେ

ଜାମୁକୋଳି ପରି ବଡ଼ ବଡ଼ ଟୋପା

ଗଛ ପାଗଳ ହୁଏ । ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଇଁ ଦିଏ

ମଝିରେ ମଝିରେ ଖସିପଡ଼େ କାଚ ପରି ପଥର

ମାଟିରେ ମିଳେଇ ଯାଏ

ଅଗଭୀର ଜାଗା ଗହିରୀଆ ହୁଏ

ଭଙ୍ଗାରୁଜା ଚାଲେ

ଜଳମୟ ହୋଇଯାଏ ସଂସାର

ମେଘ ସାଥେ ମେଘ ଧକ୍କା ଖାଇ ଶବ୍ଦ କରେ

ବିଜୁଳି ମାରେ । ଗରଜୁ ଥାଏ ପୃଥିବୀ

ତାରି ଭିତରେ ଲୋଟି ପଡ଼ନ୍ତି କେତୋଟି ଜୀବନ

ବର୍ଷାର ତେଜ୍ଜା ମେଜ୍ଜା ପାଣି

ମୁହଁକୁ ଚାପୁଡ଼ା ମାରେ

ମୁଣ୍ଡରେ ତାଳ ପକ୍ଷିଆ ଟାଙ୍ଗି

ବିଲରେ ହଳ କଷା ହୁଏ

ବର୍ଷାର ଉପସ୍ଥିତି ସେତିକି ଶାନ୍ତନା ଦିଏ

ସେତିକି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦିଏ ଉପାୟଶୂନ୍ୟ ଜୀବନକୁ

ଜୀବନ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଏ ବର୍ଷାର ଉପସ୍ଥିତି ଥିବା ଯାଏଁ

ଅନେକ ରୁଲିରେ ନିଆଁ ଜଳେ ନାହିଁ

କେଜାଣି କେତେ ଦିନ ଯାଏଁ ?

ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ପରି ଲାଗେ

ତଥାପି ଅପେକ୍ଷା ଥାଏ ବର୍ଷାର ବିଦାୟ ଦିନକୁ

ଦିନରାତି ଝିପ୍ ଝିପ୍ ବର୍ଷା ବୁଡ଼ାଇ ରଖେ ପୃଥିବୀକୁ
 ଚାଳର ଫାଙ୍କରୁ ଝରୁଥିବା ପାଣି
 ଓଦା କରେ ମାଟିକାନ୍ଥ
 ସାରୁ ପତ୍ରରୁ ପାଣି ଖସୁଥାଏ
 କଟର କଟର କରୁଥିବା ବେଙ୍ଗ ବର୍ଷାର ସଙ୍ଗୀତ ଗାଏ
 କିବା ତାର ଅସହାୟତାକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଥାଏ
 ରାତିରେ ଝିଙ୍କାରି ର ଶବ୍ଦ ଆଉ ବର୍ଷାର ମୂର୍ଚ୍ଛନା
 ଟାଣି ନିଅନ୍ତି କେଉଁ ଏକ ତୃପ୍ତିର ଦୁନିଆକୁ
 ଯେଉଁଠାରେ ହଜିଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ
 ପୂର୍ବାବସ୍ଥାକୁ ନଫେରି
 ସେହିଠାରେ ଦେହ,ମନ ଆଉ ଜୀବନ
 ସବୁକିଛି ମିଳେଇ ଯାଏ

ବର୍ଷା ଜାହିର କରୁଥାଏ ତାର ଉପସ୍ଥିତି
 ଯେମିତି ଭସେଇ ନେବ , ଧସେଇ ନେବ
 ଆଉ ଫୋପାଡ଼ି ଦେବ ପୃଥିବୀ ବାହାରେ
 ତାରି ଭିତରେ ବି ବିଲରେ ବିହନ ଗଜା ହୁଏ
 ଧାନଗଛ ଉଠେ ସବୁଜମୟ ଦିଶୁଥାଏ ପୃଥିବୀ । ।

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ମୁକ୍ତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ସମ୍ବଲପୁର, ୭୮୫୩୦୭୭୦୭୯

କୃପାଭିକ୍ଷା

ଅଶ୍ରୁର ସାଗରେ ଭସାଇ ସଂସାର

ଅମୃତ ସାଗରେ କଲ ଶୟନ

ହେ ଚକାନୟନ

କେବେ ଖୋଲିବ ପ୍ରଭୁ ବେନି ନୟନ ?

ତୁମରି ସଂସାର ଯାଏ ରସାତଳ

କରୋନା କବଳେ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣ

ହେ ଚକାନୟନ

କେବେ କରିବ ପ୍ରଭୁ ଦୁଃଖ ହରଣ ?

ବିଶ୍ୱବାସୀଙ୍କର ଅଶ୍ରୁର ତପଣେ

ବିଦରୁ ହୃଦୟ ମନ ଓ ପ୍ରାଣ

ହେ ଚକାନୟନ

କେବେ କରିବ କରୋନାକୁ ଦଳନ ?

ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର

ଆକାଶ କାଗଜେ ଲେଖୁଛି ମୁଁ ଚିଠି

ସାଗର ଜଳକୁ କାଳୀ କରିଣ

ହେ ଚକା ନୟନ

କେବେ କରିବ ପ୍ରଭୁ ଅଶ୍ରୁ ମୋତନ ?

ଭାବ ଭକ୍ତି ଆଉ ବିଶ୍ୱାସର ମଞ୍ଜି

ସର୍ବ ହୃଦେ ପ୍ରଭୁ କରି ରୋପଣ

ହେ ଚକା ନୟନ

କ୍ଷମା କରି ଭକ୍ତେ କର ତାରଣ

ଆଲୋକ ନଗର

ଆମ୍ବୁପୁଆ, ବ୍ରହ୍ମପୁର,

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୯୩୮୪୭୫୨୦୭

ପ୍ରେମ

ପ୍ରିୟଙ୍କା
ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ରାୟ

ପ୍ରେମର ରାଇଜେ ସାଇତା ତୁମ ନାମ
ସପନ ସାଗରେ ତୁମେ ମୋ ପ୍ରିୟତମ,
ମନ ମୋର କହେ ନୀତି ଦେଖି ତୁମ ଛବି
ତୁମେ ହିଁ ମୋର, ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରେମ ବାନ୍ଧବୀ।
ସାଥେ ନଥିଲେ ତୁମେ ମୋର
ଏ ଦୁନିଆ ଲାଗେ ଅନ୍ଧକାର,
ଆସ !ତାଲିଯିବା ବହୁ ଦୂର
କରିଦେଇ ଦୁନିଆ କୁ ସାଥପର ।
ବୋହୁ ବେଶେ କେବେ ନେବ ଯେ ସଜେଇ
ଭାବି ଦେଲେ ସେ ସବୁ ଯାଏ ମୁଁ ଲାଜେଇ,
ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗେ ମନକୁ ମୁଁ ଦେଇଛି ଭିଜେଇ
ସାକ୍ଷାତ ପାଇଁ ଟିକେ ରହିଛି ଅନେଇ ।
ପ୍ରିୟ କାଲି ଆଜି ତୁମେ ଯାଇଛ ନିରବୀ
ମୁଁ ଦିନେ ଥିଲି ତମ ପ୍ରେମ ର ସୁରଭି,
ଯେବେ ଭାଙ୍ଗିବ ତୁମର ନୀରବତା
ସିନ୍ଦୁରେ ସଜେଇଦେବ ମୋ ମଥା ।

ଜାରକ, ଯାଜପୁର

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ପୂଜାପାଇଁ ଗୀତଟିଏ

ଆର୍. ଦିବ୍ୟା ଦତ୍ତା

ହସର ମନ୍ଦିରେ ଫୁଲର ଦେବୀ ତୁ

ହସିଦେଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଲୁଚିଯାଏ;

ମେଘର ଓଡ଼ଣୀ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ବେଶୀ

ପବନ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଗାଇଯାଏ ।

ରୁସିଗଲେ ଅଗ୍ନି ଫିକା ପଡ଼ିଯାଏ

ନାସା ଅଗ୍ରେ ଦେଖି ରାଗ;

ଖୁସିର ଚକ୍ଷୁରେ ଦୁର୍ଗା ନୃତ୍ୟକରେ

ଗୋରା ମୁହେଁ ତୋର ନାଗ ।

କମଳ ନୟନ ପଥରେ ଶୟନ

ଅଶସ୍ତ୍ରର ଗୃହେ ମନ;

ଚିନ୍ତାରେ ଚିତ୍ତବି ସ୍ଵରଲ ଆହାତେ

କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଆଜି ଧନ ।

ଆଖିର କଜଳ

କୃଷ୍ଣସାର ମୃଗ

ମନରେ ତୃଷ୍ଣାକୁ ଜାଲେ;

ଚକ୍ଷୁର ପଲକେ

ମୟୂର ଦିଶଇ,

ସ୍ଥିତି ଖୋଜିଥାଏ ଜଳେ ।

ସୁନ୍ଦର ଚାଲିତୋ

ଲକ୍ଷ୍ମୀରାଣୀ ପାଦ

ଚାଲିଗଲେ ପଦ୍ମଫୁଟେ;

ଅଙ୍କାବଙ୍କା ଠାଣି

କଣେଇ ଚାହାଣି

ହୃଦୟେ ଆଶଙ୍କା ଝୁଣ୍ଟେ ।

କର୍ଣ୍ଣର କୁଣ୍ଡଳ

କାନେ ତୋ ନାଚଇ

ବିମୋହିତ ଶବ୍ଦ କରି;

କେଶର ବାସ୍ନାରେ

କାମ ଧରାଶୟୀ

ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହୁଏ ସ୍ଵରି ।

ପାନର ପତରେ

ଓଠର ଆକୃତି

ଗୋଲାପି ରଂଗବି ହାରେ;

ସୁନ୍ଦର ମୁଖରେ

ଚନ୍ଦ୍ରର ବସତି

ଓଠ ରାଜୁତି କରେ ।

କଳା ଟୋପା କହେ ମଥାର ରୂପମା

ଅତିହ୍ନା ପ୍ରଦେଶ ରାଣୀ,

ସାକ୍ଷାତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁ ହୃଦୟ ମନ୍ଦିରେ

ପାର୍ବତୀର ମଥାମଣି ।

ତନୁତୋ ବିସ୍ମୟ ଇଶ୍ୱରର ଭ୍ରମ

କିପରି ହେଲା ତୋ ସୃଷ୍ଟି,

ଅଜ୍ଞାନ ସମୟେ ଗଢିଦେଲା ବୋଧେ

ବିଶ୍ୱକର୍ମା ଦିଏ ଦୃଷ୍ଟି ।

କରରେ ରୁଡିତୋ ସୁଦର୍ଶନ ଚିତ୍ର

ଚକ୍ରଧର ଚକ୍ରପରି,

ବାହୁର ତେଜରେ ସତୀ ଲାଜଯାଏ

ଦେବତା ଯାଏ ବି ମରି ।

ମେହେନ୍ଦି ହସ୍ତରେ ପାପୁଲି ରାଜ୍ୟରେ,

ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚ ଆଙ୍ଗୁଳି,

ପଦ୍ମର ପାଖୁଡା ଗୋଲାପର ନିଶା

ଦେଖାଯାଏ ଆଜି ମଳି ।

ଗଢଣ ଗଢିଦେ ଅନ୍ୟ ଏକ କୃଷ୍ଣା

କର୍ଣ୍ଣ ବି ଯେଉଁଠି ହାରି,

ସୁନ୍ଦର ଶାଢ଼ୀରେ ମାଧବର ନାମ

ଲାଗୁ ତୁ ସ୍ୱର୍ଗର ପରି ।

ଚରଣ ଯାହାର ଲକ୍ଷ୍ମୀର ସାଗର

ଲହୁଣୀ ସରର ଦେଉ,

ପାଦେ ଚାଲିଗଲେ ଧରଣୀ ବୁକୁରେ

ଡରି ଚାଲିଯାଏ ରାହୁ ।

ପାଦରେ ଅଳତା ହୃଦୟ ର କର୍ତ୍ତା

ପାଉଁଜି କରଇ ଶବ୍ଦ,

ଆଙ୍ଗୁଠି ଦଶଟି ହୀରାର କସଟୀ

ହୃଦ ହୋଇଯାଏ ସ୍ତବ୍ଧ ।

ରୁଲବୁଲି ବୋଲି ଆଦର ସବୁଠି

ସୁନ୍ଦର ତୋ ହସ ବାର୍ତ୍ତା,

ବିଷାଦ ହୃଦୟେ ପତ୍ରବି ଜନ୍ମଇ

ଯେବେ ସାଜି ଆସୁ କର୍ତ୍ତା ।

ହସର ଗହଣା ପିନ୍ଧି ଚାଲିଥାଉ

ମୁଖେ ଧରି ସୁଖ ବାଣୀ,

ଦୁଃଖୀର ଜୀବନେ ଆଲୋକ ଜାଳଉ ହସ ତୋ ମୁଖରେ ଦେଖି ଦେଲେ ମେଘ
ସଞ୍ଜୀବନୀ, ମୁକ୍ତାମଣି । ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଟାଣେ ଗାର,

ଏତେତୁ ନିର୍ମଳ ଜୀବନରେ ପୁଣ୍ୟ ଗଗନ ଇର୍ଷାରେ ରାକ୍ଷସ ସାଜଇ
ଦେଖିନାହିଁ ଚକ୍ଷୁ କେବେ, ଘଡ଼ଘଡ଼ି କରି ଧାର ।

କଳ୍ପନା, ଦୁନିଆ ଭାବନାରେ ଭାବେ ବିଭୁଳି ଚମକେ ମୟୂର ଆନନ୍ଦେ
ଭରିଯାଏ ଆତ୍ମା ତେବେ । ପାଟରାଣୀ ସାଜି ନାଚେ,

ବିଦ୍ୟାଳୟ ଯେବେ ଦେଖଇ ନୟନ ବାଦଲ, ସାଗର ଏକତ୍ର ହୁଅନ୍ତି
ପବିତ୍ର ଲାଗଇ ମନ, ଯେବେ ମୁଖେ ଅଶ୍ରୁ ଦେଖେ ।

ସୁନ୍ଦର ଭାଷାରେ ମିଠାର ବାସ୍ନାରେ ଈଶ୍ଵରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ମୁଁ ବନ୍ଦନା
ଭଙ୍ଗ ହୋଇଯାଏ ଧ୍ୟାନ । ସୁଖେ ଭରିଯାଉ ଦିନ,

ସମସ୍ତ ମୁଖରେ ତୋହରି ବଚନ ଖୁସିର ଗାଲିଚା ଧରିତ୍ରୀ ବିଛାଉ
ଶୁଣି ଶୁଣି ମନ ଖୋଜେ, କୋକିଳ କରୁ ତୋ ଗାନ ।

କିଏ ସେ ତରୁଣି ମୃଗର ନୟନୀ ଜାଣି ନାହିଁ ତୋତେ ବୁଝି ନାହିଁ ତୋତେ
ସ୍ନେହର ସାଗର ସାଜେ । କଳ୍ପନା ରେ ବସି ଲେଖେ,

ପିଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାରିହୋଇ ପଡ଼ୁ କ୍ଷମା ମାଗିନେଲି ଆଗୁଆ ହସ୍ତରେ
ଶରୀରର ତେଜ ଏତେ, ଅନ୍ଧାରେ ଆଲୋକ ଦେଖେ ।

ପଦେ କହିଦେଲେ ହୃଦୟ ଥରଇ
ସ୍ଵର୍ଗର ପରୀ କି ସତେ ।

ଗ୍ରାମ/ପୋ:-ପାଇଲୋ, ବ୍ଲୁ:-ମାର୍ଗାଢ଼ାଇ

ଜି:-କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା, ପିନ୍:-୭୫୪୧୨୨

ଗରବେ କହିବା ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନ

ଜନ୍ମଜନ୍ମ ନାୟକ

ପରାଧୀନତାର ସିକୁଳି ଛିଡ଼ିଲା
ମୁକତି ପାଇଲୁ ଆମେ,
ସ୍ୱାଧୀନତାର ମହୁ ଚାଖି ସରବେ
ଭିଜିଗଲେ ଦେଶପ୍ରେମେ ।

କେତେ ଶୋଷଣ ଦୁର୍ନୀତି କଷଣ
ସହିଲେ ଆମ ଜନତା,
ଶେଷରେ ବିଦେଶୀ ଗୋରା ସରକାର
ନଇଁଲେ ତାଙ୍କରି ମଥା ।

କେତେ ବୀର ପୁଣି ଶହୀଦ ହୋଇଲେ
ଦେଶପାଇଁ ଦେଲେ ପ୍ରାଣ,
ଫିରିଙ୍ଗି ଶାସକ ଦେଶ ଛାଡ଼ିଗଲେ
ଆମେ ହେଲୁ ତ ସ୍ୱାଧୀନ ।

ଯାହାଙ୍କର ତ୍ୟାଗ ବଳିଦାନ ପାଇଁ
ହୋଇଛେ ସ୍ୱାଧୀନ ଆଜି,
ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବା ଭକ୍ତି ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି
ତାଙ୍କରି ସ୍ମୃତିରେ ଭିଜି ।

ଆଜିର ଜାତୀୟ ଦିବସେ ଗରବେ
କହିବା ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନ,
ଜାତୀୟ ଧ୍ୱଜା ଉଡୁଛି ଫରଫର
କରିବା ତାକୁ ସମ୍ମାନ ।

ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ସେ ପୁରୁଷାଦିନ
ହୃଦେ ଜାଗେ କେତେ କୋହ,
ଗାଇବା ଜାତୀୟ ସଂଗୀତ ସଭିଏଁ
ସୁର ଲୟ ତାଳ ସହ ।

ଚିଲିକା ନୋଡାଲ ହାଇସ୍କୁଲ
ସାତପଡ଼ା ପୁରୀ
୯୩୩୭୮୦୦୫୭୫

ଜ୍ଞାନ

ଭାଗିରଥୀ ଯାନୀ

ଜ୍ଞାନର ଉଦୟ କର୍ମ ଅନୁସାରେ

ହୋଇଥାଏ ଅନ୍ତରରେ,

ସମୁଚିତ ଜ୍ଞାନେ ଉଚିତ କରମ

ଦୃଶ୍ୟଦୁଃ ସମ୍ମୁଖରେ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଜ୍ଞାନ ସଂଘର୍ଷ ଜୀବନେ

ହୃଦୟକୁ ଦିଏ ଶକ୍ତି,

ଅଜ୍ଞାନ ହୃଦୟେ ଅଦୃଶ୍ୟ ପଥରେ

ଦୃଶ୍ୟଦୁଃ ଜ୍ଞାନଜ୍ୟୋତି ।

ଉତ୍ତମ ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଲେ

ଶାନ୍ତିରେ କଟେ ଜୀବନ,

ଶିଖାଏ ସଂସ୍କାର ଆଉ ଶିଷ୍ଟାଚାର

ମାନବିକତାର ଗୁଣ ।

ଜ୍ଞାନର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୁଝେ ସେହି ଜନ

ତପ ବଳେ ପାଏ ଯିଏ,

ଅସମ୍ଭବ କାର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳରେ

ସଫଳତା ମିଳିଥାଏ ।

ଗୁରୁ କୃପା ବିନା ଉତ୍ତମ ଜ୍ଞାନର

ପ୍ରାପ୍ତି ନୁହଁଇ ସହଜ,

ଜୀବନେ ପ୍ରଗତି ପାଇବାକୁ ହେଲେ

ପ୍ରକୃତ କାରଣ ଖୋଜ ।

ଜ୍ଞାନ ବିନା ମନ ସର୍ବଦା ଅସ୍ଥିର

ରୁନା ହୁଏ ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନ,

ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକେ ଜୀବନ ସୁନ୍ଦର

ମିଳିଥାଏ ଯଶ ମାନ ।

ଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣୀ ବାଣୀ ଜୀବନ ଜଞ୍ଜାଳେ
 ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନୀ ପୋଥି,
 ସଂଯମତା ରକ୍ଷା ଶକ୍ତି ଦେଇଥାଏ
 ଅଭିଜ୍ଞତା ଅନୁଭୂତି ।

ଉପଯୁକ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଥରେ ପାଇଗଲେ
 ହୃଦୟକୁ ମିଳେ ଶାନ୍ତି,
 ସେହି ଜ୍ଞାନ ବଳେ ଏ ଭବ ସଂସାରେ
 ଜୀବନ ହୁଅଇ ଦୀପ୍ତି ।

ଦଳପତା, ଖଜୁରୀପତା, ଫୁଲବାଣୀ ।

ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ

ସୁଖରେ, ଦୁଃଖ ରେ

ଥାଏ ଯେ ସାଥୀରେ

ହସରେ, କାନ୍ଦରେ

ଥାଏ ଯେ ଲୁହରେ ।

ବନ୍ଧୁ ପରି ବନ୍ଧୁ

ସିଏ ପ୍ରକୃତ ରେ ।

ଅନେକ ଅଛନ୍ତି

ବନ୍ଧୁ ଜଗତରେ,

ସୁଦାମା ପରି କେ

ବନ୍ଧୁ ଦେଖିଛ ରେ ?

ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଠାରୁ

ନରହି ଦୂରରେ,

ବନ୍ଧୁତା କୁ ବାନ୍ଧ

ମମତା ତୋରୀ ରେ ।

ବନ୍ଧୁତା ବନ୍ଧା ତ

ଭାବର ତୋରୀ ରେ ।

ଦୁହିଁଙ୍କର ମନ

ସୁନ୍ନ ଆବେଗରେ ।

ଅନାବିଳ ସ୍ନେହ

ଆବିଳତା ତୋରେ

ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁତା,

ଥାଏ ସେହିଠାରେ ।

ଆଜି ଏ ମାନବ

ସତ୍ୟ ସମାଜ ରେ,

ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁତା

ଦୂରେ, ବହୁ ଦୂରେ ।

ବୁଝୁନି ମଣିଷ

ଅଛି ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ।

ବନ୍ଧୁ କୁ ଖୋଜୁଛି

ଅତି ଦରକାରେ ।

ଗୌରୀ ପଣ୍ଡା

ଅସମୟ ବେଳେ

ବନ୍ଧୁ କୁ ଖୋଜେ ରେ ।

ଅସମୟ ଶେଷେ

ଭୁଲିଯାଇପାରେ ।

ଏପରି ବନ୍ଧୁତା

ବନ୍ଧୁ କି କାମ ରେ ?

ମୋର ଆବଶ୍ୟକ

ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ ରେ ।

ସେଇ ବନ୍ଧୁ ଲୋଡ଼ା

ଯେ ରହେ ପାଖରେ ।

ବନ୍ଧୁ ପରି ବନ୍ଧୁ

ସିଏ ପ୍ରକୃତ ରେ ।

ଶିକ୍ଷା ଓ ପ୍ରୌଢ଼ଶିକ୍ଷା

କାହିଁ କେଉଁ କାଳୁ ପ୍ରୌଢ଼ଶିକ୍ଷା ଆମ ଜୀବନର ଏକ ଅଙ୍ଗ
ପାଠ ପଢ଼ା ଯାହା ହେଉ ସେହିଠାରେ ବଦଳେ ଜୀବନ ଢଙ୍ଗ
ବୟସର ଅପରାହ୍ଣ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ମାର୍ଗ କେତେ
ସମାଜ ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ପାଇଥାଏ ସିଏ ସେତେ ।

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ସିଏ ଆହରଣ କରେ ଜ୍ଞାନ
ଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଲେ ଦେଶ ଓ ରାଜ୍ୟର ବଢ଼ିଥାଏ ଆପେ ମାନ
ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷାଟିକୁ ଶିକ୍ଷା ସମୟରେ ସୁଯୋଗ ସେ ପାଇ ନାହିଁ
ସରକାରଙ୍କର ଏହି ନୀତି ଶିକ୍ଷା ସୁଯୋଗ ତାଙ୍କରି ପାଇଁ ।

ପ୍ରୌଢ଼ଶିକ୍ଷା ସହ ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଣୟନ ଯଦି ହୁଏ
ଶିକ୍ଷାର ମାନଟି ଅବିଳମ୍ବେ ପୁଣି ଆକାଶ ବକ୍ଷକୁ ଛୁଏଁ
ଶିକ୍ଷା ଆଗେଇଲେ ଦେଶ ଆଗେଇବ ଆଗେଇବା ସର୍ବେ ଆମେ
ପ୍ରୌଢ଼ଶିକ୍ଷା ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱ ଶିକ୍ଷାଟିଲାଗିଥାଏ ବହୁ କାମେ ।

ଶିକ୍ଷା ଜୀବନରେ ଆନନ୍ଦ ଦିଅଇ ଦେଇଥାଏ କେତେ ଦୀକ୍ଷା
ସେଥିପାଇଁ ପରା ଏହି ଜୀବନରେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଅଟଇ ଶିକ୍ଷା ।

ଅରଙ୍ଗବାଦ, ବରୀ, ଯାଜପୁର, ମୋବାଇଲ :- ୯୯୩୮୯୦୭୦୭୦

ଅନୁରୂପ କୁମାର
ପଣ୍ଡା

ପ୍ରତି ରାତିରେ

ସେ ଆସନ୍ତି

ପ୍ରତି ରାତିର ଗାଢ଼ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରୁ

ଏ ବେଦନାସିକ୍ତ ଛାତିରେ

ଅମୃତର ଜଳ ସିଞ୍ଚନାର୍ଥେ

ଏ ଶୂନ୍ୟ କୋଠରୀକୁ । ।

ଦୁଇଟୋପା ଉଷ୍ମ ଲୁହ

ବହିଯାଇ ତକିଆକୁ ଜଳେଇଦିଏ

ମୋ ଭାସମାନ ଭାବନା

ତରଳୀକୃତ କରିବାରେ । ।

ଆହା !

ସତେ ପୁଣି ଭୁଲିଯାଏ ମୁଁ

ଅତୀତର ନିଷ୍ଠାପ ପ୍ରାଣକୁ

ଦେଇଥିବା କଷ୍ଟ ସବୁକୁ

ପୁଣି ଏକାକାର କରିଦିଏ

ଏ ମନ ଦେହ ତାଙ୍କ ସହ

ଏ ପଲଙ୍କ ଉପରେ

ପ୍ରତି ରାତିରେ । ।

ରୁଦ୍ର ନାରାୟଣ
ଦାଶ

ଠିକଣା- ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମାଁ କନ୍ଧୁଣୀଦେବୀ

ମାଆ ଗୋ କନ୍ଧୁଣୀ ଦେବୀ ଠାକୁରାଣୀ

ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରତିମା ତୁହି

ମନ୍ଦାରମାଳିନୀ ଅଭୟ ଦାୟିନୀ

କଲ୍ୟାଣୀ, ସିନ୍ଦୁରମୁହିଁ ।

ବାଟେ ବାଟ ଜଗି ବସିଅଛୁ ଚାହିଁ

ବାଟର ବାଟୋଇ ପାଇଁ

ମଙ୍ଗଳମୟୀ ତୁ ଅମଙ୍ଗଳ ହରୁ

ମନବାଞ୍ଛା ଦେଲେ କହି ।

ବନ ପାଦଦେଶେ ବନଦୁର୍ଗା ବେଶେ

ବସିଛୁ କନ୍ଧୁଣୀଦେବୀ

ନାରୁଣିବାଡ଼ିର ଗ୍ରାମବାସୀ ଗଣ

ଧନ୍ୟ ତୋ ଚରଣ ସେବି ।

ବାଲାଜୀ ସେଠୀ

ସୁଖରେ ଦୁଃଖରେ ରହିଛୁ ସାଥରେ

କୃପାଧନ କରି ଦାନ

ତୋ ପଣତ ଛାଇ ଗ୍ରାମବାସୀ ପାଇ

ସୁଖରେ କାଟନ୍ତି ଦିନ ।

ଧୂପ, ଦୀପ, ରୁଆ ବାସ ଛୁଟେ ଆହା

ଭକ୍ତିମୟ ହୁଏ ପ୍ରାଣ

ମଙ୍ଗଳବାରରେ ଦରଶନ କଲେ

(ମାଆ)ପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ ମନସ୍କାମ !

ତୋ ଯଶ କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଭେ ଘନ ଘନ

ବନ, ଝର, ଗିରି ତେଇଁ

ତୋ କୃପା ଆଶିଷ ମନେ ରଖି ଆଶ

ଭକ୍ତ ଆସେ ଦୂରୁ ଧାଇଁ ।

ଥାଉ କର୍ଣ୍ଣ ଡେରି ଶୁଣୁ ତୁ ଗୁହାରି

ଭରି ଦେଉ ଶୂନ୍ୟକୋଳ

ତୋ ଦୁଆରେ କେହି ନିରାଶ ନୁହଁଇ

ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁ ଶୂନ୍ୟଥାଳ ।

ମୋ ଭାଗ୍ୟ ଆକାଶ କାଳିମା ଉଆଁଶ

ଦୁଃଖ ଲଭେ ଅପ୍ରମିତ

ତୋ ଆଶ୍ରିତ ହୋଇ କି କାରଣେ ମୁହିଁ

ବାରମ୍ବାର କଲୁଷିତ ।

ମାଆ ଥାଉ ଥାଉ କିଏ ସାହା ଥାଉ

ଯାତନା ଗଲାଣି ବଳି

କୋଳପୋଛା ବୋଲି କୂଳେ ଦେଲୁ ଠେଲି

ଅସହାୟେ ହୁଏ ଭାଳି !

ଆଖି ଲୁହ ଢାଳି ଜାଲୁଛି ଦୀପାଳି

ମାଟି ଅଗଣାରେ ତୋର

ମୋ ଅନ୍ଧାର ଘରେ ଭରି ଦେ ଆଲୋକେ

ଦେଇ ତୋ ଶୁଭ ନଜର । ।

ନାରୁଣିବାଡ଼ି, ଗଞ୍ଜାମ/ଚିତ୍ରକୋଣ୍ଡା, ମାଲକାନଗିରି

ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ

ଅଳସୀ ରାତିର ବିଳାସୀ ସପନ

ଅମୀୟ ଆହ୍ୱାନ ତୋଳେ

ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ରିକାର ରୋମାଞ୍ଚିତ ଧାରା

ଭସାମେଘ ଆଡୁଆଳେ

ସପନ ଫୁଲ ଝରେ

ପ୍ରୀତି ପାରିଜାତ ପ୍ରଣୟ କୁଞ୍ଜରେ

ନୀଳ ସମ୍ବୋହନ ଭରେ

ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ । ।

ବେଶୁପର ସୁତାର

ସାଉଁରୁ ଥିଲି ମୁଁ ସୁଧାମୟ ମଧୁ

ସ୍ୱପ୍ନଭିଜା ରଜନୀରେ

ପ୍ରୀତିସୁଧା ଖୋଜେ ମନ ପ୍ରଜାପତି

ପ୍ରିୟାଓଠ ଧାରେଧାରେ

ମିଠା ସପନର ପୁରେ

ସପନ ସୁନ୍ଦରୀ ମହକ ମାଧୁରୀ

ମନ ଆନମନା କରେ

ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ । ।

ଲାବଣ୍ୟବତୀର ରୂପ ପସରାରେ

ଅମାନିଆ ପ୍ରୀତି ଛନ୍ଦ

ଭିଜା ନିଶିଥର ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ମଧୁରେ

ଝରୁଥିଲା ମକରନ୍ଦ

ପ୍ରୀତିମୟ ଉପଚାରେ

ମନ ଝୁମିଯାଏ ମୋହିନୀ ମାୟାରେ

ଅଳକାନନ୍ଦାର ଧାରେ

ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ । ।

ସପନେ ସପନେ ମନ ଉପବନେ

ମଦୁଆଲା ପ୍ରୀତି ନିଶା

ଖୋଲିଗଲା ଯହିଁ ନୟନ ପେଟିକା

ମଉଳିଲା ସ୍ୱପ୍ନ ଆଶା

ପ୍ରିୟା ମୋ ରହିଲା ଦୂରେ

ବିରହ ବ୍ୟଥାରେ ବିଦିର୍ଷୁ ବୁକୁରେ

ବେଦନା ଲହରି ମାରେ

ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ । ।

ମନ ମଧୁଶାଳା ପୀରତି ଉଛୁଳା

ମୁକୁଳା ଯୌବନ ବନେ

ମାତବରୀ ଏଇ ବୟସ ଝୁମଇ

ପ୍ରିୟା ପ୍ରୀତି ଅନୁଦାନେ

ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗ ଅଭିସାରେ

ସପନ କୁଞ୍ଜର ରେଖମୀ ଶେୟରେ

ପ୍ରୀତି ପଦ୍ମରାଗ ଝରେ

ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ । ।

ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ ମୁଁ ଖୋଜଇ

ପ୍ରିୟା ମୃଦୁ ପାଦଚିହ୍ନ

ବିତିଗଲା ମୋର ରୂପରୁ ବୟସ

ଉଜୁଡିଲା ଯଉବନ

ପିଆସୀ ପରାଶ ଝୁରେ

ମାନସେ ପ୍ରିୟାର ରୂପଚିତ୍ର ଆଙ୍କେ

ସପନର ବଲିୟରେ

ବୟସ ନଦୀର ତୀରେ । ।

କେଶଦୁରାପାଳ, କେନ୍ଦୁଝର

ଦୂରଭାଷ ୧୧୭୮୫୭୮୭୪୭

ମହୁଆଭଟା ମୋ ମାଟି ମାଆ

କୁମରଲାଲ ରଣା

ମହୁଲ ଗଛ ଯହିଁ ପ୍ରକାଶ

ତହିଁ ତାର ବେଶ ଭୂଷା ।

ମହୁଆ ଭଟା ନାମ ଯୋଡ଼ିଛି

ଇତିହାସେ ଯଶ ମିଶା ।

ସୁନ୍ଦର ତେଜ ବାହାଲ ମାଟି

ଫସଲେ ମିଳେ ସୁନା ।

ସବୁଜ ପତ୍ରେ ଘେରିଛି ବନ

ଗାଁଟି ନବ ନବୀନା ।

ଆଗରେ ବେଢ଼ି ଡୁଙ୍ଗର ଭୂମି

ସବୁଜ ରଙ୍ଗ ଆଣି ।

କାହୁଅ ମାଟି ଦୋରସା ବହି

ଚାଷକୁ ଦିଏ ଗଣି ।

ପାଖରେ ଶୋଭା ନୀଳ ପୋଖରୀ

ରାସ୍ତା କଡ଼କୁ ଛୁଏଁ ।

ଧନ୍ୟ ମହିମା ଭୂମି ମାଆର

କିରତୀ ଯଶ ପାଏ ।

ପାଖରେ ଘେରେ ଆମ୍ଭ ବଉଲୀ

ଦିଶଇ କେତେ ଶୋଭା ।

ଯତନେ ଫଳେ ଭୂମି ହସାଇ

ଅନାଇଁ ଦିଏ ଆଭା ।

ମା ଲଙ୍କେଶ୍ୱରୀ ଗ୍ରାମ ଦେବତୀ

ବିପଦେ ହୁଏ ସାହା ।

ଘେରିଛି ଗାଆଁ ଚଉପାଖରେ

ଦେଖାଏ ଦିଏ ରାହା ।

ପବନ ବହି ଅଣାଇ ଦିଏ

ନିର୍ମଳ ସୁଖ ସ୍ୱପ୍ନ ।

ଶୋଭାର ରଙ୍ଗ ବାୟୁ ଦୋଲଇ

ଆନନ୍ଦ କରି ମନ ।

ମହୁଆ ଭଟା, ନୂଆପଡ଼ା

ଅନ୍ତରାୟ

ତୁମେ ମୋ ଜୀବନର ଅନିର୍ବାଣ୍ୟ ଅବଶେଷ,
ମୁଁ ନିଜ ଭବିଷ୍ୟତର ବିକଳାଙ୍ଗ ଅବଶେଷ ।

ସ୍ୱାତୀସ୍ମିତା ବାରିକ

ତୁମେ କାହାଣୀରେ ଅଳସ ଭାଙ୍ଗୁଥିବା ସମ୍ପ୍ରେତନୀ କଳାକାର,
ମୁଁ ଉପେକ୍ଷିତ ପରଦାରେ ନାଟକ କରୁଥିବା ଏକ ଯାଯାବର ।

ଅରୁଣିମା ବୋଲା ପ୍ରତି ସକାଳର ମୂର୍ଚ୍ଛିତ କାମନା ତୁମେ,
ଶାପ ଢୁଢୁବୁଢୁ ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନର ସୁନ୍ଦର କବରୀ ମୁଁ ଯେ ।

ଚଉରା ମୂଳରେ ଭାସି ବୁଲୁଥିବା ସକାଳ ଆରତୀ ତୁମେ,
ସୁରଭି ଜଙ୍ଗଲେ ନିତି ଜଳୁଥିବା ସାମାନ୍ୟ କାଠିଟି ମୁଁ ଯେ ।

ଆଶାର ପୁରୁଲି ବନ୍ଧା ବିରାଟ କଳ୍ପବଟ ତୁମେ,
ମୁଁ..... !

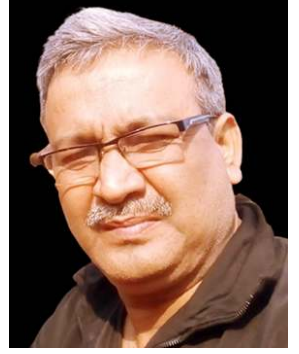
ମୁଁ ତ ଶେଷ ସନ୍ତକ ଧରି ମଶାଣିରେ ତୁଳସୀ ଚାରା ହୋଇ ଜନ୍ମ ।

ତୁମେ ସହରୀ ଦ୍ୱାରରେ ଚିକ୍ ଚିକ୍ ହୋଇ ଝଲସୁଥିବା ସୌଧ,
ମୁଁ କେଉଁ ଏକ ବସ୍ତିରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଝାଟି ମାଟି କଙ୍କାଳ ।

ତୁମେ ପାହାଡ଼ କନ୍ଦିରୁ ଝରିପଡୁଥିବା ଘୁଙ୍ଗୁର ପିନ୍ଧା ଆତ୍ମା,
ମୁଁ ମରୁଭୂମିରେ ଜୀବନ ଖୋଜୁଥିବା ଅସମାହିତ ନିସଂଗତା ।

ଅନୁପଲୀ, ତିର୍ତ୍ତୋଲି,
ଜଗତସିଂହପୁର, ୭୫୪୧୨୨

ପଢ଼ିଲା ଗଣ୍ଠି ମୋ କାନିରେ

ଶିଶିର କୁମାର
ପଣ୍ଡା

ସୁନାପୁଅ ଆଜି ତୁନା କରି ଗଲା
ମୋ ହାତଗଢ଼ା ସଂସାର
ମାଛ ମାଉଁସର ସପନ ଦେଖେ ଯେ
କି ଲୋଡ଼ା ପଖାଳ କଂସାର ।

ବାହା ଦେଇଥିଲୁ ବରଷେ ଯାଇନି
ବୋହୂ ଶୁଣେଇକି କହୁଛି
କ୍ୱାଟର ଛାଡ଼ିକି ମୁଣ୍ଡ ମୋ ଖରାପ
ତମରି ପାଖରେ ରହୁଛି ।

କି ସୁବିଧା ଅଛି ଗାଆଁରେ କହିଲ
ଛୁଆ କି ମଣିଷ ହୋଇବେ
ତନଲପ୍ ଛାଡ଼ି କନ୍ଧାରେ ତୁମର
ଗୁଞ୍ଜିଗାଞ୍ଜି ହୋଇ ଶୋଇବେ ।

ତେଲିଆ ଗଛାଏ ତୁମ ଦେହହାତ
ସବୁବେଳେ ଲାଗ ଅସନା
ଦାନ୍ତକାଠି ଛଡ଼ା କି ମଣିଷ ତୁମେ
ବ୍ରଥସରେ ଦାନ୍ତ ଘଷନା ।

ତମେମାନେ ଏଠି ଗାଆଁରେ ପଢ଼ିଆ
ଆମେ ଥାଉ ରାଜଧାନୀରେ
ଆସିବୁନି ଆଉ ଏ ଭିଟାମାଟିକୁ
ପଢ଼ିଲା ଗଣ୍ଠି ମୋ କାନିରେ ।

କୁଆଁସ , ମେରଦା କାଟିଆ , ଯାଜପୁର

ଆଳାପ: ୮୮୮୧୭୩୭୨୨୮

ସ୍ୱାଧୀନତାର ମୂଲ୍ୟ

ଅମରନାଥ ବାରିକ

ରକତର ସୁଅ ବହିଛି ଅନେକ

ଗୋଳାବାରୁଦ ଛୁଟାଇ

ସ୍ୱାଧୀନତା ସେନା ସହୀଦ ହୋଇଲେ

ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ ଗାଇ ।

ଏଇ ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇଁ

କାନ୍ଦିଛି ନିରୀହ ପରାଣ ବିକଳେ

ପୁତ୍ର ଶବ ମାତା ପାଇ ।

ଭାରତ ମାତର ଅଶ୍ରୁ ନିଗାଡ଼ିଛି

ବୀର ସହିଦଙ୍କୁ ଦେଖି

ରକ୍ତରୁଡ଼ା ସେହି ତ୍ରିରଙ୍ଗା ପତାକା

ଆଉ ପୁଣି ଚିରା ଖାକି ।

ରୁଜିଦେଲେ ଯେବେ ଆଖି

ଦେଖାଇ ଆମକୁ ନବୀନ ପ୍ରଭାତ

ଶୁଳିରେ ଶିରକୁ ରଖି ।

ଅନ୍ୟାୟ ଦୁର୍ନୀତି ଫିରିଙ୍ଗି ଶାସନ

ଗୋରାଙ୍କୁ କରି ଦମନ

ବିଜୟ କରିଲେ ଭାରତକୁ ଆମ

ଦେଶପ୍ରାଣ ବୀର ସୈନ୍ୟ ।

ହୋଇଲୁ ଯେବେ ସ୍ୱାଧୀନ

ଅନୁସୂତ ସୂତ୍ର ସମଷ୍ଟିରେ ଗଢ଼ା

ଲେଖା ହେଲା ସମ୍ବିଧାନ ।

ଆସିଛି ସେ ଦିନ ସ୍ମରଣ କରିବା

ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରଖିବା ତାଙ୍କ ଟେକ ଆଉ

ଆମ ତ୍ରିରଙ୍ଗା ଝଣ୍ଡାକୁ ।

ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବାକୁ

ଆମ ଦେଶ ଆମ ହାତରେ ଗଢ଼ିବା

ଗାଈ ଜାତୀୟ ଗୀତକୁ ।

ଶାନ୍ତି ମୈତ୍ରୀ ଆଉ ପ୍ରଗତି ପ୍ରତୀକ

ପବିତ୍ର ପତାକା ଧରି

ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ କରିବା ସଂକଳ୍ପ

ପୁଷ୍ପ ମାଲ୍ୟାର୍ପଣ କରି ।

ପୁଲକରେ ପ୍ରାଣ ଭରି

ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ପୁରଣ କରିବା

ରାମରାଜ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିକରି ।

କନ୍ୟା, ମଙ୍ଗଳପୁର, ଯାଜପୁର

ଓଡ଼ିଶା - ୭୫୫୦୧୧

ଦୂରଭାଷ - ୯୫୪୦୩୦୮୦୯୫

ମୁଁ ତମ ନିଜର

ଆସିବ ଆସିବ ବୋଲି କହୁଥିଲ

ଆସିଲ ତ' ଖୁବ୍ ଭଲ କଲ ।

ସୁକାନ୍ତି ନନ୍ଦ

ଆସୁଆସୁ ହଠାତ୍ ଏ ମଉନପଣ !

ଆପଣାର ଭାବି କେଉଁ କଥା କି ଅକଥାକୁ

ମୁଁ ଲୁଚେଇନି ତ କାଳେ ହେଲେ

ଏମିତିରେ ବି ଏ ଜୀବନର ଭଲ ପୁଣି ମନ୍ଦ ଗୋଟେ କ'ଣ ! !

ଉଖାରି ବିଦାରି କଥା ଅକଥାକୁ

ଶକ୍ତ ଗଣ୍ଡିରେ ତମେ ବାନ୍ଧି ରଖିପାର

ତେବେ ରୁହ, ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଅ

ସବିଶେଷ ମନେ ପଡ଼ିବା ଯାଏଁ ମୋର ।

ହଁ ଗଲାବର୍ଷ ଅସରନ୍ତି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ

ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ମୁଁ

ଝିଅର ମିଳିମିଳା, ସାନପୁଅର ଆଜ୍ଞା

ଆକାଶ ଛିଣ୍ଡି ପଡ଼ିଲା ଭଳି

ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ସସ୍ପେନ୍ସନ୍ ଅର୍ଡର

ଜମିବାଡ଼ିକୁ ନେଇ ଭଗାରୀଙ୍କ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ତ

ସାଙ୍ଗସାଥୀରେ ନିନ୍ଦା ଅପଯଶ...

କୋଉଠି ଥିଲ

ସ୍ୱର୍ଗରେ ନା ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ନା ପାତାଳରେ

ଏମିତି କୋଉ ଗୋଟେ ଦଣ୍ଡ ନାହିଁ ଯେ

ମୁଁ ସ୍ମରିନି କି ଖୋଜିନି ତମକୁ ସେତେବେଳେ !

ଖୋଜିଛି ତ ପ୍ରତି ମେଘଖଣ୍ଡକୁ ଆଡ଼େଇଛି

ମାଟିର ଶେଯକୁ ଦବେଇଛି

ସମୁଦ୍ର ମହାସ୍ରୋତକୁ

ଓଲଟି ଓଲଟି କରି ନିରେଖିଛି ।

ଥରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଥିଲି ପାହାନ୍ତରେ...

ମହାକାଶ ଫର୍ଜା ହେଇ ଆସିଲାବେଳେ

ଦପ୍ ଦପ୍ ତାରାଟି ଭିତରେ

ଦେଖିଲି ତମ ପ୍ରତିଛବିର ଚିତ୍ର

ସବୁ ଆରମ୍ଭ ଆଉ ଶେଷ କୌଶଳର

ନିଖୁଣ ଶିଳ୍ପତାତ୍ତ୍ୱର ସମ୍ପ୍ରୋହନ

ତଥାପି ବି ତମେ ନିଶ୍ଚଳ ମୌନ !

ତେବେ କାହିଁକି... !

ଯେତେକ ରାତି ଓ ମୋ ସ୍ୱପ୍ନମାନ ଯଦି ତୁମର

ଘଟଣା ଦୁର୍ଘଟଣା ତ

ହାରିବା ଜିତିବାକୁ ନେଇ

ସମଗ୍ର ଜୀବନର ସାରାଂଶ ବି ତମର;

କେଉଁ ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ

କହିବାକୁ କାହିଁକି କଷ୍ଟ ହୁଏ

ମୁଁ ତମ ଅଧିକା ନିଜର !!

ପୁରୀ, ଓଡ଼ିଶା

ମନେ ଦେବିନି ମୁଁ କୋହ

ଅମ୍ବିତା ଚର୍ଚ୍ଚ

କଷ୍ଟ ପାଶୋରିଛି

ତୋ କଷ୍ଟକୁ ବୁଝି

ତରିବା ଛାଡ଼ିଛି

ତୋ ସାହାସ ଦେଖି

କାନ୍ଦିବା ଭୁଲିଛି

ମୁହଁ ତୋର ଦେଖି

ହସିବା ଶିଖିଛି

ଲୁହ ବୁଝେ ଦେଖି ।

ସତ୍ୟଧର୍ମ ଖଞ୍ଜା ତୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେବୀ

ତତେ କିବା ଦୁଃଖ ଦେଇ ମୁଁ ପାରିବି

ସଂସ୍କାର ଦେଇ ଗଢ଼ିଛୁ ଆମକୁ

ଲୁହା ପରିଚାଣ କରିଛୁ ଦେହ କୁ ।

ଏଇ ଜନ୍ମରେ ପାଇଣାକୁ ତୋର

ଶୁଣି ନ ପାରିବି ଯଦି,

ସବୁ ଜନ୍ମରେ ତୋ କୋଳରେ ଜନ୍ମି

ସେବା କାମନା କରିବି ।

ଛାଡ଼ିଦେବିନି ମୁଁ ହାତ ତୋର ମା’

କରିବିନି ବେସାହାରା

ତୋ ହସ ଆକଟ ମମତାରେ ମୋ

ସକଳ ଜୀବନଭରା ।

ଯେମିତି ଅଛି ମୁଁ ସେମିତି ରହିବି

ତେଇବିନି ସ୍ନେହ ତିହ

କରିବୁନି ଚିନ୍ତା ବଦଳିବିନି ମୁଁ

ତୋ ମନେ ଦେବି ନି କୋହ... !

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ମୁକ୍ତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ସାଥୀ

ସୁଖ ଆଉ ଦୁଃଖ

ଦୁହେଁ ଖୁବ୍ ପାଖାପାଖି

କିନ୍ତୁ ରହିଥାନ୍ତି ଏକାକୀ ।

ଜଣେ ଆସିଲେ

ଆଉ ଜଣକ

ନେଇଯାଏ ଛୁଟି ।

ଆମେ ସଭିଏଁ

ନିଜ ନିଜର ସ୍ୱପ୍ନକୁ ନେଇ

ସମୟକୁ ନେଇ

ସୁଖ କିମ୍ବା ଦୁଃଖ ସହ

କିଛିକାଳ ହେଇଥାଉ ସାଥୀ ।

ଡଃ ମନୋରଞ୍ଜନ
ବିଶୋୟୀ

କାରଣ ଜୀବନ ହିଁ ଏମିତି

ସୁଖ ହେଉ ଅବା ଦୁଃଖ

କେହି ହେଲେ ଚିରଦିନ

ହୁଏ ନାହିଁ ସାଥୀ ।

ହେଲେ ସୁଖ ଆଉ ଦୁଃଖ ସହ

ବିତିଥିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସବୁ

ଅଭୁଲ୍ଲା କାହାଣୀ ପରି

ହୃଦୟରେ ରହିଥାଏ

ହୋଇ ସାଇତି ।

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଓଡ଼ିଆ ବିଭାଗ,

ବ୍ରହ୍ମପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ବ୍ରହ୍ମପୁର-୭୬୦୦୦୭

ଫୋନ୍: ୮୮୯୫୧୪୧୭୨୭

ଶେଷ “ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି”

ଅଞ୍ଜଳି ଦାସ

ପୁଷ୍ପଟିଏ ହୋଇ ଝରି ତ ଯାଇନୁ
ଜୀବନ ଯମୁନା କୂଳେ
ବଢ଼ିଛି, ଲଢ଼ିଛି ସଂସାର ଖେଳରେ
ଜଳି ଜଳି ତିଳେ ତିଳେ

ହସାଇ, କନ୍ଦାଇ କରିଛି ଆଲ୍‌ହାଦ
ପାରୁନି ଲୋ ତୋତେ ଭୁଲି
କେଉଁ ରାଇଜକୁ ଚାଲିଗଲୁ ପୁଣି
ଆସିବୁନି କେବେ ଫେରି

ସାଉଁଟି ବସିଛି ପିଲାଦିନ ପରା
ଛୁଆ-ଖେଳ କଥା ଭାଳି
ଫେରିକି ଆସିବୁ କହିବାକୁ ଥରେ
ଖେଳୁଥିଲି ଲୁଚକାଳି

ବୋହୁ ବେଶ ହୋଇ ଚାଲିଗଲୁ ତୁହି
ଜଳାଇ ମୋ ମନେ ଭୁଲ
ପାରିବିକି ତୋତେ କେବେ ମୁଁ ଭୁଲାଇ
ଝୁରୁଥିବି ସଦା ଜୀଇଁ

କଥା ଦେଇଥିଲୁ ହସିବା, ଖେଳିବା
ଚିରକାଳ ହାତ ଧରି
ମଝି ବାଟଟାରେ ହାତ ଛାଡ଼ିଦେଲୁ
ଏ ପୁଣି କେମିତି କେଳି

ଦେଖାହେବ ସତେ ସେ ଆରପାରିରେ
ପାରିବିକି ତୋତେ ଚିନ୍‌ହି
ଛୁଆଦିନ ଆମ ହଜିଗଲା ସତେ
ଜାଲିଦେଲା ସବୁ ବନହିଁ

ଯେଉଁ ପୁରେ ଆଲୋ ଚାଲିଗଲୁ ତୁହି
ସୁଖରେ ଥା ଏ ଅଳି
ମରମେ ମରମେ ଝୁରୁଛି ତୋତେ ମୁଁ
ଦେଇ ଶେଷ “ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି”

ନୁଆଦିଲ୍ଲୀ, ୯୯୯୮୮୦୪୨୨
anjalidas0404@gmail.com

ଅଧୁନା ସମାଜ

ପାଷାଣ ପାମର ସ୍ୱୟଂ ବୀରବର

ଅପକୀର୍ତ୍ତି ରତି ଧରା ବନ୍ଧରେ

ପୁଣ୍ୟତୋୟା ଧାତ୍ରୀ କଳୁଷିତ ଅତ୍ର

ବନ୍ଧ ବିଦାରିତ ପାପ ଭାରରେ

ଜ୍ଞାନୀର ନିଷ୍ଠୁର ଜ୍ଞାନେ ନାହିଁ ଉର୍ଜା

ଅଜ୍ଞାନୀ ସ୍ୱନ୍ଧରେ ରାଜ୍ୟ ଶାସନ

ଦୀନର ଦିନଟି ଦିବାଲୋକେ ଯାଏ

ଭୋଗି ଭୋଗେକରେ ରାଜା ଆସନ

ଅତି ଇତି ନାସ୍ତି, ନାସ୍ତି ଗର୍ବ ଖର୍ବ

ତୈଳିକ ମସ୍ତକେ ପ୍ରାପ୍ତ ତୈଳ

କଳୁଷିତ ଭରା କୌଳିକ ସମାଜ

ଜାତି ଭେଦ ଭାବ ଲାଗେ ବିହ୍ୱଳ

ଦୀନର ଶରୀରେ ଗର୍ଭ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ

ବିଦ୍ୟମାନ ତତ୍ର ବିକାଶ କୀର୍ତ୍ତି

ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ ନିନ୍ଦନୀୟ ଅତ୍ର

ଅକାରଣେ ସ୍ୱୟଂ ପାଇବି ଶାସ୍ତି

ସଦା ସ୍ଥରେ ମମ ଶାନ୍ତ ମସ୍ତିଷ୍କରେ

ସ୍ୱାଧୀନ ପ୍ରାପ୍ତି କି ଉକ୍ତ ଭାରତେ

ସୁରକ୍ଷିତ ନାସ୍ତି ନାରୀ, ନର, ଯଶ

ପଶୁ ତୁଲ୍ୟ ଜୀବ ଏହି ମରତେ

ଲିରୁ ନାୟକ

ବାସ୍ତବତା

କାଲି ମୋର ଯେବେ ସମୟ ସରିବ
ଅକାଳରେ ମୋର ମରଣ ହୋଇବ
ଆହେ ପ୍ରିୟଜନ କୋହ ଭରା କଣ୍ଠେ
କାନ୍ଦିବ ମୋ ମୁହଁ ଚାହିଁକି,
ମରିଗଲା ପରେ କ'ଣ ବା ଜାଣିବି
ସେଇ କାନ୍ଦଣା ରୁ କି ଲାଭ ପାଇବି
ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମୋ ଦୁଃଖ ସମୟେ
ଆଜି କାନ୍ଦିବନି କାହିଁକି ?

ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ତୁମେ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଦେବ
ବନ୍ଧୁ ବର୍ଗ ମେଲେ ପୂଜା ପାଠ ହେବ
କେତେ ଯେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ
ମୋର ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତି ପାଇଁକି,
ମରିଗଲା ପରେ କ'ଣ ବା ଜାଣିବି
ନା ଦେଖିପାରିବି ନା ଖାଇପାରିବି
ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମୋତେ ସେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ

ରାଧାମୋହନ
ପୂଜାହାରୀ

ଆଜି ଖୋଇବନି କାହିଁକି ?

ମୋର ଯିବା ପରେ ପ୍ରଶଂସା କରିବ
ମୋର କେତେ ଯଶ କୀର୍ତ୍ତି ଗାଇବ
ବାହୁନି ବାହୁନି ଅଶ୍ରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନେତ୍ରେ
କାନ୍ଦିବ ମୋ ଗୁଣ ଗାଇକି,
ମରିଗଲା ପରେ କ'ଣ ବା ଜାଣିବି
ନା ମୁଁ ନିଜେ ମୋର ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣିବି
ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମୋର ସେ ପ୍ରଶଂସା
ଆଜି କରିବନି କାହିଁକି ?

ମୋର ଅନ୍ତେ ମୋର ଭୁଲ୍ କୁ ଭୁଲିବ
ଦୋଷ ଅପରାଧ ମୋ କ୍ଷମା କରିବ

ପରିବାର ସାଥେ ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ
 କ୍ଷମିତ ମୋ ଭୁଲ୍ ପାଇଁକି,
 ମରିଗଲା ପରେ କ'ଣ ବା ଜାଣିବି
 କ୍ଷମା କଲ ବୋଲି କେମିତି ଭାବିବି
 ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମୋର ଦୋଷ ସବୁ
 ଆଜି ଭୁଲିବନି କାହିଁକି ?

ମରିଗଲା ପରେ ମନେ ପକାଇବ
 ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଭାଳି ହେଉଥିବ
 ମୋ ସ୍ମୃତିକୁ ତୁମେ ହୃଦୟେ ସାଇତି
 କାନ୍ଦିବ ମୋ ଫଟୋ ଚାହିଁକି,
 ମରିଗଲା ପରେ କ'ଣ ବା ଜାଣିବି
 ଆଖି ଲୁହ ତୁମ ଦେଖି କି ପାରିବି
 ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମୋତେ ତୁମେ ଆଜି
 ମନେ ରଖିବନି କାହିଁକି ?

ଗ୍ରାମ : ବୀରମହାରାଜପୁର

ଜିଲ୍ଲା : ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୮୯୧୭୪୧୭୮୫୭

ପ୍ରେମ

ପ୍ରେମ ଅଟେ ଅଦେଇ ଅକ୍ଷର
ପ୍ରେମ ମାନେ ତ୍ୟାଗ, ଭୟର୍ଗ
ପ୍ରେମ ଅଟେ ଏକ ପବିତ୍ର ବନ୍ଧନ
ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ରହିଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଯୁଗରେ
ପ୍ରେମ ହେଲା ଏକ ପ୍ରଣୟ ବ୍ୟାପାର
ଆଜିର ପୁରୁଷ ନାରୀ
ପ୍ରେମ ପାଇଁ ହୁଅନ୍ତି ପାଗଳ ।

ଦୈନିକ ସୁଖ ପାଇଁ
ବଳି ଦିଅନ୍ତି ନିଜ ଆତ୍ମସମ୍ମାନକୁ
ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି ସେମାନେ
ମା'ବାପଙ୍କ ଉପଦେଶକୁ
ମାତିଚାଲନ୍ତି କ୍ଷଣିକ ସୁଖ ପାଇଁ ।

ରାଜେନ୍ଦ୍ର
ବୋଡ଼କିଆ

ଆଜିର ପ୍ରେମ ହୃଦୟର ପ୍ରେମ ନୁହେଁ
ପ୍ରେମ ହୁଏ ଆଜି ଚେହେରା ଦେଖି
ଟଙ୍କା ପଇସା ଗାଡ଼ି ଅଛି ଯା ପାଖେ
ଆଜି ଅଛି ତା ପାଖେ ପ୍ରେମ ।

ଶୁଣ ଭାଇଭଉଣୀ ଶୁଣ.....
ପ୍ରେମ ନୁହେଁ ଏକ କାତ ର କଣ୍ଢେଇ
ତଳେ ପଡ଼ି ଭାଙ୍ଗି ଯିବ
ପ୍ରେମ ନୁହେଁ ଏକ ବାଲିର ଘର
ଲହରୀ ରେ ଧୋଇ ହୋଇଯିବ
ପ୍ରେମ ତ ଏକ ମନର ବନ୍ଧନ
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ରହିଯିବ ।

କଦଳୀମୁଣ୍ଡା, ଧର୍ମଗଡ଼, କଳାହାଣ୍ଡି

ବର୍ଷା

ବର୍ଷା !

ତୁମ ସୁନ୍ଦର ଅମିୟ ଧାରା ଆସ୍ବାଦକୁ

ଝୁରିଝୁରି ଚାଲିଛି , ମୁଁ ମାଟି !

କିନ୍ତୁ ଆଜି ତୁମେ ଝରା ଝୁଲଣାରେ ଭାସିଭାସି -

ଭାସିଯାଅ-ଭିନ୍ନ ଏକ ଅଲୋଡ଼ା ଇଲାକାକୁ ,

ବିଭ୍ରାନ୍ତ ମନସ୍କରେ ।

କାହିଁ ତୁମ ସେହି କାରୁ କରଣିର ଯାଦୁକର ପରସ ?

ଅଛୁତ ଶିହରଣର ଅପୂର୍ବ ସମାହାର ? ୧

ବର୍ଷା ! ତୁମେ ଏବେ ଖୁବ୍ ପୀଡ଼ିତା ନା ;

ଖାଲି ବିଭ୍ରାଟ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ନାୟିକା ଭାବରେ !

ନା ଏବେ ତୁମେ ମାଟିର ? ନା ସ୍ୱର୍ଗର ?

ତୁମ ମାଟିର ବା ଦୋଷ କ'ଣ ?

ଏହି ଅସନ୍ତୋଳନର ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟିରେ ।

ଆଜି ଏଠି ଅନୁପମ ମୂଳ ପ୍ରକୃତି -

ଜୀବନବାଦ -ବନ୍ଧକ ପଡ଼ିଛି ,

ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ

ଭଙ୍ଗୁର ଜଡ଼ବାଦ ସମୀପରେ ।

ବିଜ୍ଞାନ ପରିସର କ'ଣ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ବିକିରଣରେ ହିଁ ସୀମିତ ?

ଆଜି ବିଶ୍ୱ ବିକାଶ ନାମରେ ଅଗ୍ନି ଉଦ୍ଧାରୁଛି ଜଳେ ସ୍ଥଳେ

ଆତ୍ୟନ୍ତର ରୁ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ଯାଏଁ ।

କେବଳ ବିସ୍ଫୋରଣ ହିଁ ବିସ୍ଫୋରଣ ।

ସସାଗର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ

ବିବର୍ତ୍ତିତ ଉତ୍ତପ୍ତ ରାକ୍ଷାସ ଗ୍ରାସିଛି,

ଭୂମିରୁ ଭୂମା ଯାଏଁ । ୨

ଏଠି ଗ୍ରୀଷ୍ମ-ବର୍ଷା- ଶୀତ, ସର୍ବେ ଏକାକାର ।

ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ଧୂଂସର ବିଭୀଷିକା

ମୁଖ ବିସ୍ତାରି ଗିଳି ଚାଲିଛି ;

ଅଙ୍ଗୁରଦ୍ୱୟ _ଏନ୍ତୁଡିଗାଳରୁ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ଯାଏଁ ।

ସୃଜନ ଯଜ୍ଞଶାଳାରୁ ଜଗମୋହନ ଯାଏଁ ।

ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼ରେ କେକୀ

ଆଉ ଶୁଣାଏ ନାହିଁ ,

ନେ..... ହୋ ! ନେ.....ହୋ !

ସ୍ୱର ରାଗିଣୀ ; ବର୍ଷାର ଆହ୍ୱାନ ଗୀତିକା ।

କୃଷ୍ଣ କଳାହାଣ୍ଡିଆ ମେଘ ନାହିଁ କି,

ସରୁ କାଲୁଆ ହେମାଳ ମୃଦୁ ପବନ ନାହିଁ ।

ମେଘ ଗର୍ଜନ ରେ

ଦୁଲଦୁଲ୍ ହେଉନାହିଁ ପୁରୁବାକାଶ ।

ନା ପାନ-ମୀନ ?/ ନା ବନ-ଉପବନ ?

ଅତି ଦୁର୍ଲଭ ଜୀବସତ୍ତା ଲୁପ୍ତ ପ୍ରାୟ । ୩

ବର୍ଷା ଆଜି ବାରଞ୍ଜନା ବିଡ଼ମ୍ବନାର ।

ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଉତ୍ତାପରେ ସେ ମୃତ ପ୍ରାୟ ।

ଅତି ଓ ଇତିର ଅଜଗର ଗିଳି ସାରିଲାଣି ,

ସବୁଜ ବଳୟରେ ଚାଷ ଓ ଚାଷୀଙ୍କୁ ।

ବନସ୍ତତିକୁ । ଆୟୁର୍ବେଦ କୁ ।

ସେ ଆଜି ଅସମୟରେ ଅପହରାରେ ବିପ୍ଳବ

ରଚିବାରେ ଧୂର୍ତ୍ତ ବିପନ୍ନ ମନସ୍କା ।

କେବଳ ଏପଟରୁ ସେପଟକୁ ବୃଥା ସଞ୍ଚାଳନ ।

ବିନା ବିନ୍ଦୁରେ- ଅବା ହୀନା ବିନ୍ଦୁରେ !

ଖାଲି ଆଶା ଓ ନିରାଶ ମାୟାରେ ବିମନା ।

ସଂକଟାପନ୍ନ ବିଭୀଷିକାର ଅବାଞ୍ଛିତ-

ବିରୋଧାତ୍ମାସର ଖଳ ନାୟିକା ,

ଧୋଇ ଆଉ ଧାସରେ । ୪

ଗୋରୁଗାଈ ପଲରେ

ହୋ- ହମ୍ପା-ହମ୍ପାଳି ଜୋଲ,

କି ନୀତଫେରା ବିହଙ୍ଗର

ମନଫୁଲ୍ଲାଣିଆ-ରାବ,

ସବୁଜିମାର ଗ୍ରାମୀଣ ପରିବେଶ _

ସବୁ ହଜିଯାଇଛି ,କଂକ୍ରିଟ ନଭଶ୍ଚୁମ୍ପି-

ପ୍ରାସାଦ ପର୍ବତ ମାଳାରେ ;

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସବୁଜ ଆଚ୍ଛାଦିତ ସୁଜଳା ସୁଫଳା-

ସୁବିସ୍ତୃତ ଖେତ କ୍ଷେତ୍ରାଞ୍ଚଳ ବିବର୍ଣ୍ଣ ପାଂଶୁଳ-

କଳକାରଖାନାର ଧୂଳି ଧୂମାଳ ଧୂଆଁରେ ।

ବାରୁଦ ବାସ୍ତାରେ ହଜିଛି -

'ମାଟି ଓ ମେଘ ' ର ମହା ମିଳନ ।

ହଜିଯାଇଛି ଅପୂର୍ବ ଶୋଭାର ମନମୁଗ୍ଧକର ଶିହରଣ ।

ଶ୍ରାବଣୀ ଧାରା, ବର୍ଷାରେ ବର୍ଷାର । ଃ

ମୃଦୁ ବର୍ଷାଭିଜାର ଅନୁଭୂତି/

ପିଲାଙ୍କ ଓଲି ତଳର ପାଣି ଖେଳ/

ଅବା କାଗଜ ତଙ୍ଗା ଭସାଣି ମଉଜ ;

ଆଜି ସ୍ମୃତିର ସ୍ମୃତିରେ, ଝାପସା ଝାପସା ଚିତ୍ରପଟ,

ମାଟି ପାଇଁ ।

ବର୍ଷାର ମୁଲ୍ୟାୟନ ପରଶ ହେଉ ,

କି ମାଟି ଗନ୍ଧର ମହକ -

ଅବା ବେଙ୍ଗ ବେଙ୍ଗୁଲିର ଗୁରୁ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱର

ସବୁ ଭାସିଯାଇଛି ,ମରୁଡ଼ିରେ-

ବାତ୍ୟାରେ ! ବନ୍ୟାରେ ! ବାତାବର୍ତ୍ତର-

ଧୂସ୍ର ବିଧୂସ୍ରରେ ! ବିବିଧ ବୈଷମ୍ୟରେ । ୭

ବର୍ଷା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଆଜି ତିଳେ ବି ପୁଲକିତା ନୁହେଁ ,

ନାହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସମର୍ପଣର ମନଭରି ସ୍ମୃତି , ରତୁଚର୍ଯ୍ୟା ପାଳନରେ ।

ସେ ବି ଜାଣି ପାରୁନାହୁଁ ,

ତା'ର ଆପଣାର ମାଟି ମଣିଷଟି -

ଆଜି ଆନମନ କାହା ପାଇଁ ?

ସବୁଜିମାର ପବିତ୍ର ବେଦୀରେ ,

ବର୍ଷାକୁ ସିନ୍ଦୂର ନାଈବାରେ ;

ମାଟି ମଣିଷ ଆଜି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ଅସମର୍ଥ କାହିଁକି ?

ବର୍ଷା ଯେ ସର୍ବ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ନିରୂପମ

ବୈଭବ ହେତୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ,

ସେ ଆମନ୍ତ୍ରଣେ ରତ ଧ୍ୱଂସର ତାଣ୍ଡବେ ,
ଅହରହ । ୭

ହେ ମଣିଷ !

ବିକାଶ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେଉ ବନୀକରଣ ରେ-

ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚିତ ହେଉ ନବୀକରଣ ରେ-

ସବୁଜିମା ଆଚ୍ଛାଦିତ ସୁଶୀତଳ ବିପ୍ଳବ ସଙ୍କଳ୍ପରେ-

ଏବେ ବି ବର୍ଷାକୁ ଆଦରି ନିଅ ।

ପ୍ରତିବନ୍ଧତାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ

ଜଗତେ ଜୀବନ ପାଇଁ ,

ହସି ହସାଇବାର ମନ୍ତ୍ର ନେଇ ।

ସନ୍ତୋଳିତ ପରିବେଶ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଆଦରି

ସରଳ ଉଦାର ସୃଷ୍ଟିର ସୁରକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ । ୮

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ।

୮୭୭୦୧୯୪୯୭୭ ।

ବାଦପୁର, ଭ. ସା. ସେ ସଂସଦ, ପାତ୍ରପୁର, ଗଞ୍ଜାମ ।

ମଧୁବର୍ଣ୍ଣା

ଆଗୋ ମଧୁବର୍ଣ୍ଣା....

ପ୍ରହ୍ଲାଦ ସାହୁ

ସ୍ମୃତିର ମଶାଲ ଜାଳି ଦେଇଗଲା ତୁମେ ; ପ୍ରୀତିର ଗୁହାରେ ପ୍ରେମ ଶିଖାଟିଏ ହେଇ
 ଖୋଜିଲେ ନ ମିଳେ ହଜିଲା ଅତୀତ; ସେ'ତ ଅପାଶୋରା ସ୍ନେହ-ମମତାର ନଈ ।
 ଯଦି ଉଷ୍ମ ପ୍ରବାହେ ଶୁଖିଯାଏ ସେ ନଈ; ରୁଦ୍ର ପ୍ରତାପେ ଜଳିଯାଏ ଧରାଧାମ
 ତଥାପି ଏକାକି ଚାହିଁ ବସିଥିବି ମୁଁ; ତୁମ ବାହୁଡିବା ପଥେ ବିଛେଇ କୁସୁମ ।
 ଯେଉଁ ପଥଦେଇ ଫେରିବ ତୁମେ; ସେ ପଥେ ଚହଟିବ ଆମ ପ୍ରେମର ବାସ୍ନା
 ପ୍ରୀତି ବାସନାରେ ବିମୋହିତ ମନ; ଭୁଲିପାରେନା ସେ' ବାସ ଗୋ ମଧୁବର୍ଣ୍ଣା ।
 ପାଦେ ରୁଣୁଝୁଣୁ ପାଉଁଜି ତୁମର; ରୂପ-ଯଉବନେ ଭରା ତନୁ ଆହା'କି ସୁନ୍ଦର
 ନାଲି ଚହଚହ ଓଠେ ଛୁଇଁଦେଇ; ସପନେ ଆଙ୍କିଲ ପ୍ରେମବନ୍ୟା ମୋ ବୁକୁର ।
 କେତେକାଳ ଆଉ ଚାହିଁଥିବି ତୁମକୁ; ବଢ଼ିଲା କଢି, ଫୁଟି ବାସ ଚହଟିଲା
 ଆସିବ କହି କେତେ ଭୁଲଭଛ, ହୋଲି ପରବ ଯାଇ ଚନ୍ଦନ ଯାତ ହେଲା ।
 ବସନ୍ତର ଫଗୁରଙ୍ଗ ଆଜି ଫିକା ଲାଗେ, ପଳାଶ ଫୁଲର ଆଉ ବାସ ନାହିଁ
 ଷୋଳଟି ଫଗୁଣ ଚାଲିଗଲା ପରେ, ଆଉ କେଉଁ ଆଶାର ପଥକ ହେବି ମୁହିଁ ?

ଚିଫ୍ ଏଡିଟର । ଆକାଶ ଇନଷ୍ଟିଚ୍ୟୁଟ୍ , ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ ।

ଦୂରବାଣୀ - ୮୧୭୮୭୪୪୭୭୭

ରାବଣ ବାଣୀ

ଦୁଃଶାସନ ଯେତେ ରାମ ସାଜି ଆଜି

କାଣ୍ଡଶର ହାତେ ଧରି ,

ବୀର ଦର୍ପେ ଦେଖ ମାଡ଼ି ଚାଲିଛନ୍ତି

ରାବଣର ବନ୍ଧ କରି ।

ତ୍ରେତା ଭଳି ଏବେ ଶମନ ହେଉନି ଜାରି

ଭଦ୍ର ମୁଖା ପିନ୍ଧା ଲମ୍ପଟଙ୍କୁ ଦେଖ

ଭଦ୍ରଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ହରି ॥୧

ଝିଅଟିଏ ଏଠି ସୁରୁଜ ଭଳିଲେ

ସତକେ ଅସୁରକ୍ଷିତ ,

ରାବଣ ବେଳକୁ ବାଃରେ ମଣିଷ

ବଦଳି ଯାଉଛି ମତ ।

ତୁମେ ସବୁ ରାମ ଇକ୍ଷାକୁ ବଂଶର ସୁତ

ରାବଣଟା ଯାହା ରାକ୍ଷସ କୁଳରେ ଜାତ ॥୨

ମୁଁ ଯଦି ସିତାକୁ ଚୋରୀ କରି ଏଠି

ବୋଲାଉଛି ମହାପାପୀ ,

ରଞ୍ଜନ କୁମାର
ପ୍ରଧାନ

ତୁମେ ବା କେମିତି ବଳାହାରୀ ସାଜି

ରାମଙ୍କୁ କରିଛ କପି ।

ଲୁଚି କର ପାପ ଉପରେ ରାମଙ୍କୁ ଜପି

ପାପପୁଣ୍ୟ ତବ ଦେଖିଛନ୍ତି କେବେ

ଧର୍ମ ତରାଜୁରେ ମାପି ॥୩

ବ୍ୟଭିଚାର ଶୂନ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗପୁ ସମାଜର

ଆରେ କଳିଯୁଗ ରାମ ,

ତାକୁ ଯା' ପ୍ରଥମେ କରିବୁ ପୂରଣ

ନଚେତ, ପିକ ତୋର ଏଇ ଜନ୍ମ ।

ଏ ସବୁ ନକରି ଯଦି, ରାବଣ ଦହନେ

ପାଉଥାଅ ତୁମେ ଖୁସି

ଏ ଦହନ ସ୍ୱୀକାରିବି ମୁଁ ଯେ ହସି ହସି ॥୪

ପାଇକିଆଁରା, ତିଗିରିଆ, କଟକ

ମୋବାଇଲ୍: ୯୯୩୮୧୭୧୭୭୯, ୯୦୯୦୩୮୯୮୫୩

ଲୁହ ଖୁବ୍ ଆପଣାର

ନିଗିତି ଆସେ ଆତ୍ମାରୁ ହୃଦୟକୁ

ଆଉ ହୃଦୟରୁ ମନକୁ

ଖୁବ୍ ଆପଣାର ଲୁହ ବୁନ୍ଦାକ

ଭାରି ସନ୍ତୋଷ ଦିଏ ।

ରଙ୍ଗହୀନ ଲୁହରେ ଅନେକ ଅଯୋଷିତ ଦୁଃଖ

ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା, ନିରସ୍ତ ଅହିଂସା ଯୁଦ୍ଧର ଥାଏ ଘୋଷଣା ।

ପରାଜିତ ପ୍ରଶ୍ନଙ୍କର ସମ୍ମିଳନୀରେ

ଅବଶୋଷର ଲୁହ ବୋହିଯାଏ

ଅଶାୟତ ମନର ଭାବନା ହୋଇ ଭାଷା

ଭାବନା, ଅନୁଶୋଚନା ମାନେ ବୋହି ଉଛୁଳି ପଡ଼ନ୍ତି ।

ଆଖିର ସୀମା ତେଇଁ

କୋରତ ଭିତରୁ ଆଖି କହିଦିଏ ଅଜସ୍ର ତାତନା

କେବେ ସୁଖର ତ, କେବେ ଦୁଃଖର ଲୁହ ସନ୍ତସ୍ତ ଆତ୍ମା ରୁ

ବିବଶରେ ଗତି ଆସେ ଶ୍ରାବଣପରି ଅର୍ଦ୍ଧଦାହରେ ।

ଯେବେ ଅସମର୍ଥ ଅସହାୟ ଲାଗେ ଆକାଂକ୍ଷିତ ଆଶା

ମିଛ ସ୍ୱପ୍ନ ସବୁସୁଖର କଳ୍ପନା କରେ

ଅନସୂୟା ପଣ୍ଡା

ଲୁହ କୋହ ହେଇ ବହି ଆସେ ଅନ୍ତର ମନରୁ ଆଖିକି
 କେବେ ପୁଣି ନିଗିଡି ଆସେ ଆତ୍ମତୃପ୍ତିର ଲୁହ ।
 ସନ୍ତୋଷର ଶିହରଣ ଖେଳେଇ
 ଯେବେ କେହି ମୁକ୍ତାକହି ସାଉଣ୍ଡେ ଲୁହକୁ
 ଜିତିବାରେ ନୁହେଁ ଜିତେଇବାରେ ଆଖି ଜକେଇ ଆସେ
 ଖୁସିକି ଆୟୁଧ କରି ସାଉଁଟି ଚାଲେ ଧୀର ପଦରେ □

ଭିସ୍ତାବ୍ କଲୋନୀ, ବୁର୍ଲା, ସମ୍ବଲପୁର,
 ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୪୩୯୨୧୧୯୭୧

ସେ ଝଙ୍କାର ଶୁଭୁନି ଆଉ

ସଂଜୀବ କୁମାର
ଦାସ

ବାପୁଙ୍କୁ ଡାକିବା କାହିଁକି ?

ତୁ ଆଜି ମନେପଡୁ ବାପୁ କେବଳ

ନୀରବରେ ଦୁଇ ମିନିଟ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲାବେଳେ

ତୋ ସ୍ୱନକ୍ଷତ୍ର ଅବା ତିରୋଧାନ ଦିବସରେ ।

ତୁ ଆଜି ନାଚିଯାଉ ସଭିଙ୍କ ଆଖି ସାମନାରେ

ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭାର ଗୁଳିର ଶବଦ ମନେ ପଡିଗଲେ ।

ସତରେ ତୁ ବାପୁ ଯେଉଁଠି ଥିଲେବି ବୁଝିଦେ ଆଖି

ମୁଦିଥିଲୁ ଯେମିତି ସେଦିନ ।

ତୋ ଡ୍ୟାଗର ଗାଥା କେହି ଏଠି ପାରେନା କଳି ।

ତୁ ଯାହା ଦେଇ ଆଣିଛୁ ସ୍ୱାଧୀନତାର ସ୍ୱାଦ ।

ଏଠି ଆମେ ଭୋଗ କରୁଛୁ କେବଳ

ନ ବୁଝି ତୋ ମହତ ଦାନର କାଣିଚାଏ ।

ଏଠି ଆକଟା ହେବାକୁ ଲାଗିଲାଣି ସଭିଙ୍କୁ

ଆଦର୍ଶରେ ଲାଗିଲାଣି ଘୁଣ ।

ତୋ ଅହିଂସା ବିପ୍ଳବର କାହାଣୀ ସୀମିତ ସିନା ଭାଷଣରେ ।

ଏଠି ତରବାରୀ ଚାଲେ ପ୍ରତିଟି କଥା ଆଉ କାମରେ ।

ହେ ବାପୁ ! ତୁ ଯଦି ଫେରି କରନ୍ତୁ ପରିକ୍ରମା

ଏ ନଗ୍ର ଏ ଗ୍ରାମର କୋଣେ କୋଣେ

ପ୍ରତାରଣାର ସାକ୍ଷୀସବୁ ତୋ କାନେ କହନ୍ତେ ବସାଇ ।

ନ କାନ୍ଦି ତୁ ରହିବୁନି ଭାଳିହେବୁ ଅତୀତ କଥା ।

ଭାବିବୁ- କଣ ଭୁଲ କରିଥିଲି ଅହିଂସାର ମୂଳଦୁଆ ପକାଇ ,

ସତ୍ୟର ଜୟଯାତ୍ରା କରାଇ ।

ପକାଇ ଯବନିକା ତୋ ଭାବନାରେ ସ୍ୱାର୍ଥର ମଣିଷଟିଏ

ଭଭାହେବ ସାମନାରେ ଖଜୁଟିଏ ଧରି ।

ପ୍ରତିରୋଧ କରିବ ତୋତେ, ଆଖିରେ ଆଖି ମିଶାଇ ଯୁକ୍ତି ବି କରିବ ।

ନ ହୋଇ ସହମତ ତୋ ସାଥେ ଧମକେଇ ଦେବ ।

ପଛାଇବ ନାହିଁ କହିବାକୁ ସମ୍ଭବତଃ -

ତୋ ବିଦାୟ ସଂଗେ ବିଦାୟ ନେଇଛି ସତ୍ୟ ଅହିଂସାର ସାର ସବୁ ।

ତୁ ଫେରିଯାଇପାରୁ ବାପୁ,ତୋତେ ଆମେ ଚାହିଁବୁନି ଆଉ ।

କରୁନି ଶାସନ ଏଠି ଇଂରେଜ ଯେ ପରାଧୀନ ଶୃଙ୍ଖଳରୁ ଆଜାଦୀ ମାଗିବୁ ।

ତାକିବୁ କାହିଁକି କହ, ଆମ ହାତେ ଏବେ ଆମ ଶାସନର ତୋରି ।

ମନ ଭଣା କରିବୁ ସିନା, ତୋ ପାଇଁ ନାହିଁ କିଛି ଏତ ଜାତିର ବିତମ୍ବନା ।

ଉଦାସ ହୋଇ ଫେରିଯିବା ଥୟ ହେବ ତୋ କର୍ମପୀଠକୁ

ଯେଉଁଠୁ ତୋତେ ଆଉଥରେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବନି ।

କଟକ - ୭୫୩୦୧୪

ସ୍ୱପ୍ନର କୁହୁକ

ମୋ ଆଞ୍ଜୁଳିରେ ଭରିଦେଲ ଶତ ଶତ

ସ୍ୱପ୍ନର କୁହୁକ

ତମମୟ ଜୀବନରୁ କରି ଉଦ୍ଧାର

ଦେଲ ମୋତେ ଚନ୍ଦ୍ରର ଆଲୋକ ।

ସେହି ଆଲୋକରେ ହୋଇ ଆଲୋକିତ

ଏହି ନିର୍ଜନ, ଜନଶୂନ୍ୟ, ଏକତାର ମଧ୍ୟରେ

ମୁଁ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲି ।

ତୁମରି ଗତି ପଥରେ ପାଦକୁ ମିଶାଇ

ସୁନ୍ ସାନ୍ ଗିରିକୁଟକୁ ମଧ୍ୟ

ପାଦ ଉଠାଇଲି

ହେଲେ,

ଜହ୍ନର ଜେମିତି ଆଲୋକ ନାହିଁ

ରାତ୍ରିର ଗମନ ପରେ

ପ୍ରଭାତ ହେଉଣୁ ପହିଲି ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ଢାଳେ

ଠିକ୍ ସେହିପରି ତୁମେ ଥିଲ ଅସ୍ଥାୟୀ ଓ ଅଳ୍ପାୟୁ ।

କେଉଁ ଆଡେ ହଠାତ୍ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯାଇଥିଲ

ପ୍ରଣତୀ ରଥ

ମୁଁ ଖୋଜିଲି,

ଖରଜଳ ମୃଗୁଣୀର ତୃଷ୍ଣାପ୍ରାୟ

ଚିକ୍ତାରିତ ସ୍ୱରେ, ତୋଫାନ ବେଗରେ

ତୁମକୁ ଡାକିଲି ।

ତୁମେ ଶୋଇଯାଇ ଥିଲ ବୋଧେ

ଘଟକର୍ଣ୍ଣ ର ନିଦ୍ରା

ମୋ ବିକଳ ଶୁଭି ନ ଥିଲା

ତୁମରି କର୍ଣ୍ଣକୁ ।

ଗିରିଶୃଙ୍ଗେ ବସି ପୁସ୍କର ହାତରେ

କେତେ ସନ୍ଦେଶ ପଠାଇଛି

ସବୁଠି ବିସ୍ତାର ବୋଲି

ତୁମକୁ ବୋଧେ ପାଇଯିବ

ହେଲେ କ'ଣ ହେବ

ତୁମେତ ଆଉ କେଉଁ ଗ୍ରହରେ

ବୋଧେ ଯାଇଥିଲ ଲୁଚି ।

ରାଉରକେଲା, ସୁନ୍ଦରଗଡ଼

ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି

ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମହାନ୍ତି

ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି

ଫଗୁଣ ଠୁ ରଙ୍ଗ ଚୋରେଇ

ନୀଳ ଆକାଶେ ଆଙ୍କିଛି ତୁମ ଛବି.....□

ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି,

ଚାନ୍ଦକୁ ମାଗିଛି ଯାଗା ଟିଏ, ପୁଣି

ତାରାକୁ ମାଗିଛି ନଅଁର ଟେ,

ହୃଦୟ କଥା କହିବା ପାଇଁ

ଲେଖିଛି ମନର କବିତା ଟେ...

କେବଳ ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି,

ସାମୁକାକୁ ମାଗିଛି ତା' ମୋତି,

ସାଗରକୁ ମାଗିଛି ସାହସ,

ବୃକ୍ଷକୁ ମାଗିଛି ଛାଇ, ଏମିତି ଅନେକ ବର୍ଷକୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରତ ଚାତକ ପରି,

କିଛି.....□

କେବଳ ତୁମପାଇଁ ଚୋରେଇ ଆଣିଛି

ବସନ୍ତରୁ ଲାବଣ୍ୟ,

ଫୁଲର ମହକ,

ଭଅଁରଠୁ ପାଗଳାମି,

କୋଇଲିର ମୀଠା ସ୍ୱର... ଇତ୍ୟାଦି

ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି,

ପାଦ ମୋ ଲାଗୁନି ଭୁଲ୍ରେ

ଆକାଶେ ଘୁରିବୁଲେ ଆଜି

ପ୍ରେମଭିଜା ପାଗଳ ପକ୍ଷୀ ଟେ ପରି.....□

ତୁମ ଆସିବା ପଥକୁ ଅନାଇ ବସିଛି

ଯେମିତି,

ବୃକ୍ଷକୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରତ ଚାତକ ପରି,

ପ୍ରେମିକାକୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରତ ପ୍ରେମିକ ପରି,

ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରତ ପଙ୍କଜ ପରି,

ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି

ତୁମ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ବସିଛି ଖାଲି.....□

ନିର୍ବାଣ ରଞ୍ଜନୀ

ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର
ଜେନା

ନୀଳ ନିଳୀମାର ନୟନ ନୀଳରେ
ନୀଳ ଯେବେ ଭାସିଯାଏ
ନୟନର ସେହି ଚାହାଣିରେ ଧିରେ
ନିଦ ଆସି ଭରିଯାଏ □ (୧)

ନିତି ନିରନ୍ତରେ ନିବିଡ଼ରେ ଧସି
ନିକଟରେ ଉଡ଼ିଯାଏ
ନୀଳଗିରି ନୀଳ ଆକାଶରେ ଭାସି
ନିରବରେ ଦେଖୁଥାଏ □ (୨)

ନିଃଶ୍ୱାସରେ ଭରି ନୂତନ ଜୀବନ
ନିରନ୍ତରେ ରେଖା ଟାଣେ
ନିରାକାର ନଭ ପ୍ରକାଶ ଭିତରେ
ନିର୍ଝର ଆଭାସ ଆଣେ □ (୩)
ନିଶ୍ଚଳର ନବ ଶିଖାର ଝଲସେ
ନିର୍ଜନ ପ୍ରଦେଶ ବୁଲେ
ନିରୀହ ପ୍ରତିମା ଶୃଙ୍ଖାରର ବେଶେ
ନିସନ୍ଦେହେ ବୋଲି ଚାଲେ □ (୪)

ନିର୍ବାଣର ନୀର ପ୍ରବାହରେ ଭାସି
ନିଦାନର କ୍ଳାନ୍ତି ବାଣ୍ଟେ
ନିର୍ଜୀବର ଜଡ଼ ନିରବରେ ଧିରେ
ନିଜର ଜୀବନ ସାଉଁଟେ □ (୫)

ନିଶି ନିମନ୍ତ୍ରଣେ ଶଶି ଆଗମନେ
ନିରୋଳାରେ ନିଦ ଆସେ
ନିବୃତ୍ତର ନୀଡ଼ କୋଠରୀ ଭିତରେ
ନିମିଷେ ଭଲ୍ଲସ ବାସେ □ (୬)

(କଳା ଶିକ୍ଷକ), ଓଡ଼ିଶା ଆଦର୍ଶ ବିଦ୍ୟାଳୟ
ରାୟଗଡ଼, ଗଞ୍ଜପତି

ନାରୀ

ଦୀପ୍ତି ପ୍ରୀତି କାନ୍ତି ସେତ ମହୀୟସୀ ନାରୀ
ଛବି ପ୍ରତିଛବି ସବୁ ସୃଜନ ତାହାରି ।

କ୍ଷମାମୟୀ ଦୟାମୟୀ ହୁଏ ସ୍ୱାଭିମାନୀ
ପ୍ରାଣଦାତ୍ରୀ ମାତା ସେତ ଜଗତ ଜନନୀ ।

ଝଡ଼ଝଞା ଯାହା ଯେତେ ତା' ବାଟେ ଆସଇ
ଲଢେ ଏକା ଏକା ତା'ର ଲୁହକୁ ଲୁତାଇ ।

ପିନ୍ଧି ଥାଏ ବସ୍ତ୍ର ସେତ କୁଳର ସମ୍ମାନ
ସମାଧାନ କରେ ପୁଣି ସଭିଙ୍କର ମାନ ।

ସହନଶୀଳତା ତା'ର ମଧାର ମୁକୁଟ ।
ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ ସେତ ଯେତେ ଖାଇଲେ ବି ଚୋଟ । ।

ଛନ୍ଦିଦିଏ ପରିବାର ତ୍ୟାଗରେ ସ୍ନେହରେ
ରହିଥାଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ହସରେ କାନ୍ଦରେ ।

ଡଃ ଆଭାଞ୍ଜଳି
ଗଡପଥୀ

ଅତୁଟ ସୁତା ସେ ସମ୍ପର୍କ ମାଳରେ
ବାନ୍ଧି ରଖିଥାଏ ସେତ ଅତି ଯତନରେ ।

କେତେ ଯେ ଭୂମିକା ତା'ର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ପରେ
ରଙ୍ଗ ଦେଉ ଥାଏ ସେତ ପ୍ରୀତି ର ତୁଳନାରେ ।
ନାରୀର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସଦା ନାରୀ ହିଁ ବୁଝଇ
ଶାଶୁ ଯେବେ ମା ହୁଏ ବୋହୂକୁ କୋଳାଇ ।

ଯା ନଶୟନ ପ୍ରତି ଭଉଣୀ ସୁଭାବ
'ନାରୀ ଦୁଃଖ ବୁଝେ ନାରୀ' ଯେବେ ଏହି ଭାବ ।

ନନ୍ଦିନୀ, ଭଗିନୀ ପୁଣି ଜାୟା ଓ ଜନନୀ
ସବୁରି ମୂଳରେ ଅଟେ ନାରୀ ନାରାୟଣୀ ।

ରେଳ କୁଟିର, ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖରପୁର ଭୁବନେଶ୍ୱର

Email- avanjali@yahoo.co.uk

ହାଲଦ୍ରାବାଦରେ ବର୍ଷା

ମଞ୍ଜୁରାଣୀ ମିଶ୍ର

ଅମାନ୍ନିଆ ପିଲାଙ୍କ ଦୌଡ଼ ପରି ଆସିଯାଏ

ହାଲଦ୍ରାବାଦର ବର୍ଷା

କଂକ୍ରିଟ ଜଙ୍ଗଲରେ ପାଦ କଟାଡ଼େ

ଆକାଶ ଛୁଆଁ ପ୍ରାସାଦକୁ ହାତ ବଢ଼ାଏ ମେଘ

ଓଭରବ୍ରିଜ ତଳେ ମନଇଚ୍ଛା ଗପ କରେ

କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଝୁମୁଡ଼ି ବସ୍ତିରେ

ସାତସିଆଁ ସ୍ୱପ୍ନ ମାନଙ୍କ ମାନଚିତ୍ର ଆଙ୍କେ

ଦିନ ମଜୁରିଆର ଭୂଗୋଳ ଖାତାରେ

ମନେ ପଡ଼େ ଗାଁ ବର୍ଷା

ନଈ ପାହାଡ଼ ସାଥୀରେ ଠିଆ ପୁଚି ଖେଳ

ହାତ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦି ବରଗଛର ଓହଳ

ସାଙ୍ଗସାଥୀ କଣ୍ଢେଇ ବାହାଘର ଗହଳ ଚହଳ

ସାରୁପତ୍ର ବେଦୀରେ ବେଙ୍ଗ ବାହାଘର

କଙ୍କିର ଧାଁ ଧଉଡ଼ ଝିଙ୍କାରୀର ପରିଚିତ ସ୍ୱର

ତାଳଗଛ ମଥାନରେ ଭିଜା ଭିଜା ବାଲ

ଚଢ଼େଇ ବସା

ଏ ସବୁତ ସ୍ମୃତିର ନକ୍ସା

ହାଲଦ୍ରାବାଦର ବର୍ଷା ନୃତ୍ୟ କରେ

ଗୋଲକୁଣ୍ଡା ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ

ଅତୀତର ମଣିମୁକ୍ତା ସାଉଁଟେ ଗମୁଜ ଭିତରେ

ନିଛାଟିଆ ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାରେ

କୋଟିକମ ଚିତା ଲେଖୁଥାଏ ଛାଇ ଆଲୁଅରେ

ଚାରମିନାର ବିପଣିରେ ମାତାଲ ହୁଏ ବର୍ଷା

ନାଲି ନେଲି ଆଲୁଅରେ

ଜଣା ଅଜଣା ଦୃଶ୍ୟକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରେ

ନିରୋଳା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ

ଲୁମ୍ବିନୀ ଲେକରେ ପଣତ ଉଡ଼ାଏ ବର୍ଷା
 ଆତ୍ମୀୟତାର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦିଏ ମୁରୁ ଇଲାକାରେ
 ସୁଇମିଙ୍ଗପୁଲରେ ବର୍ଷାର ଅଭିସାର
 କଫି ହାଉସରେ ଭିତ କିଛି ଡୃଷ୍ଟା କିଛି ଉପହାର
 ଟ୍ରାଫିକ ଛକରେ ଅଟକିଯାଏ ବର୍ଷା
 ପରସ୍ତ ପରସ୍ତ ଦୁଃଖକୁ ଲୁଚାଏ
 ଫୁକ ପିନ୍ଧା ଝିଅର ଓଦା ସର ସର ମୁହଁ
 କିଣାବିକା ପସରାକୁ ଓଟାରୁ ଥାଏ ପବନର ସୁଅ
 ବାଲକୋନିରେ ମୁଠା ମୁଠା ବର୍ଷାର ହିଲ୍ଲୋଲ
 ଫୁଲ ଚିରୁକରେ ପତ୍ର ଆଞ୍ଜୁଳାରେ
 ଏକୁଟିଆ ଚଢ଼େଇର ନରମ ଡେଶାରେ
 ଏଇତ –
 କୁହୁଡ଼ିର କାନଭାସରେ ବର୍ଷାର ହସ୍ତାକ୍ଷର
 ଏମିତି ନିଜର ଲାଗେ ଭାରି ନିଜର ଭାରି ନିଜର

ହାଇଦ୍ରାବାଦ

୭୩୮୧୭୭୫୭୭୯

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ପ୍ରୀତି ନିବେଦନ

ଡଃ ରାକେଶ

ରଞ୍ଜନ ମୁଣ୍ଡ

ରହିଛି ମନରେ ଏପରି ସାଥି କହିବା କଷ୍ଟ
 ଯନ୍ତ୍ରଣା ବିଶାଦ ଆତ୍ମାକୁ ଆଜି କରୁଛି ନଷ୍ଟ ।
 ଆରମ୍ଭ ସକାଳ ମୋହର ତୋତେ ରଖି ନୟନେ
 ବିଦୁଛି ରଜନୀ ଜହ୍ନର ତୋତେ ଦେଖି ସପନେ ।
 ସଞ୍ଜ ନଈ ଗଲେ ସାଥରେ ମନେ ପଡୁ ବହୁତ
 ଧିରେ ଧିରେ ଗଢେ ସମୟ ନିଦ ହଜା ମୁହୂର୍ତ୍ତ ।
 ଥରୁଟିଏ ଦେଖାରେ କଲୁ ବାସ ଶାସ୍ତ୍ରତ ମନେ
 ଯେମିତି ଜହ୍ନରେ ରହିଛି ଦାଗ ସଦା ଜୀବନେ ।
 ବୁଝି ହୁଏନା କେବେ ଲାଗୁ ପାସେ କେବେ ଦୂରରେ
 ତଥାପି ରଖିଛି ଯତନେ ସାଥି ତୋତେ ହୃଦୟରେ ।
 ଅବୁଝା ମୋ ଆଖି ଲୁହ ଯେ ବହେ ତୋ ଅପେକ୍ଷାରେ
 ଝରୁଛି ଥମୁଛି ବହୁଛି ମନ ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ । ।

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଧର୍ମଗତ, ଓଡ଼ିଶା

କଅଁଳ

କଅଁଳ କିରଣ କଅଁଳ ପବନ

ସାମ୍ବ୍ୟ ପକ୍ଷେ ହିତକର,

କଅଁଳ ବଦନ କଅଁଳ ବଚନ

ଜନମୁଖେ ଶୋଭାକର ।ା

କଅଁଳ ଭୂଷଣ କଅଁଳ ବସନ

ପଦ୍ମିନୀ ନାରୀକୁ ଶୋଭା

କଅଁଳ ମନଟା କଅଁଳ ଭାବଟା

ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ଭାବ ଲୋଭା ।ା

କଅଁଳ ପରଶ କଅଁଳ ଉଲ୍ଲାସ

ହୃଦେ ଆନନ୍ଦିତ ଆଶେ

କଅଁଳ ସ୍ୱଭାବ କଅଁଳ ଅଭାବ

ଥାଉଁ ଥାଉଁ ମନ ଜିଣେ ।ା

କଅଁଳ ଯୌବନ କଅଁଳ ସୁମନ

ପ୍ରେମିକା ମନକୁ କିଣେ

କଅଁଳ ଚାହାଁରେ କଅଁଳ ହସରେ

ଉତଫୁଲ୍ଲ ମନ ଆଶେ ।ା

କଅଁଳ ବୁଦ୍ଧିରେ କଅଁଳ ହୃଦରେ

ଗଢ଼ିହୁଏ କେତେ କଥା

କଅଁଳ ସାଗର କଅଁଳ ଶରୀର

କରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚିନ୍ତା ।ା

କୌଶିକ ପ୍ରାସାଦ

ଶୂନ୍ୟତାର ପ୍ରତିଧ୍ୱନି

ଆଲୋକ ଦାଶ

ହଜାରେ ଅତୀତ ଜନମର ଦାଗ ଫୁଟିରହେ ଆକାଶର ତାରାରେ,
କିଏ ଯେ ଥିଲି ମୁଁ ମନେ ପଡେନା;
ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତି ପୂର୍ବ ପରିଚୟ ମୁଁ ତ ଜାଣେନା ।

ମୁଁ କଣ ସତରେ ମୁଁ, ନା ଅନ୍ୟ କିଏ; ସେଇ ଏକା ମୁହଁ ବହୁ ଠିକଣାରେ,
ଆସିଛି ଯେମିତି ମିଶି ଯିବି ଠିକ୍ ମାଟି, ପାଣି, ନିଆଁ, ପବନରେ;
ପ୍ରତି ଜନମରେ ନୂତନ ଏକ ଦିନ ସେଇ ପୁରୁଣା ତାରିଖ ଖୋଜି ପାଏ ।

ବହୁ ପଥିକର ଏଇ ଚଲାପଥ ସେଇ ଏକା ଗଳ୍ପ ଶୁଣାଏ,
କିଏ ମୁଁ, କୋଉଠି ମୁଁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଖୋଜି ନ ପାଏ ।

କେତେଥର ଦର୍ପଣକୁ ଭାଙ୍ଗି ଯେବେ ମୁଁ ବୁଲି ଚାହେଁ,
ମୋ ମତରେ ତୁମ ପରି ଆଉ କେହି ନାହିଁ;
ଶୂନ୍ୟତାରୁ କେଜାଣି କିଏ ସେ ମତେ କହିଯାଏ ।

ସଂବନ୍ଧପୁରୀ

ବିଭାଗ

ପ୍ରେମ୍ ପ୍ରତିଜ୍ଞା

ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ
ମିଶ୍ର

ପ୍ରେମ୍ ନେ ଟିକେ ବି ଭନା ନାହିଁ କରି ଦିଏଁ ବୋଲି ବିଜିଲି ର୍ ଠାନେ କସମ୍ ଖାଇଛେ ଆରୁ ତାର ହାତ ଧରି କରି ଜୀବନ୍ ସାଥୀ ବନେଇଛେ ଦୁକାନ ଖାଲା ବାଦଲ୍ । ବିଜିଲି ର୍ ସୁନା ବାଗିର ଗୁରୀ ଚେହେରା ଦେଖି ଦେଖି ବଡ଼ା ଉସତ୍ ହେସି ସେ । ଯେତେ ଯାହା ଆଣିଦିଅ ବୋଲି ଫର୍ମାସ କଲେ ସବୁ ଜିନିଷ ଆନି କରି ବିଜିଲି ର୍ ଆସେ ଗଦେଇ ଦେସି ବାଦଲ୍ ।

ବିଜିଲି ବି ଜୀବନ ନୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଏସି ତାକେ । ସେନ ସରାଗ ପାଇକରି ତାକେ ଲାଗସି ସେ ଇନେ ବାଦଲ୍ ନୁ ସରଗ ର୍ ସୁଖ ପାଇଛେ । ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବ ବାଗିର ମୁନୁଷ ତାର୍ ମନ୍ ଜାଣି କରି ପ୍ରେମ ପାରିଜାତ ଟୁକୁନା ଟୁକୁନା ଉଝୁନି ଦଉଛେ ମୁଡ଼େ । ସଜେଇ ଦଉଛେ ଲାଡ଼ ଗେଲ୍ ର୍ ହୀରା ମୋତି ସୁନା ରୁପା ଥି । ପିନ୍ଧେଇ ଦଉଛେ ଦୁହିଁ ବାହା ବନ୍ଧନ୍ କହେନୁର ହାର୍ । ପିନ୍ଧେଇ ଦଉଛେ ସର୍ଦ୍ଦା ଭାଞ୍ଜ ର୍ ହଜାର ହଜାର୍ ଝଙ୍କମକୀ ପାଟ । ସେ ତାର୍ ରୂପ୍ କେ ନେଇ କରି ରାନୀ ଆରୁ ବାଦଲ୍ ମନ ର୍ ରାଜା ।

ଇ ଜୀବନ ଥି ଆରୁ କେଁ ଦରବ୍ ଖୁଜା ନୁରା ଯେ ?

ବଡ଼ା ସୁଖେ ଉଲେ ଦୁଲେ ଗୁଜୁରୀ ଯାଉଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ର୍ ଦିନ୍ କାଲ୍ । ହେଲେ, ସବୁ ଦିନ୍ ସମାନ ନି ଯାଏ କି ସବୁ ସକାଲ୍ ଫଟିକ୍ ନାହିଁ ଥାଏ ଜୀବନ ଥି ବେଳେବେଳେ ବିପଦ ଅପଦ୍ ଜକଲେଇ ଆସ ସି । ହେନ୍ତା ଦିନ୍ ଗୁଟେ ଗେସ୍ ଥୁ ଭାତଗଞ୍ଜି ଭଲହାଲା ବେଳେ ଶାନ୍ତୀ ନେ ଜୁଏ ଲାଗି ଗଲା କେ ଦେହେ ପୁତି କରି ମୁହଁ ର୍ ଗୁଟେ ଆଡ଼ ବି ପୁତି ଗଲା ବିଜିଲି ର୍ ।

ବାଦଲ ତାଙ୍କେ ବଡ଼ ହସ୍ତିଚାଲ ନେ ଭର୍ତ୍ତି କଲା । ବନେ ଦିନ ଯେ ଉସ ମଲମ୍ ଲାଗଲା । ଘା
ସବୁ ସୁଖି ଗଲା, ହେଲେ ଚିନ୍ତା ଆ ରହି କରି ମୁହଁ ଆରୁ ଦେହେ ଅସୁନ୍ଦର ଦିଶିଲା । ରୂପ
କେ ନେଇ କରି ବାଦଲ କେତେ ଭି ମନ ଉନା ନାହିଁ କରୁଥାଇ, ଯାହା ହଉ ମୋର ବିଜିଲି
କେ ବଞ୍ଚେଇ ଦେଲ ବୋଲି ମହାପୁରୁ କେ ଧ୍ୟନ୍ ବାଦ୍ ଦଉଥେ ମନେ ମନେ । ଯେନ୍ ପ୍ରେମ
କେ ନେଇ କରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଥିଲା ସେ ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗ ହେତୁ ଏକା ଗୁଲ୍ଲା ମୁଲ୍ଲା ରଖି ଥାଏ ନ ।
ହେଲେ, ବିଜିଲି ମନ ର୍ ଦୁଃଖ । ଭାରୁ ଥେ ମତେ ଦେଖି କରି ବାଦଲ୍ ର୍ ମନ ଭାଙ୍ଗି
ଜେଇଥିବା । ଉପୁରେ ଉପୁରେ ଭଲ ପାଉଥିବେ ମୋର ମନ ବୁଝୁବା ବୋଲି । କାହିଁ ମତେ
ଏତେ ସରି କଲା ଭଗବାନ୍ ଯେ ?

ଆଉ ଦିନ ବେଲା କେ ଯାହା ସୁନା ସେନ୍ଦୁ ଆହରୁ ମନ ଖରାପ ହେଲା ତାର୍ । ବାଦଲ
ବାଇକ ଅକ୍ଷି ତେଣୁ ଥି ଖ ଶି ଆ ହେଇ କରି ଆଖି ଫୁଟି ଜେଇଛେ, ଜୀବନ ସାଥୀର୍ ଇ
ଅବସ୍ଥା ଦେଖି କରି ମନ ଭିତିର ଟା କାନ୍ଦୁଥିଲା ସିନା, ହେଲେ ଦମ୍ ଦେଇ କରି ବାଦଲ କେ
କହୁଥେ "ତମେ କିଛି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ କର । ମୁଁ ଇ ଅଛେ ଯେ । ମୁଇ ତମର ସବୁ ସେବା କର୍ମ ।
କେହେନି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ଜାଣି ପାର ତମେ । ଆମେ ପରେ ଦୁହିଁ ଝନ୍ ପ୍ରେମ ଥି ବନ୍ଧା
ଛନ୍ଦା । ମୋର ଆଖିନ ଦୁନିଆଁ ଦେଖବ ତମେ ।"

ସୁଖେ ଦୁଃଖେ ଗଲା ହେତୁ ବଢ଼ର କେତେ ବହଲି । ବେମାର୍ ଗୁଟେ ନ ପଡ଼ି କରି
ବିଜିଲି ଆଖି ମୁଜି ଦେଲା ସବୁ ଦିନର ଲାଗି । ବାଦଲ କେତେ ଟେ କାନଲା ତାଙ୍କେ ହରେଇ
କରି ସୋର ପଡ଼ୁଥିବା ନ ଭାବଲା ଆରୁ ଘର ଛାଡ଼ି କରି କେନ୍ ଆଡେ ପଲେଇ ଯିବା କେ
ବାହାରିଲା । ତାର ସାଙ୍ଗଟେ ତାଙ୍କେ କହେଲା "ହଏରେ ବାଦଲ୍ ! ତୁଇ ତ ଦେଖି ନି ପାରୁ ।
କେନ୍ ଆଡେ ଯିବୁ ଯେ ତଲବୁ କେନ୍ତା ? ଇନ ଥା, ଆମେ ତତେ ଦେଖମୁ ଚାହେଁମୁ ।"

ବାଦଲ କହେଲା "ନାହିଁ ରେ ସାଙ୍ଗ । ମୁଁ ଅନ୍ଧା ନାହିଁ ସେ । ମୋର ବିଜିଲି ତାର ରୂପ
କେ ଦେଖଲେ ମୁଁ ମନ ଦୁଃଖ କରସି ବୋଲି ଭାବିବା ଆରୁ ତାର ମନ ବି ଉନା କରିଦେବା
ଭାବି କରି ନିଜେ ଅନ୍ଧା ହେବାର ନାଟକ କରୁଥିଲି । ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗି ଥି ଉନା ନାହିଁ କରି ଦିଏ
ବୋଲି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥିଲି । ଇହାଦେ ମତେ ଛାଡ଼ିକରି, ଦୁଃଖ ର ସମୁଦେରେ ଉଦ୍ଧୁଳେଇ କରି
ସେ ସରଗ କେ ଗଲା ନ । ଆରୁ ଅନ୍ଧ ନାଟକ କର୍ମ କାଁ କରି । ଯାଏସି "

ଲେଖା ସତ୍ୟନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ସିଂଧେକେଲା ବଲାଙ୍ଗୀର, ୯୫୮୩୨୦୫୯୧୫

ବିଶ୍ୱାସ

ବିଶ୍ୱନାଥ ଭୁଏ

"କେଲ୍'କେ ମିଟିଂ ହେବା, ଗାଁ ନୁ ସତେ ଥିବ, ଇଆଡ଼ ସେଆଡ଼ ନେ ଯିବ । ଯାହାର ଯାହାର ରାସନ୍ କାର୍ଡ, ଭଉ କାର୍ଡ ନେ ହଇ ଫରମ୍ କେଲ୍ ପକାବ । ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ସୁଶାନ୍ତ ସିଂ ଆଜ୍ଞା କେଲ୍ କେ ଆସ୍'ବେ, ହେଥିର୍ ଲାଗି ସତେ ନିଜର୍ ନିଜର୍ ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା କହେବ ହୋ..... ! " - ଗାଁ ସାରା ବୁଲିବୁଲି ଡକରା ପକଉଛେ ବୁଢ଼ା ଟେ ।

ତାର୍ ଆରଦିନ ମିଟିଂ ହେସି, ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞା ଆସିଛନ୍ । ସତେ ଫରମ୍ ପକଉଛନ୍, ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞା ଭାଷଣ ଦେଇ ସାର୍'ଲେ କି ସତେ ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା କହୁଛନ୍ । ଯେତେବେଳେ ଷ୍ଟେର୍ ଉପ୍'ରୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଉଡ଼'ରୁଥିବନ୍ ଇ ସମିଆଁ କେ ତେଇଶ୍ ବଛ'ରିଆ ପିଲାଟେ ଆଏସି କାଗଜ୍ ଗୁଟେ ଧରିକରି । ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞା ଦେଖ'ସନ୍ ଗୁଟେ ଆପ୍'ଲିକେସନ୍ ଆଏ । ପଢ଼ିକରି ସବୁ ବୁଝି ପକାସନ୍ ଅଉ ତାକର୍ ଅଫିସ୍ କେ ଆସ୍'ବାର୍ ଲାଗି କହେସନ୍ । ସେ ପିଲା ନିଜର୍ ଭାଇର୍ ଚିକିସା ଲାଗି ଏପ୍'ଲିକେସନ୍ ଲେଖିଥିସି ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞାଙ୍କୁ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞାଙ୍କର୍ ଅଫିସ୍ କେ ସେ ପିଲା ପୁହୁଁଟିଯାଏସି । ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞା ସବୁ ବୁଝ'ସନ୍ ଅଉ କହେସନ୍ ଆସନ୍ତା ମାସର୍ ଚେର୍ ତାରିଖ୍ ଭୁବନେଶ୍ୱର୍ କେ ଆସ୍'ବାର୍ ଲାଗି । ହେନ୍ତୁ ଭଲ୍ ଡାକ୍'ଟର୍ ନୁ ଦେଖାମା ଆନ୍'ବ କହେସନ୍ । ସେ ପିଲା ଆଜ୍ଞାଙ୍କୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର୍ ର ଏଡ୍ରେସ୍ ମାଗ୍'ସି । ଆଜ୍ଞାଙ୍କର୍ ପାଖେ ଅଉ ଝନେ ଥିବନ୍ ସେ ସବୁ ଲେଖିଦେସନ୍ । ସେ ପିଲା କାଗଜ୍ ଧରିକରି ଅଫିସ୍ ନୁ ବାହାରୁଥିସି । ଇ ସମିଆଁ କେ ଅଉ ଗୁଟେ ଚିନ୍'ହ'ଲା ଆଜ୍ଞାଙ୍କୁ

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଭେଟିପକାସି । ସେ ଆଜ୍ଞାଙ୍କୁ ସବୁ କହେସି ଅଉ ସେ ଆଜ୍ଞାଙ୍କର ନମ୍ବର ଭି ଆନ୍'ସି ।

ସେନୁ ସେ ପିଲା ଉଷତ୍ ମନେ ଘର'କେ ଯାଏସି । ମନେ ମନେ ଭାରୁଥିସି ତାର ଭାଇର ଚିକିସା ହେଇଯିବା । ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞାଙ୍କର ଉପ'ରେ ତାର ବିଶ୍ୱାସ୍ ଥିସି । ସେ ଘର କେ ପୁହୁଁଟିସି । ସେନୁ ତାକର ପରା ଲୁକେ ପର୍'ରାସନ୍ କେନ୍ତା କେନ୍ତା ହେଲା ବଳି । ସମ୍'କୁ କହେସି ସବୁ କଥା । ପରାର ଲୁକେ କହେସନ୍ - ହେ ମନ୍ତ୍ରୀ, ଏମ୍. ଏଲ୍. ଏ. ମାନେ ହେନ୍ତା ସୋର୍ କହିଦେସନ୍ ବୋ । ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆସ ବଳି କହିଛନ୍ ଯେ କିଏ ଯିବା, କେନ୍'କେ ଯିବା । ସତେ ହୁଁସି ମଜାକ୍ ଥି ଇ କଥାକେ ଉଡ଼େଇ ଦେସନ୍ ହେଲେ ସେ ପିଲାର ବିଶ୍ୱାସ୍ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞାଙ୍କର ଉପ'ରେ ଥିସି । ଠିକ୍ ଚେର୍ ତାରିଖ୍ ଆଏବା ବି ସେ ପିଲା ଫୁନ୍ ଫୁନା କର'ସି ଗୁଟେ ଆଜ୍ଞାଙ୍କୁ । ସେ ଆଜ୍ଞା କହେସନ୍ - " ମନ୍ତ୍ରୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଗଲେନ, ଯିବ ବେଲେ ଯ.. ! " ସେଦିନ ତାର ଭାଇ ସାଂଗେ ସେ ପିଲା ରାତି ବାହାର'ସନ୍ । ହେଲେ ବି ସେ ପରାର ଲୁକେ କହୁଥାନ୍ - "ସୋର୍ ସୋର୍ ନେ ଯ, କେନ୍'କେ ଯିବରେ, ହଇରାଣ୍ ହେବ ଅଉ ଫିରି ଆଏବ " । ସେ ପିଲା ଅଉ କାହାରିର୍ କଥା ନେ ଶୁନେ । ତାର ବିଶ୍ୱାସ୍ ଥିସି ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞାଙ୍କର ଉପ'ରେ । ତାର ଭାଇ ସାଂଗେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାଏସନ୍ । ସେନୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞାଙ୍କର ସାଂଗେ ଭେଟ୍ ହେସନ୍ ଅଉ ତାର ଭାଇର ଚିକିସା ଲାଗି ନଅ ଦିନ୍ ରହେବାର କେ ପଡ଼'ସି । ଖାନାପିନା, ଉଷୋକଷା ଯେତ'କି ଭି ଖଏର୍ତା ହେସି ସବୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞା ଦେସନ୍ । ତାର ପରେ ସେ ବସ୍ ଥି ଯିବାର ଲାଗି ବସ୍ ଭଡ଼ା ଭି ଦେସନ୍ ।

ସେ ପିଲାର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ୍ ଥିସି ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞାଙ୍କର ଉପ'ରେ । ଇ ବିଶ୍ୱାସ୍ ଲାଗି ବଳି ତାର ଭାଇର ଚିକିସା ହେଇ ପାର'ସି । ଅଉ ସେମାନ'କୁ ଜବାବ୍ ମିଲିଯାଏସି ଯେ - ବିଶ୍ୱାସ୍ ଥିଲେ ସବୁ ହେଇ ପାର'ସି ।

କେଶାଈପାଲି, ଭଟଲି, ବରଗଡ଼, ମୋ - ୯୭୭୮୮୭୮୮୮୮

ଫଟାକାଁଚ

ସମିଆ ଗଡୁଛେ

ବେଲ ଭି ଭାଗୁଛେ

ବଏସ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ଯାଉଛେ,

ଯାର ହାତେ ସିଏ

ତିନ ହାତ କାଁଡ଼େ

କାର କଥା କିଏ ଶୁନୁଛେ । ।

କୁହୁଡ଼ି ଡାପି ହେସି

ଦିନର ବାର ବଜେ

ଲାଲଟିନ ମିଟ ମିଟ ଜଲୁଛେ,

କରମ ଫଟା ହେଲେ

ସତେ ଅତିହାର ତ

ଆଏଁଖ ମିଟ ମିଟ କରୁଛେ । ।

ଦୁଇ ଦୁଣେ ଚାର

ନାହିଁ ହେବାର ତ

ଦେବେନ୍ଦ୍ର କୁମାର
ନାଏକ

ଫଟାକାଁଚ ରୁବାବ ବଢୁଛେ,

ଗୁନ୍ତଲା ଗୁପା କରି

ଅକ୍ଷର ଗୋଲ ଯେ

ଲାଈନ ଛାଟ ବାରି ହେଉଛେ । ।

ନାହିଁ ନ ଆଘର

ଭାଗବତ ଟୁଙ୍ଗୀ

କିଏ ଭାଗବତ କଥା ଶୁନୁଛେ ?

ଥୁଡୁମ ଥାଡୁମ ଏକଲା

ଘୁରମୁସେଇ କରି

ବୁଢ଼ା ଯାହା ଖଞ୍ଜିଣି ବଜଉଛେ । ।

ତରତା, ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର

ଶୋର୍ କରୁଥିବା ସେମାନ'କୁ

ପଢୁଥିଲା ଜହଲ ଭିତ୍ରେ

ଛଟ୍‌ପଟ୍ ହେବାର କେ

କିହେ ନେ ଥେଇ ଜହଲ ଭିତ୍‌ରୁ

ଆମ୍‌କୁ ମୁକ୍‌ଲାବାର କେ..... !

ଇ ମାଟି ଜନମ୍ ହେଲେ କେତେ ମୁନୁଷ୍

ଇଂରେଜ୍ ମାନ'କର୍ ସାଂଗେ ଲଢ଼'ବାର କେ

କେତେ ତାକର୍ ଦେଇଗଲେ

ହୁଁସି ହୁଁସି ପରାନ୍ କେ.... !

ଦେଶର୍ ସ୍ୱାଧିନ୍ ଲାଗି ବୋଲି

ନେ ଅଟ୍‌କି କେତେ ଆଗ୍‌କେ ଯିବାର କେ

ସ୍ୱାଧିନ୍ ତେନା ଲଗେଇକରି

କର୍‌ଲେ କୁଶିଶ୍ ସମ୍‌କୁ ବାହାର ବାର୍

କେ !

ନେ ପଛାଲେ ଆଗ୍‌କେ ଗଲେ

ସ୍ୱାଧିନ୍ ଭାବେ ରହେବାର'କେ

ପର୍‌ହର୍ ସାଂଗେ ଲଢ଼େଇ କର୍‌ଲେ

ନିଜର୍ ଅଧିକାର୍ ପାଏବାର କେ..... !

ଜହଲ ଭିତ୍‌ରୁ ଆଜାଦ୍ ଆମେ

କିହେ ନେ ତରୁଁ କାହାକେ

ସମ୍‌କୁ ଶୋର୍ କରୁଥିବା ସେନ୍‌ମାନେ

ଜୀବନ୍ ଦେଲେ ଆମ୍‌କୁ ମୁକ୍‌ଲାବାର୍

କେ..... !

ବିଶ୍ୱନାଥ ଭୁଏ

କେଶାବପାଲି, ଭଟ୍ଟା

ଜିଲ୍ଲା - ବରଗଡ଼, ମୋ-୯୭୭୮୮୭୮୮୮୮

ରଂଗ୍

ପ୍ରସନ୍ନ ପ୍ରୟାସ ଭୁଏ

ଝିଟି ଦେ ଦିହେଁ ତୋର ପିରତୀ ରଂଗ୍
ଦିହିତା ଯାଉ ମୋର ଭିଜି,
ଅହଁକାର୍ ଛିଦର୍ ଘୁରନା ଭାବର୍ ରଂଗ୍
ନାଲ୍ ପାରେଁ ଯେନତା ବୁଝି ।

ଝିଟି ଦେ ଦିହେଁ ତୋର ମିତ୍ ମଏତର୍ ରଂଗ୍
ରଂଗିଯାଉ ଦିହି ସେ ରଂଗେ,
ମାର୍ ମର୍ଦନ ଗାଲି ଝଗର୍ ଯେନ୍ ଠାନେ
ସାଂଗ୍ ନାଲ୍ ହଏଁ ତାକର୍ ସଂଗେ ।

ଝିଟି ଦେ ଦିହେଁ ତୋର ଶାନ୍ତିର୍ ରଂଗ୍
ହଇଯାଉ ମନଟା ଗୁଟା ଘୁଲି,
ରାଗ୍ ରିସମି କେ କୁଶେ ଧୁରେ ଫିକି
ବାହାରୁ ମଧୁର୍ ଭାଷାର ବୁଲି ।

ଝିଟି ଦେ ଦିହେଁ ତୋର ଏକତାର୍ ରଂଗ୍
ସାତ୍ ରଂଗେ ହେଉଁ ବାନ୍ଧି,
ଗୁଟେ ମାଲର୍ ଫୁଲ୍ ସବୁ ଜାତିର୍ ମୁନୁସ୍
ଗୁଟେ ସୁତାପି ହେଉଁ ଛନ୍ଦି ।

ଝିଟି ଦେ ଦିହେଁ ତୋର ଦେଶପେରେମ୍ ରଂଗ୍
ତନ-ମନ୍-ପରାନ୍ ଯାଉ ଭିଜି,
ମାଁ ମାଏଟ୍ ସେବାପି ଲାଗି ଥାଉ ଜୀବନ୍
ଯେତେ ଦିନ୍ ପତେ ଥିମା ବାଆଁତି ।

ରାଜି ଝାରିଶସ୍ତ୍ରୀ

ଦିନ ରଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗା 'ବୀରଗାଥା'

ମନୋରଞ୍ଜନ
ସୁରୁଜାଳ

ପୁରୁବ ପଛିମ ଉତର ଦଶିନ
ବାଜୁଛେ ବୀର କାହାଲି,
ଭାରତ ମାଟିର ଆକାଶେ ପବନେ
ଉଡେ ଦୁହୁଲି ଦୁହୁଲି । (୧)
ଗେରୁଆ କସିଆ ସୁରୁଜ ରଞ୍ଗିଆ
ଉପ୍ରେ କେତେ ଉବାଗର,
ଫଅକ ପଅଁର୍ଲା ମଝେ ଗହଗହ
ତଲେ ସାଗୁଆ ସୁନ୍ଦର । (୨)
ଅହିଁସା ମନ୍ତ୍ରର ଶିଆଁତିର ବାଉଁ
ଅଶୋକ ଚକରି ମଝା,
ଭାରତ ମାଆଁର ଜଏଗାନ ସୁରେଁ
ଫରଫର ଉଡେ ଧଜା । (୩)
ହିମାଲଏ ଯାର ମୁତର ମୁକୁଟ
ପାଦ ଧୁଏ ସମଦର,
ବନ ପରବତ କେତେ ଉସନାକି
ଉସତ ପରାନ ଭିତର । (୪)

ଭୁଲି ନାହିଁ ଯାଇ ପାସରି ଇ ମନୁ
ଭିଜା ମନ କରପନ,
ରକତର ହୁରି ନି ଡରି ବଏରି
ମୁରଛି ଦେଇ ଜୀବନ । (୫)
ହୁଁସି ହୁଁସି ଜାନ ରଖି ମାଁର ମାନ
ଲାଏକ ପୁଓର କଥା,
ରକତର ମୋଲ ଶୁଇ ତାର କୋଲ
ଲେଖି ଗଲେ ବୀର ଗାଥା । (୬)
ଦିନ ରଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗା ଛାତିଥି ହୁଁସବା
ବୀର ସଏନିକ କହେ,
ମାରମି ମରମି ତୋର ଲାଗି ମାଆଁ
ଗାଇ ତୋର ଜଏ ଜଏ । (୭)

ଅଇଁଲାପାଲି, ଧମା, ସମ୍ବଲପୁର

ବିଶ୍ୱାସ୍

ବିଶ୍ୱାସ୍ ଲାଗି ପର୍ ଲୁକର୍ କଥା

ଲାଗୁଥିବି କେତେ ମିଠା

ନିଜର୍ ଲୋକ୍ ପର୍ ହେଇ ଯାଏସି

ଛିତଲେ ବିଶ୍ୱାସ୍ ଅଁଠା ।

ଫୁଲ୍ ସିଂଦୁର୍ ଚନନ୍ ଲେପି ଦେଲେ

ଗଛ୍ ହେସି ମାହାପୁରୁ

ଷଣ୍ ସାଁପ୍ କେଛୋ ଗାଏ ତେରେ କେ ବି

ମୁଡ଼ିଆ ମାର୍ସନ୍ ଦୁରୁ ।

ପିନ୍ ପିନା ଚକ୍କୁ ଧର୍ ସି ଢ଼ିଶାରି

ନାଲ୍ ଲାଗେ ତାକେ ଡର୍

ମୁହଁ ବେକ୍ ପାଖେ ଦଢ଼େଇ ଦେସନ୍

ଖୁରି ଦେସି ଚର୍ ଚର୍ ।

ଉଛୁଲି ଯଉଥିସି ନଧି ପାଏନ୍

ଘିଠୁଆଲ୍ ନେସି ବାହି

ବିଶ୍ୱାସ୍ ଲାଗି ଡଂଗେ ଲୋକ ବସେଇ

ଖିଏଡ୍ ଥି ଦେସି ଥୁଇ ।

ବିଶ୍ୱାସ୍ ଲାଗି ମନ୍ଦିର ମସଜିଦ୍

ମଠ୍ ଗୁରୁଦ୍ୱାର୍ ଯେତେ

ନର୍ସ ଯାଏସନ୍ ବିପଦେ ଆପଦେ

ସୁଖ୍ ମିଲୁ ବଲି ସତେ ।

ବିଶ୍ୱାସ୍ ଥିସି ଜହଁ ମା ବୁଆ ଠାନେ

ଛୁଆ ଖେଲୁଥିସି କୁଲେ

କାନ୍ଦିବୁବି କରି ଘିଟିଟାନି ହେସି

ଡଂଝା କିହେ କୁଲେ ନେଲେ ।

ଭକ୍ତବନ୍ଧୁ ସାହୁ

ବିଶାସ୍ ବଲେ ଛୁଟାକୁଳା ମୁନୁଷ୍

ଚଢ଼ିଦେସି ପରବତ୍

କଲା ପଥର୍ ଟେ ମାହାପୁରୁ ହେସି

ପିଇଦେସି ସରବତ୍ ।

ବିଶାସ୍ ଲାଗି ତ ବାଁଉନ ଗୁସେଇଁ

ବରତ୍ ପୁଜା କରମ୍

ହଜିଲେ ବିଶାସ୍ ମନ କରପନୁ

ଫସକା ଦାନ୍ ଧରମ୍ ।

ବିଶାସ୍ ଲାଗି କୁଆଁରି ଟୁକେଲ ଟେ

ମନ୍ ତନ୍ ଦେଇ ଦେସି

ଅଜନା ଗାଆଁର୍ ଅଚିନା ପିଲାକେ

ଘର୍ବତା ବନେଇ ନେସି ।

ଘର୍ ଭାଂଗିଗଲେ ଯେତେଁ ମନ୍ କଲେ

ବନେଇ ହେସି ତ ଥରେ

ବିଶାସ୍ ଗୁଏଠ ଛିଞ୍ଚିଗଲେ ମନୁ

ଆରୁ କେତେଁ ନାଇଁ ଯୁରେ ।

ପୁତଲା ତୁନେ ଯେତେ ମସଲା କଷି

ଯେତେ ପରଝନା ଦେଲେ

ପୁତା ଗନ୍ ବାସ୍ କେତେଁ ନାଇଁ ଯାଏ

ତୁନ୍ ସୁଆତ୍ ନି ମିଲେ ।

ବିଶାସ୍ ରଂଗ୍ କେ ସରସରା ମାଖି

ହୁରଦ୍ କେ କଲେ ଖୁଲା

ଭାବ୍ ଦିଆନିଆ ହୁଁମେସା ରହେବା

ମନ୍ ଭିତର୍ କଲେ ମେଲା ।

ବିଶାସେ ଚାଲିଛେ ସାରା ସଁସାର ହୋ

ବିଶାସ୍ ସୁଖର ମୁଲ୍

ବିଶାସ୍ ବଂଧନ୍ ଭାଂଗିଗଲେ ଥରେ

ଭାବ ଦିଆନିଆ ଗୁଲ୍ ।

କପସିଲା(ତୁଷୁରା), ବଲାଙ୍ଗୀର

ମୋନଂ-୯୯୩୮୧୯୪୧୨

ମୋର୍ ଗାଁର୍ ଦଙ୍ଗ

ଲିଞ୍ଚା ଗଡ଼ିଆ

ଆମର୍ ଗାଁ ଥିଲା ମାଏର୍

ଏଖନ୍ ଅଛେ ସଡ଼କ ପିରୁ

ଚାଲ୍ ଯିମା କାମ କରି

ଏଖନ୍ କିଏ ପାରେ ବୁଆ ।

ଆଘର୍ ଜୁଖା ପିଠା ଆର୍

ଏଖନ୍ ର ଚାଉମିନ୍ ମ୍ୟାଗି

ଜର ହେଉଥିଲେ ବଇଦ ବୁଢ଼ା

ଏଖନ୍ ବଡ଼ ବଡ଼ ଡାକ୍ତରଖାନା ।

ଭାଗବତ ଗୁଡ଼ି ପଢୁଥିଲେ ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀ

ଏଖନ୍ ପଢୁଛନ୍ ଗାଏ ଗରୁ

କେନାଲେ ଶୁଭୁଥିଲା କେଲର୍ କାଲର୍

ଏଖନ୍ ଘର୍ ର ଟେପର ଶବଦ ।

ଦଶ ପଇସିଆ ବିସ୍ତୁଟ ଆର କମଳା

ଚକଲେଟ

ଏଖନ୍ ଓରିଓ ଆର ଫାଇଦ ଷ୍ଟାର୍

କୋଷ କୋଷ ରାସ୍ତା ସାଇକେଲ ଥି

ଏଖନ୍ ହେବା ପ୍ରେଷ୍ଟିଜ 'ଲୋ' ।

ଶୁଭୁଥିଲା ଛୁଆ ଜ୍ୱର ବିଷଅମୃତ

ଏଖନ୍ ମୋବାଇଲ ର ଫ୍ରି-ଫାୟାର

ସେ ସମୟା ର ଶାଗ ପଖାଳ

ଏଖନ୍ ର ଚିଲୁ ଚିକେନ୍ ।

ସେ ସମୟା ବହି ବସ୍ତାନୀ

ଏଖନ୍ ର ଇଷ୍ଟାଇଲ ବେଗ୍

ସେ ଖୁସି ମନ୍ ଭିତରୁ

ଏଖନ୍ ରୁ ଉପର୍ ମନିଆ ହସି ।

ସମ୍ବଲପୁର

ଭୂଦୋ ଆଏଲା (ଭାବର୍ ତିହାର୍)

ଦିନେଶ୍ ମେହେର

ଅସାର୍ ସରାବନ୍ ପରେ
ଇହାଦେ ଭୂଦୋ ଆଏଲା
ନୁଆଁଖାଇ ଆମର୍ ବଡ଼ଖା ତିହାର୍
ମନ୍ କେ ଉସତ୍ କଲା

ଆଇଛେ ଆମର୍ ନୁଆଁଖାଇ
ନୁଆଁ ଆଶା ନୁଆଁ ସପନ୍ ନେଇ
କେତେ ବନ୍ଧନ୍ ଦେସି ଲଗେଇ
ଭାଇ ବନ୍ଧୁ ଭାବ୍ କେ ନେଇ ।

ବଛର୍ କେ ଗୁଟେ ପୂଜା ଆମର୍
ନୁଆଁଖାଇ ଆମର୍ ବଡ଼ଖା ତିହାର୍
ଲାଗୁଥିସି କେତେ ଉଷତ୍ କେତେ ଟାଁଟାଁ
ଆଏଲେ ଆମର୍ ଇ ବଡ଼ଖା ତିହାର୍ ।

କଦମ୍ବ ଫୁଲ କେ ମଲି ଫୁଲ
ମହକୁ ଥିଶି ଦୁନିଆଁ ସାରା
ଲିପାପୋଛା ସଙ୍ଗେ କେତ୍ ନି କେତେ
ଘର୍ ହଉରେସି ଛେରା ପହଁରା ।

ବେଲ୍ ଉଦାର୍ ବେଲ୍ କେ
ଭୁଆସେନ୍ ବୁଝି କରି ଗରିଆର୍ ପାଏନ୍
ନେସି ଘର୍ କେ ଧୁଇବର୍ ଲାଗି
ଇଷ୍ଟଦେବୀ ଭାବର୍ ଚରନ୍ ।

ନୁଆଁଖାଇ ଦିନେ ଭେଟ୍ ଘାଟ୍
ପରା କେ ପରା ବୁଲି
ବନ୍ଧୁ ବରଗ୍ କେ ଜୁହାର୍ ମୁଡ଼ିଆ ମାରି
ଦୁଷ୍ଟନି କେ ଯାଏସନ୍ ଭୁଲି ।

ମାଁ ସମଲେଇ କରୁଣା ସଙ୍ଗେ ଆଇଛେ
ନୁଆଁଖାଇ ଆମର୍ ଭାଇଚାରା ର୍ ତିହାର୍
ନୁଆଁ ଧାନ୍ ବିଜେ ନୁଆଁ ମାନ୍ ସଙ୍ଗେ
ସମ୍ କେ ମୋର୍ ନୁଆଁଖାଇ ଜୁହାର୍ ।

ପଲାସ କଳାହାଣ୍ଡି ।

ବରଷା ରାନ୍

ରାଧାମୋହନ
ପୂଜାହାରୀ

କଲା ବାଦଲ୍ ଦେଖ୍ ଗରଜୁଛି
ବିଜଲୀ ରାନ୍ କେନ୍ଦ୍ରା ଚମକୁଛି,
ଆସୁଅଛି ବୋଲି ତୁଇ ଗୋ ବର୍ଷା
ମନ୍ ଉଛୁଲ୍ ମୁଛୁଲ୍ ହଉଛି । (୧)

ତୋର୍ ବିନେ ଇ ବସୁଧାର୍ ମନ୍
ଖରେ ସିଝିଗଲା ତା'ର୍ ଯୌବନ୍,
ତୋ'ର୍ ଆଗମନେ ହଏଗୋ ରାନ୍
ମହକି ଉଠୁଛି ଇ ଭୂଇଁବନ୍ । (୨)

ବେଗି ବେଗି ଆ' ଗୋ ବରଷା ରାନ୍
ପବନେ ଉଡ଼େଇ ପନତ୍ କାନି,
ଲାଘବ୍ କର୍ ଗୋ ପ୍ରାଣୀର୍ ଦୁଃଖ
ବରଷି ଯାଆ ଗୋ ଦେ' ତୋ'ର୍ ପାନି । (୩)

ତୁଇ ମଉସୁମୀ ତୁଇ ବରଷା
ତୋତେ ଦେଖି ଖୁସ୍ ହଉଛି ଚଷା,
ତା'ର୍ ମନେ ନୁଆ ଉନ୍ମାଦନା ଟେ
ଭରିକରି ହଅ ତା'ର ଭରସା । (୪)

ତୋ'ର୍ ଲାଗି ଗୋ ଇ ଧରତି ରାନ୍
ସୁଖ୍ ଦେସି ଲୋକ୍ ମନ୍ କେ ଜାନି,
ଧରା ଧାମେ ଆସି ତୁଇ ଗୋ ତା'ର୍
ଜୀବନେ ଭରି ଦେ ନୁଆ ଯବାନ । (୫)

ଗ୍ରାମ : ବୀରମହାରାଜପୁର

ଜିଲ୍ଲା : ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୮୯୧୭୪୧୭୮୫୨

ଶୀକାରୀ

(ଭାଗ ୯)

ଛାଡ଼ ହୋ ଇକଥା ଅର୍ ଗୁଟେ କଥା
କହୁଛେଁ ଶୁନ୍ ଘାଏ,
ମଦ୍ ପିଆ କଥା କହେମି କହେଲି
ଭୁଲି ଥିଲି ଶୁନ ଘାଏ ।
ବିହା ଯେ ହେବାର୍ ପୂର୍ବ ତ ଘାଏ
ଟିକେ ରତେ ପିଉଥିଲି,
ବିହା ପରେପରେ ମାହାଝି କେ ଦେଖି
ପୁରା ତାକେ ଛାଡ଼ି ଦେଲି ।
ନେଇଁ ଛାଡ଼ିଥିବି ଯେନ୍ ଦିନ ପିଇ
ଘର୍ ଫିଲେ କନିଆ,
କଥା ନେଇ ହୁଏ ରୁପ୍ତାପ୍ ଥାଏ
କଥା ଯାର୍ ମଗ୍ନିଆ ।
ଦିନେ ଅଧେ ଭାଲ୍ ହେତ୍ରା କର୍ତ୍ତା
ପିଇ ଦେଲେ ରୁପ୍ତା ତାପ୍,
କଥା ନେଇ ହୁଏ ପାଖେ ପାଖେ ଥାଏ

ଦେବଦତ୍ତ ସନ୍ତ୍ସ

ଲାଗୁ ମତେ ବେଖାପ୍ ।
ନେଇ କହୁଥାଇ କଥା ସିଏ କାହିଁ
ନେଇ ହେବାର୍ ଭାରି,
ମଦ୍ ପଉଥିଲି ଧିରେ ଧିରେ କରି
ହେତାକେ ପୁରା ଛାଡ଼ି ।
ମଦ୍ କେ କହୁଛେଁ ମାହାଝି କେ ନେଇଁ
ହେତାକେ କାଏଁ ଛାଡ଼ି,
ତାକେ ପରେ ମୁଇଁ ବିହା ହେଇଛେଁ ହୋ
ଭୁଲି କାଁ ଦମ୍ ଧର୍ମ ।
ମଦ୍ ଛାଡ଼ି ଦେଲି ପରେ ପଚାଲି
ମାହାଝିକେ ମୋର୍ କଥା,
କାଏଁ ଯେ ସୁହୁଜେ ମଦ୍ ପିଇଥିଲେ
ନେଇ ହଉଥାଇ କଥା ।
ଲାଜେ ତରୋଁ ଘାଏ ମତେ ଦେଖୁଥାଏ

ରାତିକା ସାଙ୍ଗେ ତ ସୁଇ,
ଡିବ୍ରୀ ଜଲୁଥାଏ ଧିରେ କହୁଥାଏ
ଛାତିନ ମୁହଁକେ ଥୁଇ ।

ମଦ ପଇଥିଲେ ଉତ୍ତର ଫିରାଲେ

ଲାଗୁ ବଏଲା କଲି,

“ମଧୁଆର କାଏଁ ସୁଓର ସୁତର

ଯେ ତାର୍ନୁ କିଏ ବଳି ।

ପିଇଥିଲେ ସିଂହ ରଜାର ବାଗିର

ଠାନି ତାର ବଢ଼ିଥିବି,

ଟିକେ ରତେ କଥା ଧରିକରି କାଏଁ

ସୁହୁଝେ ପିଠ୍ ସିଝିସି ।

ହେଥିର ଲାଗିରେ ପିଇଥିଲେ ତୁମେ

କଥା ପଦେ ନାଇଁ ହୁଏଁ,

ଯାହା କହେଲେରେ ସବୁ ମାନି କରି

କଥା ପଦେ ନାଇଁ କୁହେଁ ।”

ତାର କଥା ଶୁନି ହସି ତ ପକାଲି

ଜାନ୍ନି ସେ ହୁସିଆର,

ମଦ ନେଇଁ ପିଏଁ ପୁରା ଛାଡ଼ିଦେଲି

ଜାନ୍ନି ତାର ବିକାର ।

ସେହି ଦିନୁଲେ ମଦ ତ ଛାଡ଼ିଛେଁ

ଆର ନି ପିଇବାର,

ସତ କହୁଛେଁ ହୋ କାଏଁ ମିଛ କଥା

କହେମି ଯେ ଦର୍ଜାର ।

ହେଦେହେଦେ କାଶା ଗୁଟେ ବାଗିର ତ

ଦିଶୁଛେ ପଡ଼ିଆ ପାଖେଁ,

ଘାସ୍ ବହଲିଆ ପୁରା ଠିଆଠିଆ

ଗଛ ଘେରା ଚାରି ପାଖେଁ ।

(କ୍ରମଶଃ)

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଭାଗବତ ଜ୍ଞାନ

ଓଁ ନମଃ ଭାଗବତେ ବାସୁଦେବାୟ !

ନାରାୟଣଂ ନମସ୍କୃତ୍ୟଂ ନରଂଚୈବ ନରୋତ୍ତମଂ

ଦେବୀଂ ସରସ୍ୱତୀଂ ବ୍ୟାସଂ ତତୋଜୟ ମୁଦିରୟେତ୍ ।

ମୁକଂ କରୋତି ବାଚାଳଂ ପଞ୍ଚୁଂ ଲଘ୍ଯୟତେ ଗିରିଂ

ଯଜ୍ଞପା ତମହଂ ବନ୍ଧେ ପରମାନନ୍ଦ ମାଧବଂ ।

ନିଗମକଳ୍ପତରୋର୍ଗଳିତଂ ଫଳଂ ଶୁକମୁଖାଦମୃତଦ୍ରବସଂଯୁତମ୍ ।

ପିବତ ଭାଗବତଂ ରସମାଳୟଂ ମୁହୁରହୋ ରସିକା ଭୁବି ଭାବୁକାଃ ।

ଶ୍ରୀମତ୍ଭାଗବତ ମହାପୁରାଣର ୬ଷ୍ଠ ସ୍କନ୍ଧ ବିଷୟସୂଚୀ ଏବଂ
ଅଧ୍ୟାୟଗତ ସାରାଂଶ -

ସହଦେବ ପ୍ରଧାନ

ଶ୍ରୀମତ୍ଭାଗବତ ମହାପୁରାଣର ୧୨ଟି ସ୍କନ୍ଧ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି
ସଂସ୍କରଣରେ ୬ଷ୍ଠ ସ୍କନ୍ଧ ବିଷୟରେ ସବିସ୍ତୃତ ବିବରଣ ପ୍ରଦାନ
କରାଯାଉଛି । ଷଷ୍ଠ ସ୍କନ୍ଧର ବିଷୟ ସୂଚୀଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସର୍ବମୋଟ
୧୯ଟି ଅଧ୍ୟାୟର ସାରାଂଶ ଏଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରା ଯାଉଛି । ତେଣୁ ହେ
ପ୍ରିୟ ପାଠକବୃନ୍ଦ - ଭାଗବତରୁପୀ ଅମୃତ ପାନ କରିବା ଦୁଃଖ ।

ଆନନ୍ଦେ କର ସୁଧା ପାନ । ଯେଣେ ପାଇବ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ।

ଷଷ୍ଠ ସ୍କନ୍ଧ - ୧୯ ଟି ଅଧ୍ୟାୟ (ପୋଷଣ) ଭାଗବତର ୪ର୍ଥ ଲକ୍ଷଣ

ସଂଖ୍ୟା ଅଧ୍ୟାୟ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ

୧ ପ୍ରଥମ ଅଜାମିଳୋପାଖ୍ୟାନେ ବିଷ୍ଣୁ ଯମଦୂତ ସଂବାଦ ।

୨ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଷ୍ଣୁଦୂତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭାଗବତ ଧର୍ମ ନିରୂପଣ ଓ ଅଜାମିଳର ପରମଧାମ ଗମନ ।

୩ ତୃତୀୟ ଯମରାଜା ଓ ଯମଦୂତଙ୍କ ସଂବାଦ - ଯମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଷ୍ଣୁ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା ।

୪ ଚତୁର୍ଥ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦକ୍ଷଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରାକଟ୍ୟ (ହଂସରୂପ ସ୍ତବ) ।

୫ ପଞ୍ଚମ ନାରଦଙ୍କ ଉପଦେଶ (ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା)ରେ ଦକ୍ଷ ପୁତ୍ରଙ୍କର ବୈରାଗ୍ୟ ଏବଂ ନାରଦଙ୍କୁ ଦକ୍ଷଙ୍କ ଅଭିଶାପ ।

୬ ଷଷ୍ଠ ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିଙ୍କ ଷାଠିଏ କନ୍ୟାଙ୍କର ବଂଶ ବିବରଣ ।

୭ ସପ୍ତମ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପମାନିତ ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ଆତ୍ମଗୋପନ ଓ ଦେବଗଣଙ୍କର ବିଶ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ଦେବଗୁରୁରୂପେ ବରଣ । ବିଶ୍ୱରୂପାଙ୍କ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବୈଷ୍ଣବୀ ବିଦ୍ୟା ଦାନ ।

୮ ଅଷ୍ଟମ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱରୂପଙ୍କର ବର୍ମ ନାରାୟଣ ମନ୍ତ୍ର ପାଠ ଓ ସାଧନା କରିବା ପଦ୍ଧତି ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ ।

୯ ନବମ ବିଶ୍ୱରୂପ ବଧ; ବୃତ୍ରାସୁରଠାରୁ ଦେବଗଣଙ୍କ ପରାଜୟ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରେରଣାରେ ଦେବତା ମାନଙ୍କର ଦଧୀତି ରକ୍ଷିଙ୍କ ପାଖକୁ ଗମନ ।

- ୧୦ ଦଶମ ଦଧୀଚିଙ୍କ ଅସ୍ଥିରେ ବଜ୍ର ନିର୍ମାଣ ଓ ଇନ୍ଦ୍ର-ବୃତ୍ରାସୁର ଯୁଦ୍ଧ ।
- ୧୧ ଏକାଦଶ ବୃତ୍ରାସୁରର ବୀରବାଣୀ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରାର୍ଥନା – ବୃତ୍ରର ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂର୍ବକ ଉପଦେଶ ଓ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞ ସମାପନ ।
- ୧୨ ଦ୍ୱାଦଶ ବୃତ୍ରାସୁର ବଧ ।
- ୧୩ ତ୍ରୟୋଦଶ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଭୟରେ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପଳାୟନ ଓ ହରି ଆରାଧନାରୁ ପାପ ମୋଚନ ।
- ୧୪ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ବୃତ୍ରାସୁରର ପୂର୍ବଜନ୍ମ ଚରିତ୍ରକ୍ରମେ ଚିତ୍ରକେତୁ ଉପାଖ୍ୟାନ । ଚିତ୍ରକେତୁର ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ଓ ମରଣ ।
- ୧୫ ପଞ୍ଚଦଶ ଚିତ୍ରକେତୁକୁ ଅଙ୍ଗିରା ଓ ନାରଦଙ୍କ ସାହୁନା ।
- ୧୬ ଷୋଢ଼ଶ ଚିତ୍ରକେତୁର ବୈରଗ୍ୟ ଓ ସଙ୍କର୍ଷଣ (ପରମାତ୍ମା) ଦର୍ଶନ ।
- ୧୭ ସପ୍ତଦଶ ଚିତ୍ରକେତୁକୁ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ଅଭିଶାପ ଓ ବୃତ୍ରରୂପେ ରୂପାନ୍ତର ବା ଜାତ
- ୧୮ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଦିତିଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ମରୁଦ୍ଧଣଙ୍କ ଉତ୍ପତ୍ତି । ଦିତି ବଂଶ ବର୍ଣ୍ଣନା ।
- ୧୯ ଭନବିଂଶ ପୁଂସବନ ବ୍ରତ ବିଧି – ସ୍ୱାମୀ ଯଶ, ଭଞ୍ଜମ ପୁତ୍ର, ସ୍ୱାମୀ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି, ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତି ନିମନ୍ତେ ।

୨୦ ସ୍ତବ୍ଧ ଅଧ୍ୟାୟଗତ ସାରାଂଶ

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଅଜାମିଳ ଉପାଖ୍ୟାନ ଉପକ୍ରମ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ।

ମନ ବଚନ ଶରୀରରେ । ଯେ ପ୍ରାଣୀ ପାପ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ । ।

ଇହଲୋକରେ ଦେହ ଧରି । ଯେବେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନ କରି । ।

କି ଅବା ପରମ ଇଶ୍ୱରେ । ପୂଜା ନ କରେ ଭକ୍ତିଭରେ । ।

ଅଥବା ନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନେ । ଶ୍ରଦ୍ଧା ନ କରେ ଭଗବାନେ । ।

ନିଷ୍ଠୟେ ଯାତନା ନରକ । ସେ ପ୍ରାଣୀ ଲଭନ୍ତି ଅନେକ । । ୭/୧/୭

ଯେବଣ ପ୍ରକାରେ ଭିଷକ । କରଇ ଚିକିତ୍ସା ଅନେକ । ।

ରୋଗର ଗୁରୁ ଲଘୁ ଜାଣି । ନିଦାନ କଥା ପରିମାଣି । ।

ତେମନ୍ତ ମରଣର ଆଗେ । ସଂଯତମନା ହୋଇ ବେଗେ । ।

ପାପର ନିବାରଣ ଅର୍ଥେ । କରିବ ସଦା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତେ । । ୭/୧/୮

କାନ୍ୟକୁଳ (ଆଧୁନିକ କନୌଜ) ନଗରରେ ଜଣେ ଦାସୀପତି (ଶୁଦ୍ରାକୁ ରକ୍ଷିତା ସ୍ତ୍ରୀ କରିଥିବା) ବ୍ରାହ୍ମଣ ରହୁଥିଲା । ତାର ନାମ ହେଉଛି ଅଜାମିଳ । ସେ ଦାସୀର ସଂସର୍ଗରେ ଏତେ ପରିମାଣରେ ଦୂଷିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଯେ ତାର ସଦାଚାର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଚୋରୀ, ଡକାୟତି, ଲୁଣ୍ଠନ ତଥା ଡୁଆଖେଳରେ ସେ ଏତେ ପରିମାଣରେ ମଜ୍ଜି ଯାଇଥିଲା ଯେ, ତାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସଦାଚାର ଭଲ ଲାଗୁ ନଥିଲା । ଏପରି ଭାବରେ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିନ୍ଦନୀୟ କର୍ମ କରି କୁରୁମ୍ଭ ପୋଷୁଥିଲା ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବହୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଥିଲା । ଦାସୀର ପୁଅମାନଙ୍କୁ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲା । ଦାସୀ ଜଣକର ୧୦ଟି ପୁତ୍ର ଥିଲେ । ସାନ ପୁଅଟିର ନାମ ନାରାୟଣ ଥିଲା । ସେ ସାନପୁଅକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲା । ସେ ୮୮ ବର୍ଷ ବୟସରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ମୃତ୍ୟୁ ବେଳ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ତାକୁ ନେବା ପାଇଁ ୩ ଜଣ ଯମଦୂତ ଆସିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଅଜାମିଳ ନିଜ ଆଦରର ପୁତ୍ର ନାରାୟଣ ନାମ ଧରି ଡାକ ଦେଲା । ବିଷ୍ଣୁଦୂତମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥିବାରୁ ତାକୁ ବୈକୁଣ୍ଠପୁରକୁ ନେବାକୁ ଆସିଲେ । ଏଣେ ଯମଦୂତମାନେ ତାକୁ ଯମପୁରକୁ ନେବାକୁ ଚାହିଁଲେ । ବିଷ୍ଣୁଦୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ଧର୍ମଦୂତ ଓ ଯମଦୂତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୁକ୍ତିତର୍କ ଚାଲିଲା ଏମଗ୍ର

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯମଦୂତ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଜାମିଳର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ପାପ କର୍ମଲୀପ୍ତ ଥିବା ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବିଷ୍ଣୁଦୂତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭାଗବତଧର୍ମ ନିରୂପଣ ଓ ଅଜାମିଳର ପରମଧାମ ଗମନ ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ବିଷ୍ଣୁଦୂତମାନେ ଅଜାମିଳର ନାରାୟଣ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ପୁଣ୍ୟ ଅର୍ଜନ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯମରାଜ ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ରୂପେ ବିବେଚିତ କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ଯମ ନିଜେ ରାଜା ହୋଇ ପ୍ରଜା ଅଜାମିଳ ପ୍ରତି କିପରି ଏପରି ଆଚରଣ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ରାଜା ହୋଇ ଏପରି ଆଚରଣ କଲେ ଲୋକେ ବି ସେହି ଅମାର୍ଗରେ ଯିବେ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ଯଥା -

ମହତେ ଯାହା ଆତରିବେ । ଇତରେ ତାହା ହିଁ କରିବେ । ।

ସେ ଯାହା ପ୍ରମାଣ କରିବେ । ଲୋକେ ସେ ପଥେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିବେ । । ୭/୭/୪

ଯେତେବଡ଼ ପାପୀ ହେଉନା କାହିଁକି ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଦେଲେ ତାର ସମସ୍ତ ପାପ ଖଣ୍ଡନ ହୋଇଯାଏ ।

ଯେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ମଦ୍ୟପାନ । ଗୁରୁପତ୍ନୀ ଅଭିଗମନ । ।

ମିତ୍ର ବିଷୟେ ଅପରାଧ । ସ୍ତ୍ରୀ ରାଜ ପିତୃ ଗୋ ବଧ । ।

ଏ ଆଦି ପାପ ଯେ ଅପରେ । ସର୍ବ ଦୁରିତ ନିଷ୍ଠେ ହରେ । ।

ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସର୍ବ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର । ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ବିଷ୍ଣୁର । ।

ଯାହାର ବିଷ୍ଣୁଭାବେ ମତି । ପାପରେ ଗ୍ରସ୍ତ ସେ ନୁହନ୍ତି । । ୭/୭/୯, ୧୦

ସଙ୍କେତରେ, ପରିହାସରେ, ବା ଗୀତାଳାପରେ ବି ଯଦି କେହି ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଧରେ, ତାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ ।

ସଙ୍କେତ ପରିହାସ ବେଳେ । ଗୀତାଳାପରେ ଯେବେ ହେଲେ । ।

ବୈକୁଣ୍ଠ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଇ । ତାର କଲୁଷ ନ ରହଇ । ।

ପତନ ସ୍ଥଳନ ଭଗ୍ନରେ । ନାନାପ୍ରକାରେ ଯେ ସୁମରେ । ।

ତୁଣ୍ଡେ ଉଚ୍ଚାରେ ହରିନାମ । ତାହାକୁ ନ ଦଣ୍ଡଇ ଯମ । ୧୭/୭/୧୪,୧୫

ଅଜାମିଳ ପରି ପାପୀ ମୃତ୍ୟୁକାଳରେ ପୁଅକୁ ଡାକିବାକୁ ଭଗବାନଙ୍କର ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ବି ବୈକୁଣ୍ଠପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଗଲା ।

ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯମ ଓ ଯମଦୂତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କଥୋପକଥନ ଛଳରେ ଯମରାଜା ନିଜ ଦୂତମାନଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ମୃତ୍ୟୁର ଅଧୀଶ୍ୱର ତଥା ସଚରାଚର ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ହେଲେ ବି ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆଉ ଜଣେ ଅଛନ୍ତି । ଜଗତର ନାଥ ସମଗ୍ର ସଂସାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଓ ମହେଶ୍ୱର ବି ତାଙ୍କର କେବଳ ଅଂଶ ମାତ୍ର । ବିଷ୍ଣୁ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଧୀଶ୍ୱର ବୋଲି ଯମଦୂତମାନେ ଯମରାଜା ଠାରୁ ଶୁଣି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ଚତୁର୍ଥ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦକ୍ଷଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରାକଟ୍ୟ (ହଂସରୂପ ସ୍ତବ) ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ପ୍ରଚେତସ ଦଶ ଭାଇଙ୍କୁ ସୋମ (ଚନ୍ଦ୍ର) ନିଜ କନ୍ୟା (ପ୍ରମୋଚା ଅପସରୀ ଠାରୁ ଜାତ କନ୍ୟା)କୁ ବିଭାଦେଲେ । ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଦକ୍ଷ ବେଦବର ଜନ୍ମ ହେଲେ । (ପ୍ରକାଶ ଥାଉକି ଶିବଙ୍କ ଶ୍ୱଶୁର ଅର୍ଥାତ୍ ସତୀଙ୍କ ପିତା ଦକ୍ଷଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ଦକ୍ଷ ଭିନ୍ନ) । ପଞ୍ଚଜନ୍ୟଙ୍କ କନ୍ୟା ଅସିକ୍ନୀଙ୍କୁ ବାହା ହୋଇ ମୈଥୁନ କରି ପ୍ରଜା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଭଗବାନ ଏହି ଦକ୍ଷଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ନାରଦଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ଦକ୍ଷପୁତ୍ରମାନଙ୍କର ବୈବାହ୍ୟ ତଥା

ନାରଦଙ୍କୁ ଦକ୍ଷଙ୍କ ଅଭିଶାପ ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ଅର୍ଥାତ୍ ପଞ୍ଚଜନ୍ୟଙ୍କର କନ୍ୟା ଅସିକ୍ନୀ ଓ ପ୍ରଚେତସ ଭାଇମାନଙ୍କ ଠାରୁ ହର୍ଯ୍ୟଶ୍ଚ ନାମରେ ଅମୃତ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ । ନାରଦଙ୍କ ନିବର୍ତ୍ତନାରୁ ହର୍ଯ୍ୟଶ୍ଚମାନେ ମୋକ୍ଷମାର୍ଗରେ ଚାଲି ଯିବାରୁ ଦକ୍ଷ ପୁଣି ଅସିକ୍ନୀ ଗର୍ଭରୁ ସହସ୍ର ପରିମିତ ପୁତ୍ର ଶବଳାଶ୍ଚ ଜନ୍ମ କଲେ । ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ନାରଦ କୂଟରେ ନାଶ ଗଲେ । ଦକ୍ଷଙ୍କ ଅଭିଶାପରେ ନାରଦ ଏକତ୍ର ସ୍ଥିର ନ ରହିପାରି ବିଭିନ୍ନ ଲୋକରେ ଭ୍ରମଣ କରୁଥାନ୍ତି ।

ଷଷ୍ଠ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିଙ୍କ କନ୍ୟାମାନଙ୍କର ବଂଶ ବିବରଣ କରାଯାଇଛି । ଦକ୍ଷ ଓ ଅସିକ୍ନୀଙ୍କଠାରୁ ୬୦ କନ୍ୟା ଜନ୍ମ ହେଲେ । ସେଥିରୁ ସେମାନେ ଧର୍ମଙ୍କୁ ୧୦ଟି, କଶ୍ୟପଙ୍କୁ ୧୩ଟି, ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ୨୭ଟି, ଭୂତଙ୍କୁ ୨ଟି, ଅଙ୍ଗିରସଙ୍କୁ ୨ଟି, କୃଶାଶ୍ଚଙ୍କୁ ୨ଟି ଓ ତାକ୍ଷ୍ୟ କଶ୍ୟପଙ୍କୁ ୪ଟି ବିବାହ ଦେଲେ ।

ଧର୍ମକୁ— ଭାନୁ, ଲମ୍ବା, କକୁଭ (ଅରୁନ୍ଧତୀ), ଯାମି, ମୁହୂର୍ତ୍ତା, ବସୁ, ବିଶ୍ୱା, ସାଧ୍ୟା, ମରୁତ୍ୱତୀ ଓ ସଙ୍କଳ୍ପା । ଭାନୁର ପୁତ୍ର, ଦେବରଷଭ— ତା ସୁତ ଇନ୍ଦ୍ରସେନ; ଲମ୍ବାର ପୁତ୍ର— ବିଦ୍ୟୋତ; କକୁଭର ପୁତ୍ର — ସଙ୍କଟ — ତା ସୁତ କୀକଟ — କୀକଟ ଠାରୁ ଦୁର୍ଗାଭିମାନୀ ଦେବଗଣ ଜନ୍ମ ହେଲେ । ଯାମୀ (ଜାମି)ର ପୁତ୍ର — ସ୍ୱର୍ଗ — ତା ସୁତ ନନ୍ଦୀ; ବିଶ୍ୱାର ପୁତ୍ର — ବିଶ୍ୱଦେବା (ଅପୁତ୍ରିକ) । ସାଧ୍ୟାର ସୁତ ସାଧ୍ୟଗଣ — ସାଧ୍ୟଗଣଙ୍କଠାରୁ ଅର୍ଥସିଦ୍ଧି । ମରୁତ୍ୱତୀର ୨ ପୁତ୍ର — ଜୟନ୍ତ ଓ ମରୁତ୍ୱାନ; ମୁହୂର୍ତ୍ତା ଗର୍ଭେ ଦେବଗଣ ଜନ୍ମ । ସଙ୍କଳ୍ପାର ପୁତ୍ର ସଙ୍କଳ୍ପ — ତା ସୁତ — କାମ; ବସୁର ପୁତ୍ର ଅଷ୍ଟବସୁ । ଅଷ୍ଟବସୁଙ୍କ ନାମ - ଧ୍ରୁବ, ଅର୍କ, ଦୋଷ, ଅଗ୍ନି, ଦ୍ରୋଣ, ବିଭାବସୁ, ବସୁ ଓ ପ୍ରାଣ । ଅଷ୍ଟବସୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରୋଣର ପତ୍ନୀ ଅଭିମତି — ଏମାନଙ୍କ ୩ ପୁତ୍ର — ହର୍ଷ, ଶୋକ ଓ ଭୟ । ପ୍ରାଣର ପତ୍ନୀ ଉର୍ଜସ୍ୱତୀ — ଏମାନଙ୍କର ୩ ପୁତ୍ର — ସହ, ଆୟୁ ଓ ପୁରୋଜିତ । ଧ୍ରୁବର ପତ୍ନୀ ଧରଣୀ — ଏମାନଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ନାନାପୁର

(ବିଭିନ୍ନ ନଗରର ଅଭିମାନୀ ଦେବତା) ଜନ୍ମ । ଅର୍କର ରମଣୀ ବାସନା – ଏମାନଙ୍କର ପୁତ୍ର – ତର୍ଷ ଆଦି । ଅଗ୍ନିର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଧାରା – ଏମାନଙ୍କର ଅନେକ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମିଲେ । କୃତ୍ତିକା ପୁତ୍ର ସ୍ୱନ୍ନ - ସ୍ୱନ୍ନ ପୁତ୍ର ବିଶାଖ ଆଦି । ଦୋଷର ରମଣୀ ଶର୍ବରୀ – ଏମାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ଶିଶୁମାର (ଇଶ୍ୱର ଅଂଶ) । ବସୁ ବନିତା ଆଙ୍ଗିରସୀ – ଏମାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ବିଶ୍ୱକର୍ମା । ବିଶ୍ୱକର୍ମାର ପୁତ୍ର – ଚାକ୍ଷୁଷ

ମନୁ – ଚାକ୍ଷୁଷର ପୁତ୍ର ବିଶ୍ୱଦେବାଦି ସମସ୍ତେ । ବିଭାବସୁର ପତ୍ନୀ ଭଷା – ଏମାନଙ୍କ ୩ ପୁତ୍ର – ବ୍ୟଷ୍ଟ, ରୋଚିଷ ଓ ଆତପ । ଆତପ ପୁତ୍ର - ଦିବସ (ପୟାମ) ।

ଭୂତଙ୍କର ୨ ପତ୍ନୀ - ସରୂପା ଓ ଅନ୍ୟ ପତ୍ନୀ ନାମ ଭୂତା (ଭୂତା ନାମ ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତରେ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସଂସ୍କୃତ ଭାଗବତରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି) । ସରୂପା ଠାରୁ ରୁଦ୍ରଗଣ – ସେମାନେ ହେଲେ ୧୧ ଜଣ – ରେବତ, ଅଜ, ଭବ, ଭୀମ, ଭଗ, ବୃଷାକପି, ବାମ, ଅଜୈକପାଦ, ଅହିର୍ବୁଧ୍ୟ, ମହାନ ଓ ବହୁରୂପ (ଭୂତଗଣ) – ଭୂତଙ୍କର ବଂଶ । ରୁଦ୍ରର ପାରିଷଦଗଣ – ପ୍ରେତ, ବିନାୟକ, ଘୋର, ଇତ୍ୟାଦି । ପତ୍ନୀ ଭୂତାର ସୁତ ସମସ୍ତେ ଭୂତ ବା ପ୍ରେତଗଣ ।

ପ୍ରଜାପତି ଅଙ୍ଗିରସଙ୍କ ୨ ପତ୍ନୀ ସ୍ୱଧା ଓ ସତୀ । ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ପିତୃଗଣ ଜାତ ହେଲେ । ସତୀର ୪ ପୁତ୍ର ଅଧର୍ବ, ଅଙ୍ଗିରସ, ବେଦ ଓ ସଂବାଦ ।

ପ୍ରଜାପତି କୃଶାଶ୍ୱଙ୍କର ୧ମ ପତ୍ନୀ ଅର୍କୀ - ଅର୍କୀ ସୁତ - ଧୂମକେତୁ । ୨ୟ ପତ୍ନୀ ଧୀଷଣା । ଧୀଷଣାର ୪ ପୁତ୍ର – ବେଦଶିରା, ମନୁ, ବୟନ ଓ ଦେବଳ ।

ତୀର୍କ୍ଷ୍ୟ ନାମକ କଶ୍ୟପଙ୍କ ୪ ପତ୍ନୀ – ବିନିତା, ପତଙ୍ଗୀ, ଯାମିନୀ ଓ କଦୁ । ବିନିତାର ୨ପୁତ୍ର – ଗରୁଡ଼ ଓ ଅରୁଣ । ଗରୁଡ଼ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ବାହାନ ଓ ଅରୁଣ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସାରଥୀ । ପତଙ୍ଗୀ

ପତଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଲେ । ଯାମିନୀ ଶଲଭ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଲେ ଓ କଦୁର ଗର୍ଭ ନାଗମାନେ ଜାତ ହେଲେ ।

ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତି ୨୭ଟି କନ୍ୟା ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଦେଲେ । ସେମାନେ ହେଲେ - ୧. ଅଶ୍ୱିନୀ, ୨. ଭରଣୀ ବା ଦ୍ୱିଜା, ୩. କୃତ୍ତିକା, ୪. ରୋହିଣୀ, ୫. ମୃଗଶିରା, ୬. ଆର୍ଦ୍ରା, ୭. ପୁନର୍ବସୁ, ୮. ପୁଷ୍ୟା, ୯. ଅଶ୍ଳେଷା, ୧୦. ମଘା, ୧୧. ପର୍ବୁ ଫାଲଗୁନୀ, ୧୨. ଉତ୍ତର ଫାଲଗୁନୀ, ୧୩. ହସ୍ତା, ୧୪. ଚିତ୍ରା, ୧୫. ସ୍ୱାତୀ, ୧୬. ବିଶାଖା, ୧୭. ଅନୁରାଧା, ୧୮. ଜ୍ୟେଷ୍ଠା, ୧୯. ମୂଳା, ୨୦. ପୂର୍ବାଷାଢ଼ା, ୨୧. ଉତ୍ତରାଷାଢ଼ା, ୨୨. ଶ୍ରବଣା, ୨୩. ଧନିଷ୍ଠା, ୨୪. ଶତଭିଷା, ୨୫. ପୂର୍ବ ଭାଦ୍ରପଦ, ୨୬. ଉତ୍ତର ଭାଦ୍ରପଦ ଏବଂ ୨୭. ରେବତୀ । କିନ୍ତୁ ଚନ୍ଦ୍ର କେବଳ ରୋହିଣୀର ପ୍ରେମରେ ସର୍ବଦା ବଶ ହୋଇ ରହୁଥିଲେ । ଅନ୍ୟ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦେଖି ଦକ୍ଷ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ କ୍ଷୟ ହେବାକୁ ଶାପ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ପରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦକ୍ଷଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରାଇବାରୁ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର କ୍ରମରେ କ୍ଷୟ ବୃଦ୍ଧି ହେଲା ।

କଶ୍ୟପଙ୍କ ୧୩ଟି ପତ୍ନୀ - ଅଦିତି, ଦିତି, ଦନ୍ତୁ, କାଷ୍ଠା, ଅରିଷ୍ଟା, ସୁରସା, ଇଳା, ମୁନି, କ୍ରୋଧବଶା, ତାମ୍ରା, ସୁରଭି, ସରମା ଓ ତିମି-ଏମାନେ ମାତୃଗଣ । ତିମି ଠାରୁ ଜଳଜନ୍ତୁ, ସରମା ଗର୍ଭ ଶ୍ୱାପଦମାନେ, ସୁରଭି ଠାରୁ ଗୋରୁ ମହିଷାଦି ଦ୍ୱିଷ୍ଟର ପଶୁ, ତାମ୍ରାଠାରୁ ଶ୍ୱେନ, ଗୃଧ୍ରାଦି ଓ ବିହଙ୍ଗମ । ମୁନି ଠାରୁ ଅପସରାଗଣ । କ୍ରୋଧବଶାଠାରୁ ଦନ୍ତଶୂକାଦି ସର୍ପ ସମସ୍ତେ ଜାତ ହେଲେ । ଇଳା ଗର୍ଭରୁ ବୃକ୍ଷମାନେ । ସୁରସା ସୁତ ଯାତୁଧାନ । ଅରିଷ୍ଠାର ପୁତ୍ର ଗନ୍ଧର୍ବମାନେ; କାଷ୍ଠାର ସୁତ ଏକଶୂର ପ୍ରାଣୀ । ଦନ୍ତର ୬୧ ପୁତ୍ର । ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ୧୮ଟି ପ୍ରଧାନ - ସେମାନେ ହେଲେ - ଦ୍ୱିତ୍ୱର୍ଜୀ, ଅରିଷ୍ଟ, ସ୍ୱର, ହୟଗ୍ରୀବ, ଶଙ୍କୁଶିର, ବିଭାବସୁ, ଅୟୋମୁଖ, ବୃଷପର୍ବ, ବିରୁପାକ୍ଷ, ସ୍ୱର୍ତ୍ତାନୁ, କପିଳ, ଅରୁଣ, ପୁଲୋମା, ଏକଚକ୍ର, ଦୁମ୍ରକେଶ,

ଅନୁତାପନ, ଦୁର୍ଜୟ ଓ ବିପ୍ରତିଷ୍ଠି । ସ୍ୱର୍ତ୍ତାନୁର କନ୍ୟା ସୁପ୍ରଭାକୁ ନମୁଚି ବାହା ହେଲେ । ବୃଷପର୍ବାର କନ୍ୟା ଶର୍ମିଷ୍ଠାକୁ ଯଯାତି ବାହା ହେଲେ । କଶ୍ୟପର ପତ୍ନୀ ଦନୁର ଅନ୍ୟ ଏକ ପୁତ୍ର ବୈଶ୍ଵାନରଙ୍କର ଧର୍ମ କନ୍ୟା – ଉପଦାନବୀ, ହୟଶିରୀ, କାଳକା ଓ ପୁଲୋମା । ଉପଦାନବୀକୁ ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ ବାହା ହେଲେ । ହୟଶିରୀକୁ କ୍ରତୁ ବାହା ହେଲେ । ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ କଶ୍ୟପ (ପୁଲୋମା ଓ କାଳକାଙ୍କର ଅଜା) ପୁଲୋମା ଓ କାଳକା ୨ କନ୍ୟାଙ୍କୁ ବାହା ହେଲେ । ଉପରୋକ୍ତ କଶ୍ୟପ ଓ ୨ ପତ୍ନୀ ପୁଲୋମା ଓ କାଳକାଙ୍କର ଷାଠିଏ ସହସ୍ର ଦାନବ ଜନ୍ମ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ଅର୍ଜୁନ ସେମାନଙ୍କୁ ଦମନ କରିଥିଲେ । ରାକ୍ଷସ ବିପ୍ରତିଷ୍ଠିର ପତ୍ନୀ ସିଂହିକା (ଅସୁର ବଂଶି) – ଏମାନଙ୍କ ୧୦୧ ପୁତ୍ର । ରାହୁ ପ୍ରଥମ ସୁତ ଓ ଅନ୍ୟ ୧୦୦ କେତୁ ନାମ – ବାତପି, ନମୁଚି, ଇଲ୍ଲୁଳା, ମାରିତ, ନିବତକବସ ଇତ୍ୟାଦି । କଶ୍ୟପଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅଦିତି ବଂଶ – କଶ୍ୟପ ଓ ଅଦିତିଙ୍କଠାରୁ ପୁତ୍ର ଅର୍ଯ୍ୟମା, ବିବସ୍ୱାନ, ତୃଷ୍ଣା, ଧାତା, ବିଧାତା, ସବିତା, ପୁଷା, ଭଗ, ବରୁଣ, ମିତ୍ର, ଶକ୍ର, ଉରୁକ୍ରମ (ବାମନ) । ବିବସ୍ୱାନ ଓ ସଂଜ୍ଞାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀକଦେବ ମନୁ ଜନ୍ମ । ଯମ ଓ ଯମୁନା ଜନ୍ମ ହେଲେ । ସଂଜ୍ଞା ବଡ଼ବା (ଘୋଟକୀ) ରୂପରେ ଅଶ୍ୱିନୀ କୁମରକୁ ଜନ୍ମ ଦେଲେ । ବିବଶ୍ୱାନ ଓ ୨ୟ ପତ୍ନୀ ଛାୟାଠାରୁ ପୁତ୍ର ଶନିଶ୍ୱର ଓ ପୁତ୍ର ସାବର୍ଣ୍ଣ୍ୟମନୁ ଜନ୍ମ ହେଲେ ଏବଂ ୧ କନ୍ୟା ଜନ୍ମ ହେଲେ ଯିଏ କି ସଂବରଣଙ୍କୁ ବାହା ହେଲେ । ଅର୍ଯ୍ୟମାର ପତ୍ନୀ ମାତୃକା – ଏମାନଙ୍କର ଅନେକ ପୁତ୍ର ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଜାତ ହେଲେ । କଶ୍ୟପ ଓ ପତ୍ନୀ ଅଦିତିଙ୍କ ପୁତ୍ର ପୁଷା ଅପୁତ୍ରିକ ହେଲେ । ଉମାପତି, ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିଙ୍କ ପ୍ରତି କ୍ରୋଧିତ ହେବା ବେଳେ ପୁଷା ଦାନ୍ତ ଦେଖାଇ ହସିଥିବାରୁ ଶିବଙ୍କ ଶାପରୁ ତାଙ୍କର ଦାନ୍ତ ଭଗ୍ନ ହୋଇଗଲା । କଶ୍ୟପ ଓ ପତ୍ନୀ ଅଦିତିଙ୍କ ପୁତ୍ର ତୃଷ୍ଣାର ପତ୍ନୀ ରତନା (ଦୈତ୍ୟକନ୍ୟା) । ଏମାନଙ୍କର ୨ ପୁତ୍ର ସନ୍ନିବେଶ ଓ ବିଶ୍ୱରୂପ ।

ଏପରିଭାବେ ବିଶ୍ୱରୂପ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କର ଭଣଜା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କଦ୍ୱାରା ଅପମାନିତ ହୋଇ ଦେବଗୁରୁ ବୃହସ୍ପତି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ପରେ ଦେବତାମାନେ ବିଶ୍ୱରୂପକୁ ହିଁ ନିଜର ପୁରୋହିତ ରୂପେ ବରଣ କଲେ ।

ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବୃହସ୍ପତି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଦେବାରୁ ଦେବଗୁରୁପଦରେ ବିଶ୍ୱରୂପଙ୍କ ବରଣ ହେବା ବିଷୟ ସୁବିସ୍ତୃତ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି । ଅର୍ଥାତ୍ ଇନ୍ଦ୍ର ବିଳାସବ୍ୟସନରେ ଲୀଳା ରହି, ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ଆଗମନ ଜାଣି ନପାରି ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ସଜ୍ଜାର ନ କରିବାରୁ ବୃହସ୍ପତି ରାଗି ଚାଲିଗଲେ । ଏହାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ ବି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦେବତା ମାନଙ୍କର ଅନୁରୋଧକ୍ରମେ ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୁରୋହିତ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଲାଇଲେ ।

ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ନାରାୟଣ କବଚ ଉପଦେଶ ପ୍ରସଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ।

ଦ୍ୱାଦଶ ଅକ୍ଷର ବିଦ୍ୟା ବା ମନ୍ତ୍ର – ଓଁ ନମୋ ଭଗବତେ ବାସୁଦେବାୟ । ବର୍ମ ନାରାୟଣ ବିଦ୍ୟାରେ ମନ୍ତ୍ର ପାଠନ କଲାବେଳେ ଓଁ କାର ବେଳେ ଅକ୍ଷୁଷ୍ଟ ହୃଦରେ, ‘ବି’ କାର ବେଳେ ମସ୍ତକେ, ‘ଷ’ କାର ବେଳେ ଭୁରୁଯୁଗେ, ‘ଶ’ କାର ବେଳେ ଶିଖାରେ, ‘ବେ’ କାର ବେଳେ ନୟନରେ, ‘ନ’ କାର ବେଳେ ସକଳ ସ୍ଥାନରେ, ‘ମ’ କାର ବେଳେ ସ୍ମରଣ କରିବା ।

ଷଟ୍‌ଶକ୍ତି – ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ, ଧର୍ମ, ଯଶ, ଶ୍ରୀ(ଲକ୍ଷ୍ମୀ), ଜ୍ଞାନ ଓ ବୈରାଗ୍ୟ । ଦେବତା ଆରାଧନା ବିଧି – ଦେବାର୍ଚ୍ଚନାଦିରେ ହେଉଥିବା ସେବାପରାଧ । (ପଦ୍ମପୁରାଣ ପାତାଳଖଣ୍ଡ, ଶ୍ଳୋକ ୩୬ରୁ୪୪ ମଧ୍ୟରେ) ୩୭ ପ୍ରକାର ସେବାପରାଧ କଥା ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ତାହା ଏଇଠି ପ୍ରଦତ୍ତ । କେଉଁ ସମୟରେ କେଉଁ ଦେବତାଙ୍କୁ ସୁମରିଲେ ସର୍ବଜିତ ଓ ଅଭୟୀ ହୋଇପାରିବ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣିତ – ପ୍ରଭାତରେ – କେଶବ, ଦିବସ ଆଦ୍ୟରେ – ଗୋବିନ୍ଦ, ପୂର୍ବାହ୍ନେ – ନାରାୟଣ,

ଦିବସ ମଧ୍ୟଭାଗରେ – ବିଷ୍ଣୁ ଚକ୍ରଧର, ଅପରାହ୍ନରେ – ମଧୁହାରୀ, ସାୟଂକାଳେ - ତ୍ରିଧାମା-
ମାଧବ, ପ୍ରଦୋଷେ – ହୃଷିକେଶ, ଅର୍ଦ୍ଧରାତ୍ରୀ - ପଦ୍ମନାଭ, ପରରାତ୍ରେ – ଶ୍ରୀବତ୍ସଧାମ,
ଅନୁସଂନ୍ଧ୍ୟାରେ - ଦାମୋଦର, ଏବଂ ରାତ୍ରି ଓ ପ୍ରଭାତେ – ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର । ପ୍ରାଣୀ ବିପଦ, ଦୁଃଖ,
ରୋଗ ତଥା ଭୟରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲେ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର୧୨ ରୁ ୩୪ ସୁକ୍ତି ପାଠ କଲେ ସମସ୍ୟା
ଦୂର ହୁଏ ।

ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବିଶ୍ୱରୂପ ବଧ, ବୃତ୍ରାସୁର ହାତରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପରାଜୟ
ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରେରଣାରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଦଧୀତି ରକ୍ଷିଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗମନ ବିଷୟ
ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ବିଶ୍ୱରୂପର ୩ ଶିର- ସେ ଏକ ମୁଖରେ ସୋମପାନ; ୨ୟେ
ସୁରାପାନ ଓ ୩ୟେ ଅନ୍ନ ଭକ୍ଷଣ କରେ । ଇନ୍ଦ୍ର ଦେଖିଲେ ଯେ କାଳକ୍ରମେ ବିଶ୍ୱରୂପ
ଦେବତାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅପରାଧ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ତାର ମସ୍ତକ ଛେଦନ କଲେ ।
ସୋମପାନ କରୁଥିବା ମୁଣ୍ଡ କାଟିବାରୁ ତାହା ଚାତକ ପକ୍ଷୀ, ସୁରାପାୟୀ ମୁଖ – ଚଟକ
(ଘରଚଟିଆ) ଓ ଅନ୍ନଭୋଜି ମୁଣ୍ଡ – ତିଞ୍ଜି ଆକାର ହେଲା । ବିଶ୍ୱରୂପର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ
ବିଶ୍ୱରୂପର ପିତା ବୃଷ୍ଣାଙ୍କ ଯଜ୍ଞ ଆହୁତିରୁ ବୃତ୍ରାସୁର ଜାତ ହେଲା । ତେଣୁ ସେ ବିଶ୍ୱରୂପର
ଭାଇ । ସେ ପରମ ଦାରୁଣ ଅସୁର ହୋଇଥିବାରୁ ତା ନାମ ବୃତ୍ର ହେଲା । ବୃତ୍ରାସୁର
ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପରାଜୟ କଲା । ତେଣୁ ଦେବତାମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରେରଣାରେ
ଦଧୀତିଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ ।

ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଦେବତାମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରେରଣାରେ ଦଧୀତିଙ୍କ ନିକଟକୁ
ଯାଇ ତାଙ୍କ ଶରୀରଟି ମାଗିଲେ । ଦଧୀତି ନିଜ ଶରୀରକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କଲେ । ତାଙ୍କ ମତରେ

ଯେ ପ୍ରାଣୀ ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ । ପର ସୁଖରେ ଅତିସୁଖୀ । ।

ଅବ୍ୟୟ ଅକ୍ଷୟ ଏ ଧର୍ମ । କହନ୍ତି ପୁଣ୍ୟଶ୍ଳୋକଜନ । ।

ତେଣୁ ସେ ନିଜକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ କରିଦେଇ ଶରୀର ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ବିଶ୍ୱକର୍ମା ଦଧୀତିଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ବଜ୍ର ତିଆରି କରି ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲେ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ର ସେହି ବଜ୍ର ଧରି ଐରାବତ ହାତୀରେ ବସି ବୃତ୍ରାସୁରକୁ ମାରିବାକୁ ଅନ୍ୟ ଦେବତାମାନଙ୍କ ସହ ବାହାରିଲେ । ଦେବତା ଓ ଅସୁରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଅସୁରମାନେ ପୃଷ୍ଠଭଙ୍ଗ ଦେଇ ପଳାୟନ କଲେ । ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ବୃତ୍ରାସୁର ଏକାକୀ ରହିଲେ । ତ୍ରେତୟା ଯୁଗ ଆଦ୍ୟରେ ସୁର ଅସୁରଙ୍କର (ବୃତ୍ରାସୁର) ଯୁଦ୍ଧ ନର୍ମଦା ତଟରେ ହୋଇଥିଲା । ଏଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ଅସୁରଙ୍କର, ଦେବତାଙ୍କର ଓ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରର ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ।

ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବୃତ୍ରାସୁରର ବୀରବାଣୀ ଓ ଭଗବତ୍ ପ୍ରାପ୍ତି ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ ।

ଦ୍ୱାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବୃତ୍ରାସୁର ବଧ ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଇନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ କବଚ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯୋଗମାୟାର ବଳ ମଧ୍ୟ ରହିଥିଲା । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ବୃତ୍ରାସୁର ଗିଳିଦେବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ସେ ତା ପେଟରେ ପଶି ମରିଯାଇ ନ ଥିଲେ ବରଂ ବଜ୍ରରେ ଅସୁରର ପେଟ ଫାଡ଼ି ଦେଇ ତା ପେଟରୁ ବାହାରି ତା ମୁଣ୍ଡଟାକୁ କାଟିଦେଲେ ।

ତ୍ରୟୋଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଇନ୍ଦ୍ର ବୃତ୍ରାସୁରକୁ ବଧ କଲା ପରେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ପାପ ମୋଚନ ପାଇଁ ମାନସରୋବରରେ ପଦ୍ମନାଡ଼ରେ ଲୁଚିରହିଲେ । ପରେ ନଦୁଷ ଇନ୍ଦ୍ରରୂପେ ବଳପୂର୍ବକ ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଚାହାନ୍ତେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ୍ରମେ ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀଙ୍କ କଥାରେ ନଦୁଷ ରକ୍ଷିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସବାରୀ ବହନ କରି ବିଷ୍ଣୁପୁରକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । ପଥରେ ସବାରୀବାହକ ରକ୍ଷିମାନଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଚାଲିବା ପାଇଁ କହୁ କହୁ ଅଗସ୍ତି ରକ୍ଷିଙ୍କୁ ପାଦରେ

ମାରିଲା । ଫଳରେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଶାପରେ ସେ ମହାସର୍ପ ହୋଇ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରରେ ପଡ଼ିଲା । ପରେ ଇନ୍ଦ୍ର ଭଗବାନଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରି ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ର ପଦରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହେଲେ । ଯଜ୍ଞ ମାଧ୍ୟମରେ ସକଳ ଦେବତାଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ର ନିଜର ପୂର୍ବ ସ୍ଥିତି ଓ ଗୌରବ ପାଇଲେ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବୃତ୍ରାସୁରର ପୂର୍ବଜନ୍ମ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ଶୂରସେନ ଦେଶରେ ଚିତ୍ରକେତୁ ନାମରେ ଜଣେ ରାଜା ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଦଶ ନିୟୁତ (ଏକ କୋଟି) ପତ୍ନୀ ସମସ୍ତେ ଅପୁତ୍ରିକ ଥିଲେ । ଚିତ୍ରକେତୁ ରାଜାର ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ପତ୍ନୀ କୃତଦ୍ୟୁତି ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଷ୍ଠିତ ଯଜ୍ଞ ଚରୁ ଖାଇଲେ । ପୁତ୍ରଟିଏ ଜନ୍ମ ହେଲା । ସପତ୍ନୀମାନେ ଇର୍ଷ୍ୟାରେ ବିଷ ଦେଇ ପୁତ୍ରଟିକୁ ମାରିଦେଲେ । ଏତଦ୍ ଦ୍ୱାରା ରାଜା ଓ ରାଣୀ କୃତଦ୍ୟୁତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋକାକୁଳ ହୋଇ ରହିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାକୁ ବି କେହି ନ ଥାନ୍ତି । ଏପରି ସ୍ଥଳେ ମହର୍ଷି ଅଙ୍ଗିରା ଓ ଦେବର୍ଷି ନାରଦ ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ପଞ୍ଚଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ରାଜା ଚିତ୍ରକେତୁଙ୍କୁ ଅଙ୍ଗିରା ଓ ନାରଦଙ୍କର ଉପଦେଶ ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର ଶ୍ଳୋକ ୧୨ ରୁ ୧୫ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ମୁନି ରଖିଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ନାରଦ ରାଜା ଚିତ୍ରକେତୁଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରୋପନିଷଦ ଦେଇ କହିଲେ ଯେ, ତାହାକୁ ଧାରଣ (ଅଭ୍ୟାସ, ସ୍ମରଣ ଓ ଚିନ୍ତନ) କଲେ, ସାତ ରାତିରେ ହିଁ ସେ ଭଗବାନ୍ ସଙ୍କର୍ଷଣଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇପାରିବେ ।

ଷୋଡ଼ଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଚିତ୍ରକେତୁଙ୍କ ବୈରାଗ୍ୟ ଓ ସଙ୍କର୍ଷଣଦେବଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଲାଭ ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଭଗବାନ ସଙ୍କର୍ଷଣ ରାଜା ଚିତ୍ରକେତୁଙ୍କୁ ଯୋଗମାର୍ଗ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରି ସେଠାରୁ ଅନ୍ତର୍ଜ୍ଞାନ ହୋଇଗଲେ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଆଶ୍ରେ କରି । ଜ୍ଞାନ-ବିଜ୍ଞାନେ ଦେହ ଧରି ।

ଆହ୍ୱାନକୁ ନ ଜାଣେ ଯେ ନର । କେବେ ହେଁ ସୁଖ ନାହିଁ ତାର । ।

ଚେଷ୍ଟା କରଇ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ । ନାନା କ୍ଲେଶକୁ ଲଭେ ତହିଁ । ।

ସଙ୍କଳ୍ପ ଛାଡ଼ି ଯେ ଭଜଇ । ମୋକ୍ଷର ଫଳକୁ ଲଭଇ । ।

ସପ୍ତଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଚିତ୍ରକେତୁଙ୍କୁ ପାର୍ବତୀଙ୍କର ଅଭିଶାପ ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ଚିତ୍ରକେତୁ, ସଙ୍କର୍ଷଣ ଯିବା ଦିଗରେ ଯାଇ ରାସ୍ତାରେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଶିବ, ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ନିଜ କୋଳରେ ଧରି ମୁନି, ସିଦ୍ଧଚାରଣମାନଙ୍କ ସଭାରେ ବସିଛନ୍ତି । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରିହାସ କଲେ । ତେଣୁ ମାତା ପାର୍ବତୀ ତାକୁ ଅସୁରଯୋନୀରେ ଜନ୍ମ ନେବାର ଶାପ ଦେଇଥିଲେ । ପ୍ରକୃତରେ ସେ ଭଗବାନଙ୍କର ପରମପ୍ରେମୀ ଥିଲା । ସେହି ଚିତ୍ରକେତୁ ଦାନବଯୋନୀ ଆଶ୍ରୟ କରି ତୁଷ୍ଟାଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣାଗ୍ନିରୁ ଜାତ ହୋଇଥିଲା । ସେଠାରେ ତାଙ୍କର ନାମ ବୃତ୍ରାସୁର ହୋଇଗଲା ଏବଂ ସେହି ଯୋନୀରେ ବି ଭଗବତ୍ ସ୍ୱରୂପର ଜ୍ଞାନ ଓ ଭକ୍ତିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ।

ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ କଶ୍ୟପର ପତ୍ନୀ ଅଦିତି ଓ ଦିତିଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ତଥା ମରୁଦଗଣଙ୍କ ଉତ୍ପତ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରା ଯାଇଛି । କଶ୍ୟପ ଓ ଦିତିର ପୁତ୍ର ସବିତା ବଂଶ - ଦିତିର ପୁତ୍ର ସବିତା । ସବିତାଙ୍କ ପତ୍ନୀ - ପୃଷ୍ଠି - ଏମାନଙ୍କର ୩ କନ୍ୟା - ବ୍ୟାହୁତି, ସାବିତ୍ରୀ ଓ ତ୍ରୟୀ ଏବଂ ୫ ପୁତ୍ର- ଅଗ୍ନିହୋତ୍ର, ପଶୁ, ସୋମ, ଚାତୁର୍ମାସ୍ୟା ଓ ପଞ୍ଚମହାୟଜ୍ଞ । ଭଗ ବଂଶ - ଭଗର ପତ୍ନୀ ସିଦ୍ଧି - ଏମାନଙ୍କ ୩ ପୁତ୍ର - ବିଭୁ, ମହିମାନ ଓ ପ୍ରଭୁ ଏବଂ ୧ କନ୍ୟା ଆଶିଷ (ବୃରାରୋହ) । ଧାତା ବଂଶ - ଧାତାଙ୍କର ୪ ପତ୍ନୀ କୁହୁ, ସିନୀବାଲୀ, ଅନୁମତି ଓ ରାକା । କୁହୁର ପୁତ୍ର ସାୟଂ, ସିନୀବାଲୀର ପୁତ୍ର ଦର୍ଶ, ଅନୁମତିରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣମାସ ଓ ରାକାର ପ୍ରାତଃ । ବିଧାତା ବଂଶ - ବିଧାତାର ପତ୍ନୀ କ୍ରିୟା - ଏମାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ପଥଗ୍ନି । ବରୁଣର ପତ୍ନୀ ଚରଷଣୀ

– ଏମାନଙ୍କ ପୁତ୍ର – ଭୃଗୁ । ବଲ୍ଲୀକର ପୁତ୍ର ବାଲ୍ଲୀକି, କୁମ୍ଭର ପୁତ୍ର ଅଗସ୍ତି ଓ ବଶିଷ୍ଠ । ମିତ୍ର ଓ ରେବତି ଠାରୁ ୩ ପୁତ୍ର - ପିତୃଳ, ଉତ୍ତର ଓ ଅରିଷ୍ଟ । ଇନ୍ଦ୍ର ନାରୀ ପୌଲମୀ – ଏମାନଙ୍କର ୩ ପୁତ୍ର – ଜୟନ୍ତ, ରକ୍ଷଭକୁମର ଓ ମୀତୃଷ । ଉରୁକ୍ରମ (ମାୟା ବାମନ)ଙ୍କ ପତ୍ନୀ କୀର୍ତ୍ତି – ଏମାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ବୃହତ୍ସେନାକ । ବୃହତ୍ସେନାକର ସୌଭଗ ଆଦି ଅନେକ କୁମର ।

କଶ୍ୟପ ଓ ପତ୍ନୀ ଅଦିତିଙ୍କ ପୁତ୍ର ପୌତ୍ରାଦି ବିଷୟ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍କନ୍ଧ ଓ ଅଧ୍ୟାୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ବୋଲି ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ଯେପରି କି ୮ମ ସ୍କନ୍ଧର ୧୮ଶ ଅଧ୍ୟାୟ (ଶ୍ଳୋକ ୧ ରୁ ୩)ରେ ବାମନ ଜନ୍ମ; ୧୦ମ ସ୍କନ୍ଧରେ ଦେବକୀ ରୂପେ ଅଦିତିଙ୍କ ଜନ୍ମ ଇତ୍ୟାଦି ।

ଦିତିର ୨ ନନ୍ଦନ - ହରିଶ୍ୟାମ୍ବ ଓ ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ । ହିରଣ୍ୟକଶିପୁର ପତ୍ନୀ କନ୍ୟାଧୃ (ଜମ୍ଭର କନ୍ୟା) – ଏମାନଙ୍କର ୪ ପୁତ୍ର – ସଂହ୍ରାଦ, ଅନୁହ୍ରାଦ, ପ୍ରହ୍ରାଦ ଓ ହ୍ରାଦ ଏବଂ ୧ କନ୍ୟା – ସିଂହିକା । ସିଂହିକା ବିପ୍ରଚିତ୍ତିକୁ ବାହାହେଲା । ବିପ୍ରଚିତ୍ତି ଓ ସିଂହିକାର ପୁତ୍ର – ରାହୁ । ସେ ଅମୃତ ପାନ କରିବାରୁ ଚକ୍ରଧର ଚକ୍ରରେ ତାର ଶିର ଛେଦନ କରିବାରୁ ସେ ରାହୁ ଓ କେତୁ ଦ୍ୱିରୂପ ହୋଇଗଲା । ସଂହ୍ରାଦର ପତ୍ନୀ କୃତି – ତାଙ୍କର ପୁଅ ପଞ୍ଚନ । ହ୍ରାଦର ପତ୍ନୀ ଧମନୀ – ଏମାନଙ୍କ ପୁତ୍ର – ବାତାପି ଓ ଇଲ୍ଲୁଳ । ଅଗସ୍ତି ଯେତେବେଳେ ମେଷରୂପେ ଏ ବଂଶ ଉତ୍ସ୍ଥ ହେଲେ । ଅନୁହ୍ରାଦର ପତ୍ନୀ ସୂର୍ଯ୍ୟା । ଏମାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ବାଷ୍ପଳ ଓ ମହିଷ । ପ୍ରହ୍ରାଦର ପତ୍ନୀ ଦେବୀ । ଏମାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ବିରୋଚନ । ବିରୋଚନର ପୁତ୍ର ବଳି । ବଳିର ପୁତ୍ର ଅଶନା – ଏମାନଙ୍କର ପୁତ୍ର – ବାଣ ଆଦି ୧୦୦ ପୁତ୍ର । ଦିତିର ଗର୍ଭରୁ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ହୋଇ ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଜୟ କରିବା ପାଇଁ ଦିତି ଯେଉଁ ବ୍ରତ ପାଳନ ବିଧି କଶ୍ୟପଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ, ତାହା ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର ଶ୍ଳୋକ ୪୭ ରୁ ୫୪ ମଧ୍ୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ । କୃତକରି ଇନ୍ଦ୍ର ଦିତିର ବ୍ରତ ନିୟମ ଭାଙ୍ଗି ଛତ୍ରରେ ତା ଗର୍ଭେ ପଶି ବହୁ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଗର୍ଭକୁ

ସାତଖଣ୍ଡ କରିଦେଲେ ।

ଭନବିଂଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ପୁଂସବନ ବ୍ରତ ପାଳନ ବିଧି ପ୍ରଦତ୍ତ । ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଶୁକ୍ଳ ପ୍ରତିପଦା ଦିବସରେ ସ୍ୱାମୀ ଯଶ, ଉତ୍ତମ ପୁତ୍ର, ସ୍ୱାମୀ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି, ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତି ନିମନ୍ତେ ସ୍ତ୍ରୀ ମାନେ ଏହି ବ୍ରତ ପାଳନ କରିପାରିବେ ।

ସଂକ୍ଷେପରେ ଏହି ବ୍ରତ ବିଧି ହେଉଛି, ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଶୁକ୍ଳ ପ୍ରତିପଦା ଦିବସରେ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଏହି ବ୍ରତ ଆରମ୍ଭ କରିବେ । ପ୍ରଥମେ ମରୁଢ଼ଶଙ୍କ ଜନ୍ମକଥା ଶୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ନେଇ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଏହି ବ୍ରତପାଳନ ଆରମ୍ଭ କରିବେ । ସକାଳୁ ଉଠି ସ୍ନାନଶୌଚ ହୋଇ ନୂତନ ଶ୍ୱେତ ବସ୍ତ୍ର ପାରିଶ କରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସ୍ତୁତି କରିବେ । ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତରେ “ଓଁ ନମୋ ଭଗବତେ ମହାପୁରୁଷାୟ ମହାନୁଭାବାୟ ମହାବିଭୂତିପତୟେ ସହ ମହାବିଭୂତିଭିର୍ବଳିମୁପହରାଣି” ଅର୍ଥାତ୍ ‘ଓଁକାର ସ୍ୱରୂପ, ମହାନୁଭବ, ସମସ୍ତ ମହାବିଭୂତିମାନଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ଭଗବାନ୍ ପୁରୁଷୋତ୍ତମଙ୍କୁ ଓ ତାହାଙ୍କର ମହାବିଭୂତିମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ନମସ୍କାର କରୁଛି ଏବଂ ଏହି ପୂଜାପଦ୍ଧାର ସାମଗ୍ରୀ ସମର୍ପଣ କରୁଛି’ – ଏହି ମନ୍ତ୍ରଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଦିନ ସ୍ଥିରଚିତ୍ତରେ ବିଷ୍ଣୁଭଗବାନଙ୍କୁ ଆବାହନ, ଅର୍ଘ୍ୟ, ପାଦ୍ୟ, ଆଚମନ, ସ୍ନାନ, ବସ୍ତ୍ର, ଯଜ୍ଞେଷ୍ଠାପବୀତ, ଆଭୂଷଣ, ଗନ୍ଧ, ପୁଷ୍ପ, ଧୂପ, ଦୀପ, ନୈବେଦ୍ୟ ଆଦି ନିବେଦନ କରି ପୂଜା କରିବେ । ଅଲଗା ରଖିଥିବା ଅବଶିଷ୍ଟ ନୈବେଦ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ‘ଓଁ ନମୋ ଭଗବତେ ମହାପୁରୁଷାୟ ମହାବିଭୂତିପତୟେ ସ୍ତ୍ରୀହା’ ଅର୍ଥାତ୍ ‘ମହାନ୍ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ଅଧିପତି ଭଗବାନ ପୁରୁଷୋତ୍ତମଙ୍କୁ ନମସ୍କାର । ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହି ହବିଷ୍ୟ ହବନ କରୁଛି’ – ଏହି ମନ୍ତ୍ର ବୋଲି ଅଗ୍ନିରେ ବାରଟି ଆହୁତି ଦେବେ । ତା’ପରେ ବ୍ରତଧାରିଣୀ ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ତରେ ନମ୍ରତାର ସହିତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣାମ କରିବେ । ପୂର୍ବୋକ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ଦଶ ଥର ଜପ

କରିବା ପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ସ୍ତୋତ୍ର ପାଠ କରିବେ । ତା ପରେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେବେ ଏବଂ ନିଜେ ସପରିବାର ପ୍ରସାଦ ସାରିବେ । ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧ୍ୟାୟକୁ ପଠନ କଲେ ପିତୃଗଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ।

ଇତି ଶ୍ରୀମତ୍ତାଗବତେ ମହାପୁରାଣେ ପାରମହଂସ୍ୟାଂ ସଂହିତାୟାଂ ବୈୟାସିକ୍ୟାଂ
ସର୍ବେଷାମ୍ ଅଧ୍ୟାୟାନାମ୍ ସାରସଂଗ୍ରହ ବିଶ୍ଳେଷଣ ଚିତି ସମାପ୍ତ୍ୟୟମ୍ ଷଷ୍ଠ ସ୍କନ୍ଧଃ ।
ଭୀମସ୍ୟାପି ରଣେ ଭଞ୍ଜୋ ମୁନେରପି ମତିଭ୍ରମଃ ।
ଯଦି ଶୁଦ୍ଧମଶୁଦ୍ଧଂ ବା ମମ ଦୋଷୋ ନ ବିଦ୍ୟତେ । ।
ତ୍ୱଦୀୟଂ ବସ୍ତୁ ଗୋବିନ୍ଦ ତୁଭ୍ୟମେବ ସମର୍ପୟେ ।
ତେନ ତ୍ୱଦଂଘ୍ରିକମଳେ ରତିଂ ମେ ଯଚ୍ଛ ଶାଶ୍ୱତମ୍ । ।
ମନ୍ତ୍ରହୀନଂ କ୍ରିୟାହୀନଂ, ଭକ୍ତିହିନଂ ସୁରେଶ୍ୱର ।
ଯଦ୍ ପୂଜିତଂ ମୟାଦେବ ! ପରିପୂର୍ଣ୍ଣଂ ତଦସ୍ତୁମେ । ।
ଯଦକ୍ଷରପଦଭ୍ରଷ୍ଟଂ, ମାତ୍ରାହୀନଂ ଚ ଯଦ୍ ଭବେତ୍ ।
ତସ୍ମିନ୍ ସମ୍ୟତାଂ ଦେବ ! ପ୍ରସୀଦ ପରମେଶ୍ୱର । ।

କ୍ରମଶଃ - - - - -

। ହରି ଓଁ ତତ୍ ସତ୍ ।

ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର, ଜରଡାଗଡ, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋବାଇଲ୍ ନଂ – ୭୩୭୨୧୩୩୭୩୫

ଇମେଲ୍ : sahadewa.pradhan04@gmail.com

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଆମର

ଆମେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ବିଷୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ସେହି ଭାଷାର ଇତିହାସକୁ ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜାଣୁ ଯେ ଭାଷା ହେଉଛି ଚିନ୍ତାର ବାହନ । ଯେତେବେଳେ ଏକ ଭାଷା ତାର ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରେ, ଏହା ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ସେହି ଭାଷାଟି ଲୋପ ପାଇଯାଏ ତାହେଲେ ସେହି ଚିନ୍ତା ଏବଂ ଚିନ୍ତନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଭାଷା ଏକ ମୁଦ୍ରା ପରି ଏବଂ ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା ଏହା ସହିତ ଜଡ଼ିତ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଅତି ଯତ୍ନ ସହିତ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ, କାରଣ ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ଘର ହେଉଛି ସେହି ଭାଷା । ଭାଷାର ବିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ଏହାର ବିକାଶର ଏକ ଦୀର୍ଘ ଇତିହାସ ଅଛି । ବାସ୍ତବରେ ଭାଷା ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ପର୍କ । ବିବର୍ତ୍ତନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବା ପରେ ଭାଷା ଆମର ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ରୂପେ ଆବିର୍ଭାବ ହେଲା ଯାହା ବିଶ୍ୱ ଏବଂ ମାନବସଭ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପିତ କଲା । ମନୁଷ୍ୟ ମୌଖିକ ଶବ୍ଦକୁ ଗ୍ରହଣ କଲା ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ଭାଷା ମଣିଷର ଅସ୍ତ୍ର ରୂପେ ପରିଣତ ହେଲା । ଭାରତରେ ପ୍ରାୟ ୧୬୫୨ଟି ଭାଷା ଥିଲା କିନ୍ତୁ ବାଂଲାଦେଶ ଯୁଦ୍ଧ ପରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଯତ୍ନ ନନେବାରୁ ଅନେକ ଭାଷା

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ସେମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ହରାଇଲେ । କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏକ ଭାଷା ପାଇଁ ଅତି କମରେ ୧୦,୦୦୦ ଲୋକ ଆବଶ୍ୟକ । ଏହାର ଅର୍ଥ ଅନେକ ସ୍ଥାନୀୟ ଭାଷା ଅଦୃଶ୍ୟ କରିବାକୁ ଏହା ଏକ ସୁଚିତ୍ରିତ ପ୍ରୟାସ ଥିଲା । ଏହା ସେହି ନିୟମ ଯାହା ଇଂରେଜମାନଙ୍କ ସମୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲଦା ଯାଉଥିଲା । ଇଂରେଜମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସୁବିଧା ପାଇଁ ଇଂରାଜୀକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟତା ଦେଉଥିଲେ, କାରଣ ଏହା ସେମାନଙ୍କ କାମରେ କୌଣସି ବାଧା ଉପୁଜାଉ ନଥିଲା । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଏକ ପ୍ରାଚୀନ ଭାଷା ଏବଂ ଆମେ ହରପାନ୍ ଭାଷା ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମନ୍ୱୟ ପାଇଲୁ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ଓଡ଼ିଆ ହେଉଛି ଭାରତର ଏକ ମୂଳ ପ୍ରାଚୀନ ଭାଷା ଯାହା ଆର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ଆସିବାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଆସିଥିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଆମେ ଏକ ଉଦାହରଣ ଦେଇପାରିବା । ସରକାରୀ ଏବଂ ଏକାଡେମିକ୍ ଭାଷା ଭାବରେ ଇଂରାଜୀକୁ ଇଂରେଜ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କୁ ପରିଚିତ କରାଇ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ କଲେ ଯଥା ଇଂରାଜୀ-ସାକ୍ଷର ଏବଂ ଇଂରାଜୀ-ଅଶିକ୍ଷିତ । ବ୍ରିଟିଶମାନେ ଇଂରାଜୀ ସାକ୍ଷରମାନଙ୍କୁ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଶାସକ ଶ୍ରେଣୀ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ । ଏକ ଭାଷାର ଉତ୍କୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ସ୍ତ୍ରୈଷ୍ଟ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଧ୍ୟମ । ଆମ ଦେଶର ପେଣ୍ଟିଂ ପିକ୍ଲେଗ୍ରାଫି ଏବଂ ପଥର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାଂଶ ଅଂଶ ଓଡ଼ିଶାରୁ ମିଳିଛି । ଅଶୋକଙ୍କ ସମୟରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏହାର ବିକାଶ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଦୀର୍ଘ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ, ସ୍ତ୍ରୈଷ୍ଟ ଲେଖିବାର କୌଶଳ ଏବଂ ଭାଷାର ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି । ଏହା ଓଡ଼ିଶାର ଅଭିଲେଖାଗାର ଦଲିଲ (ଖଜୁରୀ ପତ୍ର ପାଣ୍ଡୁଲିପି ଇତ୍ୟାଦି)ରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ ।

ଗଙ୍ଗ ଶାସନ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ରାଜକୀୟ ଏବଂ ପ୍ରଶାସନିକ ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା ଗ୍ରହଣ କଲା, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଲୋକପ୍ରିୟତା ହାସଲ କଲା । ଗଙ୍ଗ ରାଜାମାନେ ଓଡ଼ିଆକୁ ସେମାନଙ୍କର ସରକାରୀ ଭାଷା କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ପରେ ଗଜପତି ଶାସକମାନେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଏବଂ ସାହିତ୍ୟର ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଜାରି ରଖିଥିଲେ । ସମଗ୍ର କଳିଙ୍ଗ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଆକ୍ରାନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଆ ଚାରିଆଡ଼େ ବ୍ୟାପି ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣ-ପୂର୍ବ ଏସୀୟ ଦ୍ୱୀପପୁଞ୍ଜ ସହିତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଏସିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଂଶ ସହିତ ପଡ଼ୋଶୀ ଅଞ୍ଚଳ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଲା । ଦେଶବ୍ୟାପୀ ତାଙ୍କର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପଦବୀ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଓଡ଼ିଆଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଯଦିଓ ଓଡ଼ିଶା ମୁସଲମାନ ଏବଂ ମରାଠାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇଥିଲା, ତଥାପି ସେମାନେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇ ପାରିନଥିଲେ । ମୁସଲମାନ ଏବଂ ମରାଠା ଶାସନ ସମୟରେ ଓଡ଼ିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଷାରେ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଉଥିଲା । ବ୍ରିଟିଶମାନେ ଓଡ଼ିଶା ଦଖଲ କରିବା ପରେ ଅଫିସରେ ଓଡ଼ିଆର ବ୍ୟବହାରକୁ ସୀମିତ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ବ୍ରିଟିଶ ଶାସନ ଓଡ଼ିଆର ଲୋକପ୍ରିୟତା, ବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ବିସ୍ତାର ଉପରେ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲା । ଇଂରେଜ ଚତୁରତାର ସହ ଓଡ଼ିଆ ଶିକ୍ଷିତ ସମାଜକୁ ବିଭକ୍ତ କଲେ । ଓଡ଼ିଶା ଦୁଇଥର ନ-ଅଙ୍କ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ ବ୍ରିଟିଶମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଚିକ୍ତ ସମ୍ପର୍କର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେଇଥିଲେ ।

ସେହି କଠିନ ସମୟରେ ଓଡ଼ିଆ ସେମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ଏବଂ ବିବେକ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା । ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ, ଓଡ଼ିଶାର ଅଳ୍ପ କେତେକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ବ୍ରିଟିଶ ସରକାର ଶିକ୍ଷକ ଓ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ

ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଇଂରାଜୀ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଜିଦ୍ ଧରିଥିଲେ । ଏବଂ ଇଂରାଜୀ ଶିକ୍ଷିତ ଓଡ଼ିଆ ଏହାକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ବ୍ରିଟିଶ ସରକାରଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରୟାସ ଥିଲା ଦୁଇ ବୟସ୍କ ଭାଇ ଯଥା ଓଡ଼ିଆ ଏବଂ ବଙ୍ଗାଳୀ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା । ବ୍ରିଟିଶମାନେ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦୁଇ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତିକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ ଆଜି ବି ଆମେ ଭୁଲି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ମୁଁ କହିବାକୁ ଚାହେଁ ଯେ ବ୍ରିଟିଶମାନଙ୍କ ସମୟରୁ ନୁହେଁ, ଗୁପ୍ତଙ୍କ ସମୟରୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ସଂଗ୍ରାମ ଆରମ୍ଭ ହୋଇସାରିଛି । ବଙ୍ଗଳା ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ କଟକ, ପୁରୀ, ବାଲେଶ୍ୱରକୁ ନେଇ ଗଠିତ ଓରିସନ୍ ବିଭାଗରେ ବଙ୍ଗଳାକୁ ଓଡ଼ିଆ ପାଇଁ ବିପଦ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶା ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀମାନେ ସନ୍ଦେହ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଭାଷା ବଙ୍ଗାଳୀ ଦ୍ୱାରା ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ମାଧ୍ୟମ ତଥା କୋର୍ଟ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଭାଷା ଭାବରେ ବିସ୍ଥାପିତ ହେବ । ସେମାନଙ୍କ ଭୟର ମୂଳ ଆଧାର ଥିଲା ୧୮୭୨ ମସିହାରେ ବାଲେଶ୍ୱରରେ ଜଣେ ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷକ କଣ୍ଟି ଚନ୍ଦ୍ର ଭଟ୍ଟାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ “ଓଡ଼ିଆ ଏକଟା ଭାଷା ନୟେ” । ପୁସ୍ତକ ଯୁକ୍ତି କରିଛି ଯେ, ଓଡ଼ିଆ ଏକ ଭାଷା ନୁହେଁ, ବରଂ ବଙ୍ଗାଳୀର ଏକ ପ୍ରକାର । ସରକାରୀ ଭାଷା ଭାବରେ ବଙ୍ଗାଳୀ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉତ୍କଳର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଥିଲା, କଲିକତାର ଜଣେ ପଣ୍ଡିତ ରାଜେନ୍ଦ୍ରଲ ମିତ୍ର ୧୮୭୫ ମସିହାରେ କଟକ ଠାରେ ଏକ ବକ୍ତବ୍ୟରେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମାଡ୍ରାସ୍ ପ୍ରେସିଡେନ୍ସିର ଏକ ଅଂଶ ଗଞ୍ଜାମ ଟ୍ରାକ୍ଟରେ ଓଡ଼ିଆ ବଦଳାଯାଇଥିଲା । ଅଫିସରେ ତଥା ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ତେଲୁଗୁ ଦ୍ୱାରା । ଏହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିପଦକୁ ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ କରିଥିଲା । ସମ୍ବଲପୁରକୁ ନେଇ ଗଠିତ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ବିପଦ ମଧ୍ୟ ସମାନ ଥିଲା । ୧୮୯୫ ମସିହାରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପ୍ରଦେଶର ମୁଖ୍ୟ କମିଶନର

ଅଫିସରେ ଏବଂ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଓଡ଼ିଆ ସ୍ଥାନରେ ହିନ୍ଦୀ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ସରକାର ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ ପ୍ରଦେଶର କିଛି ଅଂଶ ଅର୍ଥାତ୍ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ସରକାରୀ ଭାଷା ଭାବରେ ଓଡ଼ିଆର ବ୍ୟବହାର ପ୍ରଶାସନିକ ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ଯାହା ଭାଷା ବିସ୍ଥାପନ କରି ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ । ଭାଷାଭିତ୍ତିକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କିଛି ସାମାଜିକ ଏବଂ ଅର୍ଥନୈତିକ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ରହିଥିଲା । ଓଡ଼ିଶାର ବଙ୍ଗୀୟମାନେ ଓଡ଼ିଆମାନଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରୁଥିଲେ, ଫକିରମୋହନ ସେନାପତି (୧୮୪୩-୧୯୧୮) ତାଙ୍କ ଆତ୍ମଜୀବନୀରେ ଏବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ସମସ୍ତ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ନିମ୍ନ ସ୍ତରର ଅଧିକାରୀମାନେ ବଙ୍ଗାଳୀ ଭାଷାଭାଷୀ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଓଡ଼ିଆକୁ ବଙ୍ଗାଳୀ ସହିତ ବଦଳାଇବାକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ । ‘ଯଦି କୌଣସି ଚାକିରି ଖାଲି ହୁଏ, ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ଜନ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିଭାଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଜଣେ ହେଲେ ଓଡ଼ିଆ ବ୍ୟକ୍ତି ନଥିଲେ । ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର (୧୮୭୨-୧୯୨୪), ଜଣେ ମହାନ କବି, ଓଡ଼ିଶାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଅଣ-ଓଡ଼ିଆ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ବିଦେଶୀ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ରାଜାଙ୍କୁ ‘ଆମ ଶବ୍ଦକୁ ଭୁଲ୍ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରନ୍ତି’, ଆମର ଖାଦ୍ୟ ଏବଂ ଜଳ ଖାଇଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ‘ଆମକୁ ପ୍ରହାର କରନ୍ତି । ୧୮୭୫-୭୬ ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ହୋଇଥିବା ଦୁର୍ଭିକ୍ଷର ଗମ୍ଭୀରତା ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିବାବେଳେ ଫକିର ମୋହନ ନିମ୍ନ ସ୍ତରର ବଙ୍ଗୀୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରିଥିଲେ, କାରଣ ସେମାନେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷର ସାକ୍ଷୀ ଥିବା ଲେଖକ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ ଓଡ଼ିଆ ଭାରତୀୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଅବହେଳା ହେତୁ ବ୍ରିଟିଶ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଠିକ୍ ସମୟରେ

କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ବଙ୍ଗାଳୀଙ୍କ ‘ପ୍ରବାହ’ ସ୍ଥାନୀୟ ପରିବେଶକୁ ପ୍ରଦୂଷିତ କରିଥିଲା, କାରଣ ଓଡ଼ିଆମାନେ କେବଳ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ‘ଖରାପ’ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଅନୁକରଣ କରିଥିଲେ ବୋଲି ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି । ଭାଷା ବିବାଦ ପରେ, ଫକିର ମୋହନଙ୍କ ଉଦାହରଣରେ ବାଲେଶ୍ୱରରେ ବୈଠକ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସ୍କୁଲରୁ ଓଡ଼ିଆ ରଦ୍ଦ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ବିରୋଧରେ ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ନିବେଦନ ପଠାଇଥିଲେ । ଯେହେତୁ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ଅଭାବକୁ ରଦ୍ଦ ପାଇଁ ଆଧାର ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା, ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ପାଠ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ଲେଖିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ମଧୁସୂଦନ ରାଓ (୧୮୫୩ - ୧୯୧୨) ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ, ବର୍ଣ୍ଣବୋଧ, ଫକିର ମୋହନ ଗଣିତ ପ୍ରାଥମିକ, ଅଙ୍କମାଲା (୧୮୭୦) ଏବଂ ଭାରତର ଇତିହାସକୁ ଦୁଇ ଭାଗରେ (୧୮୭୯ -୭୦) ଲେଖିଥିବାବେଳେ ଗାନ୍ଧର ମେହେର ପ୍ରାଥମିକ ମାନକ ଅନୁଯାୟୀ ହିନ୍ଦୀ କବିତା ଅନୁବାଦ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏବଂ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଓଡ଼ିଆକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ନିଜର କ୍ଷମତାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ରାଧନାଥ ରାୟ (ପ୍ରାଥମିକ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭୂଗୋଳ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗଣିତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଉପରେ ପୁସ୍ତକ ଲେଖିଥିଲେ । ବିଚ୍ଛନ୍ନ ଚରଣ ପଟ୍ଟନାୟକ ଏବଂ ଗୌରୀ ଶଙ୍କର ରାୟ ମଧ୍ୟ ଏହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟାଳୟର ପାଠ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ଲେଖିଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶାର ଭାଷାଭିତ୍ତିକ ଏବଂ ସାଂସ୍କୃତିକ ମହାନତାକୁ କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ପ୍ରତିହତ କରିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଆଞ୍ଚଳିକ ପରିଚୟ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଏକ ଗୌରବମୟ ଅତୀତ ଗଠନ କରିଥିଲେ । ପ୍ୟାରୀ ମୋହନ ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଓଡ଼ିଶା ଇତିହାସ, ଗୋପାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଚୈତନ୍ୟ, ଜତିନ୍ଦ୍ର ମୋହନ ସିଂଙ୍କ ଓଡ଼ିଶା ଚିତ୍ର ଏହିପରି

“ବର୍ତ୍ତମାନର” ପିଢ଼ିକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ତଥା ଏହାର ସଂସ୍କୃତିକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରାଯାଇଥିଲା । ଏକ ଦୀର୍ଘ ଇତିହାସ ଯାହା ଆମକୁ ସେହି ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ ଯେଉଁମାନେ ଭାଷା ଏବଂ ସଂସ୍କୃତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ସଜ୍ଜୋଟ ଭାବରେ ଲଢ଼ିଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ଏହି ଭାଷା ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାବରେ ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଭାଷା ପାଇଁ ଏକ ଲମ୍ବା ସଂଘର୍ଷ ସେମାନେ କରିଯାଇଛନ୍ତି ଯାହା ଫଳରେ ସେହି ସ୍ୱାଦକୁ ଆଜି ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ଆସିଛି ଆମେ କିପରି ସେହି ସଂଘର୍ଷର ନିରନ୍ତରତାକୁ ଜାରି ରଖିବା ନହେଲେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ବଞ୍ଚାଇରଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ ହେବ । କାରଣ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଆ ବଦଳରେ ହିନ୍ଦୀ, ଖଣ୍ଡି ହିନ୍ଦୀ, ଇଙ୍ଗଲିଶ ଏବଂ ଖଣ୍ଡି ଇଙ୍ଗଲିଶ ସ୍ଥାନ ନେଇସାରିଛି । ଆମେ ଓଡ଼ିଆରେ କଥା ହେବାକୁ ଲଜ୍ୟା ଅନୁଭବ କରୁଛୁ । ଆମେ ଭାବୁ ଯେ ଯଦି ଆମେ ହିନ୍ଦୀ ବା ଇଂଲିଶରେ କଥା ହେବା ତାହେଲେ ଲୋକ ଭାବିବେ ସେ ବହୁତ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ । ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଅନ୍ୟ ଭାଷା ଶିଖିବା ନାହିଁ । ସାମ୍ପ୍ରତିକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହା ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଧୀରେ ଧୀରେ ନିଜର ପରିଚୟ ହରାଉଛି ଏବଂ ହିନ୍ଦୀ ଏବଂ ଇଂରାଜୀ ପରି ଅନ୍ୟ ଭାଷା ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ନେଉଛି । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ । ଆସନ୍ତୁ ଜାଣିବା କାହିଁକି ଏହା ଘଟୁଛି ?

୧ - ଗୋଟିଏ ଭାଷାର ବିକାଶ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏହାର ସାହିତ୍ୟ, ସଂସ୍କୃତି, କଳା ଏବଂ ସ୍ଥାପତ୍ୟକୁ ନିଜର ମାତୃଭାଷା ମାଧ୍ୟମରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପୂର୍ବରୁ ବନ୍ଦ ହୋଇସାରିଛି, ଏପରିକି ମହାନ ଲେଖକଙ୍କ କାହାଣୀ ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ଆମ

ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁସ୍ତକରୁ ପୃଥକ କରାଯାଇଛି । ପୁସ୍ତକ ଷ୍ଟଲରେ ନବଜାଗରଣ ଆନ୍ଦୋଳନ ଯୁଗର ଲେଖକ ମାନଙ୍କର ସାହିତ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ । ସାହିତ୍ୟର ପୁନଃମୁଦ୍ରଣ ଯେଉଁଠି ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଦିଗକୁ ଆଚ୍ଛାଦନ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ସମସ୍ୟା ବିରୋଧରେ ସାମାଜିକ ଆନ୍ଦୋଳନ ବର୍ତ୍ତମାନ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ଏକ ଭାଷାର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଧାରା ଗତିଶୀଳ । ଯଦି ଏହାକୁ ଚଳନଶୀଳ କରାନଯାଏ ତାହାହେଲେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହରାଇବ ।

୨ - ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ଅଧ୍ୟୟନରେ, ଓଡ଼ିଆକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ପୁସ୍ତକ ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ଦୀର୍ଘଦିନ ଧରି ଓଡ଼ିଆ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ଇଂରାଜୀ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଛନ୍ତି । ମେଡିକାଲ ଏବଂ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଲେଖା ହୋଇନାହିଁ, ତେବେ ଯୁବ ସମାଜ କିପରି ସେମାନଙ୍କ ମାତୃଭାଷା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ?

୩ - ଫକିରମୋହନ ସେନାପତି, ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର, ପ୍ୟାରୀ ମୋହନ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ରାଧାନାଥ ରାୟ, ବାଞ୍ଛାନିଧି ମହାନ୍ତି ପରି ନବଜାଗରଣ ଲେଖକଙ୍କ ମହାନ ସୃଷ୍ଟି ସାହିତ୍ୟ ଆଜି ବଜାରରେ ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ ଯାହାଫଳରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପିଢ଼ି ନା ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଣିପାରୁଛନ୍ତି ନା ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲେଖା ଯାଇଥିବା ସାହିତ୍ୟକୁ ପଢ଼ି ପାରୁଛନ୍ତି ।

୪ - ଇଂରାଜୀ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯାହା ଫଳରେ ଯେଉଁ ମାନଙ୍କର ଇଂରାଜୀ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ସେମାନେ ଜ୍ଞାନ ଜଗତ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

୫ - ବର୍ତ୍ତମାନ ଓଡ଼ିଆ ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହିତ୍ୟ ଏବଂ ଲେଖକ ଉତ୍ତମ ଅବହେଳିତ

ହୋଇଛନ୍ତି । ଆମେ ଜାଣୁ ଭାଷାର ବିକାଶ ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସାହିତ୍ୟର ଏକ ବଡ଼ ଭୂମିକା ରହିଛି, ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହିତ୍ୟ କେବଳ ମନୋରଞ୍ଜନ ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଲେଖାଯାଇନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କର କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ, କବିତା, ପ୍ରବନ୍ଧ ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନ ସବୁ ପାଠ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ପଢ଼ା ଯାଇଥାଏ । ପ୍ରାଥମିକ ଏବଂ ମାଧ୍ୟମିକ ସ୍ତରରେ ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଏ । ଏପରିକି ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହିତ୍ୟ ଲେଖିବା ବହୁତ କଷ୍ଟକର । କାହାଣୀ, କବିତା, ପ୍ରବନ୍ଧ, ଉପନ୍ୟାସ ଏବଂ ଏକାକୀ ଲେଖିବାରେ ଶିଶୁ ଲେଖକ ମାନଙ୍କର ଭୂମିକା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରାଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଅନେକ ଲେଖକ ଆଉ ଏଥିରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଶିଶୁ ଲେଖକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜିଲ୍ଲା ସ୍ତରୀୟ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସ୍ତରୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କୃତିତ୍ ଦେଖାଯାଏ । ଅତୀତରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ଅନେକ ଶିଶୁ ପ୍ରକାଶନ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ସାଧାରଣତଃ ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟର ବିକାଶ ଉପରେ କମ୍ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଛି । ଯଦି ଆମେ ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟର ବିକାଶ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ନଦେବା, ତେବେ ଆଗକୁ ପାଠ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ପାଇଁ ଲେଖାର ଅଭାବ ଅନୁଭବ କରିବୁ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନୂତନ ପିଢ଼ି ଜଡ଼ ବିହୀନ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ କାରଣ ଆମେ ଓଡ଼ିଆର ପରିବେଶ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇ ପାରିଲୁ ନାହିଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ନା ସେମାନେ ଇଂରାଜୀରେ ପରିପକ୍ୱତା ହାସଲ କରିପାରୁଛନ୍ତି ନା ଓଡ଼ିଆରେ । ଯଦି ଉପରୋକ୍ତ ବିନ୍ଦୁ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଏ ତେବେ ଆମେ ଶୁଶାନ ପ୍ରାଙ୍ଗଣରୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ଫେରାଇ ପାରିବା । ଏଠାରେ ରକ୍ଷ, ଜର୍ମାନୀ, ଫ୍ରାନ୍ସ ଏବଂ ଜାପାନ ପରି ଅନ୍ୟ ଦେଶ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଉଚିତ୍, ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ସେମାନଙ୍କର ମାତୃଭାଷା ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମାତୃଭାଷାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ବିକଶିତ

ଦେଶ ଅଟନ୍ତି । ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ଇଂରାଜୀ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଶିଖନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ ମଧ୍ୟ ଇଂରାଜୀ କୁହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମାତୃଭାଷା ଉପରେ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ କୁହାଯାଏ ଯେଉଁ ଦେଶର ମାତୃଭାଷା ଯେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ସେହି ଦେଶ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେତେ ବିକଶିତ ।

ଅସିତ ମହାନ୍ତି
ସୁଜନପୁର , ପାଞ୍ଜପୁର
୯୩୪୮୭୭୮୧୨

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢ଼ି ଆମେ କେତେ ଗର୍ବିତ

କରୋନା ପ୍ରକୋପରୁ ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା କରା ନଯାଇ ଏଇ ନିକଟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୨୦୨୧ ମସିହା ମଇମାସ ଶେଷ ସପ୍ତାହରେ କିଛି ସୁଚିତ୍ରିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟମରେ ଫଳ ପ୍ରକାଶ କରାଗଲା । ଫଳ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ପରେ ପରେ ବହୁତ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ସେଇ ବିନା ପରୀକ୍ଷାରେ ବାହାରିଥିବା ରେଜଲ୍ଟକୁ ନେଇ ଖୁସି ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଆଉ କିଛି ଆଶାନ୍ୱରୁପ ରେଜଲ୍ଟ ନପାଇ ମନ ଉଶାକରି ପଡୁଥିବା ସ୍କୁଲ ସାମ୍ନାରେ ହେଉ କିମ୍ବା ମାଧ୍ୟମିକ ବୋର୍ଡ ସମ୍ମୁଖରେ ପରିବାର ପରିଜନଙ୍କୁ ସାଥରେ ଧରି ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ ଓ ପ୍ରିଣ୍ଟ ମିଡ଼ିଆ ସାମ୍ନାରେ ତାଙ୍କ ମନରେ ଥିବା କ୍ଷୋଭକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପକାଇଲେ । ଏକଥା ଆମେ ସମସ୍ତେ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଯେ, ଆମ ମନ ଭିତରେ, ଚିନ୍ତା ଚେତନାରେ ବହୁ ସମୟରେ ବହୁକଥା ଆସେ , ସେ ସବୁ ଭିତରୁ ବହୁ ତଉଲା ତଉଲି କରିସାରି କ'ଣ କହିଲେ ଠିକ୍ ହେବ, ସେଇଟାକୁ ହିଁ ଆମେ ମୁହଁରେ ଭାଷାଦେଇ ସର୍ବଜନୀନ କରିଥାଉ । କେଉଁ କଥା କହିଲେ ଲୋକ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବେ ବା ପ୍ରକାଶ କରିବା ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ ସେମିତି ସବୁ ଭାବନା ଆମ ମନ ଭିତରେ ଅହରହ ଖେଳ ଖେଳୁଥାଏ ।

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର
ବେହେରା

ପରୀକ୍ଷା ଫଳକୁ ନେଇ ଖୁବ୍ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିବା ଝିଅଟି ନିଜର

ହିତାହିତ ଜ୍ଞାନ ଭୁଲି କହୁ କହୁ ବହୁତ କଥା କହିପକାଇବା ସହିତ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ଷେପ କରି କିଛି ଅରୁଚିକର ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟାଦେବାଦ୍ୱାରା ଆଜିର ଏହି ସ୍ନୋଗାନ୍ "ମୁଁ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢି ଗର୍ବିତ" ସାମ୍ନାକୁ ଫୁଲ୍ ଦମ୍ ରେ ଆସିଛି । ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ୍ତ ଯେ, ଝିଅଟି ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେମିତି ସବୁ ଆକ୍ଷେପ କରି ସର୍ବସମ୍ମୁଖରେ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିବା ନିହାତି ଭୁଲ୍ କରିଛି । ଆଉ ସେଥି ପାଇଁ ବି ଏବେ ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ଟ୍ରୋଲ୍ ର ଶିକାର ହେଉଛି । ତେବେ ସେ କହିଥିବା କଥାସବୁ ଇଂରାଜୀ ମିଡିଆନ୍ ଓ ଅନ୍ୟ ବେସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢୁଥିବା ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ରହିଛି କି ନାହିଁ ତାହାର ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ପାଇବା ନିଶ୍ଚୟ ଖୁବ୍ ଜଟିଳ ବ୍ୟାପାର ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସିବା ଏବେ ନଗଦ ନଗଦ ଉଠିଥିବା ସ୍ନୋଗାନ୍ "ମୁଁ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢି ଗର୍ବିତ" ଉପରେ ଆଲୋକପାତ କରିବା । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥାରେ ସମସ୍ତେ ଏକମତ ହେବେ ଯେ, ଜଣେ ପଢିଥିବା ସ୍କୁଲ ଓ କଲେଜକୁ ନେଇ ଗର୍ବକରେ । ଏମିତି ଗର୍ବ କରିବା ଉଚିତ୍ ମଧ୍ୟ । ତେବେ ୩୦ ବର୍ଷତଳେ ଆମ ଓଡ଼ିଶାର ଉପକୂଳବର୍ତ୍ତୀ ଜିଲ୍ଲାମାନଙ୍କରେ ଥିବା ସରକାରୀ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କର ଥିବା ଗୌରବ କାଇଁ ଆଜି ଫିକା ପଡିଯାଇଛି ବୋଲି ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚୟ ଅନୁଭବ କରୁଥିବେ । ଉଦାହରଣରେ ଏଇ ଲେଖକ ଷଷ୍ଠରୁ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ (୧୯୮୨ ମସିହାରୁ ୧୯୮୬) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢିଥିବା ସ୍କୁଲ ଜଗତସିଂହପୁର ସଦର ମହକୁମାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏକାଡେମୀର ନିଆଯାଇପାରେ । ୧୯୮୬ ମସିହାରେ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ ୬ଟି ସେକ୍ସନ୍ ଥିବାବେଳେ ଗୋଟିଏ ସେକ୍ସନ୍ ରେ ୫୦ ପିଲା ରହୁଥିବାରୁ ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାଖାପାଖି ୩୦୦ ପିଲା ଫର୍ମ ଫିଲ୍ କରି ପରୀକ୍ଷା ଦେଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏକାଡେମୀରେ ପଢୁଥିବା ଷଷ୍ଠରୁ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ପିଲାଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବୋଧହୁଏ ଦେଉଶହ ହେବ

କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ । ଚଳିତ ବର୍ଷ ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ସେଇ ସ୍କୁଲରେ ୩୦ ପିଲା ଫର୍ମ ଫିଲ୍‌ପ୍ କରିଥିବେ କି ସେଇ ସଂଖ୍ୟାଠାରୁ ଆହୁରି କମ୍ ତାହା ମୋତେ ଜଣାନାହିଁ । ଉପକୂଳବର୍ତ୍ତୀ ଜିଲ୍ଲାମାନଙ୍କରେ ଥିବା ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବୃହତ୍ ତଥା ଅତୀତରେ ଖୁବ୍ ଗୌରବ ବହନ କରିଥିବା ହାଇସ୍କୁଲ୍ ମାନଙ୍କର ଆଜି ଏଇ ଦଶା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସରକାରୀ ସ୍କୁଲ୍ କୁ ନେଇ ଗଢ଼ି ଉଠୁଥିବା ମାନସିକତା ହିଁ ବହୁ ମାତ୍ରାରେ ଦାୟୀ । ଏଠି ପଇସାବାଲା ଲୋକ, ନେତା, ମନ୍ତ୍ରୀ ସମସ୍ତେ ସରକାରୀ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଚିକିତ୍ସିତ ନହୋଇ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ହସ୍ପିଟାଲ୍ ରେ ଆଡମିଶନ୍ ନେବାକୁ ପ୍ରାୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥାନ୍ତି । ପ୍ରାୟ ଦେଖାଯାଏ ସରକାରୀ ହସ୍ପିଟାଲ୍ କୁ ସେଇମାନେ ଯାଇଥାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଅର୍ଥବଳ ମଜବୁତ୍ ନଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଗରିବ ଗୁରୁବା ହିଁ ସେଠି ଚିକିତ୍ସିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଠିକ୍ ସେଇ ଏକାକିଆ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କ ସହିତ ଘଟୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ଧନିକ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକ, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପିଲାଙ୍କୁ ଇଂରାଜୀ ମିଡ଼ିୟମ୍ ସ୍କୁଲ ବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲରେ ମୋଟା ଅଙ୍କର ଫିସ୍ ଦେଇ ପଢ଼ାଉଥିବା ବେଳେ ଗରିବ ଗୁରୁବା ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ସରକାର ପିଲାଙ୍କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ବିଭିନ୍ନ ଯୋଜନାମାନ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଏତେସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ସେ ସବୁ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ଅଖିଦୃଷ୍ଟିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ କାହିଁ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉନାହିଁ । ବରଂ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ ଅଭିଭାବକମାନେ ନିଜ ପିଲାକୁ ଆଡମିଶନ୍ କରିବାକୁ ଖୁବ୍ ବ୍ୟଗ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ।

ଏସବୁ ଭିତରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ହେଉଛି, ଯଦି ଆମକୁ ପଚରାଯାଏ "ତମେ କେଉଁଠି ଚାକିରି କରିବାକୁ ଚାହଁବ - ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ନା ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ?" ତେବେ ଏ

ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ହେବ "ସରକାରୀ ସ୍କୁଲ" । କାରଣ ସେଠି ଚାକିରି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସହିତ ମୋଟା ଅଙ୍କର ଦରମା ସରକାର ଦେଇଥାନ୍ତି, ଯାହାକି ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲରେ ମିଳେନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ପଚରାଯାଏ, "ତମ ପୁଅ, ଝିଅ, ନାତି ବା ନାତୁଣୀଙ୍କୁ ଏଇ ଦୁଇଟି ସ୍କୁଲ ମଧ୍ୟରୁ କେଉଁଠି ପଢ଼ାଇବାକୁ ଉଚିତ୍ ମଣିବ ?" ତେବେ ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ରେଢ଼ିମେଡ଼ ଉତ୍ତର ନିଶ୍ଚୟ ହେବ "ଇଂରାଜୀ ମିଡିଅମ୍ ବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲ" । ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ କାହିଁକି ପଢ଼ାଇବେ ନାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନର ମଧ୍ୟ ଭାଲିଡ୍ କାରଣ ଆମପାଖରେ ସବୁବେଳେ ଉପଲବ୍ଧ । ତାହା ହେଉଛି, "ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ଆମପିଲା ପଢ଼ି କାହା ସହିତ କମ୍ପିଟେସନ୍ କରିବ ? ଅଧିକାଂଶ ଭଲପିଲା ତ ଇଂରାଜୀ ମିଡିଅମ୍ ଅଥବା ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ାଇ ମୋ ପିଲାର ଭବିଷ୍ୟତ କାଲି ନଷ୍ଟ କରିବି ।"

ସରକାର ମଧ୍ୟ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କର ଏଭଳି ସଂକଟଜନକ ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଗତ ନାହାଁନ୍ତି ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଆମେ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଏଇ ନିକଟରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି ଯେ, ମେଡିକାଲ୍ କଲେଜମାନଙ୍କରେ କିଛି ସିଟ୍ କେବଳ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରୁ ଆସିଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ ରହିବ ଏବଂ ଆଗକୁ ଯଦି ସ୍କୁଲ ମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତିରେ ସୁଧାର ନ ଆସେ ତେବେ ସରକାରୀ ଚାକିରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସଂରକ୍ଷିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ ହେବନି ସେକଥା ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସରକାରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଅଧିକାରୀ ଯେଉଁମାନେ ୨୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମାଟ୍ରିକ୍ ପାଶ୍ କରିଥିଲେ ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚିତ୍ତ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ହୋଇଥିବେ । କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପିଢି ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ପୁଅ ଝିଅଙ୍କୁ କେଉଁଠି ପଢ଼ାଇଲେ ବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତାହା

ହେଉଛି ଅସଲ ପ୍ରଶ୍ନ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଯଦି ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ି ଗର୍ବିତ, ତେବେ ଆମ ପୁଅ ଝିଅଙ୍କୁ ସେଠି ପଢ଼ାଇଥିଲେ ଆହୁରି ଅଧିକ ଗର୍ବିତ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାନ୍ତେ । ଏ ଲେଖକ ନିଜେ ଗୋଟିଏ ସୁନାମଧନୀ ତଥା ଐତିହ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ସରକାରୀ ହାଇସ୍କୁଲର ଛାତ୍ର ହିସାବରେ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ବେଳେ ନିଜ ପୁଅକୁ ସେଇ ସ୍କୁଲରେ ନ ପଢ଼ାଇ ତା' ପାଖରେ ଗଢ଼ିଉଠିଥିବା ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ାଇଥିବାରୁ ସତରେ କାହିଁ ସେଇ ଗର୍ବ ଭାବ ମନ ଭିତରେ କେଉଁଠି ଭଣା ହେଇଯାଉଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସରକାରୀ ଓଡ଼ିଆ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ସେଠି ଶ୍ରେଣୀ ମୁତାବକ ଶିକ୍ଷକ ଅଭାବ । କେଉଁଠି ଟିଆ କ୍ଲାସ୍ ପାଇଁ ମାତ୍ର ଜଣେ କି ଦୁଇଜଣ ଶିକ୍ଷକ ଥିବାବେଳେ ସେଥିରେ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ କିସମର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସରକାର ନିୟୋଜିତ କରିଥାନ୍ତି । ସେଇ ସବୁ କାମ ଭିତରେ ଜନଗଣନା, ଭୋଟର୍ ଲିଷ୍ଟ ସଂଶୋଧନ, ସ୍କୁଲରେ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ, ଚାରା ଗଛ ରୋପଣ କରିବା ଆଦି ବହୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସହିତ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରୁ ଆରମ୍ଭକରି ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢ଼ୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକମାନେ ବୁଝିଥାନ୍ତି । ଏହା ବାଦ୍ ବିଭିନ୍ନ ସରକାରୀ ଯୋଜନାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଥିବା ବହି, ସାଇକେଲ୍, ଛତା, ଡ୍ରେସ୍ ଆଦି ଜିନିଷପତ୍ର ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ବୃତ୍ତି ବାବଦକୁ ଅର୍ଥ ପିଲାମାନେ କେମିତି ସୁରୁଖୁରୁରେ ପାଇବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକମାନେ ହିଁ ଦେଖନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମ ସମୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୩୦ ବର୍ଷ ତଳେ ଶିକ୍ଷକମାନେ କେବଳ ଶିକ୍ଷାଦାନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହିଁ ନିୟୋଜିତ ହେଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍କୁଲ ମାନଙ୍କରେ ସେ ପୂର୍ବ ସ୍ଥିତି ଆଉ ନାହିଁ, ଏଥିରେ ବହୁତ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇସାରିଛି ଯାହା ଫଳରେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସ୍କୁଲ୍ ମୁହାଁ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ସରକାରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ରହିଥିବା ଡୁପି ସବୁକୁ

ସୁଧୁରିବା ସହିତ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲକୁ ନେଇ ଆନ୍ତମାନଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ । ମୁଁ ପଢ଼ିଥିବା ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ମୋ ପୁଅ ବି ପଢ଼ିଛି, ନାତି ନାତୁଣୀ ବି ପଢ଼ୁଛନ୍ତି, ଏମିତି ହେଲେ ବୋଧେ ଆମ ଗର୍ବଟା ବହୁଗୁଣିତ ହୋଇଯିବା ସହିତ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କର ଏ ସଂକଟଜନକ ଅବସ୍ଥାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ଅଧ୍ୟାପକ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା

ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନ ବିଭାଗ ମୁଖ୍ୟ,

ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ସ୍ମାରକ ସ୍ନାତ୍ତଶାସ୍ତ୍ର ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ,

ଜଗତସିଂହପୁର ।

ଦୂରଭାଷ - ୯୪୩୭୧୩୫୯୧୭

ଶକ୍ତିମୟୀ ମା' ଦୁର୍ଗା

ଆଦ୍ୟାଶକ୍ତି, ସିଂହବାହିନୀ, ମହିଷାମର୍ଦ୍ଦିନୀ, ଦଶଭୁଜା, ପରମ ମଙ୍ଗଳକାରିଣୀ, ସକଳ ଦୁର୍ଗତିନାଶିନୀ ମା' ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ପୂଜା ଆଶ୍ୱିନ ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଷଷ୍ଠୀ ତିଥିରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଦଶମୀ ତିଥିରେ ପରିସମାପ୍ତି ହୁଏ । ପ୍ରତିପଦାଠାରୁ ମା' ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ନବରାତ୍ର ପୂଜା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମରେ 'ଶୈଳପୁତ୍ରୀ', ଦ୍ୱିତୀୟରେ 'ବ୍ରହ୍ମଚାରିଣୀ', ତୃତୀୟରେ 'ଚନ୍ଦ୍ରଘଣ୍ଟା', ଚତୁର୍ଥ ଦିନ 'କୁଷ୍ମାଣ୍ଡା', ପଞ୍ଚମରେ 'ସ୍କନ୍ଧମାତା', ଷଷ୍ଠରେ 'କାତ୍ୟାୟିନୀ', ସପ୍ତମ ଦିନ 'କାଳରାତ୍ରୀ', ଅଷ୍ଟମରେ 'ମହାଶୈରୀ' ଓ ନବମ ଦିନ 'ସିଦ୍ଧିଦାତ୍ରୀ' ରୂପରେ ପୂଜାପାଆନ୍ତି ।

ମୃଗ୍ଧୟ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ମା' ଦୁର୍ଗା ନିପୁଣ କଳାକାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ହୋଇ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ପୂଜା ପାଆନ୍ତି । ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଧାରଣକରି ସିଂହଉପରେ ଉପବିଷ୍ଟ ହୋଇ ପାଦଦେଶରେ ଶୁଳବିଜ ମହିଷାସୁର ବିଦ୍ୟମାନ ଦୃଶ୍ୟ ଶିଳ୍ପୀର ବାସ୍ତବ ହସ୍ତକଳାର ନୈପୁଣ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ ତଥା ଦେବୀଙ୍କ ସମସ୍ତ ଉପଚାର ଉପଭୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଦେବୀ ଷୋଳ କଳାରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକଶିତ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଷୋଡ଼ଶୀ କୁହାଯାଏ । ଦେବୀଙ୍କ ସମୀପରେ କାର୍ତ୍ତିକେୟ, ଗଣେଶ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସରସ୍ୱତୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଶୋଭନୀୟ ଦେଖାଯାଏ ।

ଦଶହରା ଛୁଟିରେ ବିଦେଶରେ ଥିବା ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ଲୋକ ଘରକୁ

ଶାନ୍ତିଲତା ସାହୁ

ଆସନ୍ତି । ନୂତନ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ, ସୁମିଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟବସ୍ତୁ, ବିଭିନ୍ନ ଉପହାର ଇତ୍ୟାଦି ଆଦାନ-ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ । ବିଭିନ୍ନ ଭେଟି, ପାଉଣା ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଭୋଜିଭାତ, ପିଠାପଣା, ମେଳା ମହୋତ୍ସବ, ନୃତ୍ୟଗୀତ, ବାଦ୍ୟ ପରିବେଷଣ ହୋଇଥାଏ । ନୂତନଖାତା, ଘରପ୍ରତିଷ୍ଠା, ଓ ପତ୍ରପତ୍ରିକା ପୂଜା ସଂଖ୍ୟା ବିଶେଷାଙ୍କ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାଏ । ଦୁର୍ଗାପୂଜା ଶେଷରେ ରାବଣପୋଡ଼ି ଉତ୍ସବ ପାଳିତ ହୋଇଥାଏ ।

ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଶକ୍ତିପୀଠମାନଙ୍କରେ ମହାଆଡ଼ମ୍ବରରେ ମା'ଙ୍କର ପୂଜା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ । ବିଭିନ୍ନ ଶକ୍ତିପୀଠ ମଧ୍ୟରେ ଯାଜପୁରରେ ବିରଜା, ଝଙ୍କଡ଼ରେ ଶାରଳା, କାକଟପୁରରେ ମଙ୍ଗଳା, ପୁରୀରେ ବିମଳା, ତାଳଚେରରେ ହିଙ୍ଗୁଳା, ସମ୍ବଲପୁରରେ ସମଲାଇ, ବାଣପୁରରେ ଭଗବତୀ, ବଡ଼ମ୍ବାରେ ଭଞ୍ଜାରିକା, ବାଙ୍କୀରେ ଚର୍ଚ୍ଚିକା ପ୍ରଭୃତି ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ସମସ୍ତ ବିଧିବିଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବେଶରେ ସୁସଜ୍ଜିତ କରାଯାଇ ଦେବୀଙ୍କର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପୂଜା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ । ମା'ଙ୍କର ବିଶେଷପୂଜା ଅଷ୍ଟମୀରେ ହୁଏ । ଏହି ଦୁର୍ଗାଷ୍ଟମୀ ବ୍ରତକୁ ପୂଜାନୁରାଗୀ ଭକ୍ତମାନେ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି । ଏହିଦିନ ରାତିରେ ସନ୍ଧିପୂଜା ହୁଏ । ନବମୀରେ ନବରାତ୍ର ପୂଜା ହୁଏ । ଦଶମୀରେ ଦଶହରା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୁଏ ଓ ଦେବୀଙ୍କର ବିସର୍ଜନ କରାଯାଏ । ବିସର୍ଜନ ପରେ ଦେବୀଙ୍କ ମେଡ଼ ଭସାଣି ଉତ୍ସବ ହୁଏ ଏବଂ ମୃଣ୍ମୟ ମୂର୍ତ୍ତି ଜଳରେ ବିସର୍ଜନ କରାଯାଏ । ଅସତ୍ୟ, ଅନ୍ୟାୟ ଓ ଆତ୍ମୁରିକ ଶକ୍ତିଉପରେ ସତ୍ୟ, ନ୍ୟାୟ ଓ ଦୈବୀଶକ୍ତିର ବିଜୟ ଉପଲକ୍ଷେ ଏହାକୁ 'ବିଜୟାଦଶମୀ' ଉତ୍ସବ କୁହାଯାଏ ।

ଅଭୟ ବରଦାୟିନୀ ମା' ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ପରମପବିତ୍ର ଆଗମନୀ ଉତ୍ସବରେ ଆନନ୍ଦ ବିଭୋର ଭକ୍ତମାନଙ୍କ କଣ୍ଠରୁ ନିଃସୃତ ହୋଇଥାଏ –

ଯା ଦେବୀ ସର୍ବଭୂତେଷୁ ଶକ୍ତି ରୂପେଣ ସଂସ୍ଥିତା

ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମୋନମଃ । ୮୧ । ।

ଯା ଦେବୀ ସର୍ବଭୂତେଷୁ ମାତୃ ରୂପେଣ ସଂସ୍ଥିତା

ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମୋନମଃ । ୮୨ । ।

ଯା ଦେବୀ ସର୍ବଭୂତେଷୁ ବିଦ୍ୟା ରୂପେଣ ସଂସ୍ଥିତା

ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମସ୍ତସ୍ୟେ ନମୋନମଃ । ୮୩ । ।

ହେ ମା' ପରମବୈଷ୍ଣବୀ, ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତିମୟୀ, ସତରାତର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସୃଷ୍ଟିକାରିଣୀ,
ସର୍ବଭୂତରେ ବିରାଜମାନ ମହାମାୟା ତୋର ଆଶ୍ରିତକୁ ତଥା ଜଗତବାସୀଙ୍କୁ କରୁଣା ଓ
କୃପାଦୃଷ୍ଟିରେ କରୋନା ମହାମାରୀ କବଳରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଦେ ।

କଟକ, ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୨୩୮୧୩୪୧୦୦୨

ରସଗୋଲା

ଉତ୍କଳର ଆରାଧ୍ୟ ଦେବତା ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ । ତାଙ୍କ ନାମ ଅନୁସାରେ ଉତ୍କଳୀୟମାନେ ପରିଚିତ ହୁଅନ୍ତି । ଉତ୍କଳୀୟ ଭାଷା ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା ସବୁରୁ ନିଆରା । ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମରେ ବାର ମାସରେ ତେର ପର୍ବ ପାଳିତ ହୋଇଥାଏ । ସେହି ଅନୁସାରେ ଓଡ଼ିଆ ଘରେ ପର୍ବପର୍ବାଣୀ, ଉତ୍ସବ ପାଳିତ ହୁଏ । ପର୍ବ ଅନୁସାରେ ପିଠାପଣା କରାଯାଇଥାଏ ଚକୁଳି, ମଣ୍ଡା, ଆରିସା, କାକରା, ଲଡୁ, ରସଗୋଲା, ଗଜା ଖଜା ଇତ୍ୟାଦି । ଏଥି ମଧ୍ୟରୁ ରସଗୋଲା ଅନ୍ୟତମ । ରସଗୋଲା ଛେନାରେ ତିଆରି ସୁମିଷ୍ଟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ । ଚିନି ସିରା ଯୁକ୍ତ ମିଠା । ଏହାର ଉତ୍ପତ୍ତି ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ । ଓଡ଼ିଶାରେ ତା'ର ଜନ୍ମ । ଜଗନ୍ନାଥ ସଂସ୍କୃତି ସହ ରସଗୋଲାର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ଥିବାରୁ ଉତ୍କଳୀୟମାନେ ଦାବି କରନ୍ତି ଯେ ରସଗୋଲା ଓଡ଼ିଶାର । ଦିନେ ପଣ୍ଡିତବଞ୍ଚ ସରକାର ଦାବି କରିଥିଲା ରସଗୋଲା ତାଙ୍କର ବୋଲି ବହୁ ବାଦ ବିବାଦ ତର୍କମା ପରେ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ରସଗୋଲା ଓଡ଼ିଶାର । ବଳରାମ ଦାସଙ୍କ ଜଗମୋହନ ରାମାୟଣ ବା ଦାଣ୍ଡି ରାମାୟଣରେ ରସଗୋଲା କଥା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଆଷାଢ଼ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱିତୀୟାରେ କର୍ମଭୂମି ରତ୍ନ ସିଂହାସନ ଛାଡ଼ି ଜନ୍ମବେଦୀ ଗୁଣ୍ଡିଚା ମନ୍ଦିରକୁ ବୁଲି ଯାଆନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ଏକୂଟିଆ

ବାସନ୍ତୀଲତା ଜେନା

ଘରେ ରହିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ରାଗରେ ଜର୍ଜରିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ନବଦିନ ଯାତ୍ରାପରେ ଶ୍ରୀଜୀଉ ଦଶମୀ ତିଥିରେ ବାହୁଡ଼ା ଯାତ୍ରା କରି ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଫେରି ଆସନ୍ତି । ଏକାଦଶୀରେ ଶ୍ରୀଜୀଉଙ୍କର ସୁନା ବେଶ ହୁଏ । ଦ୍ୱାଦଶୀରେ ଅଧର ପଣା ପିଅନ୍ତି । ତାପରେ ନୀଳାଦ୍ରି ବିଜେ କରନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ବହୁତ ଗାଳି ଦେଇଥାନ୍ତି । ସେହି ସମୟରେ କାଳିଆଠାକୁର ରସଗୋଲା ଗୋଟେ ଖୁଆଇ ଦେଇ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କର ମାନ ଭାଙ୍ଗିଥାନ୍ତି । ଏହା ଚିରାଚରିତ ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ ପରମ୍ପରା । ଏହା ପୁରାଣରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି ।

ଓଡ଼ିଶାର ସାଲେପୁର ରସଗୋଲା ଓ ପାହାଳ ରସଗୋଲା ଦେଶ ବିଦେଶରେ ପରିଚିତ । ଭନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ବେଳକୁ "କେଳୁ ଚରଣ ବେହେରା" ପାହାଳ ଠାରେ ରସଗୋଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲେ ।

୨୦୧୫ ଜୁଲାଇ ୪ ତାରିଖରେ ବିଶ୍ୱକୁ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ରସଗୋଲା ଓଡ଼ିଶାର ବୋଲି ସାମାଜିକ ଦିବସ ରୂପେ ପାଳିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ପ୍ରଥମେ ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆରେ ପ୍ରଚାର ହୋଇଥିଲା ଓ ପରେ ସମ୍ବାଦ ଏବଂ ରେଡ଼ିଓ ଚକୋଲେଟ୍ ପାହାଳର କେଳୁ ଚରଣ ବେହେରା ମିଠା ବ୍ୟବସାୟୀ ମହାସଂଘ ସହ ମିଶି ଏହାକୁ ଓଡ଼ିଶାର ଜନପ୍ରିୟ କରାଇଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ ରସଗୋଲା ଦିବସ ଅବସରରେ ବାଲୁକା ଶିଳ୍ପୀ ସୁଦର୍ଶନ ପଟ୍ଟନାୟକ ପୁରୀ ବେଳାଭୂମିରେ ରସଗୋଲା ଦିବସ ଲେଖାଯିବା ବାଲୁକାକଳା ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ୨୦୧୮ ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଓଡ଼ିଶାର ରସଗୋଲାକୁ ଜିଆଇ ମାନ୍ୟତା ଦେବାକୁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ୨୦୧୯ ମସିହା ଜୁଲାଇ ମାସ ୨୯ ତାରିଖରେ ଏହାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ମିଳିଲା ଓଡ଼ିଶାର ବୋଲି ଭୌଗଳିକ ଉପଦର୍ଶନ(ଜିଆଇ) ପ୍ରମାଣପତ୍ର ମିଳିଥିଲା । କହାଯାଏ ୧୦୦ଗ୍ରାମ ରସଗୋଲାରେ

୧୮୭ କ୍ୟାଲୋରୀ ଥାଏ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ପାଖାପାଖି ୧୫୩ କ୍ୟାଲୋରୀର କାର୍ବୋହାଇଡ୍ରେଟ ୧.୮୫ ଗ୍ରାମର ଫ୍ୟାଟ୍ (ଲିପିଡ୍) ଓ ୪ ଗ୍ରାମର ପ୍ରୋଟିନ ଥାଏ ।

ରସଗୋଲା ଦେଖିବାକୁ ଯେମିତି ସୁନ୍ଦର ସେମିତି ରସଯୁକ୍ତ ମିଷ୍ଟାନ । ଆବାଳବୃଦ୍ଧ ବନିତା ଖାଇବାକୁ ଖୁବ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ପୂଜାପତିରେ, ଘରେ ଖାଇବାରେ, ବନ୍ଧୁ ଘରକୁ ପଠାଇବାରେ ତାର ଆଦର ବହୁତ ବେଶୀ ।

ଗାନ୍ଧୀନଗର ପୋଷ୍ଟ / ଜିଲ୍ଲା : ଜବରଙ୍ଗପୁର

ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ପିତାମହ : ତିଳକ

ଇଂରେଜ ଶାସନର ରଥଚକ ତଳେ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତି, ରାଜନୀତି ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ଜୀବନ ଦୟନୀୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲାବେଳେ, କାଳଜୟୀ, ଯଶସ୍ୱୀ, ପ୍ରଜ୍ଞାପୁରୁଷ, ନିର୍ଭିକ ସାମ୍ବାଦିକ, ପ୍ରବୀଣ ରାଜନୀତିଜ୍ଞ, ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଦେଶ ପ୍ରେମୀ, ପରମ ପୂଜ୍ୟ, ଦୀନଦୁର୍ବଳର ବନ୍ଧୁ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ପୁରୋଧା ଓ ସ୍ୱାଧୀନତାର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ କେଶବ(ବାଲ୍) ଗଙ୍ଗାଧର ତିଳକ ପୂଣ୍ୟାତ୍ମା ଗଙ୍ଗାଧର ତିଳକ (ପଦ୍ମ) ଓ ପାର୍ବତୀ ବାଇଙ୍କ କୋଳମଣ୍ଡନ କରି ୧୮୫୭ ମସିହା ଜୁଲାଇ ୨୩ ତାରିଖରେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ରତ୍ନଗିରି ସହରରେ ଚିତପାବନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମେ କେଶବ ନାମ ଥିଲା । ପରେ ବାଲ୍ ତାଙ୍କ ନାମରେ ତିଳକ ପରିଚିତ ହେଲେ । ପିତାମହ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଠାରୁ ବାଲ୍ ଗଙ୍ଗାଧର ୧୮୫୭ର ମହାନ୍ ବିପ୍ଳବ ଶୁଣିଥିଲେ ଏହି ଘଟଣା ତାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିଲା । ପିତାମହ ସଂସାର ପରିତ୍ୟାଗ କରି ସନ୍ନ୍ୟାସ ଗ୍ରହଣ କରିବାରୁ ଗଙ୍ଗାଧରଙ୍କ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଶିକ୍ଷା ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ମରାଠୀ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷକତା କରିବା ସମୟରେ ସଂସ୍କୃତ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଧ୍ୟୟନ କରି ପାରଦର୍ଶିତା ଲାଭ କଲେ । ତିପଲୁଙ୍କର ନିବନ୍ଧମାଳାକୁ ତିଳକପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥନ କରିବାରୁ ଜାତୀୟତା ମନୋଭାବ ବିକଶିତ ହେଲା ।

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ରାଉତ

୧୮୭୭-୭୭ରେ ଦାକ୍ଷିଣାତ୍ୟ ଅଂଚଳର ଘୋର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ବାଳ ଗଙ୍ଗାଧରଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା । ମାତୃଭୂମିର ସ୍ୱାଭିମାନ କେବଳ ଶିକ୍ଷା ମାଧ୍ୟମରେ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇ ପାରିବାର ଅନୁଭବ ତିଳକ ହିଁ କରିପାରିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ସାର୍ବଜନୀନ କାକା ଶ୍ରୀ ଗଣେଶ ବାସୁଦେବ ଯୋଷୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲେ । ଗୋପାଳ ଅଗରକର ଓ ତିଳକ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ଦେଶବାସୀଙ୍କ ହିତ ପାଇଁ ଜୀବନ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ଧାର୍ମିକ ସାମାଜିକ ଓ ରାଜନୈତିକ ସଂଗଠନ ଗୁଡ଼ିକରେ ସକ୍ରିୟ ସଂପର୍କ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ଅଗରକର ତେକାନ୍ କଲେଜରୁ ଏମ୍.ଏ ଓ ତିଳକ ବମ୍ବେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ଆଇନ୍ ଡିଗ୍ରୀ ହାସଲ କରି ଦେଶସେବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିଥିଲେ । ତିପଲୁ, ଅଗରକର ଓ ତିଳକ ତିନ୍ତା କଲେ ଶିକ୍ଷା ବିନା ଭାରତରେ ଜନବିପ୍ଳବ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ୧୮୮୦ ସାଲ ଜାନୁୟାରୀ ୧ ତାରିଖରେ ନିଜ ଇଂଲିଶ ସ୍କୁଲ ନାମକ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ସ୍ଥାପନ କଲେ । ବିଦ୍ୟାଳୟ ପରିଦର୍ଶନରେ ହାଣ୍ଡର ସାହେବ ଯେଉଁ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଲେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ସାହଜନକ ଥିଲା । ତେଣୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତାମାନେ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷାର ଅଧିକ ପ୍ରସାର କରିବାକୁ ଆଗଭର ହେଲେ । ତେକାନ୍ ଶିକ୍ଷା ସମିତି ଆନୁକୁଲ୍ୟରେ ନିଜ ଇଂଲିଶ ସ୍କୁଲ ଓ ଫର୍ଗୁସନ କଲେଜ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଶେଷ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ସମିତି ସଭ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ବିତର୍କ ଓ ମତାନ୍ତର ଯୋଗୁଁ ତିଳକ ଇସ୍ତଫା ଦେଇଥିଲେ ।

ପରାଧୀନ ଭାରତୀୟ ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଓ ମତକୁ ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ, ତିଳକ ୧୮୮୧ରେ ମରାଠୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ‘କେଶରୀ’ ଓ ଇଂରାଜୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ‘ଦି ମରାଠା’ ଉଭୟ ସାପ୍ତାହିକ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । କେଶରୀର ସମ୍ପାଦକ ଥିଲେ ଅଗରକର ଓ ଦି ମରାଠାର ସମ୍ପାଦକ ଦାୟିତ୍ୱ ତିଳକ ସ୍ୱୟଂ ଗ୍ରହଣ

କରିଥିଲେ । ଉଭୟ ପତ୍ରିକା ମରାଠାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜାତୀୟ ଚେତନା ଓ ରାଜନୀତିକ ଜାଗୃତି ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲା । ତିଲକ ଜାତୀୟ ଜନଜୀବନର ସମସ୍ୟାମାନ ଉପସ୍ଥାପନ କରି ମରାଠୀ ସାହିତ୍ୟର ଉନ୍ନତି ଓ ବିକାଶର ମଧ୍ୟ ସହାୟକ ହୋଇଥିଲେ । ଅଗରକର ସମ୍ପାଦନ ପଦରୁ ଓହରି ଯିବାରୁ ତିଲକ ଉଭୟ ପତ୍ରିକାର ସମ୍ପାଦକ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସଭ୍ୟତାର ଅନ୍ଧାନୁକରଣକୁ ତିଲକ ପସନ୍ଦ କରୁନଥିଲେ । ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ପ୍ରଚଳନ ଓ ନାରୀଶିକ୍ଷା ଉପରେ ତିଲକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଥିଲେ । ବିବାହ ପାଇଁ ବାଳିକାଙ୍କ ବୟସ ୧୬ ବର୍ଷ ଓ ବାଳକଙ୍କ ବୟସ ୨୧ ବର୍ଷ ଉଚିତ ମନେ କରିଥିଲେ । ୪୦ ବର୍ଷ ପରେ ପୁରୁଷ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବାହ କରିବା ଅନୁଚିତ । ଯଦି ସେ ପୁନର୍ବିବାହ ଚାହାନ୍ତି, ତେବେ ସେ କୌଣସି ବିଧବାକୁ ପତ୍ନୀ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ହେବ । ତିଲକ ନିଜେ ଅସ୍ପୃଶ୍ୟତାର ବିରୋଧୀ ଥିଲେ । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ସେ ଅତି ଗର୍ବର ସହିତ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ । ସରକାରୀ ଆଇନଦ୍ୱାରା ସମାଜସଂସ୍କାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନକୁ ତିଲକ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ । ସାର୍ବଜନୀନ ସଭାର ନୂତନ ସଂପାଦକ ରୂପେ ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣ ଗୋଖଲେ ମନୋନୀତ ହେଲେ । ଏହି ନିଯୁକ୍ତିର ବୈଧତା ଉପରେ ତିଲକ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାରୁ ବିବାଦ ଉପୁଜିଲା । ତେଣୁ ତିଲକ ତେକାନ ସୋସାଇଟିରୁ ଇସ୍ତଫା ଦେଲେ ।

୧୮୮୫ ଡିସେମ୍ବର ୨୮ରେ ବମ୍ବେରେ ଥିବା ଡେଜପାଲ ସଂସ୍କୃତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କଂଗ୍ରେସର ସ୍ଥାପନା ହେଲା । ବମ୍ବେ ପ୍ରଦେଶ ଶାଖାର ବାର୍ଷିକ ଅଧିବେଶନରେ ତିଲକ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରି ମରାଠୀ ଭାଷୀ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ସମସ୍ୟା ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ । ଇଂରେଜ ସରକାରଙ୍କ ‘ଡିଭାଇଡ୍ ଆଣ୍ଡ ରୁଲ୍’ ନୀତି ଯୋଗୁଁ ବମ୍ବେ

ଓ ପୁନେରେ ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ଦଙ୍ଗା ଘଟି ନିରୀହ ଜନତାର ପ୍ରାଣହାନୀ ଘଟିଲା । ତିଲକ କଠୋର ଭାବରେ ସମାଲୋଚନା କରି ଇଂରେଜମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁଶୂଳ ହେଲେ । ସାର୍ ତିରୋଲ୍ ‘ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଅନ୍ୱେଷ୍ଟି’ ନାମକ ପୁସ୍ତକରେ ତିଲକଙ୍କୁ ସାଂପ୍ରଦାୟିକତା ଦୋଷରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ତାହା ଥିଲା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ତିଲକ ଗଣପତି ଉତ୍ସବ ଓ ଶିବାଜି ଉତ୍ସବ ମାଧ୍ୟମରେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଏକତ୍ରିତ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ ।

୧୮୯୧ରେ ‘ଆର୍ମସ୍ ଆକ୍ଟ’ ଉପରେ ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖି ଯେଉଁ ଭାଷଣ ଦେଲେ ତାହା ତାଙ୍କୁ ସର୍ବ ଭାରତୀୟ ନେତା ରୂପେ ମାନ୍ୟତା ଦେଇଥିଲା । ୧୮୯୪ରେ ତିଲକ ବମ୍ବେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ସିନେଟର ଫେଲୋ ମନୋନୀତ ହେଲେ । ତା ପରବର୍ଷ ପୁନା ନଗରପାଳିକାର ପରିଷଦ ପଦ ପାଇଁ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ପରିଷଦର ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ । ୧୮୯୫ ମସିହାରେ ବିଧାନ ପରିଷଦର ସଦସ୍ୟ ପଦରେ ନିର୍ବାଚିତ ହେଲେ । ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କଂଗ୍ରେସର ପ୍ରମୁଖ ନେତା ଥିଲେ ଆଲାନ୍ ଆକ୍ସାଭିୟାନ୍ ହ୍ୟୁମ୍, ତାଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥନ ଦେଉଥିଲେ ତିଲକ । ହ୍ୟୁମ୍ କିନ୍ତୁ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ବୋଲି ଚିତ୍ରିତ ହେଲେ ।

୧୮୯୬-୯୭ରେ ଏକ ଭୟଙ୍କର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଦେଖାଦେଲା । ତିଲକ ବିଭିନ୍ନ ଗ୍ରାମ ଓ ଜିଲ୍ଲାମାନ ଗସ୍ତ କରି ରିଲିଫ୍ ଓ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ସହିତ ପ୍ଲେଗ୍ ମହାମାରୀ ଜନଜୀବନକୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରିଦେଲା । ୧୮୯୭ ମାର୍ଚ୍ଚରେ ଏକ କମିଟି ଗଠନ ହେଲା । ତାହାର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ ରେଣୁ ନିଯୁକ୍ତ ହେଲେ । ଏହି କମିଟି ଲୋକମାନଙ୍କର କିଛି କାମରେ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ତିଲକ ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ କେନ୍ଦ୍ରମାନ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଏହି ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ମାନେ ପ୍ରତିଷେଧକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସରଣ କରିବା ସହିତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆତଙ୍କିତ ନହେବା ପାଇଁ ପରାମର୍ଶ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ।

୧୮୯୭ ଜୁନ୍ ୨୨ ମଧ୍ୟରାତ୍ରରେ ପୁନାସ୍ତ ଗର୍ଭସ୍ତ୍ରାଉସରୁ ଏକ ରାତ୍ରିଭୋଜନ ସାରି ତିଳକ ସ୍ୱର୍ଗହକୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଅଜଣା ଦୁର୍ବୃତ୍ତମାନେ ରେଣୁସାହେବ ଓ ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗରକ୍ଷୀ ଲେଫଟନାଣ୍ଟ ଆୟୁବଚକୁ ହତ୍ୟା କରିଦେଲେ । ଏହି ଘଟଣାରେ ଦାମୋଦର ଚିପଲୁ ଫାସି ଦଣ୍ଡ ପାଇଥିଲେ ତିଳକ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପିଙ୍ଗଲ କୋଡ଼ର ୧୨୪(କ) ଧାରାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ହେଲେ । ତାଙ୍କୁ ୧୮ମାସ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା । ଭାରତୀୟ ନେତା ମାନେ ଆପତି ଉଠାଇଲେ । ସଂସଦ ଉଲ୍ଲିୟମ୍ ହଣ୍ଟର ଓ ପ୍ରଫେସର୍ ମ୍ୟାକସ୍ ମୁଲ୍ଲର ଇଂରେଜ ସରକାରଙ୍କ ଉପରେ ଚାପ ପକାଇବାରୁ ୧୮୯୮ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୭ରେ ତିଳକ ଜେଲରୁ ମୁକ୍ତ ହେଲେ । ଏହାପରେ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ତିଳକ ନାମରେ ଅଭିହିତ ହୋଇ ସାରା ଭାରତର ପ୍ରିୟ ନେତା ଭାବରେ ସ୍ୱୀକୃତି ଲାଭ କଲେ । ପୁନା ଜେଲରେ ବୈଦିକ ଆର୍ଯ୍ୟ ସଭ୍ୟତା ଅଧ୍ୟୟନ କରି ‘ଦି ଆର୍କଟିକ୍ ହୋମ୍ ଇନ୍ ଦି ବେଦସ୍’ ପ୍ରକାଶିତ କରିଥିଲେ ।

୧୯୦୭ କଲିକତା କଂଗ୍ରେସ୍ ଅଧିବେଶନରେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ହଜାର ପ୍ରତିନିଧି ଓ ୧୦ ହଜାର ଦୈନିକ ଉପସ୍ଥାନରୁ କମ୍ ନଥିଲା । ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଏହି ଅଧିବେଶନରେ କଂଗ୍ରେସ୍ ସ୍ୱରାଜ ଦାବି କରିବା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଥିଲା । ଚରମପନ୍ଥୀ ଓ ନରମପନ୍ଥୀ ଗୋଷ୍ଠି ବିବାଦ ଯୋଗୁ ତିଳକ ୧୯୦୭ ଜାନୁୟାରୀ ୨ତାରିଖରେ କାଲିକତାରେ କହିଥିଲେ । ଆଜି ଯିଏ ଚରମପନ୍ଥୀ କାଲି ଦୁଏତ ନରମପନ୍ଥୀ ହୋଇପାରେ । ତୁମେ ଯଦି ସ୍ୱାଧୀନ ହେବାକୁ ଚାହୁଁ, ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇପାରିବ ନଚେତ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ପରାଧୀନ ରହିବ । ତୁମେ ଅସ୍ୱଧୀରଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ନୁହଁ । ତେବେ ଇଂରେଜ ସରକାର ବିରୁଧରେ ଅହିଂସାତ୍ମକ ଅସହଯୋଗ ଆନ୍ଦୋଳନ ତ କରିପାରିବ । ବିଦେଶୀ ପଦାର୍ଥ, ଅନୁଷ୍ଠାନ ଓ କରକୁ ବର୍ଜନ କର, ଏକାଗ୍ର ହୋଇ କରିପାରିବ ତ, କାଲି ତୁମେ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବ । କଲିକତା ଅଧିବେଶନରେ ବଙ୍କିମ୍

ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ‘ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍’ ଜାତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ରୂପେ ମାନ୍ୟତା ଲାଭ କଲା । ବର୍ମାରୁ ଜେଲ୍ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗକରି ତିଳକ ସୁରତ ଅଧିବେଶନରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଅଧିବେଶନରେ ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଚରମ ସୀମାରେ ପହଂଚିଲା । କଂଗ୍ରେସ୍ ଇତିହାସରେ ସୁରତ ବିଭାଜନ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରାଯାଏ । ତିଳକ ଓ ଲଜପତ ରାୟ ଭଳି ଉଗ୍ର ଜାତୀୟବାଦୀ କଂଗ୍ରେସ୍ ସ୍ରୋତରୁ ଭିନ୍ନ ରହିଗଲେ । ତିଳକ ମିଳାମିଶା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ । ତିଳକ ଜାତୀୟ କଂଗ୍ରେସ୍ ବଦଳରେ ଆଂଚଳିକ କଂଗ୍ରେସ୍ ସମ୍ମିଳନୀ ଅକୋଲା ସହରରେ ଆୟୋଜନ କଲେ । ସେଠାରେ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଆମର ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର ।

୧୯୦୮ରେ ପୁନାର ଏକ ଜନ ସଭାରେ ମଦ୍ୟପାନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରିଥିଲେ । ଗୋଖଲେ ଓ ଭଣ୍ଡାରକର ସହଯୋଗରେ ତିଳକ ସମଗ୍ର ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ମଦ ଦୋକାନ ଆଗରେ ଆନ୍ଦୋଳନ କଲେ । ଏହି ସମୟରେ ମୁଜାଫରପୁରରେ ଜର୍ଜ କିଙ୍ଗ୍ସଫୋର୍ଡ୍ଙ୍କ କାର୍ ଉପରେ ବୋମା ଫିଙ୍ଗା ଘଟଣାରେ ଦୁଇଜଣ ଇଂରେଜ ମହିଳା ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଥିଲେ । କେଶରୀ ପତ୍ରିକାରେ “ଦେଶକା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ” ଲେଖା ପାଇଁ ରାଷ୍ଟ୍ରଦ୍ରୋହ ଅପରାଧରେ ତିଳକ ଗିରଫ ହେଲେ ଦୁଇ ଅଭିଯୋଗ ପାଇଁ ତିନି ବର୍ଷ ଜେଲ୍ ଦଣ୍ଡ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଅଭିଯୋଗ ପାଇଁ ଏକ ହଜାର ଅର୍ଥ ଦଣ୍ଡ । ହାଇକୋର୍ଟରେ ତୃତୀୟ ଅଭିଯୋଗରୁ ତିଳକ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଏବଂ ସଶ୍ରମ ଜେଲ୍ ଦଣ୍ଡ ବଦଳରେ ସାଧାରଣ ଜେଲ୍‌ଦଣ୍ଡ ମିଳିଲା । ସେଥିପାଇଁ ସରକାର ସାବରମତୀ ଜେଲ୍‌ରୁ ଜଳପଥରେ ରେଙ୍ଗୁନର ମାଣ୍ଡାଲେ ଜେଲ୍‌ଖାନାକୁ ପଠାଇଦେଲେ । ଜନମତ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସଭିଏଁ ତିଳକଙ୍କ ପ୍ରତି ହୋଇଥିବା ଅନ୍ୟାୟ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ନିନ୍ଦା କରିଥିଲେ । ଏପରିକି ଇଂଲଣ୍ଡର ହେନରୀ କଟନ,

ହାଇସ୍କୁଲମାନ, କିର୍ ହାର୍ଡି ଏବଂ ମୋରଲେ ଆଦି ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଗଣ ଓ ଇଂରାଜୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମାଂଚେଷ୍ଟାର ଗାର୍ଡିୟନ୍ ତିଲକଙ୍କ ବର୍ବରୋଚିତ ଶାସ୍ତ୍ର ବିରୋଧରେ ମତ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଦାଦାସାହେବ ଖାପଦେ ପ୍ରିତି କାଉନ୍ସିଲରେ ତିଲକଙ୍କ ମୁକ୍ତିପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନ ନାମଞ୍ଜୁର ହୋଇଗଲା । ବର୍ମାର ମାଣ୍ଡାଲେ କେନ୍ଦ୍ର ଜେଲରେ ଦୁଇମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ ୨୦ଫୁଟ x ୧୨ଫୁଟ କାଠରେ ତିଆରି ଘରେ ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପାଚକ କୁଲକର୍ଣ୍ଣ ରହୁଥିଲେ । କୁଲକର୍ଣ୍ଣ ଅସୁସ୍ଥ ହେଲେ ତିଲକ ତାଙ୍କ ସେବା କରିଥିଲେ । ମାଣ୍ଡାଲେ ଠାରେ ସେ ଜର୍ମାନ ଓ ପାଲୀ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟରେ ବିଶେଷ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଗବେଷଣା ମୂଳକ କୃତି “ଦି ଓରିୟନ” ଥିଲା । ମାଣ୍ଡୋଲେ ଜେଲରେ ଥିବା ସମୟରେ, ୧୯୧୨ ଜୁନ୍ ୭ରେ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଦୁଇପୁତ୍ର ଓ କନ୍ୟା ସନ୍ତାନ ଛାଡ଼ି ଇହଲୀଳା ତ୍ୟାଗ କଲେ । ଭଗଜା ଧୋଣ୍ଡୋ ଯଥାରୀତି କ୍ରିୟାକର୍ମ କରିଥିଲେ । ପତ୍ନୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ତିଲକ ମାନସିକ ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି ମାଣ୍ଡୋଲେରେ ପଡ଼ିରହିଲେ । ୧୯୧୪ ଜୁନ୍ ୮ ତାରିଖରେ ଜେଲ୍ ଅଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କ ଠାରୁ ତିଲକ ମୁକ୍ତ ହେବାର ସୂଚନା ପାଇଲେ । ଜୁନ୍ ୧୬ ତାରିଖରେ ସେ ନିଜ ବାସସ୍ଥାନ ଗାୟକଞ୍ଜାଡ଼ାରେ ରାତି ଦୁଇଟାରେ ପହଂଚିଥିଲେ । ଦେଶଭକ୍ତ ତିଲକଙ୍କ ଘରବାହୁଡ଼ା ଘଟଣା ଭାରତୀୟଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଆନନ୍ଦର ଜୁଆର ଖେଳାଇ ଦେଇଥିଲା ।

ଦେଶସେବା ସହିତ ମାତୃଭୂମିକୁ ପରାଧୀନତା କବଳରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାର ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ ତାଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ସଂଗ୍ରାମର ମହାନାୟକ ଭାବରେ ଉଦ୍ଭାବ କରିଥିଲା । ତିଲକ ପୂର୍ବପରି କ୍ରିୟାଶୀଳ ଓ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଜାତୀୟ ଦଳକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ କରିବାକୁ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ । ଏଥିରେ ଆନିବେସାନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ । ୧୯୧୪ ଅଗଷ୍ଟରେ ପ୍ରଥମ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧରେ ତିଲକ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ଏକଚ୍ଛତ୍ରବାଦୀ ଶାସନର ବିଲୋପ ପାଇଁ

ସରକାରକୁ ସମର୍ଥନ ଜଣାଇଲେ । ତିଲକ ନିଜ ସମର୍ଥକମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଶ୍ରୀଖାପଦେଙ୍କ ଅଧ୍ୟକ୍ଷତାରେ ‘ହୋମ୍ ରୁଲ୍ ଲିଗ୍’ ନାମକ ସମିତି ଗଠନକରି ୧୯୧୬ ଏପ୍ରିଲ ୨୮ରେ ବେଲଗାଁଓ ସହରରେ ଏକ ସମାବେଶ ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ । ବିପୁଳ ସଂଖ୍ୟାରେ ସମର୍ଥକମାନେ ସ୍ୱରାଜ ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଲେ । ଏହି ସମିତିରେ ସଭାପତି ଯୋଶେଫ ବାପଟିଷ୍ଟା ଓ କେଲକାର୍ ଏବଂ ଡି.ଭି. ଗୋଖଲେ ଦୁଇ ସେକ୍ରେଟାରୀଙ୍କୁ ନେଇ ଅତି ଅଳ୍ପ ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଆଦର୍ଶକୁ ସର୍ବ ଭାରତୀୟ ସ୍ତରରେ ବ୍ୟାପକ କରିପାରିଥିଲେ । ପୁନାର ଜିଲ୍ଲାପାଳ ‘ହୋମ୍ ରୁଲ୍’ ଦ୍ୱାରା ଆତଙ୍କିତ ହୋଇ ତିଲକଙ୍କୁ ଚେତାବନୀ ଓ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ମାଗିଲେ । ଓକିଲ ମହମ୍ମଦ ଅଲ୍ଲିଜିନ୍ନାଙ୍କ ମଧ୍ୟମରେ ତିଲକ ହାଇକୋର୍ଟରେ ଅପିଲ କଲେ ଓ ବିଜୟ ହେଲେ । ନେହରୁ ତିଲକଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ ଜଣାଇଲେ । ୧୯୧୬ ଡିସେମ୍ବର ଲକ୍ଷ୍ନୌଠାରେ କଂଗ୍ରେସର ବାର୍ଷିକ ଅଧିବେଶନରେ ‘ସ୍ୱରାଜ ମୋର ଜନ୍ମଗତ ଅଧିକାର’ ସ୍ଲୋଗାନ ଦିଆଗଲା । ବିଭାଜିତ କଂଗ୍ରେସ୍ ଓ ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ସ୍ୱରାଜ ପାଇଁ ଲଢ଼ିବାକୁ ସଂକଳ୍ପ ନେଲେ । ଏକତ୍ରିତ କରିବାରେ ମୁଖ୍ୟଭୂମିକା ତିଲକ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ତିଲକ ଜନ୍ମ ଦିନରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଥଳିରୁ ଜାତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟୟ କରିଥିଲେ । ଔପନିବେଶିକ ସ୍ୱାର୍ଥ ଓ ଆଂଶିକ ରାଜନୀତିକ ଅଧିକାର ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦେଶରେ ସରକାର ମଣ୍ଡେଗୁ ଚେମ୍ବରସ୍ ଶାସନ ସଂସ୍କାର ୧୯୧୭ ଅଗଷ୍ଟ ୨୦ରେ ଲଣ୍ଡନରେ ଘୋଷଣା ହେଲା । ଶାସନକୁ ଗତିଶୀଳ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଭାରତ ବ୍ୟାପାର ମନ୍ତ୍ରୀ ମଣ୍ଡେଗୁ ନଭେମ୍ବର ମାସରେ ଭାରତୀୟ ନେତାମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନା କଲେ । ଚେମ୍ବରସ୍ ବଡ଼ଲାଟ ଭାବରେ ତିଲକ ଓ ହୋମରୁଲ୍ ଲିଗର ନେତାମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ପରିଶେଷରେ ୧୯୧୮ ଜୁନ ଶେଷରେ

ମଣ୍ଡେଗୁ-ଚେମ୍ପଫୋର୍ଡ଼ ସରକାରୀ ଇସ୍ତାହାର ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା, ତିଲକ କହିଥିଲେ ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର ଶାସିତ ଇଂଲଣ୍ଡ ଯାହାଦେବ, ଆମେ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଏବଂ ଯାହା ନଦେବ ସେଥିପାଇଁ ସଂଘର୍ଷ ଜାରି ରଖିବା । ରାଜନୀତିର ତିଲକଙ୍କ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ବହୁଭାବରେ ବଢ଼ିଗଲା । ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ଭାରତର ମୁକୁଟବିହୀନ ସମ୍ରାଟ ଭାବରେ, ତିଲକ ଅଭିହିତ ହୋଇଥିଲେ । ସେ ସର୍ବଦା ଇଂଲଣ୍ଡର ଗଣତନ୍ତ୍ରକୁ ଭାରତରେ ପ୍ରଚଳନ କରାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ‘ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଅନରେଷ୍ଟ’ ପୁସ୍ତକ ରଚୟତା ଭେଲେଷ୍ଟାଇନ ଚିରୋଲଙ୍କ ଆପଞ୍ଜିଜନଙ୍କ ଲେଖା ପାଇଁ ତିଲକ ଲଣ୍ଡନ ଯାତ୍ରା କରିଥିଲେ । ଲଣ୍ଡନସ୍ଥ ରାଜାଙ୍କ କୋର୍ଟରେ ମୋକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହେଲା । ଚିରୋଲଙ୍କୁ ଇଂରେଜ ସରକାର ସବୁ ସହାୟତା କରିବାରୁ ବିଚାରରେ ଚିରୋଲ ଜୟଲାଭ କଲେ । ପରାଜୟ ସତ୍ତ୍ୱେ ତିଲକ ଭାରତୀୟ ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କ ସମ୍ମାନାୟୁକ ନେତା ଭାବରେ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଥିବା ବିଷୟ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ । ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଏକ ବର୍ଷ ରହି ତିଲକ ଭାରତର ସ୍ୱରାଜ ପାଇଁ ଲଢ଼େଇ ଜାରି ରଖିଲେ । ଆମେରିକା ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଉଇଲସନ ଗଣତନ୍ତ୍ର, ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱାଧୀନତା ଓ ପରାଧୀନ ଜାତି ପାଇଁ ସ୍ୱରାଜ ଦେବା ସପକ୍ଷରେ ଚଉଦ ଦମ୍ପା ଘୋଷଣାପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଇଂଲଣ୍ଡ ଉପରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଲା । ସରକାର ତିଲକ ଉପରେ ଥିବା ରାଜନୀତିକ କଟକଣା ହଟାଇଦେଲେ । ୧୯୧୯ ଫେବୃୟାରୀ ୨୫ରେ ତିଲକ ‘କେକସ୍‌ଟନ୍ ହଲ୍’ରେ ଭାଷଣଦେଇ କହିଥିଲେ- ଭାରତ ପାଇଁ ସ୍ୱାଧୀନତାର ସ୍ୱାଦ ପାଇବା ସମୟ ଏବେ ଆଗତପ୍ରାୟ । ଜାତୀୟ କଂଗ୍ରେସର ସାପ୍ତାହିକ ‘ଇଣ୍ଡିଆ’ର ସଂପାଦକ ହେନରୀ ପୋଲକ ଭାରତ ବିରୋଧୀ ଲେଖାମାନ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବାରୁ ତିଲକ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ । ପୋଲକ ସ୍ଥାନରେ ଏନ.ସି.କେଲକାରଙ୍କୁ ସଂପାଦକ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ବ୍ରିଟିଶ-ଇଣ୍ଡିଆ କମିଟି ।

ଅମୃତସର ଅଧିବେଶନରେ ଗାନ୍ଧିଜୀ ଓ ତିଲକ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଆଲୋଚନା ଅତି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ତିଲକଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଓ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ବୁଦ୍ଧ ଓ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ତିଲକ ଜଣେ ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ ପଣ୍ଡିତ, ଗାନ୍ଧିଜୀ ଥିଲେ ତପସ୍ୱୀ ସାଧକ । ଉଭୟଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା, ମମତା ଓ ପ୍ରେମ ଥିଲା ଭାରତମାତା ପ୍ରତି । ମେଲେରିଆ ଓ ନିମୋନିଆରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଭାରତୀୟ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ମହାସେନାପତି ୧୯୨୦ ମସିହା ଜୁଲାଇ ୩୧ ତାରିଖ ମଧ୍ୟରାତ୍ରି ୧୨ଟା ୪୦ ମିନିଟରେ ଶେଷନିଃଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରିଲେ । ଭାରତର ବରପୁତ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କ ବାଲ୍ ଗଙ୍ଗାଧର ତିଲକଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧି, ସୌକତ ଅଲ୍ଲୀ, ଡଃ କିରୁଲୁ ନେହେରୁ ଆଦି ନେତାମାନେ କାନ୍ଧରେ ବନ୍ଧେ ଚୌପାଠୀ ଶୁଶାନ ଅଭିମୁଖେ ନେଲେ । ଚନ୍ଦନ କାଠର ଚିତାରେ ସଂଗ୍ରାମୀ ବୀରଙ୍କ ଦାହ ସଂସ୍କାର ହେଲା । ସାରା ଭାରତ ପାଇଁ ଅଗଷ୍ଟ ୧ ଥିଲା ଏକ ଦୁଃଖାତ୍ମକ ଦିବସ । ତିଲକ ଥିଲେ ନବଭାରତର ନିର୍ମାତା । ସେ ଥିଲେ ଭାରତୀୟ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ପିତାମହ । ଭାରତର ଗୌରବମୟ ଅତୀତର ପ୍ରତୀକ, ସଂସ୍କୃତିର ପୁରୋଧା, ସ୍ୱାଧୀନତାର ନେତୃ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ୱାଧୀନତାର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଭାବରେ ଚିରସ୍ମରଣୀୟ ।

ପାରାଦ୍ୱୀପ ଗଡ଼, କୁଜଙ୍ଗ, ଜଗନ୍ନାଥପୁର

ଐତିହ୍ୟମୟ ଭାରତବର୍ଷ

ପୂର୍ବାପର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତୁଳନା ଓ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନତିର ମାନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯିବା ସହିତ ସଂସ୍କୃତ ପରିମାର୍ଜିତ ଭାବଧାରା ବିକାଶ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଇତିହାସ । ଏହା ସ୍ଥୂଳ ବିଶେଷରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବା କଥା ଯେଉଁଠି ତୁଳନାତ୍ମକ ବିଚାର ଆସେ । କିନ୍ତୁ ଭବିଷ୍ୟ ବିଚାରକୁ ଗୌଣ କରି ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ଇତିହାସର ଆବଶ୍ୟକତା ମଣିଷକୁ ନିମ୍ନଗାମୀ କରିଥାଏ !

ଭାରତ ଏକ ସଂସ୍କୃତି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାବେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଖୁବ୍ ପରିଚିତ ଥିବା ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜାଣୁ । ପୃଥିବୀର ପ୍ରଥମ ବିକଶିତ ତିନୋଟି ସଭ୍ୟତା ମଧ୍ୟରୁ ଭାରତର ସ୍ଥାନ ଅନ୍ୟତମ । ସଂସ୍କୃତି, ସଭ୍ୟତା ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟତା ରଖିଥିବା ଐତିହ୍ୟମୟ ଭାରତବର୍ଷ ମାନବିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ତଥା ସାମାଜିକ ସଂସ୍କାର ଉପରେ ସର୍ବାଦୌ ପ୍ରାଧାନ୍ୟତା ରଖି ତାହାର ପୂର୍ବଜ ଦାର୍ଶନିକ ବରପୁତ୍ର ମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନିତ କରି ରଖି ଆସୁଅଛନ୍ତି । ଯୋଗ, ଚିକିତ୍ସା କ୍ଷେତ୍ରରେ କେତେକ ଗବେଷଣାତ୍ମକ ତଥ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବୈଜ୍ଞାନିକ ବିକାଶ ଭାରତରେ ହୋଇନଥିବା ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିହେବ ନାହିଁ । କହିବାକୁ ଗଲେ ଆଜି ସମୟରେ ଆମ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ପ୍ରାୟତଃ

ପଙ୍କଜ କୁମାର
ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ସମସ୍ତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ତଥ୍ୟ, ତତ୍ତ୍ୱ ସବୁ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟରୁ ହିଁ ଆସିଥିବା ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ । ଆମେ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବିକଶିତ କରିନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ କିଛି ଆଣି ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ହେତୁ ଏତେ ଗର୍ବିତ ଯେ ଆଉ ଆଗକୁ କ'ଣ ବିଚାର ବଢ଼ିବୁତ ! ଆମର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯେ କିଛି କାଗଜ, କାଳୀ, ଛପାଯାନ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ବିଦେଶରୁ ଆଣି, ଦିନରାତି ଲାଗିପଡ଼ି କେତେକ ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗୀନ କାଗଜର ଖଣ୍ଡ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶ ମାନଙ୍କରେ ବନ୍ଧକ ରଖି ଦୁନିଆର ସମସ୍ତ ଜିନିଷ କିଛି ଆଣି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇ ପାରିବ । ଏତିକି କରି ଆମେ ଦୁନିଆର ସବୁଠାରୁ ଚାଲାକ ମଣିଷ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଇହେବ ! ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲେ କୌଣସି ବିକଶିତ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଟିକିଏ ପଦଲେହନ କରିଦେଲେ ଅସୁବିଧା କିଛି ନାହିଁ ! ତାପରେ ଆମେ ନିଜକୁ ଗୋଟିଏ ବିକାଶଶୀଳ ରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁଥିବା ସେହି ମାନଙ୍କର ଭୂତ୍ୟ ହୋଇ । ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ ଦେଶରେ ନିବେଶ, ବ୍ୟବସାୟ କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦେଇ, ଆମେ ରହିଥିବା ସେମାନଙ୍କ କ୍ରୀତଦାସ ହୋଇ ! ଏମିତି ଆଉ କିଛିବର୍ଷ ପରେ ସେମାନେ ଆମକୁ ଶାସନ କରିବା ଲକ୍ଷ ରଖିଥିବା ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିବା ଆମ କାମ ନୁହେଁ ! କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଉଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ହାସଲ କରିପାରିବା ସ୍ୱାର୍ଥକୁହିଁ ବିକାଶର ଧାରା ଏବଂ ମାର୍ଗ ବୋଲି ବିଚାର ଆମର ଭବିଷ୍ୟତରେ କେଉଁଦିଗକୁ ଅଗ୍ରସର, ଅଲୌକିକ !!

ପୁର, ପଲ୍ଲୀ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ଦେଶର ପ୍ରମୁଖ ରାଜଧାନୀ ଦିଲ୍ଲୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୋଣ, ଅନୁକୋଣରେ ଅନେକ ଘଟଣା, ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଯାଉଥିବା ଆମ ନଜରକୁ ଆସୁଛି ପ୍ରତ୍ୟହ । ଖବର ପ୍ରବାହର ମାଧ୍ୟମ ଉଛୁଳି ପଡୁଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ । ନିଜର ଦକ୍ଷତାକୁ ଅଗାଧିରେ ରଖିବା ମାରାଧନ ଦୌଡ଼ରେ ତୁଣ୍ଡ ବାଇଦ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦୂରଦର୍ଶନ, ସାମାଜିକ

ଗଣମାଧ୍ୟମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ଏତେ ବ୍ୟଗ୍ର କହିଲେ ନସରେ । ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ଯିଏ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବସ୍ଥାପିତ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜର ଦକ୍ଷତା ପ୍ରଦର୍ଶନ ପୂର୍ବକ ସାମାଜିକ ମାନ୍ୟତା, ବଦାନ୍ୟତା ଅର୍ଜନ କରିବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ନିରୁତ୍ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଦୈନନ୍ଦିନ ଦେଶ ସାରା ବୈଠକ, ସମାବେଶ, କର୍ମଶାଳା ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ଚାଲୁଛି । କେଉଁଠି ସଚେତନତା ଶିବିର, କେଉଁଠି ସତସଙ୍ଗ ତ ଆଉ କେଉଁଠି ବିକାଶର ନାରୀ ଦେଇ ଆଲୋଚନା ମଞ୍ଚ । ଏହିଭଳି କହିବାକୁ ଗଲେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ୧୦/୨୦ ପ୍ରତିଶତ ଦେଶର କୃଷକ, ଶ୍ରମିକ ଏବଂ ବାହ୍ୟ ଚାଳକମାନଙ୍କର ପାରିଶ୍ରମିକରୁ ବଂଚୁଥିବା ଆମେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ମଣିଷ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇଦେଇ, ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ଦେଲା ପରେ ଆଉ ଆମର କାମ କ'ଣ ? କେବଳ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିଭା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ସେମାନଙ୍କ ପାରିଶ୍ରମିକକୁ ଲୁଚି ସେମାନଙ୍କୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ରଖି ଆମ କୋଷ ଭାରି ସେମାନଙ୍କୁ ଦୟାର ପାତ୍ର କରି ରଖିବା ଆମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପରିଚାଳିତ ଏହିସବୁ ବୈଠକ ସମୂହ, ଯାହାର କୌଣସି ଫଳପ୍ରସ୍ତୁତ ଆଶା ନଥାଏ । ପୁଣି ତଥାପି ସେହି ବୈଠକ ଗୁଡିକରେ ଆଲୋଚିତ ତଥ୍ୟ ସାଙ୍ଗକୁ ବିଭିନ୍ନ ଖବର ସହିତ ମାନବିକ ଜ୍ଞାନ ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରଚାରିତ, ପ୍ରସାରିତ ତଥ୍ୟ ଗୁଡିକ କେବଳ ଇତିହାସ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଯାହା କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟତ ମାର୍ଗଦର୍ଶୀ ଭଳି କାମ କରିବା ବିପରୀତେ ଦେଶକୁ ନିମ୍ନଗାମୀ କରିବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରତିଦିନର ଏହି ଖବରଧାରା ଏବଂ ବିକାଶମୁଖୀ ବୈଠକ ଗୁଡିକରେ ଆଲୋଚିତ ଐତିହାସିକ ଘଟଣାବଳୀ ଉପରେ ଆଧାରିତ ତଥ୍ୟ ଆମକୁ ଅଜ୍ଞାନ କରି ନିମ୍ନଗାମୀ କରିବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସହଯୋଗ କରୁଅଛି !

ସୃଜନେ ବିଚାରଶୀଳ ଭାବେ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ, କୌଣସି

ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ବୈଠକ ହେଉକି ରାଜଧାନୀର ସମାବେଶ, ସଚେତନତା ଶିବିର କିମ୍ବା ସରକାରୀ କଳର ଜରୁରୀ ବୈଠକ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ ଆଲୋଚିତ ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକ ଯେ ପ୍ରତିଶତ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଯାଇଥିବା ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଆଉ ୧ ପ୍ରତିଶତ ବିକାଶମୁଖୀ ଆଲୋଚନା ଯେଉଁଠିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କମ୍, ବ୍ୟବସାୟିକ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକ ! ଆପଣ ଯଦି କୌଣସି ବୈଠକ କିମ୍ବା ଅନୁରୂପ ଘଟଣାର ଲିପିବଦ୍ଧତାକୁ ଦୋହରାଇ ଦେଖିବେ ତାହେଲେ କଥାଟିର ସତ୍ୟତାକୁ ବୁଝିହେବ । ଅନୁରୂପ କୌଣସି ଖବର ହେଉ କି ଆଲେଖ୍ୟ, ଯାହା ମଣିଷ ସମାଜର ଉତ୍ତୋରତର ଉନ୍ନତି କାମନା କରି ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ କିମ୍ବା ପ୍ରଚାରିତ, ପ୍ରସାରିତ କରାଯାଇଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ଜାଣିହେବ ଯେ ସେଇଥିରେ ମଧ୍ୟ ୯୯ ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ପୂର୍ବ ଘଟଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ କଥା । କୌଣସି ଦୂରଦର୍ଶନ ପାରାବାହିକ ହେଉକି ସିନେମାରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଥିବା ବିଷୟ ମଧ୍ୟରୁ ୯୯ ପ୍ରତିଶତ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଥିବା ଘଟଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ ! ଏମିତିକି ସରକାରୀ ବୈଠକ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସାଧାରଣ ସଭା, ସଚେତନତା ଶିବିର ଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଯାହାସବୁ ଆଲୋଚିତ ହୁଏ ସେ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ କେବଳ ଐତିହାସିକ ଘଟଣାବଳୀ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଧାରିତ ୯୯ ପ୍ରତିଶତ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେ ଆମ ଦେଶର ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ । କିନ୍ତୁ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ରଷ୍ଟା ଉଦାହରଣ ହେଉକି ନମୁନା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୌଣସି ସୁଦୃଢ଼ ପ୍ରତିପାଦିତ ନହୋଇ କେବଳ ଘଟିଯାଇଥିବା ଇତିହାସର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବା ଆମ ଦେଶର ଏକ ପ୍ରକାର ପୁରାତନ ଚରିତ୍ର ଯାହା ଆମକୁ ଆଉ ଆଗକୁ ଯିବାପାଇଁ ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ବିପରୀତେ ନିମ୍ନଗାମୀ କରିବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଜାଣିହେବ । ତେଣୁ ଆମେ ଆଉ ନିଜସ୍ବ ବିକାଶ ଉପରେ କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନବର୍ଦ୍ଧିତା ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟତା ନରଖି କେବଳ ଅନ୍ୟ

ଉପରେ ପ୍ରେତ୍ୟେକ କଥାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇପଡ଼ୁଥିବା ହେତୁ ବୈଦେଶିକ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରୀକ ଶକ୍ତି ଆମକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ କରାଯୁତ କରିବାରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇ ନିଜକୁ କବଳିତ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ଅଧମ ନିର୍ବୋଧ, ଆମଠାରୁ ଅଧିକ ଆଉ କିଏ କୋଉଠି ଥିବ ବୋଲି ଆମର ଅନ୍ଧାଜ୍ଞ ହେଉନାହିଁ ।

ଭବିଷ୍ୟ ବିଚାରଶୂନ୍ୟ ମଣିଷ ବିଭିନ୍ନ ମାଧ୍ୟମରେ ଇତିହାସକୁ ଦୋହରାଇ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜର ବଢ଼ିମା ଦେଖାଇ ଆତ୍ମ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଯାଇଥିବା ଘଟଣାବଳୀ ଗୁଡ଼ିକର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି କିମ୍ବା କେତେକ ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଙ୍କ ରଚିତ ବାକ୍ୟାବଳୀ ଗୁଡ଼ିକର ପୁନଃ ଉପସ୍ଥାପନ କରି ନିଜର ପାରିବାପଣ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟ ଆଲୋଚନା, ପ୍ରୟୋଗାତ୍ମକ ଜ୍ଞାନ, ନୂତନ ଆବିଷ୍କାର / ଉଦ୍ଭାବନ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟ ଉପରେ ଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟ ମଣିଷ ଚତୁର୍ଦିଗରେ ଭରପୁର ଆମ ଦେଶରେ । ଏହିସବୁ ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ଲେଖାଳି କିମ୍ବା ପ୍ରବଚକ ଶୂନ୍ୟ ଆମ ଦେଶ କେବଳ ଐତିହାସିକ ଆଲୋଚନା, ସମାଲୋଚନା କରିବାରେ ସମସ୍ତେ ବ୍ୟସ୍ତ । ସବୁଠାରୁ ସାଂଘାତିକ ହେଉଛି ସେହିସବୁ ଐତିହାସିକ ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପ୍ରଚାର, ପ୍ରସାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁକରଣ କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦୁଃସହ୍ୟ ଅମ ଦ୍ୱାରା, ବରଂ ବୈଦେଶିକ ନୀତିକୁ ଆପଣେଇ ବଂଚିବା ଶିଖିଛୁ ଆମେ ଯାହା ଆମକୁ କେଉଁ ଦିଗଗାମୀ କରୁଛି ବିଚାର କରି ଦେଖିବା କଥା । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ, ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର କିମ୍ବା କଥାରେ ହେଉକି ଆଲୋଚ୍ୟରେ ଇତିହାସମୟ କରି ରଖାଯାଇଥିବା ଆମ ଦେଶ ଲୋକଙ୍କ ଜ୍ଞାନବର୍ଦ୍ଧିତା କେଉଁ ଦିଗଗାମୀ ଆମକୁ ବୁଝା ପଡ଼ୁନାହିଁ । ଇତିହାସ ପାଲଟି ଯାଇଥିବା ବିଷୟକୁ ବାରମ୍ବାର ଦୋହରାଇ ଆମେ ନିଜକୁ କେବଳ ଅଜ୍ଞାନ କରୁନାହୁଁ ବରଂ ଅନ୍ୟର ପ୍ରତାରଣାର ଶିକାର

ହୋଇ ରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ବିପଦ ମୁଖକୁ ଠେଲି ଦେଉଥିବା ଏକ ମର୍ମନ୍ତୁଦ କାହାଣୀ କାହାର ଅବଚେତନ ମାନସରେ ପାଣ୍ଟୁନଥିବା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖଦ ବିଷୟ ! କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ, ପ୍ରୟୋଗାତ୍ମକ ପରିବେଶ, ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ କିମ୍ବା ଗବେଷଣାତ୍ମକ ବିଷୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଆଲୋଚନା, ଖବର କିମ୍ବା ଆଲୋଚ୍ୟ ହେଉକି ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ ଆମ ଦେଶରେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଜ୍ଞାନ କେବଳ ପୂର୍ବ ଘଟଣା କ୍ରମକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଥିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଚାର, ପ୍ରସାର ଯଥେଷ୍ଟ ମାତ୍ରାରେ ଚାଲିଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ଅନୁସନ୍ଧାନୀ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ । ଆଜିକାର ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ କେବଳ ଇତିହାସର ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଇ ନିଜକୁ ବିକାଶର କେଉଁ ଦିଗକୁ ନେଇଚାଲିଛେ ଆମ ଭାବ ବଢ଼ିଉଁତ । କେବଳ ପୂର୍ବ ଘଟଣାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଏକ ରକମ ଆମ ଦେହରେ ମିଳାଇ ଗଲାଣି ! ବିକାଶ, ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନତି କହିଲେ କେବଳ ଇତିହାସକୁ ଦୋହରାଇବା ଛଡ଼ା କୌଣସି ଗବେଷଣାତ୍ମକ, ବିଚାରଶୀଳ କିମ୍ବା ଦୂରଦୃଷ୍ଟିର ଯଥେଷ୍ଟ ଅଭାବ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ ଆମ ସମାଜର ଭବିଷ୍ୟତ କ'ଣ ବିଚାର କରିବା ସମୟ..... !

ପଙ୍କଜ କୁମାର ପାଣିଗ୍ରାହୀ ।

ସୋସିଆଲ ଫୋରମ (ଭାରତ)

ଛତ୍ରପୁର, ଗଞ୍ଜାମ.

ଦୂରଭାଷ.: ୯୪୩୭୩୨୪୯୧୭.

ଶିଶୁଉପନ୍ୟାସ- ଆଖି ଖୋଲିଦେଲେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ

ଆଧୁନିକ ଯୁଗର ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ ଜୀବନରେ ଖାଉଟିମାନେ ପ୍ରତିଟି ସମୟରେ ଜଣାତରେ ଅବା ଅଜଣାତରେ ଅସାଧୁ ଓ ମୁନାଫାଖୋର ବ୍ୟବସାୟୀ ଓ ସେବା ଅନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୋଷିତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି । ସମାଜରେ ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ସମସ୍ୟା ଅସନ୍ତୁଳିତ ହୋଇଯାଏ । ନିରୀହ, ମୂର୍ଖ ଖୁବ୍ ଶାନ୍ତଶିଷ୍ଟ ମନେ ହେଉଥିବା ଖାଉଟିମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ କ୍ରୟ କରୁଥିଲାବେଳେ ଅନେକ ଜଟିଳ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅନ୍ତି । ଲାଭଖୋର ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଦ୍ରବ୍ୟ ବିକ୍ରୟ କରିବାର ଚିଠା ନ ଦେବା କିମ୍ବା ଭଟିତ ଚିଠା ନ ଦେବା ଖାଉଟିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିପଦଶଙ୍କୁଳ ହୋଇପଡ଼େ । କାହାକୁ କିଛି ନ କହିବାର ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଛଟପଟ ହୁଅନ୍ତି ବିଚରା ଖାଉଟିମାନେ । ଠକାମୀର ଶିକାର ବି ହୁଅନ୍ତି ଅସଜଡ଼ା ଭାବେ । ସେଥିପାଇଁ ଆଜିର ଏ ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଖାଉଟିମାନଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ବେଳେବେଳେ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ଖାଉଟିମାନେ ଆଶ୍ରୟ ଖୋଜୁଖୋଜୁ ପରୋପକାରୀ ମଣିଷଟେ ଦେଖାଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କରି ଆଗରେ । ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବି ଦିଅନ୍ତି ଅନାୟସରେ । ସେଭଳି ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ହେଲେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାରୁ । ଯେ କି ଖାଉଟିମାନଙ୍କର ଅନେକ ସମସ୍ୟାକୁ ସମାଧାନ କରିଛନ୍ତି ସୁରୁଖୁରୁରେ

କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ସାହୁ

। ବିପଦରୁ ମୁକୁଳେଇଦେଇଛନ୍ତି ମାନସିକ ବ୍ୟାଧିରେ ଛଟପଟ ହେଉଥିବା ସରଳ, ନିରୀହ, ମୂର୍ଖ ଖାଉଟିମାନଙ୍କୁ । ଏହିପରି ଘଟଣାକୁ ପାଖରୁ ଦେଖିଥିବା, ଶିଶୁ ଉପନ୍ୟାସ ମହଲରେ ଚହଲ ସୃଷ୍ଟିକରିଥିବା ଔପନ୍ୟାସିକ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ମଙ୍ଗରାଜ । ନିଜର ଶାଣିତ ଦୂରଦୃଷ୍ଟିକୁ ସାଉଁଟି ସାଉଁଟି ଏକ ସାମାଜିକ କାହାଣୀକୁ ଉପନ୍ୟାସର ଛଟା ଦେଇପାରିଛନ୍ତି ଏହାର ଶିରୋନାମ ‘ଆଖି ଖୋଲିଦେଲେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାବୁ’ । ବାସ୍ତବିକ ଏହି ଶିଶୁ ଉପନ୍ୟାସ ଯେ କୌଣସି ବର୍ଗର ପାଠକ/ ପାଠିକାମାନଙ୍କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିପାରିବ ଓ ପାଠକୀୟ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବ ବୋଲି ମୋର ହୃଦବୋଧ ମନେହୁଏ ।

ଶିଶୁସାହିତ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗରେ ନିଜର ପାରଦର୍ଶିତା ଦେଖାଇପାରିଥିଲେ ବି ଶିଶୁଉପନ୍ୟାସ ଲେଖିବାର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କଳାକୁ ଆଦରି ନେଇଛନ୍ତି ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ମଙ୍ଗରାଜ । ଶିଶୁର ମାନସିକତାକୁ ସାବଲୀଳ ଢଙ୍ଗରେ ଅନୁଶୀଳନ କରି ବିଭିନ୍ନ ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଅନେକ ଉପାଦେୟ ଉପନ୍ୟାସ ବାଢ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି ପାଠକ ମହଲରେ । କାହାଣୀର ଭାବଭଙ୍ଗୀକୁ ରସାଣିତ କରି ଉପନ୍ୟାସର ଛଟା ଦେଇପାରିଛନ୍ତି ଶିଶୁଔପନ୍ୟାସିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମଙ୍ଗରାଜ । ସାଧାରଣତଃ ଉପନ୍ୟାସରେ ବହୁତ କିଛି ପାଠକମାନଙ୍କୁ ବହୁତ କିଛି କହିବାର ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଏକ ବିସ୍ମୃତ କାନଭାସରେ ଚରିତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ଆତ୍ମିକ ଭାବନାକୁ ପରିପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରେ । ।ରେ । ବୋଧହୁଏ, ସମାଜରେ ଘଟୁଥିବା ଚିରାଚରିତ କାହାଣୀକୁ ସରଳ, ତରଳ ଭାବରେ ଲମ୍ବେଇ ପାଠକୀୟ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେବାକୁ ସତତ ଚେଷ୍ଟିତ ଶିଶୁଔପନ୍ୟାସିକମାନେ । ସେହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଆଜିର ଏ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଭାବପ୍ରକାଶର ଛଟା ହିଁ ଶିଶୁ ଉପନ୍ୟାସ ଆଲୋଚିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।

ଆଲୋଚନାର ପରିସରଭୁକ୍ତ ଶିଶୁ ଉପନ୍ୟାସର ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ରରେ ହରିଆ । ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ସସପେନସ୍ ଆଗକୁ ଗତିଶୀଳ କରୁଛି ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ । ଖୋର୍ଦ୍ଧା ଜିଲ୍ଲା ମୋତିପୁର ଗାଁର ନିରୀହ ମଣିଷଟିଏ ହରିଆ । ତା ପୁଅ ରାଜୁ ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ । କ'ଣ ହେଉଛି ବୋଲି କେହି କହିପାରୁନଥିଲାବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚିନ୍ତା ଘାରିଛି ଆପଣାଛାଏଁ । ଦାଣ୍ଡଆଗରେ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ ଭିତରକୁ ଠେଲିପେଲି ପଶିଆସନ୍ତି ନୀଳମଣି ବାବୁ । ଚମ ଧୁଡୁଧୁଡୁ ବୁଢ଼ାଲୋକଠାରୁ ବୁଝିବାକୁ ଯାଇ ଜାଣିପାରନ୍ତି, ଡାକ୍ତରବାବୁଙ୍କ ଚିଠାଦେଖି ଔଷଧ ଆଣିଥିବା ହରିଆର ପୁଅ ରାଜୁ ନିଜେ ନିଜେ ଖାଇଦେଇଛି ଔଷଧ । ଆଉ ତା'ପରେପରେ ତା' ଦେହସାରା ଆବୁଆବୁ ହୋଇ ଫଳିଯାଇଛି / ପେଟ ଫୁଲିଯାଇଛି । ହରିଆ କାକୁତିମିନତି ହୋଇଛି ନୀଳମଣିବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ । ବଂଚିବାର ରାହା ଦେଖେଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛି ।

ଆଶ୍ୱାସନାର ବାଣୀ ଶୁଣାଇ ଯଥାଯଥ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ନୀଳମଣି ବାବୁ । ସତେ ଅବା ଦେବଦୂତ ଜଣେ । କଟକ ବଡ଼ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି ପୀଡ଼ିତ ରାଜୁକୁ । ସାଥୀରେ ହରିଆ ଓ ନୀଳମଣି ବାବୁ । ଚିକିତ୍ସା ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଡାକ୍ତରବାବୁ-ଔଷଧ ବିଷାକ୍ତ ହେଇଯାଇଛି । ଚମକି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଡାକ୍ତରବାବୁ । ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ଉଦ୍ଭାପନ କରୁକରୁ ହରିଆ କହିପକେଇଛି- ହଁ, ମୋ ପୁଅ ରାଜୁ ଔଷଧ ଖାଇଛି । ଅବିଳମ୍ବେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ହାତକୁ ଔଷଧର ଚିଠାକୁ ବଢେଇଦେଇଛି । ପୁଞ୍ଜାନୁପୁଞ୍ଜ ଭାବରେ ଚିଠା ଓ ଔଷଧକୁ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହତବାକ୍ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଇଞ୍ଜେକସନ ଓ ଔଷଧ ବଟିକାର ତାଳମେଳ ଖାଉନି । ଏପରିକି ପାଣି ଔଷଧର ଅବଧିକାଳ ସରିଯାଇଛି । ସତରେ ରାଜୁର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବସ୍ଥା କଅଣ ରହିପାରେ ?

ଡାକ୍ତରବାବୁ ରାଜୁପାଖରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି କିଛି ସମୟ ।

ହରିଆ ମନର ଦମ୍ଭ ଆପେ ଆପେ ଡୁଟିଯାଉଛି । ନୀଳମଣି ବାବୁ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ସାହାଉରସା । ଏକ ନିଷ୍ଠିତ ସମ୍ଭାବନାକୁ ପାଥେୟ କରି ହରିଆ ନୀଳମଣିବାବୁଙ୍କ ସହ ବିଚାର ବିମର୍ଷ ଚଳାଏ । ବୁଢ଼ିଲା ଲୋକ କୁଟାଖିଅକୁ ଆଶ୍ରୟ କଲାପରି ମନର ସମସ୍ତ ଆଶା ଆଶଙ୍କାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦିଏ ନିରୀହ ହରିଆ । ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଆଳାପରେ କମା ଦେଇ ତାଙ୍କରବାରୁ କହିଦିଅନ୍ତି ଶୀଘ୍ର ଔଷଧ କିଣିଆଣିବାକୁ । ବୋଧହୁଏ ରାତ୍ନ ଭଲ ହୋଇଯିବାର ଆଶାଦୀପତି ଜଳିଉଠିଛି । ପରିବେଶ ଆଲୋକିତ ହେଇଯାଉଛି । ହରିଆ ପଚାରିଦିଅନ୍ତି- କୋଉ ଔଷଧଦୋକାନରୁ ଆଣିବ ?

ଏଇଠି ସୁନ୍ଦର କଥାଟିଏ ଅବତାରଣା କରାଯାଇପାରେ । ‘ହଁ, ଯେକୌଣସି ଦୋକାନରୁ କିଣିପାର । କିଣିଲାପରେ ଔଷଧ ଚିଠା ସହ ଔଷଧର ମେଲ ଖାଇବା, ଔଷଧ କମ୍ପାନୀର ନାମ, ଠିକଣା, ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ବର୍ଷ-ମାସ, ଶେଷ ହେବାକୁ ଥିବା ବର୍ଷ-ମାସ ବା କେତେ ମାସ ଭିତରେ ଔଷଧ ସେବନୀୟ, ବ୍ୟାତ ନମ୍ବର ଇତ୍ୟାଦି ଆବଶ୍ୟକୀୟ ତଥ୍ୟକୁ ନଜର ଦେବା ସମ୍ମୁଚିତ । ବିଶେଷ କରି ଔଷଧ କିଣିବାର ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ ରସିଦ ଦୋକାନୀଠାରୁ ଆଦାୟ କରିବା ଉଚିତ । କେବଳ ସେତିକି ନୁହଁ ରସିଦରେ ଔଷଧର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଠିକ୍ ଅଛି କି ନା ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ତନଖିନେବା ଜରୁରୀ ।’

କଥାଟିକୁ ମନରେ ସାଇତି ରଖି ବେଗିବେଗି ବାହାରିଛନ୍ତି ଦୁହେଁ । ଔଷଧ ଚିଠା ମୁତାବକ କିଣିଆଣିଛନ୍ତି ଔଷଧ ଦେକାନରୁ । ଔଷଧର ମୂଲ୍ୟ ତିନିଶହ ପନ୍ଦର । ଦେକାନୀ ହାତକୁ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ ରସିଦ ଆଣିବାକୁ ବୋଧହୁଏ ମନେ କରିନାହାଁନ୍ତି କିମ୍ବା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଦୋକାନୀ ବି ନିରବିଯାଇଛି ରସିଦ ଦେବାକୁ ।

ଝୁଲୁମୁଣିଟିଏ କାନ୍ଧରେ ପକାଇ ଜଣେ ବୟସ୍କ ଲୋକଟିଏ ଦେକାନ ଆଗରେ ଠିଆ

ହେଇଥାନ୍ତି । ହାବଭାବରୁ ଜଣାପଡୁଛି ପାଠ ପଢୁଆ ବୋଲି । ସେହି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ କହିପାରନ୍ତି କିଣାଯାଇଥିବା ଔଷଧର ସଠିକ ବିବରଣୀ ।

ଦୋକାନୀର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ନଜର ସେହି ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ । ମଧୁର ସମ୍ଭାଷଣରେ କହିପକାଏ ଦୋକାନୀ – ‘ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାବୁ, ନମସ୍କାର । ଆମ ଦୋକାନ ଆଡ଼େ ଟିକେ ଆସନ୍ତୁ ।’

ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାବୁ ସତତେନ ନାଗରିକ । ଜଣେ ଖାଉଟି । ଯେକୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟ କ୍ରୟ କଲେ ଖୁବ୍ ସତର୍କତାର ସହ ପରଖି ନିଅନ୍ତି । କେତେବେଳେ କିଣାବିକାରେ କିଛିଟା ଅସଞ୍ଜତ ଦେଖିଲେ, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜିଲ୍ଲା ଖାଉଟି କମିଶନରେ ଅଭିଯୋଗ ବାଢ଼ିଦିଅନ୍ତି । ସମୟକ୍ରମେ ଅନ୍ୟକୁ ଠକିବାର ପ୍ରୟାସ ଜାରିରଖିଥିବା ଗୋଟିଏ ତେଜରାତି ଦୋକାନରୁ ସଉଦା କିଣି ପରୋକ୍ଷରେ ଦୁଇହଜାର ଟଙ୍କାର ଜୋରିମାନା ଆଦାୟ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । ଭଲ ନାଁ ଅଛି ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାବୁଙ୍କର ଖାଉଟି ସମସ୍ୟା ବାବଦରେ ।

ଡାକ୍ତରବାରୁ କହିଥିବା କଥାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଶ୍ନ ଆକାରରେ ପଚାରିଦିଏ ହରିଆ । କାରଣ ସେ ଠକିସାରିଛି ପୂର୍ବରୁ । ସେଇଥିପାଇଁ ସବୁବେଳେ ଭୟ-ଭ୍ରାନ୍ତି-ଆଶଙ୍କାରେ ସେ ସନ୍ତୁଳିତ । ସେହି ପାଠପଢୁଆ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଔଷଧ ଦେଖାଇଛି ହରିଆ । ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାବୁ କହନ୍ତି- ‘ହଁ, ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି ।’

ଦୋକାନୀଟି ସବୁ ଶୁଣୁଥାଏ କାନ ଡେରି । ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାବୁ ଖୁବ୍ ବିଶ୍ୱାସୀ, ଭଲ ମଣିଷ ବୋଲି ଭାବିନିଅନ୍ତି ହରିଆ ଓ ନୀଳମଣିବାବୁ । ମନେ ମନେ ଗୁଣି ଦୁଅନ୍ତି ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାବୁ ଦୁଇ ଗାଉଁଲୀ ଲୋକଙ୍କ କଥା । ସତରେ ସେ ଦୁହେଁ କେଡ଼େ ସରଳ, ନିରୀହ । ସତେ ଅବା ଜୀବନରେ ମାଛିକୁ ମ’ କହିନାହାନ୍ତି !

ହରିଆ ଓ ନୀଳମଣିବାରୁଙ୍କ ମନେପଡ଼ିଯାଏ ଔଷଧ ବାବଦକୁ ରସିଦ ଆଣିବାକଥା ।
 ବୋଧହୁଏ କଥାପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ରସିଦ ଆଣିବାକୁ ଔଷଧ କିଣିସାରିବା ପରେ । ହଁ
 ଏମିତି ଏମିତି ବି ସମୟେ ସମୟେ ଘଟିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମୋର ମନେହୁଏ ଭଲ ଆଚରଣ ଓ ଭଲ
 ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଥିବା ଔଷଧ ଦୋକାନୀ କେବେ ତା ଖରାଖକୁ ଠକିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେନାହିଁ ।
 ସେ ଜାଣେ ଗରାଖ ହିଁ ଇଶ୍ୱର । ଗ୍ରାହକ/ ଖାଉଟିକୁ ଯଥୋଚିତ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଯେ କୌଣସି
 ଦୋକାନୀର ପ୍ରାଥମିକତା ।

ଜଣେ ସଚେତକ ଖାଉଟି ଭାବରେ ଦୋକାନୀକୁ ପଚାରିଦିଅନ୍ତି ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ ଔଷଧ
 କିଣାର ରସିଦ ବାବଦରେ । ଜଣେ ଖାଉଟି ବିଭିନ୍ନ କାରଣବଶତଃ ଦ୍ରବ୍ୟ କ୍ରୟ କରି
 ସାରିବାପରେ ଉଚିତ ରସିଦ ମାଗିପାରେ ନ ମାଗିପାରେ । କିନ୍ତୁ ପରୋକ୍ଷରେ ଦୋକାନୀ
 ନିଜଆଡୁ କ୍ରମିକ ନମ୍ବର ଥିବା ଓ ନିଜ ଦସ୍ତଖତର ରସିଦଟେ ଗ୍ରାହକ/ ଖାଉଟି ଯାଚିଦେବା
 କଥା । ଏପରି ହେଲେ, ଅବୁଝାମଣା ବା କୌଣସି ଖିଲାପର ଗଳାବାଟ ରହିବନାହିଁ ।

ସେଇଥିପାଇଁ ତ ବିବ୍ରତ ଓ ବିଷଣ୍ଣ ଦୋକାନୀ ବିଚରା । ଉପାୟଶୂନ୍ୟ ହୋଇ
 ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁଙ୍କ ସହ ଡାକ୍ତରଖାନାର ୧୭ ନମ୍ବର ଖଟିଆ ପାଖରେ ପହଂଚିଯାଇଛନ୍ତି ।
 ଏଇଠି ଗୋଟେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଙ୍କିମାରେ ଯେ ସେମାନେ କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ଅବଗତ ହୁଅନ୍ତି ହରିଆର
 ପୁଅ ରାଜୁ ୧୭ ନମ୍ବର ଖଟିଆରେ ଚିକିତ୍ସାଧୀନ । ଔପନ୍ୟାସିକ ପ୍ରାଞ୍ଜଳଭାବରେ
 ଉପନ୍ୟାସରେ ସୁଚନା ଦେଇପାରିଥାନ୍ତେ ।

ଚିଠା ମୁତାବକ ଔଷଧ କିଣାଯାଇନଥିବାରୁ ରାଜୁ ପୀଡ଼ିତ ଯାହାକି ଯେ କୌଣସି
 ରୋଗୀ ପାଇଁ ଏକ ଜ୍ଞାତବ୍ୟର କଥାଟିଏ ।

ହଠାତ ଚମକିପଡ଼ିଯାଆନ୍ତି ଡାକ୍ତରବାରୁ ଯେତେବେଳେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ ତାଙ୍କ

ସମ୍ମୁଖରେ ଉପଗତ । ନମସ୍କାର ଜଣାଇ ପଚାରିଦିଅନ୍ତି- ଆପଣ ଏଠି ! ନରମ ସ୍ୱଭାବର ମଣିଷଟେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ । ଓଠରେ ଉଙ୍କିମାରିଛି ସରୁ ହସଧାରଟିଏ । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସୁଲଭ ଠାଣିର ପ୍ରଶ୍ନରେ କହିଦିଅନ୍ତି- ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ, ଔଷଧ କିଣାସମୟରେ ରସିଦକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି ହରିଆ ଓ ନୀଳମଣିବାରୁ । ସେଇଥିପାଇଁ...

ନୀଳମଣିବାରୁଙ୍କ ହାତରେ ଔଷଧ କିଣାର ରସିଦ । ଖୁସିହେଲେ ମନେ ମନେ । ଯାହାହେଉ ଉଦାରଚେତା ମଣିଷଟେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ ଓ ଦୋକାନୀ ଜଣଙ୍କ । ହିସାବ କରୁକରୁ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ଦଶଟଙ୍କା ଅଧିକ ହେଇଯାଇଛି । ନିଜର ପାରିଲାପଣିଆରେ ମାହିର ଭାରୁଥିବା ଦୋକାନୀ ବିଚାରର ମୁହଁ ଲାଜରେ ଝାଉଁଳିଯାଏ । ଅବିଳମ୍ବେ ଟଙ୍କା ଫେରେଇଦିଏ । ନିଜ ଭୁଲ୍ ପାଇଁ କ୍ଷମା ମାଗିନିଏ ଦୋକାନୀ ।

ଫେରିଯାଏ ଦୋକାନୀ ଆପଣାବାଟେ ।

ଔଷଧ ଦୋକାନୀମାନଙ୍କୁ କୁସ୍ତାରଟନାପୂର୍ବକ ଅଭିଭାଷଣ ଦେଇ ଡାକ୍ତରବାରୁ କହିଯାଆନ୍ତି କେତୋଟି ଅକୁହା ଇଚ୍ଛା, ଖାଉଟି ସଚେତେନର ନିର୍ଭୀକ ମଣିଷର ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ । ନିଜକଥାରେ ଆଉ କେଇପଦ ଯୋଡ଼ି କହିଯାଆନ୍ତି- ଯଦି ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ସଙ୍ଗଠନ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତେ ତେବେ ମଫସଲି ଲୋକମାନେ ସଚେତେନ ହୋଇ ନିଜର କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇପାରନ୍ତେ ।

ରାଜୁ ଔଷଧ ଆଣିଥିବା ଦୋକାନରୁ ଉପଯୁକ୍ତ ରସିଦ ଆଣିଛି କି ନାହିଁ ପଚାରିଦିଅନ୍ତି ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ । ମାତ୍ର ହରିଆ ଓ ନୀଳମଣିବାରୁ ଉତ୍ତରରେ କୁହନ୍ତି - ନା । ବରଂ କହିଦିଅନ୍ତି ସେ ଦୋକାନୀ ଗରାଖକୁ ରସିଦ ଦିଏନାହିଁ ।

କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ୧୯୮୭ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ମାସ ୨୪ ତାରିଖରେ ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା

ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରି ଖାଉଟିମାନଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ଛଅଗୋଟି ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଣ ଓ ଖାଉଟି କଲ୍ୟାଣ ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତି ଜିଲ୍ଲାରେ ଖାଉଟି ବିବାଦ ସମାଧାନ ମଂଚ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଖାଉଟି ପରାମର୍ଶ କେନ୍ଦ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସୁଅଛି । ଖାଉଟି ପରାମର୍ଶ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଅଭିଯୋଗଟି ସମାଧାନ ନ ହୋଇପାରିଲେ କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗକାରୀ ବା ବିରୋଧୀ ମଂଚ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନ ହେଲେ ଖାଉଟି ପରାମର୍ଶ କେନ୍ଦ୍ର ଉକ୍ତ କେସକୁ ସମାଧାନ ନିମନ୍ତେ ଖାଉଟି ବିବାଦ ସମାଧାନ ମଂଚକୁ ପ୍ରେରଣ କରିଥାଆନ୍ତି । ଛଅଗୋଟି ଅଧିକାର ମଧ୍ୟରୁ ଜାଣିବାର ଅଧିକାରରେ ଖାଉଟି ଅସାଧୁ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଠକାମୀ କଥାକୁ ବୁଝେଇଥାଏ ।

ସେ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ହରିଆ ଖୋର୍ଦ୍ଧା ଜିଲ୍ଲାର ଖାଉଟି ପରାମର୍ଶ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ତଥ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନା କରି କେସ୍ କଲେ ଠକିଥିବା ଦେକାନୀଟି କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟହେବ । ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଟଙ୍କା କି ଓକିଲର ପରାମର୍ଶ ଲୋଡ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।

ଅତୀତକାଳରୁ ଫେରିଗଲେ ନୀଳମଣିବାରୁଙ୍କୁ ଘର ଠିକଣା ବତାଇ ।

ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ତିନିଦିନର ରହଣୀରେ ରାଜୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରୋଗ ହୋଇଗଲା । ହରିଆ ଖୁସିରେ ନିଃଶ୍ୱାସ ମାରିଲା । ରାଜୁ, ହରିଆ ଓ ନୀଳମଣି ବାରୁ ଗାଁକୁ ଫେରିଲେ ଆନନ୍ଦ ମନରେ ।

ଯଥାବିଧି ପ୍ରମାଣ ରଖି ଅଭିଯୋଗ କରାଗଲା ଜିଲ୍ଲା ଖାଉଟି ପରାମର୍ଶ କେନ୍ଦ୍ରରେ । ସେ ଏକ ସାଧାରଣ କୋର୍ଟ ଭଳି । ସେଇଠି ଚାଲେ ବିଚାର ବିମର୍ଷ, ଆଳାପ ଆଲୋଚନା । ସମାଧାନର ବାଟ ଖୋଜାଯାଏ । ଦୋଷୀକୁ ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ ପଡ଼େ । କୋର୍ଟରେ

ତାରିଖ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ବିଚାରକୁ ଅପେକ୍ଷା । ବିଚାରପତି ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ ଖାଉଟିର ନିରାପତ୍ତା ଅଧିକାର କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ରାୟ ଶୁଣାଇଲେ - ଦୋକାନୀ ହରିଆକୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ବାବଦକୁ ଏଗାର ହଜର ଟଙ୍କା ଓ କୋର୍ଟ ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦକୁ ତିନିଶହ ଟଙ୍କା ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ଦେବାକୁ ହେବ । ଖୋର୍ଦ୍ଧାର ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟୀ ଔଷଧ ଉପରେ ନୂଆ କାଗଜ ଛପା ଲଗାଉଥିଲା, ତାହାକୁ ଏକ ବର୍ଷ ଜେଲ୍ ଓ ପନ୍ଦର ହଜାର ଟଙ୍କା ଦାଖଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟ ଶୁଣାଣିରେ ହରିଆ ଖୁସିରେ ଗଦଗଦ ହୋଇଗଲା । କେବଳ ହରିଆ ନୁହଁ ନୀଳମଣି ବାରୁ ବି ଏ ଖୁସି ମାହୋଲରେ ବିଭୋର ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାରୁଙ୍କୁ ପାଖରେ ପାଇ ଆତ୍ମହରା ମୁଦ୍ରାରେ ରାଜୁ କହିପକେଇଲା -ଆଖି ଖୋଲିଦେଲେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାରୁ । ରାଜୁର କଥା ପଦିଏରେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାରୁଙ୍କ ମନ ପୁରିଉଠିଲା । ସେ ରାଜୁକୁ ଆଦରି ନେଲେ ।

ଏଇଠି ହିଁ ଶିଶୁ ଉପନ୍ୟାସ ‘ଆଖି ଖୋଲିଦେଲେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ’ର ପରିସମାପ୍ତି । ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବାରୁ ହିଁ ଆଦର୍ଶବାଦୀ ମଣିଷ ଜଣେ । ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଅଗ୍ରଗତି କରାଇବାରେ ତାଙ୍କର ଭୂମିକା ଯଥେଷ୍ଟ ରହିଛି । ଖାଉଟି ମାନଙ୍କର ଯାବତୀୟ ସମସ୍ୟା, ବିକ୍ରୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ ହେଉଥିବା ବିଶୃଙ୍ଖଳିତ ଆଚରଣ, ଲାଭଖୋର ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଆସାଧୁ ପଣିଆକୁ ସଚେତନ ଭାବରେ ସଜେଇଦେଇଛନ୍ତି ଶିଶୁଔପନ୍ୟାସିକ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ମଙ୍ଗରାଜ । ବହୁବଚନ ସଂସ୍ଥା ତରପରୁ ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇ ନିଜର ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଖାଉଟିମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଂଚେଇ ଦେଇପାରିଛନ୍ତି । ଖୁବ୍ ଶ୍ରମ ଦେଇଛନ୍ତି ଏଥିପାଇଁ । ନିରଳସ ସାଧକ ଭାବେ କଲମ ମୁନରେ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ଦରୋତି କଥା ଭଳି ଶବ୍ଦ / ବାକ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଭାବମଞ୍ଜୁଳ କରିପାରିଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟରେ

ଉପନ୍ୟାସ ବିଭାଗଟି ଅଲୋଡ଼ା ବା ନ୍ୟୁନ ପରି ଜଣାପଡ଼େ, ସେହି କ୍ରମରେ ସାମାଜିକ ତଥା ସଚେତନ ହେବାର ବାର୍ତ୍ତା ଦେଇ ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖିଛନ୍ତି ଶିଶୁଉପନ୍ୟାସିକ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ମଙ୍ଗରାଜ । ଉପନ୍ୟାସକୁ ଜୀବନ୍ୟାସ ଦେବା ଯେ କେତେ ସମୟ ସାପେକ୍ଷ ଓ ଶବ୍ଦଚୟନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ପଢ଼ିଲାପରେ ବୁଝିହେବ ଶିଶୁ ଉପନ୍ୟାସ ‘ଆଖି ଖୋଲିଦେଲେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟବାରୁ’ ।

ଆଲୋଚ୍ୟ ଉପନ୍ୟାସର ରଚନାକାଳ ୧୪, ନଭେମ୍ବର, ୧୯୯୭ । ନିହାତି ଭାବେ ଏକ ଖୁସି ଖବରଟିଏ । କାରଣ ଶିଶୁଦିବସରେ ଶିଶୁଉପନ୍ୟାସର ଜନ୍ମଜାତକ ତିଆରି ହୋଇପାରିଛି । ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନତାପ୍ରାପ୍ତିର ୫୦ ବର୍ଷରେ ନିଜ ହାତଅକ୍ଷରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସ୍ଥାନରେ ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଚରିତ୍ର ଓ ଲେଖାକୁ ସମୁଚିତ ସମ୍ମାନ ଦେଇପାରିଛି । ଶିଶୁଉପନ୍ୟାସର ବିକାଶଧାରାରେ ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆଲୋକବର୍ତ୍ତିକା, ନିଃସନ୍ଦେହ ।

ଏଲ୍.ଆଇ.ଜି. ୧୫ ନୟାପଲ୍ଲି

ବ୍ରିଚ୍ କଲୋନି, ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୫୧୦୧୨

ଉତ୍କଳ କାହାଣୀ ଏବଂ ଶ୍ରୀମାନ୍ ଗୋପାଳ ପ୍ରହରାଜ

କଥା ଟିଏ କହୁଁ, କଥା ଟିଏ...

କି କଥା ? ବେଙ୍ଗୁଲି କଥା

କି ବେଙ୍ଗୁଲି ? କାଠ ବେଙ୍ଗୁଲି ...

କି କାଠ ? ବେଣା ଛାଟ ...

କି ବେଣା ? ନାକଚଣା ...

କି ନାକ ? ଶୁଆ ନାକ ...

କି ଶୁଆ ? ରାଜାଙ୍କ ଶୁଆ ...

କି ରଜା ? ଖଣ୍ଡି ଖଜା ...

କି ଖଣ୍ଡି ? ମିରିଗ ଲଣ୍ଡି ...

କି ମିରିଗ ? ଝାଡ଼ ମିରିଗ ...

କି ଝାଡ଼ ? କଣ୍ଟା ବାଡ଼ ...

କି କଣ୍ଟା ? କାନକୋଳି କଣ୍ଟା ...

ଯହିଁ ଲାଗିଥିବ ଝଟା ପଟା...

ପୁରୁଣା ଦିନେ ଆଇମା ବା ଜେଜେମା'ର ଗପ ଯେତି ଏମିତିରେ

ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିଲା । ରାତିକୁ ଶୋଇବା ସମୟରେ ଗଣ୍ଡେ ଦି' ଗଣ୍ଡା ନାତି

ନାତୁଣୀଙ୍କୁ ଧରି ଚକ୍କୁଳିଆ ପଣ୍ଡା, କଲୁରୀ ବେଣ୍ଟ, ସାହାଡ଼ା ସୁନ୍ଦରୀ ଠାରୁ

ପ୍ରହାର ସାହୁ

ଆରମ୍ଭ କରି ସାତ ତାଳ ପାଣି ଚଉଦ ତାଳ ପଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଫରୁଆରେ ଲୁଚି ରହି ଥିବା ବୁଢ଼ୀ ଅସୁରୁଣୀର ପ୍ରାଣ, ଦିନରେ ମେଣ୍ଟା ରାତିରେ ଭେଣ୍ଟା କରି ଦେଉଥିବା ମାଲୁଣୀ, ଚାରି ହାତୀଆର ବନ୍ଧା ରାଜାପୁଅ, ମନ୍ତ୍ରୀ ପୁଅ, ସାଧବ ପୁଅ, ମନ ପବନ/ ପକ୍ଷୀରାଜ ଘୋଡ଼ା ଇତ୍ୟାଦି କେତେ କଣ ଗପ ସବୁ ଜେଜେମା'ର ଗପ ପେଡ଼ିରୁ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଥିଲା ।

ଅହିରାଜ ସାପ ମୁଣ୍ଡର ମଣିରେ ଆଲୋକିତ ଜଙ୍ଗଲ, ଫୁଲ ଶାରୁଣାର ପିଲାଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧନା - "ଆଜି ରାତି ସମ୍ଭାଳି ଯାଅ, କାଲିକି ବହୁତ ମଣିଷ ମାଉଁସ ଖାଇବ", ଦାନ୍ତ କଡ଼ ମଡେଇ ଅସୁରୁଣୀ ବୁଢ଼ୀର "ହାଉଁ ମାଉଁ, ଖାଉଁ, ମଣିଷ ବାସନା ପାଉଁ " ଶୁଣି ବୁଢ଼ୀମାକୁ ଜାବୁଡ଼ିକି ଧରିବା ଏମିତି ଅନେକ ଅନୁଭୂତି ଆଜି ବିଲୁପ୍ତ ପ୍ରାୟ ।

ତା ସହିତ କେତେ ଛୋଟ କବିତା, ଢଗ ଇତ୍ୟାଦି, ଯେମିତି - "ଏ କୂଅ ଦେ ପାଣି, ଧୁଏ ଥଣ୍ଡ, ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଖାଏ କଲୁରୀ ବେଣ୍ଟ " ନିହାତି ସରଳ ଭାଷାରେ ସେ ଲେଖିଯାଇ ଥିବା ଢଗ ଢମାଳି, କାହାଣୀ ତାହାର ପରିକଳ୍ପନା ଆଜି ଭି ଅନନୁମେୟ ।

କାହାଣୀଟି ସରୁଥିଲା ଏମିତି -

ମୋ କଥାଟି ସଇଲା, ଫୁଲଗଛଟି ମରିଲା

ହଇରେ ଫୁଲଗଛ ତୁ କାହିଁକି ମଲୁ ?

ମତେ କାଳୀ ଗାଇ ଖାଇଦେଲା ।

ହଇଲୋ କାଳୀ ଗାଇ ତୁ କାହିଁ ଖାଇଦେଲୁ ?

ମତେ ଗଉଡ଼ ଜଗିଲା ନାହିଁ ।

ହଇରେ ଗଉଡ଼, ତୁ କାହିଁ ଜଗିଲୁନି ?

ମତେ ବଡ଼ ବୋହୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲା ନାହିଁ ।

ହଇଲୋ ବୋହୂ, ତୁ କିଆଁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲୁ ନାହିଁ ?

ମୋର ପୁଅ କାନ୍ଦେ କଇଁ କଇଁ

ହଇରେ ପୁଅ କାହିଁ କାନ୍ଦିଲୁ ?

ମତେ ଜୟା ଦେଲାରେ କାମୁଡ଼ି

ହଇରେ ଜୟା, ତୁ କାହିଁ କାମୁଡ଼ିଲୁ ?

ଭୂଇଁ ତଳେ ତଳେ ଥାଏ ମୁଁ ଭୂଇଁ ତଳେ ତଳେ ଥାଏ

କଅଁଳ ମାଉଁସ ଟିକିଏ ପାଇଲେ ରୁଟ କିନା ଖାଇଦିଏ ।

ପ୍ରାତଃସ୍ମରଣୀୟ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଗୋପାଳ ପ୍ରହରାଜ ନିଜର "ଉତ୍କଳ କାହାଣୀ" ସଂକଳନ ମାଧ୍ୟମରେ ଏଇ ଗପ ସବୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଯାଇଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟଥା ଏ ସବୁ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇ ଥାନ୍ତା । ଆଜି କାଲିର ଜେଜେମା / ଆଇ ମାନେ ଏ ଗପ କହୁନାହାନ୍ତି କି ପିଲାମାନେ ଶୁଣୁ ନାହାନ୍ତି, ପ୍ରକୃତରେ ଅବକ୍ଷୟର ଏ ଧାରା ସେଇ ଗୋପାଳ ପ୍ରହରାଜଙ୍କ ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ । ସେହି ମହାନ୍ ଲେଖକଙ୍କ ରଚିତ କାହାଣୀ, ଗଳ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି ଆଜିଭି ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ସମାନ ଆସନ୍ତୁ ଥରୁଟିଏ ପଢ଼ି ଆଜ୍ଞା ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରିବା । ଏହା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆହ୍ୱାନ ସଦୃଶ ।

ପ୍ରଭାତ ସାହୁ – ଟିପ୍ ଏଡିଟର

ଆକାଶ ଇନଷ୍ଟିଚ୍ୟୁଟ୍, ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ

ଦୂରବାର୍ତ୍ତା – ୮୧୭୮୭୪୪୭୭୭

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଆଗାମୀ ସଂସ୍କରଣ : **ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୦୨୧**

ଲେଖା ପଠାଇବାର ଶେଷ ତାରିଖ : **୩ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୦୨୧**

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ଡାକ୍ଟର ଫାଇଲରେ ପଠାଇବେ । ହାତଲେଖା ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବନାହିଁ । ଜାଣିଛି ଟାଇପ୍ କରିବା ଭାରି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ସେତିକି ପରିମାଣର କଷ୍ଟ ମୋତେ ବି କରିବାକୁ ହୁଏ । ଆପଣ ଗୋଟିଏ ଆଲେଖ୍ୟ ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ଏଠି ଶତାଧିକ ଆଲେଖ୍ୟ ପହଞ୍ଚିଛି, ସବୁଗୁଡ଼ିକ ଟାଇପ୍ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ।

ଯଦି ଗଳ୍ପ ବା କାହାଣୀ କିମ୍ବା ପ୍ରବନ୍ଧ ପଠାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଖାଲି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ିବେ, କମା, ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ, ଯୁକ୍ତାକ୍ଷର ଆଦି ବ୍ୟାକରଣ ତ୍ରୁଟି ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରହି ଟାଇପ୍ କରିବେ । ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ପ୍ରକାଶନରେ ଅହେତୁକ ବିଳମ୍ବ ହୁଏ । ତେଣୁ ଯଦି ସମ୍ଭବ ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା କେହି ଓଡ଼ିଆ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଲେଖାକୁ ସଠିକ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ନିଅନ୍ତୁ ।

ଲେଖା ସହିତ ନିଜର ଗୋଟିଏ ପାସପୋର୍ଟ ଫଟୋ (ଯଦି ନାହିଁ, ତେବେ ଭଲ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସୁନ୍ଦର ଫଟୋଟିଏ) ସହିତ ନିଜର ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ ।

ଅନେକ ବନ୍ଧୁ ଲେଖା ପଠାଇବା ବେଳେ ଲେଖାକୁ ଇମେଲ୍‌ର ସବଜେକ୍ଟ ଲାଇନ୍‌ରେ ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏଥିପ୍ରତି ସତର୍କ ରହିବେ । ଲେଖା ମେସେଜ୍ ବକ୍ସରେ ହିଁ ପଠାଇବେ ।

ଆମର ଲେଖା ସଂଗ୍ରହ ଇମେଲ୍ : **aahwaan@gmail.com**

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଦୟାକରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସର ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବା ଦୁଇଟି ଲେଖା ହିଁ ପଠାନ୍ତୁ । ଯେକୌଣସି ବିଭାଗରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । କିଛି ବନ୍ଧୁ ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇ ଆମକୁ ଚିତ୍ରାରେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ସେ ମଧ୍ୟରୁ ଚୟନ କରିବାକୁ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମ ଇମେଲ୍ ବକ୍ସ ଭର୍ତ୍ତି ହେଉଛି ଏବଂ ସମ୍ପାଦନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ।

ଅନେକଥର ଅନୁରୋଧ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯେଉଁ ଲେଖକ ଲେଖିକାମାନେ ନିଜର ଏକାଧିକ ଲେଖା ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରେ ପ୍ରେରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଅବଗତି ନିମନ୍ତେ ଜଣାଇ ଦେବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେ କରୁଛି ଯେ ଯଦି କୌଣସି ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରୁ ବାରମ୍ବାର ଅନେକ ଲେଖା ଆମ ଇମେଲ୍‌କୁ ଆସେ, ତା ହେଲେ ଗୁଗୁଲ୍ ମେଲ୍ ବକ୍ସ ସେଇ ସବୁ ଲେଖାକୁ ସ୍ଥାମ୍ ବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଲେଖା ଭାବି ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଇନବକ୍ସରୁ ହଟେଇ ଦେଇପାରେ ଯାହା ଫଳରେ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଆଦୌ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ସର୍ବାଧିକ ଦୁଇଟି ଲେଖା ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଦ୍ୱାର୍ଦ୍ଧସାପ୍ତାହରେ ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏହା ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ହେବନାହିଁ । କେବଳ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ । ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଆଣ୍ଡ୍ରଏଡ୍ ଆପ୍ ଡାଉନଲୋଡ୍ କରନ୍ତୁ ।

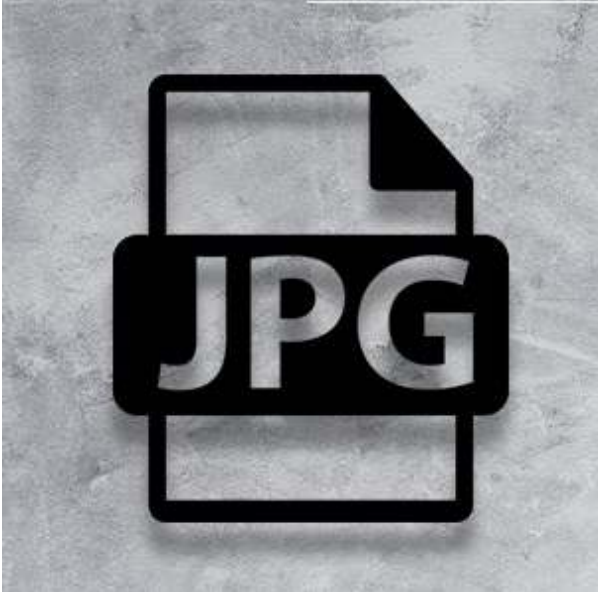
ପତ୍ରିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ପାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣା :

aahwaan@gmail.com

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ଲେଖା ପଠାଉଥିବା ସମସ୍ତ ସାହିତ୍ୟିକ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ
ବିନମ୍ର ଅନୁରୋଧ କରୁଛି, ଦୟାକରି ନିଜର ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାନ୍ତୁ ।

ଆପଣ ଚାହିଁଲେ **ଆକୃତି** / **ଶ୍ରୀଲିପି** / **ଅପ୍ରାନ୍ତ** / **ଗୁଗୁଲ୍ ଓଡ଼ିଆ** କିବୋର୍ଡ୍ ଦ୍ୱାରା
ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ ।

ସ୍ଥାନ ହୋଇଥିବା ଛବି ଏବଂ ଟାଇପ୍ ହୋଇଥିବା ପିଡ଼ିଏଫ୍
ଫାଇଲ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ପୁଣିଥରେ ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ଯାହା
ଫଳରେ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶନରେ ଅହେତୁକ ବିଳମ୍ବ ହେଉଛି ।
ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ଇମେଲ୍
କିମ୍ବା Microsoft Word File ରେ ହିଁ ପଠାନ୍ତୁ ।

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଓଡ଼ିଆ ପୋଡକାଷ୍ଟ୍ ସେବା ଏବେ ଉପଲବ୍ଧ । ଏଥିରେ ଆପଣ
ଆହ୍ୱାନରେ ପ୍ରକାଶିତ କଥାବସ୍ତୁ ସମେତ ଅନେକ ଉପାଦେୟ କଥା ଶୁଣିପାରିବେ ।

<https://anchor.fm/aahwaan>